
The
WRONG
BRIDE
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
CATHARINA MAURA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yanlış Gelin

ARES & RAVEN'IN HİKAYESİ

CATHARINA MAURA

Bu kitap, kendini yeterli bulmayan herkes için. Başkalarının sizin için oluşturduğu kutulara sığmak zorunda değilsiniz.

İçindekiler

Bölüm 1 Bölüm 2 Bölüm 3 Bölüm 4 Bölüm 5 Bölüm 6 Bölüm 7 Bölüm 8 Bölüm 9 Bölüm 10 Bölüm 11 Bölüm 12 Bölüm 13 Bölüm 14 Bölüm 15 Bölüm 16 Bölüm 17 Bölüm 18 Bölüm 19 Bölüm 20 Bölüm 21 Bölüm 22 Bölüm 23 Bölüm 24 Bölüm 25 Bölüm 26 Bölüm 27 Bölüm 28 Bölüm 29 Bölüm 30 Bölüm 31 Bölüm 32 Bölüm 33 Bölüm 34 Bölüm 35 Bölüm 36 Bölüm 37 Bölüm 38

Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Sonsöz

Birinci Bölüm

KUZGUN

"O pisliğe inanamıyorum," diyor Sierra ofisime hışımla girerken. Kalemimi masama bırakıyorum ve isteksizce gözlerimi tasarladığım gece elbisesinden ayırıyorum.

Zor geçen birkaç haftanın ardından, bu sabah uyandığımda yaratıcılık engelim tamamen ortadan kalkmıştı. Yaklaşan moda serim için tam olarak ne tasarlayacağımı biliyordum, ancak en iyi arkadaşım buradayken, bu elbiseyi aklımdan çıkarıp kağıda dökmemin bir yolu yok.

"Günaydın bebeğim," diyorum Sierra'ya, bir gülümsemeyi bastırarak. Bu kadar öfkelendiği tek bir kişi var ve bana anlatacağı hikâyenin *çılgınca olacağından* hiç şüphem yok.

"Xavier Kingston benim konseptimi çaldı ve kendi konsepti gibi sundu. *Aylarca* hazırlandığım projeyi *benim fikirlerimle* kazandı*!*"

Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve bakışlarımın Sierra'nın dağınık, uzun, dalgalı kahverengi saçlarında gezinmesine izin veriyorum. Kankam her zaman kusursuz görünürdü ama bugün öyle değil. Görünüşe göre Xavier bu sefer onu gerçekten etkilemiş.

"Geçen sefer onu sabote eden sen değil miydin? Müşterinin hoş görmeyeceği tek şeyin geç kalmak olduğunu bildiğin halde toplantıya geç kalsın diye lastiklerini patlattın."

Sierra hınzırca sırıtıyor, yeşil gözleri bu anıyı hatırlayınca zevkle parlıyor. "Eğer bu olmasaydı, şirketi gerçekten de o tatil köyü anlaşmasını alabilirdi.

Bu milyonlarca dolarlık bir anlaşmaydı. Dürüst olmak gerekirse, onunla uğraşmanın bu kadar kolay olması beni hayal kırıklığına uğrattı. Genelde bundan daha zekidir."

Başımı sallıyorum ve ona doğru eğilerek tüm dikkatimi veriyorum. En büyük rakibi Xavier Kingston'dan şikâyet edecek kadar zamanı olana kadar gitmeyecek. King Enterprises ve Windsor Real Estate, kendimi bildim bileli birbirlerinin iş rakipleriydi ama Xavier ve Sierra bunu kesinlikle bir üst seviyeye taşıdılar.

"Yani misilleme yapmasını beklemeniz gerekmez miydi?"

Sierra ona ihanet etmişim gibi bana bakıyor ama haklı olduğumu biliyor. Dürüst olmak gerekirse, birbirlerini sabote etmeye devam etseler de, ikisi de önlerine çıkan fırsatların hemen hemen yarısına sahip oluyor ve emlak sektörünü birlikte domine ediyorlar.

"İntikam istiyorum," diye tersliyor. "O *piç kurusu*. Ona inanamıyorum. Sen
bana yardım etmek *zorundasın,* Raven."

Kalemimi geri alıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Oraya gitmiyorum." Xavier Kingston gibi psikopat bir milyarderi kızdıracak kadar deli değilim. Sierra bunu sürekli yapabilen tek kadın ve bunun tek sebebinin ona *izin vermesi* olduğunun farkında olduğundan bile şüpheliyim.

Telefonum çalıyor ve dalgınlıkla ona uzanıyorum, arayanın kimliğini okuduğumda donup kalıyorum. *Ares*. Telefonuma bakıp çalmasını izlerken kalbim sıkışıyor.

"Raven?" Sierra sesinin yumuşak ve endişeli olduğunu söylüyor.

Şaşkınlığımı üzerimden atarak başımı kaldırıyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Ne kadar zamandır dalmışım? Aramayı kabul etmeden önce ona "Kardeşin arıyor," diyorum.

"Merhaba Ares," diyorum, sakin ses tonum kalbimin atışıyla tezat oluşturuyor. Kıkırdıyor ve keskin bir özlem duygusu içime hücum ediyor. "Raven, t e l e f o n u açmana bile şaşırdım. Bugünlerde sana ulaşmak çok zor.
Sen benden bile daha meşgulsün."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve gülümsüyorum. Adımı söylediğini en son duyduğumdan beri epey zaman geçmişti. "Ne var ne yok?" Her ne için arıyorsa beni inciteceğini bilerek soruyorum. Ares vazgeçemediğim bir alışkanlık. O utanç verici bir bağımlılık, yasadışı bir sır.

"Benimle alışverişe gelmek ister misin? Hannah'nın doğum günü için bir hediye almam gerekiyor ve senden daha iyi kimden yardım isteyebilirim?"

Hayır demeliyim. Yapmak istediğim *son* şey Ares'e kız kardeşime hediye alması için eşlik etmek. Ondan bahsettiğini duymaya, gözlerindeki sevgi ve bağlılığı görmeye dayanamıyorum. Ama onu hiç görmemektense, kız kardeşime övgüler yağdırırken görmeyi tercih ederim.

"Elbette," dedim ona, daha iyi bir yargıya karşı.

Aramayı bitirdiğimde Sierra kısık gözlerle bana bakıyor. "Ne istiyormuş?" diye tersliyor.

Mutlu olmayacağını bildiğim için sıkıca gülümsüyorum. "Hannah için bir doğum günü hediyesine ihtiyacı var."

Sierra çenesini kilitliyor ve başka tarafa bakıyor. "Gitme," der, sesi yumuşaktır. "Sadece gitme, Rave. Ona ne alacağına kendisi karar verebilir. Neden *senin* yardımına ihtiyacı olsun ki?"

"Sorun değil," diyorum ona, öyle olduğundan emin olmasam da. Yıllar geçti ve ben hala onu hiçbir şeyden mahrum edemiyorum.

"Öyle değil," diyor Sierra. "Kardeşimi seviyorum ama seni de en az onun kadar seviyorum. Ares'i her gördüğünde kalbin kırılırken, onun sana bu kadar kolay erişmesine izin vermeyi bırakmalısın."

İnkâr edercesine başımı sallıyorum. "Değilim, Sierra. Ares ve ben sadece arkadaşız.

Her zaman öyleydik. Orada olmayan şeyler görüyorsunuz."

Kollarını kavuşturdu ve bana baktı. "Kendine istediğin kadar yalan söyle, Rave, ama beni kandıramazsın."

Bakışlarımı kaçırıyorum, o bana bu şekilde bakarken rol yapmaya devam edemiyorum. Gençliğimizde neler olduğunu bilen tek kişi o ve inkar etsem de, Ares Windsor'a hala o zamanki kadar aşık olduğumu bilen tek kişi o.

"Rave, o geceden sonra ona duygularını itiraf etseydin ne olacağını hiç merak etmiyor musun-"

Elimi kaldırdım ve başımı salladım. "Fark etmezdi. Onun sevdiği her zaman Hannah'ydı. Hayatına girdiği andan itibaren görebildiği tek şey o oldu. Ona karşı hissettiklerimi söyleseydim, bu aramızdaki ilişkiyi daha da garipleştirirdi. Onun arkadaşlığını kaybederdim."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları benim hissettiğim aynı kalp acısıyla dolu. "Gerçekten de Ares'in kız kardeşinle evlenmesine seyirci mi kalacaksın?"

Yüzümü pencereye dönüyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "Başka ne seçeneğim var ki? Beş yıldır birlikteler Sierra. Eğer bir hamle yapmam gereken bir zaman varsa, o zamanı kaçırdım. Birlikte mutlular ve ben de onlara mutluluklar diliyorum. Eğer

İkisinden biri duygularımı öğrenirse, bu Ares'le olan arkadaşlığıma mal olur ve kız kardeşimle olan gergin ilişkimi yok eder. Peki ne için? Beni hiçbir zaman bir arkadaştan fazlası olarak görmedi, en iyi ihtimalle. Asla da görmeyecek." Sierra başını sallıyor. "Bundan emin değilim, b i l i y o r musun? Ares'in kendini inandırdığı kadar mutlu olduğunu sanmıyorum ve seni sadece bir arkadaş olarak gördüğünden de şüpheliyim, Rave. Bunu kendine itiraf edemiyor olabilir ama ikinizin arasında her zaman bir şeyler vardı. Hannah daha ortada yokken bile vardı ve o bunu asla tamamen silemedi. Denemiş olabilir ama hiçbir zaman senin yerini alamadı. onun hayatı."

Ellerime bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana sahip olmamam gereken bir umut vermesinden nefret ediyorum. O benim kayınbiraderim olmak üzere ve düğünlerinde hayatta kalmak istiyorsam aramızdaki sınırları sağlam tutmam gerekiyor.

"Raven, hâlâ birlikte olmalarının tek nedeninin başka seçenekleri olmadığını bilmeleri olduğuna ikna oldum. Tıpkı benim gibi, Ares de büyükannemizin seçtiği biriyle evlenmek zorunda olduğunu biliyor... ama onun için ilk seçtiği kişi Hannah değildi. *Sendin.*"

Hatırladıkça yüreğim sızlıyor. Annemle babamın emekli olmak istediklerini ve bağımsız film yapım şirketleri Dreamessence'ı Windsor Media ile birleştirmeye karar verdiklerini söyledikleri günü hala hatırlıyorum. Windsor'lar ve Du Pont'lar o ana kadar iş dünyasında birbirlerine rakiptiler, ancak önerilen birleşme her şeyi değiştirdi - sadece annem ve babam için değil.

Çok sevdikleri şirketlerini ailede tutmak istiyorlardı ve Windsor'lar varisleri için evlilikler ayarlamalarıyla ünlü olduklarından, ellerine mükemmel bir çözüm geçmişti. Windsorlar ve Du Pontlar arasında yapılacak bir evlilik şirketi aile içinde tutacak ve her iki ailenin de işin kontrolünü elinde tutmasını sağlayacaktı.

O zamanlar bu anlaşma için düşündükleri kişi Hannah değildi. Bendim. Sierra'yla olan arkadaşlığım nedeniyle en uygun kişinin ben olacağımı düşünmüşlerdi. Anlaşma yapıldığında sadece yirmi yaşındaydım ama mutluydum ve Ares de buna karşı görünmüyordu.

Sierra'nın yirmi birinci doğum günü partisine Hannah'yı da götürdüğümde her şey değişti. O geceyi çok net hatırlıyorum. Onu ilk ben gördüm ama gözlerini ayırmadığı kişi oydu.

İkinci Bölüm

KUZGUN

Ofis binamın önünde beni bekleyen Ares'i arabasına yaslanmış halde gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

Bir an durup onu gözümün önüne getiriyorum. Siyah saçları, keskin çenesi, Sierra'nınkilere benzeyen yeşil gözleri. Yaşlandıkça daha da yakışıklı olmaya devam etmesi hiç adil değil. Onu her gördüğümde, kendimi biraz daha ulaşılmaz hissediyorum. Ares girişte durduğumu fark edince başını kaldırıp doğruldu, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Merhaba!" Kapıyı benim için açık tutarken ona söylüyorum. Ares bana sırıtıyor, ben de ona gülümsüyorum. Daha sonra ona teslim olduğum için pişman olma ihtimalim yüksek, ama o zamana kadar her saniyenin tadını çıkaracağım.

"Nereye gidiyoruz?" Yanıma bindiğinde soruyorum, elleri direksiyonu sarıyor.

Ares koltuk başlığına yaslanıyor ve yüzünü bana doğru eğiyor. "*Raven,*" diyor, huysuz bir sesle. Adımı bu şekilde söylediğinde kalbimin hızla çarpmasına engel olamıyorum ve istemsizce ona doğru dönüp yüzümü ona dönüyorum. "Neden seni artık hiç görmüyorum?"

Ares gerçekten perişan görünüyor, sanki beni gerçekten özlemiş gibi ve söndürmeye çalıştığım o ateş bir kez daha alevleniyor.

"Sadece meşguldüm." Sesim zayıf, yumuşak, sanki kendimi ona otoriteyle yalan söylemeye zorlayamıyormuşum gibi. "Gerçekten çılgın saatler boyunca çalışıyorum. Bir sürü işim var.

Çok fazla modellik sözleşmesi yapıyorum ve aynı zamanda moda markamı büyütmeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bazı günler yemek yemeye ya da uyumaya bile zor vakit buluyorum."

Başını sallar ve bakışlarını başka yöne çevirir, arabayı çalıştırırken ifadesinde bir parça endişe vardır. "Kendini fazla yorma, Rave. Kendine iyi bakmayı unutma, tamam mı? Her zaman çalışıyor olamazsın. Sosyal bir hayatın da olmalı. Aileni en son ne zaman gördün?"

Yüzümü gülümsemeye zorluyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Yaşlandıkça ailemi daha az görüyorum. Onların tüm dünyası Hannah'nın etrafında dönüyor ve hoş karşılanmadığım yerlere gitmekten nefret ediyorum. Kendi evimde dışlanmış hissetmemeliyim ama hissediyorum. "Sierra aslında az önce ofisimdeydi," diyorum ona. "Arkadaşlarım var, biliyorsun."

Bazen yaptığı gibi bana bakıyor, sanki yalanlarımı ve aldatmacalarımı görebiliyormuş gibi, ama yine de başını sallıyor.

"Bu yıl ne almayı düşünüyorsun?" Ona soruyorum, ses tonum hafif ve dostça.

Yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Biraz mücevhere ne dersin, belki?"

Başımı salladım. "Yeni bir ifade parçası, belki?"

Ares bana öyle boş bir ifadeyle bakıyor ki kahkahayı patlatıyorum ve bu da onun gülümsemesine neden oluyor. "Uzun zamandır güldüğünü duymamıştım Raven. Özlemişim."

Gülümsemem kayboluyor ve kucağıma bakıyorum, kalbim ağrıyor. Keşke böyle şeyler söylemese. Beni eski bir arkadaşı ve müstakbel yengesi olarak görüyor ama beni özlediğini söylediğinde bunu hatırlamak zorlaşıyor. El çantamı sıkıca kavrıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Gösterişli bir parça, zarif bir mücevher parçasının tam tersidir."

Ares bana sırıtıyor. "Seçmene izin versem nasıl olur?"

Ona doğru sivri bir bakış fırlatıyorum. "Her yıl yaptığın gibi mi?"

Windsor alışveriş merkezlerinden birine park ederken bana sırıtıyor, kapıyı bana açabilmek için arabadan atlayıp etrafından dolanıyor. Bana elini uzatıyor, ben de arabasından inerken elini tutuyorum, gözlerim onunkilerde.

Bir ışık parlaması ikimizi de ürkütüyor ve son zamanlarda beni takip eden bir paparazzinin bana sırıttığını görmek için yanıma dönüyorum. Dişlerimi sıkıp ona doğru bir adım atıyorum ama ben daha bir şey söyleyemeden koşmaya başlıyor.

Ares elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve ben de ona bakıyorum. "Seni böyle halka açık bir yere götürmenin

Bu. Üzgünüm, Raven. Ben halledeceğim. O resim asla gün ışığına çıkmayacak."

Başımı sallıyorum ve alışveriş merkezine doğru bir adım atıyorum. "Sorun değil. Ben buna alışkınım. Her an fotoğrafımın çekilebileceğini biliyorum diye hayatımı yaşamayı bırakamam. Eskiden beni korkuturdu, biliyor musun? Kamuoyu. Şimdi bu sadece işimin bir parçası olarak kabul ettiğim bir rahatsızlık."

Alışveriş merkezine birlikte girerken Ares sessiz. "Belki de sana birkaç koruma tutmalıyım." Ses tonunda biraz öfke var ve ben şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum.

"Kesinlikle hayır. Ben asla tehlikede değilim, Ares. Zaten istediğim kadar mahremiyetim yok. İhtiyacım olan son şey her zaman kişisel alanımda birinin olması."

Benimle tartışmak ister gibi bakıyor ama neyse ki Hannah'nın en sevdiği mücevher mağazalarından birine girerken sessizliğini koruyor.

Mağaza müdürü Ares'i görür görmez geriliyor ve yüzünde gergin bir gülümsemeyle yanına koşuyor. Yaşlı bir adam ve ağarmış saçları ona çok yakışıyor. Belirgin sinirleri olmasa, bu mağazaya yakışan bir zarafet sergileyebilirdi. "Bay Windsor," diyor, gözlerini kocaman açarak bana dönmeden önce. "*Raven.*" Gözleri, erkeklerin gözlerinin her zaman yaptığı gibi vücudumun üzerinde geziniyor. Muhtemelen iç çamaşırı kampanyalarımdan birini düşündüklerini bilmek beni iğrendirirdi ama artık buna alıştım. "Raven, *vay canına*. Seninle tanışmak büyük bir onur. Adım Andy ve bugün size ben yardımcı olacağım."

Ares geriliyor ve elini omzuma doluyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, ancak onu mağaza müdürüne zar zor gizlenmiş bir kızgınlıkla bakarken buluyorum. "İhtiyacımız olduğunda yardımınızı isteyeceğiz," diyor sert bir ses tonuyla.

Beni cam vitrinlere doğru çekiyor, vücudu gergin. "Sorun ne?" Kulak misafiri olmadığımız anda soruyorum.

Ares elini çeker ve başını sallar. "Hiç profesyonel değil. Az önce sana nasıl baktı? O da neydi öyle? Önce arabadan iner inmez fotoğrafımız çekildi, şimdi de *bu mu*?"

Tezgâha yaslanıp ona bakarken dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama dökülüyor. "Ares," diye mırıldanıyorum. "Ben artık senin tanıdığın o küçük kız değilim. Bu yılın en çok kazanan modeli seçildim ve bu alışveriş merkezinde satılan birçok ürünün marka elçisiyim. Bu şaşırtıcı değil.

beni tanıyacağını düşündüm. Aksine, tepkisi oldukça ılımlıydı. Yüzümün bu alışveriş merkezinin reklamını yapan büyük bir afişte olduğundan oldukça eminim."

"Hafif mi?" Ares tersler. "*Hafif* mi? Sana resmen sarktı."

Elimi üst koluna doluyorum ve ona gülümsüyorum. "Hannah'nın etrafında olmakla nasıl başa çıkıyorsun? Ben tanınmış biri olabilirim ama Hannah'nın daha da ünlü olduğuna eminim. Modeller genellikle A listesindeki aktrisler kadar popüler değildir. *Bu* seni rahatsız ediyorsa onun gördüğü ilgiyle nasıl başa çıkıyorsun?"

Ares iç çeker ve bir elini saçlarında gezdirir. "Bence popülariteni hafife alıyorsun. Ayrıca kız kardeşinin etrafında her zaman korumaları var, bu yüzden onun için endişelenmeme gerek yok. Öte yandan sen? İnatçı birisin."

Oflayıp pufluyorum ve sergilenen mücevherlere bakmak için arkamı dönüyorum, gözlerim nişan yüzüklerinin üzerinde geziniyor. Nişanlanacağım düşüncesi bile bana çok mantıksız geliyor. Ares'ten başka biriyle evlenmek istediğimi hayal bile edemiyorum. Gözüme çarpan bir yüzük var ve bir an için parmağımda nasıl duracağını hayal ediyorum.

İçimi çekiyorum ve Ares'i kolyelerin sergilendiği bölüme doğru çekiyorum, bakışlarım elmas bir gerdanlığa takılıyor. "Bunun gibi bir şeye ne dersin?"

Ares Andy'yi yanına çağırıyor ve arkamdaki aynayı işaret etmeden önce kolyeyi bana uzatıyor. Nasıl görüneceğini kontrol etmek için gerdanlığı boynuma doğru tutuyorum ve Ares saçımı nazikçe kaldırıp omzumun üzerinden geçirerek yolumdan çekiyor.

"Dene bakalım," dedi bana.

Başımı salladım. "Hayır, yapamam. Bu Hannah için. Denemeden bile seveceğini söyleyebilirim."

Ares başını sallıyor ve kolyeyi bana takmak için etrafıma uzanıyor. Parmaklarının tenimde gezinmesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve o bunun farkında bile değil.

"Eğer beğenirsen, senin için satın alırım, Raven. Hannah için başka bir şey bulabiliriz."

Gözlerim açılıyor ve aynanın arkasından bana gülümsüyor. "Senin de doğum günün yaklaşıyor, hatırladın mı?"

"Bu çok fazla," diyorum ona, parmaklarım arkadaki kopçanın etrafında kıvrılıyor. "Ama teşekkür ederim. Buna bayılacak. Bunu ona kesinlikle almalısın."

Ares başını sallıyor ve kolyeyi benden alıyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Hey," diyor, sesi yumuşak. "İyi miyiz, Rave? Son zamanlarda benden kaçıyormuşsun gibi hissediyorum, biliyor musun? Hannah'nın düğün yüzünden üzerinde yarattığı baskı yüzünden mi? Onun yapması gereken hazırlıkların çoğunu senin yaptığını biliyorum. Çok fazla gelirse söyle, tamam mı? Birden sessizleşmenden nefret ettiğimi biliyorsun."

Elimi koluna doladım ve ona gülümsedim. "Biz iyiyiz, Ares.
Sadece çok meşguldüm, hepsi bu."

Yüz ifadesinden yalan söylediğimi anladığını anlıyorum ama neyse ki boş veriyor. Hannah'yla evlenme düşüncesinin bile her şeyi sonlandırdığını ona nasıl söyleyebilirim? Artık onu gerçekten kaybediyorum, son umut kırıntılarım da yok oluyor. Kalbimin daha önce hiç olmadığı şekilde kırıldığını ve parçaların bir daha toparlanabileceğinden emin olmadığımı ona nasıl söylerim?

Üçüncü Bölüm

KUZGUN

"Astor'ları Ares'in kardeşlerine o kadar yakın oturtabileceğimizden emin değilim," diyor annem. "Onları kesinlikle davet etmeliyiz. Sonuçta aileleri Windsor'larla aynı seviyede... ama onları bu kadar yakın oturtamayız. Yanlış hatırlamıyorsam Adrian Astor, Ares'in kardeşi Lexington'dan hiç hoşlanmıyor."

Kaşlarımı çatıyorum ve tablolardan başımı kaldırıyorum. "Adrian Lex'ten hoşlanmıyor mu?" Şaşırarak sordum. Bu nasıl olabilir? Lexington dünyada en sevdiğim insanlardan biri ve Leia'yla birlikte Astor Koleji'ne gitmişti. Beni Leia ve Adrian'la ilk tanıştıran oydu.

"Evet, ben de öyle duydum. Anladığım kadarıyla Adrian, Lexington'ın *şakacılığından* pek hoşlanmıyor."

Ah. Bilerek sırıtıyorum. Lex, Leia ile flört ederek Adrian'ı kışkırtmış olmalı. Evet, bunu görebiliyorum. Adrian pek affedici değildir ve kin besleyeceğinden hiç şüphem yok.

"Peki, onları daha uzakta oturturuz."

Annem başını sallıyor ve Hannah'nın düğün mekânının küçük bir kopyasını yaptığı maketin üzerindeki isim kartlarını yeniden düzenliyor. "Her şey mükemmel olmalı," diye mırıldanıyor annem. "Hannah bu gün için çok uzun süre bekledi."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Düğünü üç kez erteledi anne. O kadar da sabırsız olduğunu sanmıyorum."

Annem sertçe başını kaldırıyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Çünkü onun işi çok zor Raven. Bir aktris olmanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamazsın. Tek yapman gereken bütün gün kıpırdamadan durmak ve güzel görünmek. Hannah için aynı şey geçerli değil. Bir fotoğraf çekiminden sonra eve gidemiyor. Haftalarca evinden uzakta, hiç de rahat olmayan setlerde çalışıyor. Gerçekten düğünü ertelemek *istediğini mi* düşünüyorsun? Bunu yaptı çünkü başka seçeneği yoktu. Anlamıyor olabilirsiniz ama en azından söyleyecek iyi bir şeyiniz yoksa sessiz kalabilirsiniz."

Ona karşılık vermemek için dudağımı sertçe ısırıyorum. Fotoğrafçıların ne kadar talepkâr olabileceğini ve benim ne kadar sıkı çalıştığımı biliyor. Daha birkaç hafta önce, karda bir reklam filmi çekmeye zorlandığım için hipotermi geçirdim. Kendimi Hannah ile karşılaştırmamam gerektiğini biliyorum ama keşke benim işimi sadece *hareketsiz durmak ve güzel görünmek olarak görmese.*

Sanırım ne yaptığımın bir önemi yok. Tek önemsediği Hannah gibi onun izinden gitmemiş olmam. Annem benim yaşımdayken ünlü bir oyuncuydu ve benim oyunculuğa hiç ilgi duymamış olmamı küçümsüyor. Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, başka hiçbir şey yeterince iyi olmayacak.

Satıcı listemize göz atarken ellerim titriyor. Neden bunu kendime yapmaya devam ediyorum? Beni her zaman altın çocuğunun yanında ikinci planda görecek bir anneyle vakit geçirebilmek için neden hiçbir parçası olmak istemediğim bir düğüne yardım etmek için eve gelmeye devam ediyorum? Bana Hannah'ya davrandığı gibi davranmasını bile istemiyorum. Tek istediğim onun sevgisinin bir zerresiydi. Bunu istemek çok mu fazla?

"Özür dilerim," diyor annem, sesi gergin. "Düğün üzerimde çok fazla baskı yarattı ve ben de bunun acısını senden çıkardım. Üzgünüm, Raven. Anlıyorsun, değil mi? Bu düğün ikimizin ailesi için de çok şey ifade ediyor. Bu birleşme yıllardır sürüyordu ve bu düğün geride kaldığında kalan evrak işlerini tamamlayıp birleşmiş şirketi Hannah ve Ares'in ellerine bırakabiliriz. Windsor'lar düğün bitene kadar daha fazla ilerlemeyi reddediyorlar ve babanla benim onların finansmanına ihtiyacımız var."

Başımı eğerek onaylıyorum. "Anladım anne."

Sonra bana gülümsüyor. "Sen her zaman çok tatlı bir kız oldun, Raven. Hannah da ben de sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Sen olmasaydın bunların hiçbirini kesinlikle yapamazdım."

Ona gülümseyerek karşılık veriyorum, bu iş için harcadığım sonsuz saatlerin fark edilmemiş olmamasına seviniyorum. Hannah düğün hazırlıklarına neredeyse hiç katılmadı ve yaklaşan düğününün sürekli hatırlatılması acı verse de annemle biraz zaman geçirebildiğim için mutluyum. Birlikte kaliteli zaman geçirmemiz nadiren oluyor.

"Küçük kızımın yakında birinin karısı olacağına inanamıyorum," diye mırıldanıyor annem, Ares ve Hannah'nın evleneceği üzüm bağının replikasındaki çiçekleri yeniden düzenlerken. "Kız kardeşin küçükken, aşık olacak kadar uzun yaşayacağından bile emin değildim. Yaşayacağını hiç düşünmediğim o kadar çok şey vardı ki, ama işte burada, uluslararası bir süperstar, dünyanın en gözde milyarderlerinden biriyle evlenmek üzere. Bu süreçte hem babamla hem de benimle ilgileniyor ve sonunda şirketimizin emin ellerde olduğunu bilerek emekli olmamızı sağlıyor."

Suçluluk ve huzursuzluk mideme yerleşiyor. Kız kardeşimi kıskanmamalıyım ve annemin gözlerindeki gururu ona çok görmemeliyim. Sadece bazen aynı sevginin bana da yönelmesini diliyorum.

"Çok güzel bir gelin olacak," diye anneme güvence veriyorum.

Annem başını kaldırıyor, yüz ifadesinde bir parça endişe var. "Gelinlik nasıl gidiyor? Hannah'nın istediği değişiklikleri yapabildiniz mi?"

Başımı sallıyorum. Düğünü her ertelediğinde, düğünün kendisi ve gelinliğiyle ilgili neredeyse her şeyi değiştirdi ve bu da gelinliği üzerinde sayısız ekstra hafta çalışmasına neden oldu. "Tabii ki."

Annem tereddüt ediyor. "Onun için elbise dikmeni istemesi çok hoş. Seni de dahil etmek için çok güzel bir yol. Bunun yerine ünlü bir marka isteyeceğini düşünmüştüm ama sanırım bu ilgi çekmenize yardımcı olacak. Dünya Hannah'yı sizin elbiselerinizden birinin içinde görünce, tüm ünlü arkadaşları da aynı şeyi yapacaktır. O böyle bir trend belirleyici."

Dudağımı ısırdım. "Birçok moda ödülü kazandım anne. İlk serimi piyasaya sürdüğümden beri özel dikim gelinliklerim için iki yıllık bir bekleme listem var ve Alanna Sinclair gelinliklerimden biriyle evlendiğinden beri bu liste daha da uzadı. Benim moda markam köklüdür ve piyasadaki bazı eski markalardan daha az prestijli değildir." Annem bana yatıştırıcı bir ifadeyle bakıyor ve bu da beni anında sinirlendiriyor. "Ah, tabii ki," diyor başını sallayarak. Sonra düğün davetiyelerinden birini alıp havaya kaldırıyor. "Her neyse, bunların düğünden üç gün önce elden teslim edildiğinden emin olmamız gerekiyor. Bu düğünle ilgili her şey

gizli olmalı. Paparazziler ortaya çıkarsa Hannah'nın günü mahvolur. Neden ayarladığımız kuryeyle her şeyin yolunda olup olmadığını iki kez kontrol etmiyorsun?"

İçimi çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Elbette," diyorum ona, çantamı kaparken. "Yarın yaparım."

Annem bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Akşam yemeğine kalmayacak mısın?" "Hayır. Yarın erkenden çekime gidiyorum."

Annem başını sallar. "Oh, güzel. Baş nedime elbisenle de çok şişman görünmek istemezsin."

Anneme sırtımı dönüp uzaklaşırken kalbim acıyor. Annemi her gördüğümde kendimi korkunç bir insan gibi hissediyorum ve sonunda kendimden nefret ediyorum. Hannah için mutlu olmalıyım ve düğüne bu ölçüde dahil edildiğim için onur duymalıyım... ama bundan nefret ediyorum. Evdeyken dönüştüğüm kişiden nefret ediyorum. Hiçbir zaman ilgi ya da onay için bu kadar çaresiz olmadım ve onu Ares'le görmek beni incitse de, onun sevgisine sahip olduğu için ona hiç kızmadım. Yine de evde olduğum her an kafam korkunç düşüncelerle doluyor.

Ya Ares'in evleneceği kişi bensem?

Ya onu Sierra'nın doğum günü partisine hiç götürmeseydim? Ya düğüne yardım etmeyi reddetseydim?

Ya Ares'e bir hamle yapıp onu çalsaydım?

Ben bundan daha iyiyim ama eve her geldiğimde kendimin en acınası haline dönüşüyorum.

"Tatlım?"

Babama bakıyorum ve o da bilerek iç geçiriyor. "Seni geçireyim, tatlı kızım."

Başımı sallıyorum ve babamın bana uzattığı kolu tutuyorum. Beni Ares'in seçmeme yardım ettiği spor arabaya doğru götürürken ikimiz de sessizdik.

Babam benim için kapıyı açıyor ve tereddüt ediyor. "Seni seviyorum, Raven," diyor. "Annen de seviyor ama bunu ifade etmekte o kadar iyi değil."

Bir an için dudağımı ısırıyorum. "Hannah'ya olan sevgisini ifade etmekte hiç zorlanmıyor."

Babam saçıma uzanıyor ve hafifçe kulağımın arkasına itiyor. "Biliyorum," diye mırıldanıyor. "Annem, Hannah küçükken ne kadar zor zamanlar geçirdiği için bu konuda bu kadar açık sözlü olma ihtiyacı hissediyor. Annen, Hannah'nın hastayken çektiği tüm acıları duş alarak telafi edebileceğini düşünüyor.

Artık ona sevgiyle yaklaşıyor. Bu Hannah için olduğundan daha fazla onun için ve bu onun da seni sevmediği anlamına gelmiyor."

Bunu daha fazla tartışmak istemediğim için başımı sallıyorum. Babamın bana acımasını ya da güven vermesi gerektiğini düşündüğü için bana güven vermesini istemiyorum. Değişiklik olsun diye, yalanlarla teselli edilmek istemiyorum.

Parmak uçlarıma yükseliyorum ve babamın yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, baba."

"Dikkatli sür, tamam mı? Eve döndüğünde bana mesaj at. Artık o duyguları nasıl kullanacağımı biliyorum. Ben de sana bir başparmak yukarı göndereceğim."

"Emojiler mi?"

Kıkırdayarak soruyorum.

"Bunlar onlar."

"Aferin sana, baba. Eve döndüğümde sana ev şeklinde bir emoji göndereceğim, tamam mı?"

"Bu bizim gizli dilimiz olacak." Bana göz kırpıyor ve ben de arabaya binerken gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

İşte bu. Annemin tavrına rağmen bu yüzden eve gelmeye devam ediyorum. Çünkü babam haklı. İçten içe beni seviyorlar. Belki Hannah'yı sevdikleri kadar değil ama ben bunu kabullenmeyi uzun zaman önce öğrendim.

Asla ablamla boy ölçüşemeyeceğim. Ne ailemin gözünde, ne de Ares'in gözünde.

Dördüncü Bölüm

ARES

Telefonumu sıkıca kavrıyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Hannah, bana birlikte gideceğimize söz vermiştin. Bu ay üçüncü kez son saniyede iptal ediyorsun. En azından bana yeterli bir süre önceden haber veremez miydin?"

Telefon hışırdıyor ve Hannah iç geçiriyor. "Özür dilerim Ares. Bu gece gerçekten orada olmak istedim, bunu biliyorsun. Raven'ı desteklemek *ve* seninle birlikte olmak istedim ama bir türlü gidemiyorum. Bazı sahneleri yeniden çekmem gerekiyor ve bu pek iyi gitmiyor."

"Hep aynı bahaneler, Hannah. Elimden geldiğince destek olmaya çalışıyorum ama sen bunu gerçekten zorlaştırıyorsun. Her zaman taviz veren kişi ben olamam."

"Biliyorum," diyor, sesi yumuşak. "Bunu telafi edeceğim."

"Benimle görünmek ya da fotoğraf çektirmek istemediğin için mi böyle yapıyorsun? Hannah, bir *ay* içinde evleniyoruz. Anlaşmamızı unutma. Evlendiğimiz an ilişkimizi kamuoyuna açıklayacağız, o halde bu gece birlikte görüntülenmemizin ne zararı var?"

"Ares, öyle değil. Söz veriyorum, değil. Düğün için o kadar çok izin alıyorum ki, bunu telafi etmek için gerçekten çok çalışmak istiyorum. Programın gerisinde kalmamızın sebebi olmak istemiyorum."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve tavana bakıyorum. "Anlıyorum," diyorum ona, yenilmiş bir halde. Anlıyorum ama bir şeylerin değişeceğine dair umudumu kaybetmeye başlıyorum. Eskiden kardeşlerim arasında en şanslı olanın ben olduğumu düşünürdüm. Dion nişanlısıyla hiç konuşmuyor ve diğer kardeşlerim henüz kiminle evleneceklerini bile bilmiyorlar. Evlenmeden çok önce büyükannemin benim için seçtiği kıza aşık olacak kadar şanslı olan tek kişi bendim.

Ancak son zamanlarda, bu artık bir aşk evliliği gibi gelmiyor ve kendimi pek şanslı hissetmiyorum. Her şey mekanik ve zorlama geliyor ve yaklaşan düğünümüzle ilgili hissetmemiz gereken heyecan eksik.

"O gelmiyor, değil mi?"

Kafamı kaldırdığımda küçük kardeşlerimden biri olan Lex'in kapı aralığına yaslandığını görüyorum. Yüz ifadesi dikkatle boş bırakılmış ama gözleri kızgınlığını ele veriyor. İlk içgüdüm Hannah için ayağa kalkmak, ama bugün bunu yapacak gücüm yok.

"Hayır."

"Randevusuz gitmek senin için can sıkıcı olacak. Bu tür etkinliklerde kadınların nasıl olduğunu bilirsin. Bütün gece taciz edileceksin. Keşke ben de gelebilseydim."

Başımı salladım. "Sorun değil. Uçağa erken yetişeceksin, değil mi? Ayrıca, eğlence sektöründen nefret ediyorsun."

Lex Windsor Motors'tan sorumlu ve yanlış hatırlamıyorsam yakında en yeni elektrikli arabamızı tanıtacak. Her birimiz Windsor imparatorluğunun farklı bir bölümünden sorumluyuz. Ben eğlence şirketlerimizi, Lexington motorlu taşıtları, Sierra emlak işlerini, Zane otellerimizi, Luca varlık yönetimini ve Dion da tüm yabancı holdinglerimizi yönetiyor. Altımızla birlikte Windsor Corp'un tamamını yönetiyoruz ve insanların sandığından çok daha fazla pazara hükmediyoruz.

"İyi olacağım," diyorum kardeşime. "Bu sadece bir defile. Bir sürü defileye sponsor oldum. Sadece görünüp gideceğim."

Lex bana gülümsüyor. "Raven orada olacak, yani iyi olacaksın. Bu geceki gösterinin yıldızı o. Nasıl bilmiyorum ama gittikçe daha da güzelleşiyor. Keşke ben de gelebilseydim."

İstemsizce geriliyorum ve Lexington'a gözlerimi kısıyorum. Ne zamandan beri Raven'ın güzel olduğunu düşünüyor? O her zaman hepimiz için küçük bir kız kardeş gibiydi. Onu görme şekli değişti mi?

"Bu gece orada olacağını nereden biliyorsun?"

Düşündüm de, geçenlerde birlikte bir sanat galerisine gittiler, sadece ikisi. Aralarında bir şey mi var?

Bana sırıtıyor ve telefonunu kaldırıyor. "Bugün erken saatlerde onunla konuştum." Ne? Neredeyse her zaman aramalarımı reddediyor, ama konuşmak için zamanı var

Lex mi?

Lex bana kıkırdıyor, bakışları okunmuyor. "Raven'a selamımı söyle, olur mu?"

Böyle bir şey yapmayacağımı bilerek başımı sallıyorum. Lexington'ın Raven'la birlikte olması fikri beni derinden rahatsız ediyor ve bunun tek nedeni onunla ilgili tekrarlayan rüyalarım değil - hiç görmemem gereken rüyalar.

Etkinliğe giderken berbat bir ruh hali içindeyim, neye bu kadar sinirlendiğimi kestiremiyorum. Hannah'nın beni ekmesine şimdiye kadar alışmış olmalıydım ama hiç kolaylaşmıyor. Yıllardır ilişkimizi gizledik, medyanın ilgisinden çekindik. Hannah her zaman insanlar birlikte olduğumuzu öğrenirse adam kayırmakla suçlanmaktan korktu ve bunu anlıyorum. Onun ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum ve medyanın bu şekilde dikkatini çekmek sadece sorun yaratır. Nereden geldiğini anlıyorum ama tüm bunlardan bıktım.

İçeri girdiğimde salonda uğultu vardı ve köşede durakladım, gözlerim podyumda. Bu defileleri nadiren izlerim - bir kere izlediniz mi, hepsini izlemişsinizdir ve moda umurumda bile değildir. Yine de bu gece, gözlerimi sahneyi domine eden kadından ayıramıyorum.

Raven hayal gücüne çok az şey bırakan dar bir elbise giyerek podyumda yürüyor ve ben bir anlığına ona hayran kalıyorum. En az Hannah kadar sıkı çalışıyor, hatta daha da sıkı çalışıyor ama yine de sevdiği hiç kimseyi yarı yolda bırakmıyor. Kız kardeşimin ofisine ne kadar sık habersiz geldiğini biliyorum ve büyükannem de aynısını yapıyor. Hannah'nın neden onun gibi olamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Onlar kardeş ama çok farklılar.

Aklım, büyükannemin Windsor'larla Du Pont'lar arasında bir evlilikten ilk söz ettiği zamana gidiyor. O zamanlar evlenmemi istedikleri kişi Raven'dı. O dönüp sahneye doğru yürürken iç geçiriyorum, içimi açıklanamaz bir kayıp duygusu kaplıyor.

"Bay Windsor!"

Bugünkü etkinliğin organizatörüne doğru dönüp gerekli havadan sudan konuşmaları yaparken yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. Gösteri dünyasında pek çok şey görmek ve görülmekle ilgili ve ben bundan bıktım. Gösterişten, sahtelikten, yapmacık bir inanç dünyasında yaşamaktan

bıktım. Samimiyete hasretim.

"Modellerinizden birkaçı bugün sahnemizde yürüdü," diyor Jonas bana gururla. "Windsor Media gerçekten bir güç merkezi. Sahip olmadığınız bir şey var mı? Çok sayıda popüler dergi, bir gazete, moda endüstrisi ve tabii ki prodüksiyon stüdyonuz var. Hepsini nasıl yaptığınızdan emin değilim. Bugünkü etkinliğime katılmak için zaman ayırabildiğiniz için onur duydum."

Başımı sallıyorum ve onunla sohbet etmek için elimden geleni yapıyorum ama Lexington'ı düşünüp duruyorum. Raven ve onun arasında gerçekten bir şeyler mi oluyor? Tam uzun süredir devam eden yalakalığı kesmek için bir bahane uydurmak üzereydim ki arkamdaki konuşma dikkatimi çekiyor.

"Korkarım yapamam." Raven'ın sesini duyunca gerildim ve arkamı döndüm. Üzgündü ama önünde duran adama parlak bir şekilde gülümsüyordu.

"Affedersiniz," diyorum Jonas'a. Kibar yüz ifademin altında bir miktar kızgınlık kaynıyor. Raven'ı üzen ne olabilirdi ki?

"Sadece tek bir randevu," diyor adam. "Bunun için sana bir yılda kazandığından daha fazla para ödeyeceğim."

Çenelerim istemsizce kilitleniyor, öfke ellerimi yumruk haline getiriyor. Gözlerim Raven'ınkilerle buluştuğu anda kendimi rahatlamaya zorluyorum, yüz ifadesinde bir rahatlama belirtisi var. Ona gülümsüyorum, elimi beline dolayarak onu kendime çekerken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Karşımızda duran adama dönmeden önce, "İşte buradasın Raven," diye mırıldanıyorum.

Bir an için öfkeli görünüyor, ama sonra tanıdık geliyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Bay Windsor," diyor, sesi öncekinden çok daha nazik.

Kim olduğunu tam olarak biliyorum ama onu tanırsam lanetleneceğim. Raven'a dönmeden önce bir süre ona boş boş bakıyorum.

"Geçenlerde Windsor Media'ya gönderdiğim bir senaryo hakkında konuşmuştuk," diye hatırlatıyor bana. Kendisi tanınmış bir yönetmen ve Hannah başrolü gerçekten istediği için yeni filminin finansmanını onaylamak üzereydim. Çok kötü oldu.

Başparmağım Raven'ın belinde daireler çiziyor ve o da bana doğru eğilerek vücudunu benimkine bastırıyor. Raven tanıdığım en güçlü kadınlardan biri, bu yüzden benim varlığımla teselli bulmasının tek bir anlamı olabilir. Bu pislik onu ilk kez taciz etmiyor.

"Tek hatırladığım Raven'a evlenme teklif ettiğini duyduğum. Bu ilginç, çünkü onu gücendirmeyi göze alamazsın." Esprili bir şekilde kıkırdıyorum. "Ona bir randevu için bir yılda kazandığından daha fazlasını mı ödemek istiyorsun? O dünyanın en çok kazanan modeli, ya sen? Senin kim olduğundan emin değilim. Bildiğim tek şey, ona bir metre bile *yaklaşmayı* göze alamayacağın ve eğer yaklaşırsan... bedelini sana ödeteceğim."

Raven'a bakarken gözleri genişliyor ve pişmanlıkla doluyor. Ona bakmasını bile istemiyorum. O bu tür saçmalıklardan daha iyisini hak ediyor. "Bilmiyordum," diyor, sesi yumuşak.

Raven'ı daha sıkı kavrıyorum ve gülümsüyorum. "Şimdi biliyorsun, o yüzden siktir git."

Başını salladı ve çenesini sıkarak uzaklaştı ama umurumda bile değil. Tek umursadığım Raven'ın yüzündeki gülümseme.

"Hala bir korumaya ihtiyacın olmadığına ikna oldun mu?"

Bana bakıyor, bakışlarında bir parça bıkkınlık var. "*Ares*. Tehlikede değildim, ne anlamı var ki?"

Onu bırakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu ne sıklıkla oluyor?"

"Çok nadiren olur," diyor ama soluna bakışı yalanlarını ele veriyor. Onu tanıdığımdan beri yalan söylerken hep böyle yapar. "Bu tür etkinliklerde yalnız bırakılmamalısın. Bir arkadaşını getirmedin. tarih?"

Son yıllarda onu birlikte gördüğüm tek bir erkek var, ama o da kısa süre önce evlendi, beni çok rahatlattı. Silas Sinclair'de hoşlanmadığım bir şeyler var ve bu benim için tamamen dokunulmaz olan çok az insandan biri olduğu gerçeği değil. Büyükannemi güvenlik sağlayıcımız olarak onun şirketini bırakması için ikna etmeye çalıştım ama o buna yanaşmıyor. Onunla ilgili ne olduğundan emin değilim ama sanırım Raven'a bakışı ya da daha doğrusu *bakmayışı*. Raven birinin evreninin merkezi olmayı hak ediyor ama onun radarında bile değildi. Kalbi açıkça başka birindeydi.

"Hayır. Bu gece sadece ben varım. Menajerim birazdan bana katılacak ama kendisi şu anda kuliste."

Gözlerim onun üzerinde geziniyor ve başımı sallıyorum. "Bunu hiç anlamadım, biliyor musun? Nasıl oluyor da hiç ciddi bir ilişki yaşamıyorsun? Senin gibi bir kadın nasıl bekar kalabiliyor?"

Tepsiden bir kadeh şampanya alıyor ve bana gülümsüyor. "Sadece beni büyüleyecek bir erkek bulamadım. Tam bir bağlılıktan başka bir şeyle yetinmeye niyetim yok. *Destansı bir* aşk istiyorum ve bunun için beklemeye hazırım."

Tam bağlılık, ha? Evet, tam olarak hak ettiği şey bu. Acaba ne tür bir erkek onu kazanabilecek? Bir an için Lexington'la olan görüntüsü zihnimde canlanıyor ve kanım donuyor.

"Raven!"

Bana dönmeden önce yan tarafına bakıp gülümsüyor. "Menajerim arıyor," diyor bana. "Sanırım sonsuz miktarda sözde gerekli sosyalleşme zamanı geldi. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Başımı sallayıp uzaklaşmasını izliyorum, bakışlarım ona doğru yürüyen adama kayıyor. Menajeri profesyonel olarak tanımlanamayacak bir şekilde ona bakıyor. Büyülenmiş gibi görünüyor ve ben ağırlığımı bir ayağımdan diğerine rahatsız edici bir şekilde kaydırıyorum. Raven için mutluluktan başka bir şey istemiyorum ama onun birine aşık olma düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Sanırım ağabeyler böyle hisseder, değil mi? Sierra'yla çıkarken hissettiklerimle aynı olmayabilir ama oldukça yakın. Bu olmalı.

Beşinci Bölüm

ARES

"Bu habere daha fazla yer verin," diye emrediyorum, gözlerim Raven'ın couture markasıyla ilgili makalelere takılıyor. Dün gece fark etmemiştim ama sahnedeki markalardan biri de onunkiydi. Söyleyebileceğim kadarıyla, son parçaları çok iyi karşılandı ve gördükleri ilgiden daha fazlasını hak ediyorlar.

Arkadaşımın işlerini desteklemek için kullanamayacaksam birkaç dedikodu ve moda dergisine sahip olmanın ne anlamı var? Umarım şirketi büyümeye devam eder ve zaman bulamadığı için modelliği bırakmak zorunda kalır.

Erkeklerin arzularının nesnesi haline gelmesinden nefret ediyorum. Onun güzelliğinin ötesini, içindeki komik ve nazik kadını göremiyorlar. Bu sektörün ne kadar zehirli olduğunu biliyorum ve onun için bunu istemiyorum. Onun yanıp sönen ışıkların önünde değil, arkasında güvende olmasını istiyorum.

Raven son zamanlarda kendinde değil ve onun için endişeleniyorum. Her şeyin onun için fazla gelmeye başladığından endişeleniyorum. Sürekli diyet yapmak, fotoğrafçıların sahip olduğu zorlu şartlar, genellikle zorlu çekim ortamları. Bunları neden yaptığını hiç anlamadım. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel ama bir şekilde bu kariyer ona uymuyor.

Diğer yandan moda markası mı? Bu onun için mükemmel. Yaratıcılığının parlamasına izin veriyor ve şöhretin en kötü yanlarına maruz kalmadan hala içinde büyüdüğü sektörde faaliyet gösteriyor.

"Bradford Manson aradı," dedi sekreterim Dom. "Gönderdiği senaryo hakkında bilgi almak istedi. Notlarına bakılırsa, projesi için finansmanı onaylamaya hazırız gibi görünüyor. Harekete geçeyim mi?"

Dişlerimi sıkıyorum ve sertçe başımı kaldırıyorum. "Hayır," diye çıkışıyorum, düşüncelerim dün gece Raven'la konuşma şekline geri dönüyor. "Onun lanet ayakkabısının altına yapışmaya değmeyecek bir bok parçası."

"Ne?" Dom kafası karışmış bir şekilde "Ne?" diyor.

Elimi sallayarak reddettim. "Unut gitsin. O herifin adını bir daha duymak istemiyorum. Onunla bir daha çalışmayacağız ve şu bilinsin ki onunla çalışan *hiçbir* aktör ya da aktris bir daha Windsor Media ile çalışmayacak. Aynı şey ona fon sağlayan herkes için de geçerli."

Dom'un gözleri büyür. "Zavallı enayi ona Ölüm Öpücüğü vermen için ne yaptı? Bir daha asla çalışamayacak."

Bu aptal ifadeye sırıtıyorum. Windsor'lar tarafından kara listeye alınmak Ölüm Öpücüğü olarak adlandırılır çünkü yavaş etki eden bir zehirdir ve bu zehre maruz kalanlar genellikle çok geç olana kadar, kendilerini kariyerlerinin kalıntılarıyla çevrili bulana kadar bunun farkına bile varmazlar.

Başımı salladım. "Bir daha çalışmaması umurumda değil. Bunu ağzını açmadan önce düşünmesi gerekirdi. Bakalım herhangi bir şeyi ödeyecek parayı nereden bulacak. Lanet olası pislik."

Sekreterim başını sallıyor, şaşkınlığı belli oluyor. Çoğu zaman makul olmanın ötesindeyimdir - şişirilmiş egolarla dolu bir sektörde öyle olmak zorundasınız. Ama bu herif... Sabrımı kaybettiğimde neler olduğunu öğrenmek üzere.

"Aklıma geldi de," diyorum Dom'a, parmağım masama vurarak. "Andy adında bir mağaza müdürü var. Amiral gemisi alışveriş merkezimizde çalışıyor. Kovulmasını istiyorum. Mücevher mağazalarından birinde çalışıyor. Adını unuttum. Hannah'nın en sevdiği marka neyse, işte o."

Dom rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. "Eğer alışveriş merkezlerinden biriyse, o zaman orası gayrimenkuldür ve Sierra'nın yetki alanına girer. Onun işine karışmamızdan hoşlanmadığını biliyorsun."

Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve sekreterime bakıyorum. Boyu 1.80 ve sık sık korumamla karıştırılıyor ama yine de kız kardeşimi düşününce korkuyor. Sanırım onu suçlayamam. Ne de olsa küçük kız kardeşim biraz dengesiz. "Sierra'yı ara ve ona Andy'nin Raven'a baktığını söyle.

ve onun gitmesini istediğimi söyledim. En iyi arkadaşının nesneleştirilmeden ve şehvetle arzulanmadan alışveriş merkezlerinden birine gidebilmesini istemiyor mu?" Dom'un gözleri b ü y ü d ü , gözlerinde bir miktar öfke vardı. "Rencide etmeye cüret etti Raven?" Dişlerini gıcırdatıyor ve kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Hallediyorum."

Dışarı çıkarken onu izliyorum ve gülümsememi bastırıyorum. Raven'ı seven sadece ailem ve ben değiliz. Onunla temasa geçen herkes. Onu sevmek çok kolay ve bunu ondan başka tüm dünya görüyor.

Pencereden dışarı bakıyorum, bir an tereddüt ediyorum. Etrafta korunmasız dolaşması fikri gerçekten hoşuma gitmiyor. Dün gece orada olmasaydım ne olurdu? Ya lanet Brad hayır cevabını kabul etmeseydi?

Telefonumu elime alıyorum ve ona bakıyorum, *nefret* ettiğim tek adamı ararken gururumu ayaklar altına alıyorum. Pisliğin teki olabilir ama yaptığı işte en iyisi.

"Silas Sinclair," diyor.

Dişlerimi sıkıyorum, sesini duymak bile beni rahatsız

ediyor. "Bu Ares Windsor."

"Biliyorum. Arayan kimliğim var. Bu çağda tüm telefonlarda var."

Bu adamdan nefret ediyorum. "Fazladan iki korumaya ihtiyacım var. Elinizdekilerin en iyisini istiyorum ama bir uyarı var."

"Uyarı mı?" diye soruyor, merakla.

Raven'ın kolundaki anılar aklıma gelince çenemi sıkıyorum. Yıllarca ikisi birlikte görülmüş, bir çıkıp bir çıkmışlardı. Keşke ihtiyacım olan iyilik için daha uygun başka biri olsaydı ama bu herif gerçekten de en iyinin de iyisi.

"Gözden uzak olmalarını istiyorum. Onun haberi olmadan birini koruyacaklar. Ona yönelik tüm tehditlerin daha gerçekleşme şansı bulamadan ortadan kaldırılmasını istiyorum. Buna onu taciz e d e n ya da hayır cevabını kabul etmeyen erkekler de dahil. Bunu nasıl yaptıkları umurumda değil ama en ufak bir rahatsızlık hissettiği anda birinin devreye girmesini istiyorum."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, sesi çok rahatsız edici. "Bu kadar korunmaya ihtiyacı olan kim? Nişanlın mı? Başına zaten birini koyduğumuzu sanıyordum?"

Tavana bakıyorum, omurgamda açıklanamaz bir gerginlik hissediyorum. "Raven Du Pont."

Bir an için sessizliğe gömülüyor. "Onu gizlice korumak için bu kadar zahmete girer miydin?"

Gözlerimi kapatıyorum ve derin nefes alıyorum. "Yapardım." "Bu sana pahalıya patlar."

"Eminim öyle olacaktır."

"Tek bir iyilik. Ne zaman istersem çağrılmak ve beni reddedemezsiniz."

Tereddüt ediyorum. Silas lanet Sinclair. Bir Windsor'dan iyilik yapmanın ne kadar değerli olduğunu biliyor.

"Bunun dışında her şey."

"O zaman sanırım başka birini bulman gerekecek Windsor."

Sikeyim. Lanet olası pislik. "Onu hiç umursadın mı?" Tersledim.

Gülüyor, sesi gıcırdıyor. "Seviyordum ve hâlâ da seviyorum. Karım da ben de Raven'ı ailemizden biri gibi seviyoruz ve her zaman da seveceğiz."

"Yine de onu korumak için bu kadar yüksek bir bedel mi talep ediyorsunuz?" "İş hayatımla özel hayatımı birbirine karıştırmam."

"Bu saçmalık. Tüm şirketinizi karınızı bulmak için kurdunuz."

Tekrar gülüyor ve daha önce hiç birinin suratına yumruk atmak için bu kadar istekli olmamıştım.

"Evet," diye itiraf ediyor. "Alanna benim tek istisnam."

"Peki," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bir iyilik. Kimseye zarar vermediği ve kişisel değerlerimi ihlal etmediği sürece."

"Tamamdır," diyor. "Raven, elimdeki en yetenekli ve acımasız adamlardan bazılarının günün her saati onu koruduğunu asla anlamayacak." Sonra o piç yine gülüyor. "Bu arada, Raven'ın bilmeden yıllardır benim korumam altında olduğunu bilmen gerekir - hem de bedavaya. Sırf erkeklerin yaklaşımlarını uzak tutmak için çok büyük bir prim ödedin, ki ben bununla hiç uğraşmadım. Muhtemelen nedenini kendine sormalısın."

Sonra telefonu yüzüme kapattı ve beni öfkelendirdi. Lanet olası pislik.

Altıncı Bölüm

ARES

Du Pont malikânesinin önüne park ederken endişeliyim. Bu gece Hannah'nın doğum gününü kutlamayı dört gözle bekliyor olmalıydım ama bir süredir aramızdaki şeyler eskisi gibi değil ve bunu görmezden gelmek benim için giderek zorlaşıyor.

Düğünümüze sadece birkaç hafta kala, yaşadığımız her sorun daha da artmış gibi görünüyor. Belki de sadece çekingen davranıyorum ama bundan daha fazlası varmış gibi geliyor. Bir parçam, onunla çıkmaya başlamamızın tek nedeninin, görücü usulü evliliğimiz sayesinde eninde sonunda birlikte olacağımızı bilmek olup olmadığını merak ediyor.

Ama... evlenir miydik? Ailemin evlenmemi istediği kadın *Raven'dı*. Eğer ben... eğer o gece olmasaydı, Raven ile evlenir miydim?

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve titrek bir nefes alıyorum. Artık bir önemi yok. Zamanda geri dönüş yok ve korksam da korkmasam da işimi ve mirasımı korumak istiyorsam Hannah'yla evlenmek zorundayım.

Arabadan inerken kendimi garip bir şekilde kendimde hissetmiyorum. Son zamanlarda kendim gibi hissetmiyorum ve nedeninden emin değilim. Bu sadece düğünle ilgili değil. Ondan daha fazlası.

"Ares!"

Kafamı kaldırdığımda Hannah'nın babasının kapının yanında durduğunu ve yüzünde geniş bir sırıtış olduğunu görüyorum. Onu son gördüğümden beri epey zaman geçmişti ve benimle paylaşmak için güzel bir şişe viskisi olduğundan hiç şüphem yok. Konu müstakbel kayınpederime gelince, turnayı gözünden vurdum. Gerçekten iyi bir adam ve kısa sürede benim için ikinci bir baba oldu. Kendi babamın yokluğuna katlanmamı biraz daha kolaylaştırıyor. Ebeveynlerinizi aniden kaybetmenin acısı hiçbir zaman gerçekten geçmiyor, ancak zamanla hafifliyor.

"Arthur." Beni içeri buyur etmeden önce elini sıkıyorum, arkadaki verandaya doğru ilerlerken kahkaha sesleri bizi karşılıyor.

"İşler nasıl, evlat? Seni buralarda pek görmedim. Bu gece kalıyor musun?"

Başımı salladım. "İşler yoğundu ama hafta sonunu boş bıraktım."

Elimde doğum günü hediyemle ona doğru yürüdüğümde Hannah başını kaldırıp bakıyor. Neyse ki bu gece sadece en yakın birkaç arkadaşı ve ailesi var. Daha büyük etkinlikler ikimiz için de çok stresli oluyor ve son zamanlarda ilişkimizi daha da zorluyor. Bu gece tam da ihtiyacımız olan şeydi.

Kolumu ona doluyorum ve eğilip yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Hey, Han," diye mırıldanıyorum, sonra geri çekilip doğum günü hediyesini tutuyorum.

"Ares," diyor sırıtarak. "Ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum!"

Kutuyu açarken arkadaşları etrafını sarıyor, hepsi aynı derecede heyecanlı. Hannah'nın tüm arkadaşları da oyuncu, bu yüzden tepkilerinin gerçek olup olmadığını asla anlayamıyorum.

"Çok güzel," diyor. "Giymeme yardım eder misin?"

Başımı sallıyorum ve kolyeyi ondan alıp arkasındaki tokayı kapatıyorum. "Sana çok yakışmış," diye mırıldanıyorum, aklım Raven'ın kolyeyi ona doğru tutuşuna takılmışken bile.

Gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor. "Raven ve senin paparazzi fotoğraflarının neden ortalıkta dolaştığını merak ediyordum. İkinizin bir kuyumcuda görülmesi gerçekten tuhaf söylentilere yol açtı. Bunun yüzünden olduğu ortaya çıktı."

Başımı sallıyorum. Raven ünlü olduğundan beri dışarı çıkmayı bıraktı ve bunun nedenini anlayabiliyorum. Medya onu dışarıda yakaladığında çılgına dönüyor. Bugünlerde onu sadece Windsor Malikânesi'nde ya da Hannah'yla birlikteyken görüyorum. Şöhret onu Hannah gibi değiştirmemiş, aksine daha da içine kapanık biri haline getirmiş.

Hannah kolyesini gösterirken tüm arkadaşları etrafını sarıyor ve ben bir adım geri çekilerek iç geçiriyorum. En yakınlarıyla bir gece geçirmesi o kadar ender rastlanan bir durum ki, onu rahat bıraktığım için çok mutluyum. Ne de olsa bütün gece onunla birlikteyim.

Kendime bir içki alıp köşedeki salıncağa doğru yürüyorum, Raven'ı üzerinde oturmuş, gözlerini tabletine dikmiş halde gördüğümde hiç şaşırmıyorum. Moda markası için yeni tasarımlar çizdiğine şüphe yok ve kendi kendime gülümsüyorum.

Yanına oturup salıncağı harekete geçiriyorum ve başını kaldırıp gözleri benimkileri buluyor.

"Ares." Adımı her zaman söyleme biçiminde bir şey var. Farklı hissettiriyor. Garip bir bağımlılık.

"Neden burada tek başına oturuyorsun, Cupcake?"

O zaman gülüyor, ses yumuşak ve etrafımızı saran sahte kahkahaların arasında ferahlatıcı. "Hayatımızın geri kalanında bana gerçekten böyle mi hitap edeceksin?"

Başımı salladım. "Cupcake anahtarlığını, tişörtünü, çantandaki iğneyi hâlâ çok net hatırlıyorum. Kekleri çok severdin."

Bana ters ters bakıyor ama yüz ifadesinde kötü niyet yok. "On dört yaşındaydım ve bir dönemden geçiyordum, tamam mı? Sanırım emo dönemimi geçirirken tanışmadığımıza sevinmeliyim. Bu bir felaket olurdu."

Gülümsüyorum ve çizdiği gece elbisesine bakıyorum. Bu kadar yetenekli olması beni her zaman şaşırtmıştır. "Soruma cevap vermedin," diye hatırlatıyorum ona. "Neden burada tek başına oturuyorsun? Kız kardeşinle kutlama yapıyor olman gerekmiyor mu?"

Tabletini kilitliyor ve dönüp bana bakıyor. "Denedim." Sesi kırılıyor ve yüzünü bir gülümsemeye zorluyor.

Evet, muhtemelen denedi. Raven hep dener. Bana hiç mantıklı gelmedi ama ailesi her zaman Hannah'yı kayırdı, onu her şeyin merkezi haline getirdi. Raven'la ilk tanışmamız Sierra'yla birlikte bir aile tatiline gelmesiyle oldu çünkü ailesi Hannah'ya bir seçmede eşlik etmek için tatillerini iptal etmişti.

Hannah da öyle yapıyor. Raven'ı hafife alıyor ve bence o da bunu biliyor. Raven düğünümüzün neredeyse her ayrıntısını organize etti ve bu gece bile burada oturuyor çünkü Hannah'nın üzüleceğini biliyor.

hiç göstermedi, ancak Hannah Raven'ın dahil olması için hiçbir çaba sarf etmiyor.

"Üzgünüm, Cupcake. Sanırım bu gece aynı gemideyiz."

Başını iki yana sallıyor. "Bizi istediği zaman görebiliyor ama arkadaşlarını görmek onun için daha zor, o yüzden anlıyorum."

Raven bunu hep yapar. Hannah için hep bahaneler uyduruyor. Bunu yaptığının farkında mı?

"Bana ne çizdiğini göster."

Başını sallıyor ve bana yaslanıyor, kolu benimkine sürtünüyor, yumuşak bir esinti tenimizde dans ediyor. "Ağır boncuklu çeşitli nude tonlarını denemeyi düşünüyorum. Vücuda oturan ama şık."

Tasarımları arasında geziniyor ve içimde bir parça gurur beliriyor.

"Harikasın, bunu biliyor musun?"

Şaşkınlıkla bana bakıyor. Ona iltifat ettiğimde yanaklarının her zaman kızarmasına bayılıyorum. O bir süper model, milyonların hayran olduğu biri ama yine de böyle kızarıyor. Raven gerçekten bambaşka biri ve ona arkadaşım demekten gurur duyuyorum.

"Hey, senin için bir şeyim var. Biraz erken olduğunu ve doğum gününe daha bir ay olduğunu biliyorum ama bunu şimdi isteyeceğini düşündüm."

Yanımda getirdiğim küçük kâğıt torbayı uzatıyorum ve o da kocaman gözlerle alıyor. Çantanın içindeki kutuyu çıkarırken onu dikkatle izliyorum, kalbim gergin bir şekilde atıyor. En son ne zaman hediye gibi basit bir şey için gerilmiştim?

Raven'ın nefesi kesiliyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. "Ares! Bu tablet henüz çıkmadı bile! Ön siparişle aldım ve altı ay daha piyasaya çıkmayacak. Nasıl yaptın -" tableti çeviriyor ve tabletin arkasına entegre edilmiş mineli cupcake'i görünce sırıtıyor. "Vay canına. Sen... nasıl?! Bu sadece... bunları özelleştirmiyorlar!"

Evet, Aria Callahan'dan bir iyilik istemesi için yalvardığımda Lexington'ın bana attığı onca boka değdi. Onu şahsen tanıyor olsaydım, onunla hiç uğraşmazdım, ama tanımıyorum. Tek bildiğim Amara Grant'ın baldızı olduğu ve Amara ile Leia Lex ile iyi arkadaş oldukları için, bana ne kadar bok atarsa atsın, bunu benim için yapabileceğini biliyordum. Callahan'lar çoğu teknoloji işinde yer alırlar ve eğer yer almıyorlarsa, benim sahip olmadığım bağlantılara sahiptirler.

"Birini tanıyan birini tanıyorum, birini tanıyan birini," dedim gizlice. Lex'in bu sefer kazanmasına izin vermemin imkanı yok. O

onun gülümsemesini hak etmedim. Ben kazandım.

"Bayıldım!" diye bağırıyor. Gözlerinde en son ne zaman böyle gerçek bir sevinç görmüştüm? "Bunu benim için yaptığına inanamıyorum. Hediye seçmekten *nefret* ediyorsun!"

Başımı sallıyorum. "Hayır, bilmiyorum. Her zaman, her yıl seninkini seçtim."

Sonra kaşlarını çatıyor. "O Dom değil miydi?"

"Dom?" Alınmış bir şekilde tekrarlıyorum. "O herif yıllardır senin için seçtiğim tüm hediyelerden kendine pay mı çıkarıyor?"

Gülüyor ve elini koluma koyup sıkıyor. "Hayır, sanırım sadece temelsiz varsayımlarda bulunuyordum. Bunu seviyorum, Ares. Gerçekten ama gerçekten bayıldım. Bu benim en sevdiğim hediye. Sonraki birkaç tasarımımı bunun üzerine çizmek için sabırsızlanıyorum."

Açıp ayarlarla oynamaya başladığında gülümsüyorum. "Yine de hiç rahatlıyor musun? Sürekli çalışıyorsun, Raven. Benden daha fazla çalışan pek fazla insan tanımıyorum ama sen kesinlikle onlardan birisin. Bu sağlıklı değil."

Sadece omuz silkiyor. "Sorun değil. Çalışmak zihnimi meşgul ediyor. Bu şekilde olmasını tercih ederim."

Bir süre ona baktım. "Neyden kaçıyorsun?"

Raven gerilir ve parlak bir şekilde gülümser, ancak gözleri perili bir ifadeyle doludur. "Hey, kolyeyi seviyor gibi görünüyor. Sana söylemiştim, değil mi?"

Kıkırdıyorum ve salıncağı ayaklarımla yerden itiyorum. Cevaplamak istemediği bir soruyla karşılaştığında konuyu değiştirme şekli beni eğlendirmekten asla vazgeçmeyecek.

"Evet, iyi seçmişsiniz. Teşekkür ederim." Yüzümde bir gülümsemeyle ona bakıyorum. Çok gülünç derecede güzel. Neden bu kadar ünlü olduğunu kesinlikle anlayabiliyorum. Hannah güzel ama daha çok komşu kızı tarzında. Çeşitli roller için son derece uygun ve harika bir oyuncu, ama objektif olarak konuşursak, Raven güzellik açısından gerçekten başka bir şey.

"Arada bir ara vermeye gerçekten ihtiyacın var, Raven. Yarın sabah seni sahile götüreyim," diyorum ona. "Güneşin doğuşunu izlemek hâlâ hoşuna gidiyor mu?"

Kucağına bakıyor. "Bu gece burada mı kalacaksın?"

Başımı sallıyorum. "İçersem daha kolay olur diye düşündüm."

Raven uzaklara bakıyor, yan profili de en az geri kalanı kadar güzel. Bu kadar uzun süredir bekâr olması hiç mantıklı değil.

"Sanırım bu gece daireme geri döneceğim. Böylece Hannah'nın arkadaşlarından biri benim odamı alabilir."

Garip bir hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. Tam başka bir gün onunla takılmayı teklif edecekken Hannah adımı söylüyor. Kafamı kaldırıyorum ve Raven beni kovuyor.

"Ares!" Hannah elini uzatarak tekrarlıyor.

Ayağa kalkarken iç çekiyorum, Raven'a bir kez bakıyorum ama o çoktan burnunu yeni tabletine gömmüş.

Düğüne yaklaştıkça, Raven'ın benden kaçtığını daha çok hissediyorum. Son zamanlarda neden benden uzaklaştığını anlayamıyorum ama bundan nefret ettiğimi biliyorum.

Yedinci Bölüm

KUZGUN

Windsor Malikânesi'nin sıkı korunan kapıları ben oraya doğru sürerken açılıyor, plakam otomatik olarak kaydediliyor. İçinde bulunduğum bunalımdan bir türlü çıkamadım ve Sierra'nın dikkatimi dağıtabileceğini umuyorum.

Bütün hafta boyunca tek düşünebildiğim Ares oldu. Bana yeni tabletimi verirken nasıl gülümsediğini ve onu ne kadar sevdiğimi gördüğünde gözlerinde gördüğüm mutluluğu düşünüp duruyorum. Farkında bile olmadan bana umut vermesinden nefret ediyorum. Her düşünceli hareketinde, paylaştığımız her anda. Son zamanlarda düşüncelerim bana eziyet ediyor, zihnim onun Hannah'yla birlikte ailemin evindeki görüntülerini canlandırıyor, ikisi yeminlerini okuyor, benimkinin yanındaki yatak odasında onu öpüyor. Zihnim bana işkence etmeye kararlı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sadece unutmak istiyorum.

Ares oradayken en son ne zaman evde kaldığımı bile hatırlamıyorum. Elimi saçlarımda gezdirip iç geçiriyorum. Hayır, bu bir yalan. Hannah'nın yatak odasından gelen sesleri çok net hatırlayabiliyorum. Odalarımız yan yana ve ikimizin de yatağı aynı duvara dayalı. Bütün gece onları birlikte duydum.

Yıllar önceydi, yine de Ares'in kalacağını bildiğim halde kendimi ailemde kalmaya ikna edemiyorum. Bunu yapamam.

"Raven, tatlım," diyor Anneanne Anne içeri girdiğimde.

Kollarını uzattığında gülümsüyorum ve doğruca kucağına yürüyorum. "Büyükanne," diye mırıldanıyorum, ona sıkıca sarılıyorum.

Sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor ve ben onun farklı lavanta kokusunu içime çekerken gülümsüyorum. "Zor bir gündü, ha?"

"Zor bir hafta," dedim ona.

"Hadi gelin. Çalışanlara bugün erken saatlerde pişirdiğim çikolatalı kurabiyeleri getirmelerini söyleyeceğim."

"Vay canına," diye mırıldandım. "Bu gerçek aşk. Beni seviyorsun, değil mi büyükanne? Gizliden gizliye senin favorin olduğumu hep biliyordum."

Beni ana evdeki oturma odasına götürürken kıkırdıyor. Doğruca Sierra'nın evine doğru yürümeyi planlıyordum ama Büyükanne Anne'in kurabiyelerine karşı koyamadım. Büyükannenin evi yerleşkenin merkezinde yer alıyor ve her Windsor'ın kardeşinin evine ayrıntılı koridorlarla doğrudan bağlanıyor. Ne zaman buraya gelsem, doğrudan Sierra'nın evine gitmek yerine her zaman Büyükanne'ye uğrarım.

Büyükannem oturuyor ve bacaklarını sıvazlıyor. Kanepeye uzanıp başımı onun kucağına koyduğumda dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama dökülüyor. Benim için başıma masaj yapıyor ve gözlerim kapanıyor.

"Kalbin ağrıyor," diyor, sesi yumuşak.

Gerginim, ne diyeceğimi bilemiyorum. İçimi göreceğinden endişeleniyorum. Büyükanne Anne'in insanları okumak, sırları ortaya çıkarmak gibi esrarengiz bir yeteneği var. Benimkini saklamak için her şeyimi verdim.

"Sadece yorgunum, büyükanne. Sanırım çok fazla çalışıyorum." "Çok fazla koşuyorsun," diye düzeltiyor beni.

Konuşursam kendime ihanet edeceğimden korkarak sessizliğe gömülüyorum. Büyükanne Anne'nin ellerine odaklanırken derin bir nefes alıyorum. Her zaman endişelerimi bu kadar kolay yatıştırabilmişti. Bana her zaman evimi ve eksikliğini duyduğum sevgiyi sağladı, karşılığında hiçbir şey istemedi.

Bir kez daha, kendimi bu aileye evlenecek olanın ben olmasını dilerken buldum. Kız kardeşimi seviyorum ama hissettiğim kızgınlığa engel olamıyorum. Sahip olduğu sadece ailemiz ve Ares'in sevgisi değil... yakında tüm Windsor'lar olacak. Sierra'nın baldızı, Ares'in karısı olacak. Buraya gelmeme alışmış olabilirler ama ben asla onun gibi buraya *ait olamayacağım.*

"Rave! Seni büyükanne hırsızı küçük sürtük!"

Sierra'nın sesini duyunca gülümsüyorum ve kollarımı Anneanneme doluyorum, o kıkırdayıp bana masaj yapmaya devam ederken beline sarılıyorum.

"Benimle takılmak için geldiğini sanıyordum ama aslında büyükannem için buradasın. Ne kadar kabasın."

Çıtır çıtır bir şeyler çiğnediğini duyuyorum ve şok olmuş bir şekilde doğruluyorum. "Onlar benim!" diye bağırdım. "Onlar *benim* kurabiyelerim!"

Ona doğru hamle yapıyorum ama tabağı ulaşamayacağı bir yere kaldırıyor. "Sierra, yemin ederim. Kurabiyeleri bana ver!"

Üç tanesini ağzına tıkıştırıp tabağı boşaltırken kıkırdıyor. "Sen büyükannemi çaldın, ben de senin kurabiyelerini alıyorum."

Kocaman gözlerle Anneanneme dönüp destek istiyorum. "Büyükanne!" diye bağırıyorum ama o sadece başını sallayıp kıkırdıyor, bakışları yanımızdan geçip gidiyor.

Arkamı döndüğümde Ares'in köşede durduğunu ve telefonunu Sierra ve bana doğrulttuğunu görüyorum. "Kurabiye için dövüşen bir süper modelin görüntülerini satarsam ne kadar para alırım dersiniz?"

"Oh, hayır, yapamazsın!" Ona doğru yürürken dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Sırıtıyor ve telefonunu başının üstünde tutuyor. Ben uzun olabilirim ama Ares 1.75 boyunda ve benden yüksekte - bu beni durdurmaz.

Ayağa fırlıyorum ve telefonuna uzanıyorum, ulaşamayınca sinirleniyorum. "Ver şu telefonu bana," diye bağırıyorum.

"Yoksa ne olur?" diyor gülerek.

Gözlerimi ona dikiyorum ve zıplamadan önce omuzlarını kavrıyorum, telefonuna uzanırken bacaklarımı beline doluyorum. Hazırlıksız yakalanıyor ve bizi döndürüp beni sertçe duvara doğru itiyor, gözleri benimkilerde.

Yavaşça göz kırpıyorum, aniden ne yaptığımı fark ediyorum. "Anladım," diyorum, videoyu telefonundan silerken soğukkanlı davranıyorum. Galerisindeki bir sonraki fotoğraf açıldığında gülümsemem yüzümden siliniyor. Hannah'nın yatakta, vücudunun büyük bir kısmı yorganın arkasında gizlenmiş ve yüzünde parlak bir gülümseme olan bir fotoğrafı. İçinde bulunduğu odayı hemen tanıyorum. Bu fotoğraf annemlerin evinde, muhtemelen doğum gününde çekilmiş.

Ares'i itiyorum ve o da beni dikkatlice bırakıyor. Telefonunu geri verirken ona "Özür dilerim," diyorum.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir?"

Başımı sallıyorum ve onun yanından geçip Sierra'nın evine doğru yürüyorum. O da sessizce beni takip ediyor. Birkaç dakikalığına, Hannah ve Ares çıkmaya başlamadan önceki çocukluğumuza dönmüşüz gibi hissettim. Kolay ve karmaşık değilmiş gibi geliyordu ama gerçek hiç de öyle değil.

"Telefonunda ne gördün?" Sierra yumuşak bir sesle soruyor.

"Hannah'nın bir fotoğrafını. Yatakta."

Elimi tutuyor ve evine doğru yürürken parmaklarımızı birbirine doluyor. "Özür dilerim bebeğim."

Başımı salladım. "Bu benim hatam."

"Neye ihtiyacın var biliyor musun?" diye soruyor. "Kafayı bulmaya ihtiyacın var. Hadi dışarı çıkalım ve kendini daha iyi hissedene kadar benim aptal kardeşimle konuşalım. Buna ne dersin?"

Başımı sallıyorum ve elini sıkıca kavrıyorum. Düğün hızla yaklaşırken, belki de ihtiyacım olan şey tam olarak budur. Gevşemek ve kendimi buna bir son vermeye zorlamak için bir gece.

Sekizinci Bölüm

ARES

"Senden nefret ediyorum!" Sierra, Raven'a dönmeden önce arka koltuktan bağırıyor. "Sen de ondan nefret etmiyor musun?"

Raven başını sallıyor. "Evet," diyor, dikiz aynasından bana bakmadan önce, bakışları odaklanmamış bir halde. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor.

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni çok etkiliyor ve göğsümde donuk bir ağrı yayılıyor. İkisinin de sarhoş olduğunu biliyorum ama Raven'ın bana hiç böyle baktığını görmemiştim.

"Peki bu neden, Cupcake?"

Gözlerini kaçırıyor ve başını Sierra'nınkine yaslıyor, ikisi arka koltukta birbirlerine sarılmışlar. İçimi çekiyorum ve kafam karışık bir şekilde eve dönerken dikkatimi yola veriyorum. Raven ve Sierra çoğunlukla içlerine kapanıktı ve onları en son sarhoş ya da akşamdan kalma yakaladığımda üniversitedeydiler. Bu gece neden bu kadar çok içtiler? Ve onları sabahın üçünde tek bir şikâyette bulunmadan alan bendim, onların nefretini hak edecek ne yaptım?

Arabamı dalgın bir şekilde dairemin önüne park ediyorum ve kızlar arabadan inip ön kapıya doğru koşana kadar onları ana eve götürmem gerektiğini fark ediyorum. Kahretsin.

"Aç şunu!" Sierra emrediyor, gözleri hâlâ öfkeyle parlıyor.

"Eğer yaparsam, bana kızmayı bırakacak mısın?" Küçük kız kardeşimin bana en son ne zaman kızdığını bile hatırlamıyorum. Ondan on yaş büyük olmama rağmen, o ve ben her zaman yakın olduk. Bugün neler olduğundan emin değilim.

Raven bana doğru yürüyor ve elini pazuma koyuyor. "Neden bizi içeri almıyorsun?" diye soruyor, sesinde bir parça acı var. Hay sikeyim.

"Yapacağım, tatlım. Tabii ki yapacağım."

Kolumu beline dolayıp onu ön kapıya doğru çekiyorum ve parmak izimle kilidi açıyorum. Sierra aceleyle evime girerken bana doğru bir bakış fırlatıyor ve topuklarını tekmeleyerek mutfağa koşuyor.

"Hadi," diyorum Raven'a ama başını sallıyor.

"Yürümek istemiyorum," diyor. "Beni sen taşı."

Sevimli sesi ve huysuz ifadesi karşısında şaşırarak kıkırdıyorum. Raven benden hiç yardım istememişti ve hiç bu kadar şımarık davranmamıştı. Bu biraz sevimli.

"Tamam, Cupcake." Onu kollarıma alırken uzanıp bir elimi dizlerinin arkasına koyuyorum. Kıkırdıyor ve ben onu kanepeye taşırken başını göğsüme yaslıyor. Bana bakışı... şu anda gözlerinde nefret yok, ama arabadayken gördüğüm şeyin tam olarak bu olduğundan emindim.

"Bugün bana neden bu kadar kızgınsınız?"

Onu dikkatlice kanepeye yerleştiriyorum ve o başını sallıyor. "Sır." "Ne zamandan beri benden sır saklıyorsun?"

Raven güler, sesi melodiktir. "Senden yıllardır sır saklıyorum.
yıl."

"Öyle mi? Bana bir tane söyle."

Gözleri vücudumda geziniyor, giydiğim gri eşofman altı üzerinde duraklıyor. "Seni ne zaman bunları giyerken görsem, sikin sertleştiğinde nasıl görüneceklerini merak ediyorum. Her hatlarını görebilecek miyim?"

Gözlerim açılıyor ve sinirli bir şekilde öksürüyorum. Söylemesini beklediğim şey bu *değildi.* "Sen *ne*?"

Raven sadece omuz silkiyor ve ayakkabılarını çıkarmak için eğilerek göğüslerini net bir şekilde görmemi sağlıyor. Sütyen giymiyor. Hay *sikeyim*. Bu şekilde mi dışarı çıktı? Silas'ın korumaları işlerini yapmış olsalar iyi olur, Tanrı yardımcım olsun.

"Cevabını istemediğin soruları sorma" diye şarkı söylüyor.

Başka tarafa bakıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Sierra'yı kontrol etmeye gidiyorum," diyorum ona, kız kardeşimin kaybolduğu yöne doğru kaçmadan önce. Kalbim mutfağa kadar hızla atıyor. Raven bir kez olsun

benimle uygunsuz bir şekilde. Beni bir erkek olarak gördüğüne dair bir işaret bile vermedi. Ne oluyor lan? Bu eşofman yorumu da neyin nesi?

"Sierra?" Ben aradım.

Kız kardeşimi mutfakta yerde uyurken bulduğumda iç geçiriyorum, elinde büyük bir ısırık aldığı belli olan bir peynir bloğu tutuyor. Bu gece kızlarımın ikisinin de nesi var?

Sierra'yı yatak odama taşırken düşüncelerim dönüyor. Uykusunda bile benden nefret ettiğini mırıldanıyor. Onların öfkesini kazanacak ne yaptım ben? Son birkaç gün içinde yaptığım ya da söylediğim herhangi bir şeyi düşünmeye çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Sierra'yı dikkatlice yatağıma yatırıp üstünü örttükten sonra oturma odasına dönüyorum, adımlarım tereddütlü. Raven'ın yanında her zaman çok rahattım ama bu gece gerginim.

"Rave?"

Onu kanepede bacak bacak üstüne atmış otururken buldum. Sesimi duyunca başını kaldırıyor ve gülümsüyor. "Ares." Adımı söyleme şekli her zaman farklı olmuştur. Her zaman seksiydi, ama bu gece daha da seksi.

Yanındaki koltuğa vuruyor ve ben başımı sallıyorum. "Hadi seni yatağa götürelim, tatlım."

"Hayır," diyor, yüzünde huysuz bir ifade. "Gel otur."

İstediğini yaparken iç çekiyorum. "Ne oldu, Rave? Bu gece neden bu kadar üzgün görünüyorsun? Sierra neden benden nefret etmekte ısrar ediyor?"

Bana bakıyor ve başını eğiyor, belli ki sarhoş. "Bilmek ister misin?"

Başımı sallıyorum ve o da bana doğru dönmeden önce dizlerini yukarı çekerek sırıtıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan Raven kucağıma tırmanıyor ve ellerini omuzlarıma koyarak üzerime çıkıyor.

Kıçını kalçalarımda hissedince usulca inliyorum ve ellerimi beline doluyorum. "Ne yapıyorsun, Cupcake?"

"Burada oturmak istiyorum,

Ares." "Oturamazsın."

"Biliyorum, ama yine de yapacağım."

"Raven, bugün ne kadar içtin?"

Kendini daha yakına çekiyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. Tam sikimin üstüne oturuyor ve yapmamak için elimden geleni yapsam da tek düşünebildiğim bu.

"Yeterli değil," diyor. "İhtiyacım olan cesareti hiçbir zaman bulamadım ve sanırım bundan her zaman pişmanlık duyacağım, anlıyor musun?"

Onu daha önce hiç bu kadar acı çekerken görmemiştim. Raven'ı her zaman çok iyi tanıdığımı düşünürdüm ama şimdi onda daha önce hiç fark etmediğim bir derinlik olduğunu anlıyorum. "Pişman olacağın şey ne?"

Kollarını boynuma doluyor ve başka tarafa bakıyor. "Sevdiğim adamın peşinden gitmemek. Eğer gitseydim, şimdi her şey farklı olur muydu? Daha mutlu olur muydum?"

Belini sıkıca kavrıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Kim o? Silas Sinclair'den mi bahsediyorsun?" Alanna hayatına geri döndüğünde onun gitmesine izin verdiği ve onun için savaşmadığı için pişman mı?

Raven kıkırdar. "Ah *Silas,*" diyor. Onun adını söyleme şeklinden nefret ediyorum. O adamla ilgili her şeyden nefret ediyorum. "Hayır. Silas ve Alanna hâlâ hayatımın büyük bir parçası ve ikisini de çok seviyorum. Sanırım Alanna'yı Silas'ı sevdiğimden daha çok seviyor olabilirim. O en iyi şekilde delidir."

Yüzüne bakıyorum, onu deşifre etmeye çalışıyorum. "Peki kim o?"

Gözlerimin içine bakıyor ve başını sallıyor. "Sana söylesem bile bana inanmazsın."

"Tanıdığım biri o zaman. Sakın bana kardeşlerimden biri olduğunu söyleme? Lexington mı?"

Gülüyor, sesi eğlenceyle çınlıyor. "Kardeşini sikeyim mi Ares?" diye soruyor kalçalarını kucağımda döndürürken. *Sikeyim*.

"Onun hayatına değer veriyorsan böyle bir şey yapmayacaksın."

Onu sabit tutmak için belini sıkıca kavrıyorum ama artık çok geç. Aletimin sertleştiğini hissedebiliyorum ve sadece beni tahrik ettiğini fark edemeyecek kadar sarhoş olması için dua edebiliyorum.

"Hadi tatlım," diyorum dişlerimi sıkarak. "Uyumalısın. Çok fazla içtin ve yarın yaptıklarına pişman olacaksın."

"Pişman olmayacağım," diyor bana. "Şimdiye kadar pişman olduğum tek şey yapmadığım şeylerdi."

Raven bana bakıyor ve elini saçlarımın arasından geçiriyor, parmakları saçlarımı sıkıca kavramadan önce kafa derimin üzerinde geziniyor. Yüzü bana o kadar yakın ki eğilip onu öpebilirim.

Başka tarafa bakıyorum ve o gülüyor. "Ne yapıyorsun,

Rave?" "Yapmamam gereken bir şey."

Kucağımda hareket ediyor ve sikimi tam bacaklarının arasına yerleştirdiğinde dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. "Bunun durması gerekiyor," diyorum ona.

"Ne kadar sarhoş olduğun önemli değil, Rave. Bu doğru değil. Tanrı aşkına, ben senin kız kardeşinin nişanlısıyım."

"Evet," diyor. "Ama sen *benim* olmalıydın."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Evet. Hannah büyükannemle konuşmam için bana yalvarmasaydı, evleneceğim kadın Raven olacaktı.

Gülümsüyor ve parmaklarını göğsümün üzerinde gezdirerek tişörtün kenarını avucunun içine alıyor. "Bu tişörtü istiyorum, Ares. Alabilir miyim?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ben... ne? Neden?"

Sırıtıyor ve arkasına uzanıp tek bir hareketle elbisesinin fermuarını açıyor. Elbiseyi çekiştiriyor ve elbise belinde toplanıyor.

"Kahretsin, Raven," diye panikliyorum. Sütyen giymemişti ve onu yarı çıplak görmemeliydim. Elbisesinin önünü tuttum ve onu örtmek için kullandım. "Cupcake, bu gece gerçekten sabrımı sınıyorsun. Deniyorum, tamam mı? Nazik ve sabırlı olmaya çalışıyorum ama sen bunu çok ileri götürüyorsun."

Bana gözlerini deviriyor. "Ugh, Ares. Beni kaç kişinin çıplak gördüğünü biliyor musun? Sakin ol. Çıktığım her gösteriden önce çıplak ya da çok az giyinik dolaşıyorum. Sorun değil."

Sözleri karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. "İnsanların kucağına böyle mi oturuyorsun, Rave? Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Bana gülümsüyor. "Oturmak için başka birinin kucağını mı bulmalıyım? Belki de John'la eve gitmeliydim."

"John? Menajerin seninle mi çıktı?"

Başını sallıyor. "Beni eve götürmesine izin vermeliydim."

"Peki öyle olsaydı ne olurdu, Rave?" Cevabından korkarak soruyorum.

"Bilmiyorum. Sanırım bundan iyi orgazmlar ve harika bir sikiş çıkarırdım."

Elbisesini bırakıp beline dolanmasına izin verirken elimi saçlarına doluyor, yüzünü ona yaklaştırırken saçlarını sıkıca kavrıyorum. "Senin derdin ne Rave? Hayatın boyunca kibar ve düzgün biriydin, şimdi birden bire sevişmek mi istiyorsun? Neler oluyor lan?"

Gülümsüyor ve ellerini tişörtümün altından geçiriyor, parmakları karın kaslarımın üzerinde geziniyor. "Tişörtünü istedim, Ares. Senden beni becermeni istemedim... ama ne kadar sert olduğuna bakılırsa bunu istediğinden şüpheleniyorum."

"Eğer sana tişörtümü verirsem, yatağa gider

misin?" Başını sallar.

"İyi. Tamam, Rave. Sana tişörtümü vereceğim ama bu iş burada bitecek, tamam mı? Beni kışkırtmayı bırak. Sana ne oldu bilmiyorum ama bunların her biri uygunsuz ve seni tanıyorum, yarın sabah buna pişman olacaksın."

Raven elbisesini kaptığı gibi sırıtarak başının üzerinden çeker ve yere düşmesine izin verir. "Sikeyim. Çırılçıplaksın amına koyayım. Neden hiç iç çamaşırı giymiyorsun, Raven? Sikeyim böyle işi. Bu... bu değil..." Bu pek çok açıdan yanlış. Nişanlımın kız kardeşi kucağımda çıplak olamaz. Ne yapıyorum ben böyle?

"İç çamaşırı sevmiyorum," diyor basitçe. Bakışlarım onun mükemmel vücudunda geziniyor ve yüksek sesle inliyorum, sikim zonkluyor. Düşüncelerimi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum ama *lanet olsun*. O kadar güzel ki. Meme uçları koyu ve sert, teniyle mükemmel bir kontrast oluşturuyor. Her santimi çok güzel, bana sarıldığı o uzun bacakları bile. Bir de çıplak amı var, tam sikimin üstüne oturmuş. Sikeyim.

Bakışlarımı ondan ayırıyorum ve parmaklarımı tişörtümün kenarına dolayarak yumuşak bir hareketle yukarı ve başımın üzerine çekiyorum. "Hadi," diyorum ona. "Giy şunu."

Kollarını benim için kaldırıyor ve ben de ellerini çekmeden önce başının üzerinden geçirirken iç çekiyorum, ona gereksiz yere dokunmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Yatma vakti," diye uyarıyorum onu.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama başını sallıyor. "Bir parçan bile beni istemiyor mu?" Sesi yumuşak, yalvarır gibi ve gözleri tam olarak tarif edemediğim bir duyguyla dolu.

"Hayır," diye yalan söyledim ona. "Üstümde hareket etmenden kaynaklanan sürtünme beni sertleştirdi, evet, ama seni istemiyorum, Raven. Seni asla istemeyeceğim. Ne düşündüğünden emin değilim ama durman gerek. Bu gece yaptıklarının kardeşini ne kadar inciteceğini biliyor musun? Kahretsin, bu *beni incitiyor,* Rave."

Yüzünü benden çevirirken donup kalıyor ve başını sallıyor. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve sözlerime anında pişman oluyorum.

Kokluyor ve kalbim paramparça oluyor. "Kahretsin, Cupcake. Çok özür dilerim.

Özür dilerim. Öyle demek istemedim, hem de hiç."

"Hayır," diyor dizlerinin üzerine çökerek. "Özür dilerim, Ares. Ben sadece... Düşündüm ki... Özür dilerim. Ben... Gitmem gerek."

Belinden tutup kendime doğru çekiyorum, kollarım onu sarıyor ve başının arkasını kavrayıp yüzünü boynuma bastırıyorum. "Sen

hiçbir yere gitmiyorsun, Cupcake. Bu gece olmaz. Sorun yok, Rave. Hepimizin berbat sarhoş geceleri oldu ve bu da farklı değil. Özür dilerim."

"Benim kadar değil," diye fısıldıyor. "Daha iyi bilmeliydim. Elbette beni asla istemezsin. Hannah'dan başka kimseyi istemezsin."

Ona sıkıca sarıldım, kalbim kırıldı. Hay sikeyim. Bu gece büyük bir karmaşa oldu. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve olmamam gerekse de, bu gece birlikte olduğu kişi ben olduğum için rahatladım. Başka bir adam olsaydı, ne olurdu?

"Hadi, Cupcake. Uyuyalım, tamam mı?"

Onu kollarımda tutuyorum ve ben kanepede düz bir şekilde uzanırken o da bana yaslanıyor. "Sadece uyu, Rave. Yarın olanları unutacağız, tamam mı? Zaten o kadar çok içmişsindir ki hatırlayamazsın. Hadi yatağa gidelim, olur mu?"

Başını salladı ve bana doğru yerleşti, ama onu bu kadar yakınıma almış olmama rağmen, onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Söylediklerimden başka seçeneğim yoktu ama yine de s ö y l e d i k l e r i m d e n son derece pişmanım. Umarım bu gece aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez, ama içten içe değiştireceğini biliyorum.

Dokuzuncu Bölüm

KUZGUN

"Raven?"

Arkamda Anneannemin sesini duyunca kaşlarımı çatıyorum ve uyanmak istemediğim için biraz daha sokuluyorum.

"Ares?"

Karmakarışık zihnim yavaş yavaş berraklaşmaya başlıyor ve beni saran güçlü bir kol olduğunu fark ettiğimde donup kalıyorum. Dün geceden parçalar aklımdan geçiyor ve midem bulanıyor. Olamaz.

Ares'in kucağında dönerek onu uyandırıyorum ve yavaşça göz kırpıyor, tembelce gülümserken gözleri benimkileri buluyor. "Günaydın, ayyaş," diyor.

Bana bakarken yüzündeki gülümseme eriyor ve utanç içinde gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Büyükanne," diyor, sesi korkuyla karışık. Beni tutuşu gevşiyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Ares doğruluyor ve kolunu bana dolayarak beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Yüzümü tereddütle kaldırıyorum, bunun neye benzediğinin çok iyi farkındayım. Elbisem yerde duruyor ve Ares'in üzerinde gri eşofman altından başka bir şey yok, benim üzerimde ise onun tişörtü var.

Büyükanne Anne'in yüz ifadesi okunmuyor. "Büyük gece mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Sierra ve ben... çok fazla içtik ve sonunda Ares bize bakmak zorunda kaldı."

Dün gece yaptıklarımdan sonra onunla yüzleşemem. Dün gece onu taciz etme şeklim hiç hoş değildi. Öfkeleneceğinden hiç şüphem yok ve muhtemelen arkadaşlığımıza onarılamaz bir zarar verdim, peki ne için?

"Sierra nerede?"

Ares boğazını temizliyor. Kolunun hâlâ bana sarılı olduğunun farkında mı? "Benim yatağımda. Biraz daha uyumasına izin vermek en iyisi. Gerçekten çok sarhoştu."

Büyükanne başını sallar. "Siz ikiniz de biraz daha dinlenseniz nasıl olur? Darmadağınık görünüyorsunuz. Daha sonra üçünüz için kahvaltı hazırlatacağım. Sierra uyandığında ısıtabilirsiniz."

Büyükanne Anne yüzünde tatlı bir gülümsemeyle uzaklaşırken Ares ve ben gerginiz. Kapı arkasından kapandığı anda "Ben de gitmeliyim," diyorum. Gergin bir şekilde ayağa kalkıyorum ve utancımdan yerdeki kıyafetlerimi alıyorum.

"Bekle," diyor Ares ve yüzümü ona dönüyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Buraya gel, Raven," diye emrediyor ve tereddütle ona doğru yürüyorum, önünde duruyorum, bacakları iki yanımda. Arkasına yaslanıp kollarını kanepenin arkasına yayıyor, gözleri üzerimde. Onu yıllardır bu şekilde görmemiştim, gövdesi çıplak, karın kasları ve göğsü ortada. Nasıl bir imaj çizdiğinin farkında mı?

"Nasıl hissediyorsun, Rave? Seni hiç dün geceki kadar sarhoş görmemiştim. Yaptığın şeylerin yarısını bile hatırlayabiliyor musun?"

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve başımı sallıyorum. "Ares," diye fısıldıyorum. "Çok özür dilerim. Söyleyebileceğim hiçbir şey dün gece sana nasıl davrandığımı telafi edemez. Yaptıklarımdan çok utanıyorum ve ne kadar kızgın olduğunu hayal bile edemiyorum. Çok özür dilerim, gerçekten. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Asla yapmamalıydım... İnanamıyorum..."

Elimi tutuyor ve beni daha yakına çekiyor. "Bugün kendine pek güvenmiyorsun, değil mi? Dün gece kucağıma oturup tişörtümü giymeyi talep etmekten ve bu sırada soyunmaktan çok mutluydun."

Yanına oturuyorum ve kollarımı kendime doluyorum. "Bunu bana hatırlatmana gerçekten gerek var mı?" Mahcup bir şekilde soruyorum.

Kıkırdıyor. "Sorun yok, Rave. Kızgın değilim, sadece kafam karıştı. Daha önce hiç böyle davranmamıştın, hele benim yanımda hiç. Sana neler oluyor?" Ares elini saçlarında gezdirir ve başka tarafa bakar. "Yani, sarhoş olup biriyle eve gitmek istemeni, o heyecanı, rahatlamayı istemeni anlıyorum. Ama bu sen değilsin."

Mizahsızca kıkırdıyorum. "Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun Ares," diyorum bana sunduğu bahaneyi kabul ederek. "Sadece biriyle yatmayalı uzun zaman oldu ve bunu çok istedim. Kim olsa yapardı."

Gözlerini bana dikiyor ve beni inceliyor. "Bunu sık sık yapar mısın? Sarhoş olmak mı? Tek gecelik ilişkiler?"

Dudaklarımı büzüyorum, ona bakamıyorum. "Bunun bir önemi var mı? Ben bir yetişkinim, Ares. Ne yaptığımın farkındayım. Bana ders vermene ihtiyacım yok."

"Raven, dikkatli olmalısın. Kimsenin sana ulaşmasına izin veremezsin. Tanımadığın biriyle eve gitmeyi aklından bile geçirme, duydun mu beni? Sıradan bir kız için pek güvenli değil, ama sen? Sen birçok erkeğin arzularının nesnesisin. Kim bilir o sapıklar senin fotoğraflarını toplarken ne fanteziler kuruyorlardır. Tüm paylaşımlarınıza gelen yorumları gördüm. Güvenli değil."

Kollarımı kendime doluyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Hannah'ya bundan bahsedecek misin?"

İç geçiriyor ve gözlerini tavana dikerek kanepeye uzanıyor. "Kız kardeşini kucağımda çıplak tuttuğumu ona nasıl söyleyeceğim? Kötü bir niyetin olmadığını ve sadece sarhoş olduğunu biliyorum ama Hannah bunu böyle görmeyecektir. En iyisi ona hiçbir şey söylememek. Sarhoşken yaşadığım utanç verici anlardan payıma düşeni aldım. Seninki de senin hakkın. Sadece bunu bir daha yapmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Özür dilerim," dedim ona. "Sana bir daha asla o şekilde bakmayacağım. Sana yaklaşmayacağım. Mesafemi koruyacağım."

"*Hayır,*" diye tersliyor, gözlerinde panik parlıyor. "Kastettiğim bu *değil.* Ne yaptığını ya da ne söylediğini kontrol edemeyecek kadar sarhoş olmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Dün gece senden faydalanmak benim için ne kadar kolay olurdu biliyor musun? Seni kollarımda çırılçıplaktım, Rave. Eşofmanlarımı kenara itip içine girmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? Seni bu kanepeye yatırıp çiğ çiğ sikebilirdim ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Kendini sana saygı duymayan, sağlıklı düşünemediğin zamanlarda senden faydalanmak isteyen bir adamla yalnız bulma."

Sözleri zihnimde yankılanırken yanaklarım kızarıyor. Bir an için bile olsa baştan çıkmış mıydı? "Seni duyuyorum," diye mırıldanıyorum. "Özür dilerim, Ares. Bu bir daha olmayacak."

"Olmasa iyi olur. Ne benimle, ne de başka biriyle."

Başımı sallıyorum. "Olmayacak," diye söz veriyorum. Öyle davrandığıma inanamıyorum. Yıllarca ona olan hislerimi saklamayı başarmıştım, ta ki dün geceye kadar. Sadece sarhoş olduğumu düşünmesi iyi bir şey, çünkü yaptıklarım arkadaşlığımızı sonsuza dek mahvedebilirdi.

"Gerçekten üzgünüm, Ares. Utanç duyduğum ve pişman olduğum dışında sana ne söyleyeceğimden bile emin değilim."

Bana gülümsüyor ve eğilip bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sorun yok, Rave. Olanları unutalım, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerek," diyorum ona. Yıkılan umutlarımın parçalarını toplamak için kendime biraz zaman ayırmalıyım. Hâlâ zihnimde çınlayan sözlerini duyabiliyorum. *Seni istemiyorum, Raven. Seni asla istemeyeceğim.*

Bunu hep biliyordum ama küçük bir parçam onun fikrini değiştirebileceğimi düşündü. Belki de sadece kibirliyim, ama bir hamle yaparsam pes edeceğini, bana karşı koyamayacağını düşündüm. Daha iyi bilmeliydim.

"Kim o?" diye soruyor. Şaşkınlıkla dönüp bakıyorum. "Dün gece bahsettiğin adam kimdi? Sevdiğin adamın peşinden gitmediğin için pişman olduğunu söylemiştin ve az önce de yüzünde saf bir keder ifadesi vardı. Kim o?"

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Sarhoş saçmalıkları, Ares. Kimse yok."

"In vino veritas," diyor bana. *Şarapta gerçek yatar*. Evet, bu benim için kesinlikle doğru. İçkiyi fazla kaçırdığım için neredeyse tüm sırlarımı açıklıyordum.

"İyi," diye itiraf ediyorum. "Sadece bu konuda konuşmak istemiyorum."

"O her kimse, onu sisteminizden atmaya çalışmayın. Bu asla işe yaramaz ve senin durumunda, sadece geri teper. Çok ünlüsün, skandallara çok kolay bulaşıyorsun. Elinde ne olduğunu göremeyen bir pislik için itibarını riske atma."

Eğlenerek kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet," diye kabul ediyorum. "Benden bu kadar. Onu önemsemekten, bir gün bir şansım olabileceğini ummaktan bıktım. Hayatıma devam etme zamanı geldi."

Tereddütle başını sallıyor ve en azından küçük bir parçasının bahsettiğimin kendisi olduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Dün geceki davranışlarımdan sonra en azından şüphelenmiş olmalı.

"Hadi," dedi. "Giyin, seni eve bırakayım."

Onuncu Bölüm

KUZGUN

Kız kardeşimin gelinliğini askıdan indirirken kalbim sızlıyor. Çok güzel ve onun üzerinde harika duracak. Bunu tasarlamanın ve dikmenin her saniyesi işkenceydi. Karşılıksız aşkımın burada bittiğini hatırlattı. Neyse ki Ares Hannah'ya yaptığım şeyden bahsetmemiş gibi görünüyor ve o da bunu pek düşünmedi. Arkadaşlığımızı mahvettiğimi düşünmüştüm ama bunun yerine bana daha çok mesaj atmaya başladı. Endişeli görünüyor ve bu çok saçma çünkü ıstırabımın kaynağı o.

Parmaklarımın ucu Hannah'nın elbisesinin kıvrımlarında gezinirken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onun için belden bağlanan ayrı bir kuyruğu olan denizkızı bir elbise tasarladım, aslında Hannah'ya iki elbiseyi bir arada verdim. Ares'in onun bu elbiseyle koridorda yürüdüğünü gördüğünde nasıl tepki vereceğini şimdiden hayal edebiliyorum. Gözlerini ondan alamayacak ve ben de her zaman *bana bakmasını* istediğim şekilde ona bakarken orada durmak zorunda kalacağım.

"Raven!"

Kız kardeşimin sesiyle kapıya doğru dönüyorum ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Son elbise provana hazır mısın?"

Başını sallıyor, gözleri elbisenin üzerinde zevkle geziniyor. "Çok güzel. Yapamayacağın bir şey var mı?"

Acının içinden ona gülümsüyorum. "Bakalım uyacak mı, uymayacak mı? Düğünden bir gece önce son ayarlamaları yapıp uymasını sağlayabilirim.

Ama önümüzdeki iki hafta içinde kilonuzun çok fazla değişeceğini sanmıyorum."

Başını sallayıp elbiseyi benden alıyor ve iki görevlinin onu beklediği prova odasına girerek gözden kayboluyor. Kendimi hayallerimdeki gelinliği denerken bulup bulamayacağımı merak ediyorum. Gerçekten evlenmek isteyeceğim birini bulabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Hannah bir süperstar gibi ortaya çıkıyor ve bu kez gülümsemem gerçek oluyor. Çok güzel görünüyor ve onu en büyük tasarımlarımdan birini giyerken görmek gerçeküstü.

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

Hannah kıkırdıyor ve bana doğru dönüyor. "Bu mükemmel, Rave. Bayıldım."

Aynaya bakıyor ve elbiseyi dikkatle değerlendiriyor. "Düğüne bir eş getirip getirmeyeceğine karar verdin mi? Gizlilik anlaşmasını unutma. Düğün gününe kadar kimse hangi etkinliğe katıldığını bilmemeli, yoksa paparazziler etrafımızı sarar."

"Biliyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Merak etme. Yanımda birini getirmeyeceğim. Düğün günün tamamen seninle ilgili ve ben senin yanında olmak istiyorum. Birini ağırlamak zorunda kalırsam bunu yapamam. Ayrıca, kimseyle görüşmüyorum."

Hannah'nın popülaritesi nedeniyle düğünü gizli tutulmaktadır. En yakın arkadaşlarına bile davet edildikleri partinin onun *düğünü* olduğu söylenmeyecek. Haberlerin sızma ihtimali çok yüksektir ve en büyük medya şirketlerinden birinin CEO'su ile ünlü bir aktris arasındaki düğünü öğrenen basını hiçbir güvenlik önlemi uzak tutamaz.

"Sanırım kimseyle çıkmaman iyi bir şey," diyor dalgın dalgın. "Bu anlamda şanslısın sanırım. Mümkün olduğunca uzun süre bekar kalmanın tadını çıkar. Benim böyle bir lüksüm çok uzun süre olmadı."

Lüks. Alaycı bir şekilde gülümsüyorum, omurgam dikleşiyor. Onunla yer değiştirmek için her şeyi yaparım. "Her şey yolunda mı?" Kendimi nazik ve sakin kalmaya zorlayarak soruyorum. Bugünlerde acım o kadar derin ki dilimde tadını alabiliyorum ama belli etmiyorum.

"Bilmiyorum," diyor, sesi yumuşak. "Ares ve ben bugünlerde sürekli kavga ediyoruz. Artık arkadaş bile sayılmayız ve evlenecek olmamız çok saçma. Bazen Ares benim ilk erkek arkadaşım olmasaydı her şey farklı olur muydu diye düşünüyorum. Ondan önce hiç ciddi bir ilişkim olmamıştı ve bu yüzden kendimizi hep devam eden bir iş gibi hissettik. Bazen merak ediyorum, eğer bir kez tanışmış olsaydık nasıl olurdu?

birkaç ilişkim oldu. Bir araya gelmeden önce derslerimizi almış olsaydık, her şey biraz daha kolay olur muydu?"

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ares ve Hannah bana hep mükemmel bir çift gibi görünmüştü. Herhangi bir sorunları olduğunu hiç fark etmemiştim ama sanırım olması mantıklı.

"Birlikte büyümenin belli bir güzelliği var, Han. İkinizin başardığı her şeyi birlikte yaptığınızı bilmek... bu takdire şayan ve imrenilecek bir şey. Belki her şey farklı olabilirdi ama değil ve siz ikiniz elinize geçen kartları en iyi şekilde değerlendirdiniz."

Başını sallıyor ve yüzünde kırılgan bir ifadeyle bana bakıyor. "Belki, Rave. Emin değilim, anlıyor musun? Sadece çok zor oldu. Konu evliliğimize gelince Windsor'ların çok fazla kuralı var. Evliliğimizin ilk üç yılı boyunca Ares ve benim birbirimizden üç geceden fazla ayrı kalmamıza izin verilmediğini biliyor muydun? Bu delilik ama şartları ihlal edersek Ares mirasını kaybeder. Bizden çok farklılar. Gençken bunun harika olduğunu düşünürdüm. Kraliyet ailesinden biriyle evleniyormuşum gibi hissettiriyordu ama şimdi? Şimdi daralıyor ve Ares'le olan ilişkimi *ve* kariyerimi çok zorluyor. Bütün bir yıl boyunca çekimlere ara verememem ve Ares de her zaman sette bana eşlik edemez. Üç gece kuralına nasıl uyacağız?" Bir elini saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Sanırım bunu anlamak senin için zor. Oyuncu olacak yeteneğe sahip olmaman çok talihsiz bir durum." Duraksıyor. "Ama yine de, bu da bir lütuf. Hayatın çok... güzel. Modellik işiniz ve bunun getirdiği prestijiniz var ama kendi şirketinizi yönetmek için yeterince zamanınız var. Benim kariyerim böyle bir şey için çok zorlu. Anneme Dreamessence konusunda bile yardım edemedim. Birleşmeden sonra Ares'le birlikte yönetmem gerekiyor ama zamanı nereden bulacağım?"

Kalbim küt küt atarken kız kardeşime bakıyorum. Yetersiz yetenek... Bunun doğru olmadığını o da biliyor. Benimle rekabet etmek zorunda kalacağı için endişelenmeye başladığında oyunculuğu erken bıraktım. Tekrar düşünmem için bana yalvardı, roller için kavga etmekten nefret ettiğini ve oyunculuğun *ona göre* olduğunu söyledi, ben de kabul ettim. Bu asla bir yetenek meselesi değildi. Başlarda değildi.

"Eminim üç gün meselesi tartışılabilir, Han," diyorum sonunda, bitkin bir halde. Bugün kendimi savunacak gücüm yok. "Büyükanne Anne ile konuş."

Ellerini havaya kaldırır ve iç çeker. "Denemediğimi mi sanıyorsun? Bu konuda kılını kıpırdatmıyor. Büyükannem çalışmamı hiç istemiyor. Düğüne yaklaştıkça bu konuda daha fazla tereddüt ediyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi kız kardeşimin gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. "Ares'i seviyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Tüm kalbimle."

"O zaman iyi olacaksın, Han. Onunla birlikte olmanın senin için fedakarlık gerektirdiğini biliyorum ve eminim onun için de aynı şey geçerlidir. Yıllardır, kariyerin yüzünden seninle herkesin önünde çıkamadı. Bu onun için de kolay olmamıştır, biliyor musun? Seninle yapmak isteyip de yapamadığı çok şey olmuş olmalı. Şimdi bazı fedakarlıklar yapma sırası sende. Evliliğin böyle olması gerekiyor, değil mi? Uzlaşmak."

Başını sallıyor ve aynaya doğru dönüyor, gözleri elbisesinin üzerinde geziniyor. "Evet, sanırım öyle. Sanırım en kötüsü de Ares'in mükemmel olması. Tüm sorunlarımız *benden kaynaklanıyor*. Onun *her şeyi* hak ettiğini biliyorum ama yine de egomu ve arzularımı bir kenara itmekte zorlanıyorum. İnsanların beni unutması için bir yıl yeterli, biliyor musunuz? Bir de üç yılı düşünün."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Sen Hannah Du Pont'sun. Kimsenin seni unutmasına imkân yok, Han. On yıl ara versen bile bunun bir önemi olmaz."

Sonra bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim, Rave," diyor, sesi yumuşak. "Buna ihtiyacım vardı. Beni bencilliğimden, dile getirmemem gereken düşüncelerimden dolayı yargılamayacak biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı."

Başımı sallıyorum ve ona gülümsüyorum. "İyi olacaksın, kardeşim. İki hafta içinde herkesin gördüğü en güzel gelin olacaksın ve yakında tüm şüphelerin uzak bir anı gibi görünecek."

Başını sallıyor, gözlerinde bir parça güvensizlik var. "Benim yanımda olacaksın, değil mi?"

"Her zaman", söz veriyorum. Her zaman onun yanında olacağım, bunu yapmak kalbimi defalarca paramparça etse bile.

On Birinci Bölüm

ARES

Bana masumca gülümsediğini, vücudunu benimkine yasladığını gördüğümde rüya gördüğümü anlıyorum. Yıllardır aynı rüyayı görüyorum. Bu rüyada her zaman giydiği o kırmızı elbiseyi giyiyor, Sierra'nın 21st doğum gününde giydiği elbiseyi.

O kadar kısa ki eğildiğinde daracık poposu ortaya çıkıyor ve kumaş göğüslerini zorluyor, güzel vücudunu zar zor sarıyor.

"Ares," diye yalvarıyor, "*lütfen.*"

Onu en son bu kadar utangaç görmeyeli yıllar olmuştu. "Ne istediğini bilmiyorsun Raven," diye fısıldıyorum, elim saçlarına dolanıyor. Yüzünü kendime doğru eğerken çenemi sıkıyor ve yumruğumu saçlarına geçiriyorum.

Göğsü hızla inip kalkıyor, göz bebekleri hafifçe büyümüş. Nefes nefese kalışı arzusunu ele veriyor. Onu öpmem için, sürdüğü kırmızı ruju mahvetmem için bana sessizce yalvarıyor gibi görünüyor.

"*Tam olarak* ne istediğimi biliyorum, Ares."

İkimizi de ters çevirip onu duvara doğru iterken sikim kotumun içinde zonkluyor. "Burada bile olmamalısın, küçük kız. Sen çok gençsin. Çok masumsun. Ne yaptığını sanıyorsun, ha?"

Bana gülümsüyor ve kollarını boynuma dolayana kadar ellerini yavaşça göğsümden yukarı kaydırıyor. "Sandığın kadar masum değilim."

Gözlerimi kısıyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum, vücudumu onunkine bastırarak onu hapsediyorum. "Bu ne anlama geliyor?" Elimin tersi yüzünde geziniyor, dokunuşum sahiplenici. "Gece geç saatlerde bir erkeğin yatak odasına ilk kez gizlice girmiyorsun, değil mi?"

Soluna bakıyor ve gülümsüyor. "Hayır."

Ona sırıtıyorum ve elimi tekrar saçlarına götürüyorum, ona ölçemediğim bir çaresizlikle ihtiyaç duyuyorum. Bütün gece bana onu domaltıp sikmemi istermiş gibi baktı ama arzusuna göre hareket edeceğini düşünmemiştim.

"Küçük yalancı," diye fısıldıyorum daha da eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken. "İnsanların bana yalan söylemesinden nefret ettiğimi biliyorsun, Raven. Seni cezalandırmak zorunda bırakma beni."

Başını biraz eğiyor, dudakları tereddütle benimkilere değiyor. "Cezalandır beni, Ares. Sana yalvarıyorum," diye fısıldıyor.

Dudaklarım onunkilere sertçe çarparken inliyorum. İtiraf etmeye cesaret edemediğim kadar uzun zamandır onun tadına bakmak istiyordum ve bu öpücük düşündüğüm her şey ve daha fazlası. Raven parmak uçlarında yükseliyor, eli tereddütle ensemde geziniyor, ta ki parmaklarının saçlarımın arasından geçtiğini hissedene kadar. Ağzıma karşı inliyor ve dudaklarını ayırmaya zorlayarak öpüşmemizi derinleştiriyorum.

Sikeyim. Tadı viski ve günah gibi. Dili benimkine karışıyor ve beni öpme şekli sikimin seğirmesine neden oluyor. Sikimi o küçük, sıcak ağzına soktuğumda dilinin o kadar yetenekli olup olmadığını bilmem gerekiyor.

"Raven," diye inleyerek ondan uzaklaşıyorum. Başım uğulduyor ve ikimiz de çok fazla içmişiz. Alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırıp daha fazlasına ihtiyaç duyarken doğru düzgün düşünemiyorum bile. "Durmamız gerek," diye fısıldıyorum, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu bilerek.

Dudaklarım boynuna gidiyor ve onu kulağının hemen altından öptüğümde nefesi kesiliyor. "Sen benim küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşısın," diye fısıldıyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, gözlerindeki arzunun bir kısmı temizleniyor. "Senin için sadece bu kadar mıyım?"

Onu daha sıkı kavrıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama ben senden on yaş büyüğüm. Bu... bu yanlış bebeğim. Çok erken."

"*Hayır,*" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Yanlış olsaydı bu kadar iyi hissetmezdim, Ares."

Elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor ve eli kotumun önünden içeri girdiğinde gözlerim kapanıyor. Parmakları boxerımın üzerinden sikime sürtünüyor ve neredeyse aklımı kaybediyorum. Onun içinde olmaya o kadar ihtiyacım var ki.

Ona bakacak kadar uzaklaşıyorum, kendi arzumun gözlerine yansıdığını görüyorum. O da bunu en az benim kadar istiyor. Parmaklarım elbisesinin eteğine dolanıyor ve yukarı çektiğimde dudağını ısırıyor.

"Bunun geri dönüşü yok, Raven. Eğer bu gece seni becerirsem, benim olursun. *Sonsuza kadar.*"

Bana gülümsüyor ve kollarını kaldırıyor, elbisesini başının üzerine kaldırmamı beklerken yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme var. "Ben zaten seninim, Ares."

Onu yavaşça soyarken dudağımı ısırıyorum, kalbim daha önce hiç olmadığı şekilde çarpıyor. Ona yabancı bir çaresizlikle ihtiyacım var ama bunu berbat etmekten korkuyorum. Eğer bunu yapacaksak, onun için mükemmel olmasını istiyorum.

"Çok güzel," diye inliyorum elbisesini göğüslerinin üzerinden kaldırıp meme uçlarını ortaya çıkarırken. "Seni kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin bebeğim. Bu berbat bir şey ve bunu biliyorum ama seni hep istedim."

Elbisesi yere düştü ve iç çamaşırından başka bir şey giymeden karşımda durdu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup benden saklanıyor.

"Hayır, benden saklanma aşkım." Eğilip onu kollarıma alıyorum, onu yatağıma taşırken nazikçe dokunuyorum. Onu dikkatlice yatırıyorum ve kendi tişörtümü çıkarmak için geri çekiliyorum.

Bana bakışı sikimin zonklamasına neden oluyor. Kahretsin. Şimdiden boşalmaya bu kadar yakınım ve onu öpmekten başka bir şey yapmadım.

Dizimi bacaklarının arasına yerleştirip üzerine eğildiğimde garip bir şekilde gergindim. "Söyle bana bebeğim... Daha önce bu amcığa sahip olan var mı? Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Yapmak istediğim son şey seni incitmek, Rave."

Tereddüt ediyor ve sonra başını sallıyor.

"Siktir," diye inledim. Bu güzel lanet kadın... benim sözde nişanlım. Ne o ne de ben büyükannem ve ailesi arasındaki anlaşmayı resmen kabul etmedik ama ikimiz de bunun kaçınılmaz olduğunu biliyoruz. Birkaç yıl içinde karım olacak.

Raven elini kemerimin tokasına götürüp gevşetiyor, elleri titriyor. "Tecrübesiz olabilirim ama bunu istiyorum, Ares. *Lütfen.*"

Kot pantolonumu çıkarmak için onu iterken ona gülümsüyorum. O da benimle birlikte dizlerinin üzerine yükselip boxer şortumun bel bandını iterken bana sırıtıyor.

Ellerimi saçlarına gömerken kıkırdıyorum. "Onu çıkarmak mı istiyorsun, bebeğim? Bunu kendin yapmalısın."

Saçlarını sıkıca kavrıyor ve yüzünü daha da yakınıma çekiyorum, ona olan arzumu zar zor dizginleyebiliyorum. Ona karşı koymak imkânsızdı.

"Yapmayacağımı sanma," diye alay ediyor, parmakları aletimin kıvrımlarını okşarken dudakları dudaklarıma değiyor. Hay sikeyim. Ellerini üzerimde istiyorum.

Parmakları boxerımın içine giriyor ve sikimi sıkıca kavrayıp yukarı aşağı pompaladığında gözlerim kapanıyor. "Ares," diye fısıldıyor. "Bu... bu sığmaz."

Yüzündeki perişan ifadeye kıkırdıyorum. "Olacak, bebeğim. Sana söz veriyorum. Seni o kadar ıslatacağım ki bir an bile acımayacak. Sikimi o tatlı amına soktuğumda, bunun için yalvarıyor olacaksın."

Sonra sırıtıyor ve boxer şortumu aşağı iterek sikimi serbest bırakıyor. Gözlerindeki o bakış... Lanet olsun. O kadar güzel ki. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, dudaklarım onunkileri buluyor.

Raven ağzımın içinde inliyor ve onu yatağıma yatırıp vücudumu onunkinin üzerine koyduğumda neredeyse kendimi kaybediyorum. Başım dönüyor ve inliyorum. Bu gece çok fazla içmiştim.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum, ağzımı onunkinden isteksizce çekerek. "Belki de beklemeliyiz. İkimiz de çok içtik, Rave. İlk seferinin sarhoş bir karmaşa olmasını istemiyorum."

Başını sallar, gözleri yaşlarla dolar. "Lütfen beni reddetme, Ares," diye fısıldıyor. "Yapamam... Ben..."

Onu bir öpücükle susturuyorum ve sikimi bacaklarının arasına bastırıyorum, vücutlarımız külotundan başka bir şeyle ayrılmıyor. Ağzının içine doğru inliyorum, daha fazla kendimi tutmayı reddediyorum. "Seni çok istiyorum, Raven. Sakın bir an bile istemediğimi düşünme. Ne zaman aynı odada olsan, senden uzak durmak için her şeyimi veriyorum. Seni her zaman isteyeceğim."

Gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor, gözlerinde bir parça inançsızlık var. O ve ben bu şekilde birbirimize bağlı kalıyoruz, elimi vücudundan aşağıya ve külotunun içine doğru takip ederken gözlerimiz birbirimizde.

"Pürüzsüz," diye fısıldadım. "Benim için hazırdın."

Başını sallıyor. "Ben de *seni* düşündüğünden daha uzun süredir

istiyorum."

Kıkırdıyorum ve alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum. Bu gerçek olamaz. Raven inliyor ve başını eğerek bir öpücük istiyor, ben de veriyorum.

İşaret parmağım kolaylıkla amının içinde kayboluyor ve ne kadar ıslak olduğunu fark ettiğimde inliyorum. Sikeyim.

Ondan uzaklaşıyorum ve dizlerimin üzerine yükseliyorum, parmaklarım iç çamaşırının kenarlarında kıvrılıyor. "Benim için kalçalarını kaldır, bebeğim."

İtaat ediyor ve tekrar üstüne yerleşmeden önce kumaşı sabırsızlıkla çekip çıkarıyorum. "Seni görmem gerek," diyorum ona. "Benim için ilk gelişin her zaman hatırlamak istediğim bir şey."

O kadar utangaç gülümsüyor ki, kafamdaki zonklamaya rağmen kalbim küt küt atıyor. Evet, bunu hep hatırlayacağım.

Parmaklarım bacaklarının arasına geri kayıyor ve başparmağım klitorisinin etrafında dönerken iki parmağımı içine sokuyorum. "Bana nasıl sevdiğini söyle. Kendini nasıl boşalttığını söyle."

Sırıtıyor. "Genellikle seni düşünmek için."

Hay sikeyim. Yüksek sesle inliyorum ve dudaklarımı sertçe ısırıyorum. Benimle ilgili fanteziler kurarken kendini parmakladığını düşünmek bile beni boşalmaya hazır hale getiriyor. Lanet olsun. Onun amcığı için bu kadar çaresizken ilk seferini onun için nasıl iyi hale getirebilirim?

"Sana karşı sabırlı olacaktım," diye mırıldanıyorum parmaklarımı g-noktasına bastırıp onu inletirken, "ama beni delirtiyorsun bebeğim ve bunu biliyorsun, değil mi?"

Parmaklarım g- noktasına bastırırken başparmağımla klitorisini daire içine alıyorum, dokunuşum sert ve acımasız.

"Ares," diye yalvarıyor. "Tanrım, Ares."

İnleme şekli... lanet olsun. Sadece sesini duysam bile boşalabilirim. Raven'ın dudakları aralanıyor ve saf zevk vücudunu sarsarken gözlerimin içine bakıyor, amcığı parmaklarımı acımasızca sıkıyor. "Ares," diye inliyor benden boşalırken ve bu hayatımda gördüğüm en güzel manzara. Bir vuruş ve ben lanet olası bir bağımlıyım. Hayatımızın geri kalanında benim olacağını bilmek delilik.

Yüzünde en tatlı gülümseme ile onu yüksekten inerken izliyorum. "Çok güzelsin," diye fısıldıyorum. "Bugün içeri girdiğin anda tamamen büyülendiğimi biliyor muydun?"

Gözleri açılıyor ve sikimi ona doğru hizalarken sırıtıyorum. "Bana bak. Bana bunu istediğini söyle, Raven. İstemiyorum... Seni almak istemiyorum

Emin değilsen bekaretini bozma. Sen ve ben... hayatımızın geri kalanında geleceğimiz birbirine bağlı ama henüz evli değiliz." Bana bağlanmadan önce kendi hayatını yaşamak isterse bunu anlayacağımı söylemek istedim ama kelimeleri söyleyemedim. Söyleyemiyorum. Onun ilk ve tek eşi olmak istiyorum.

"Her zaman isteyeceğim tek kişi sen olacaksın," diye söz veriyor ve yavaşça içine giriyorum. Raven inliyor, bedenime alıştıkça gözleri açılıyor. "Acıyor," diye fısıldıyor. "Sadece... çabuk yap, lütfen."

Onu sonuna kadar iterken dudağımı sertçe ısırıyorum, onu kabzasına kadar doldururken dudaklarından acı dolu bir inilti kaçıyor. "Çok güzel lan," diye inliyorum, alnım onunkine düşüyor. Amcığı sıcak, yumuşak bir mengene gibi, sikimi mükemmel bir şekilde sarıyor. Bana alışması için ona bir şans vermek için olabildiğince hareketsiz duruyorum. Hareket etmekten, onu incitmekten çok korkuyorum.

Ona bakmak için biraz uzaklaşıyorum, boştaki elim yüzünde gezinirken kendimi bir kolumun üzerinde tutuyorum. "Evlen benimle," diye fısıldıyorum. "Büyükannemin ve ailenin bu konuda çoktan anlaştığını biliyorum ama sen ve ben bu konuda hiç konuşmadık. Raven, benimle evlenir misin?"

"Ares," diye fısıldıyor. Sesi olması gerekenden daha uzak geliyor ve inliyorum.

"Hayır," diye yalvarıyorum, bunun bitmesini istemiyorum ama kendimi bu rüyada tutamıyorum. "*Siktir*!"

"Ares?"

Şokla doğrulup yatak odama bakıyorum ve gözlerim büyükanneme takılıyor. Kollarını kavuşturmuş, yatağımın yanında duruyordu.

"Ayakta kahvaltı randevumuza geç kaldın," diyor. "Sen hiç geç kalmazsın, bu yüzden seni kontrol etmeye geldim."

Telefonumu aldım ve kaşlarımı çattım. Tüm alarmlarımın arasında uyumuşum. Nasıl uyudun? Lanet olsun. "Özür dilerim büyükanne," diyorum ona. "Hazırlanmam için bana biraz zaman ver, tamam mı? Seninle aşağıda buluşuruz."

Bir süre bana bakıyor ama sonra başını sallayıp uzaklaşmak için dönüyor. Kapı arkasından kapandığı anda yatağıma geri düşüyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum.

Sikeyim.

Yine şu lanet rüya. Yıllardır bana eziyet ediyor. Sierra'nın 21st doğum gününü pek hatırlamıyor olabilirim ama ertesi sabahı hatırlıyorum. Uyandığımda gördüğüm Raven değildi. Hannah'ydı.

On İkinci Bölüm

ARES

Telefonumu sıkıca kavrıyorum, öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyor. "Büyükannemin haftalık yemeklerimiz hakkında ne hissettiğini biliyorsun. Gelemeyeceğim de ne demek?" Hannah'ya soruyorum.

"Üzgünüm, Ares. Bir toplantıya takıldım." Özür diliyor gibi ama bana pek doğru gelmiyor.

"Her hafta bir toplantıya tıkılıp kalıyorsun, Han. Senin için bahane üretmekten bıktım." Büyükannemin son zamanlarda Hannah'dan memnun olmadığı çok açık. Bu haftaki kahvaltı randevumuzda bunu açıkça belirtti ve Hannah'yı savunmaktan bıktım.

Düğünümüze hiç ilgi göstermiyor ve büyükannemle vakit geçirmek için gelen davetleri sürekli reddediyor. Aile benim için önemli ve bu konuda aynı fikirde olmamızı istediğim tek şey. Ama değiliz. Hannah için hiçbir şey kariyerinden daha önemli değil ve evlendiğimizde de bunun değişmeyeceğinden endişeleniyorum.

"Ares, seninle evlenerek zaten çok fazla fedakârlık yapıyorum. Şu anda benimle ciddi ciddi dalga mı geçiyorsun? Programlarımız uyuşmadığı için kaç rolü reddetmek zorunda kaldığımı biliyor musun? Neden daha destekleyici olamıyorsun?"

Dişlerimi sıkıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Nasıl daha fazla destek olabilirim ki Han? İlişkimizi bir sır olarak saklamayı kabul ettim.

Meslektaşların tarafından kayırmacılıkla suçlanmayasın ya da kariyerini inşa eden rolleri sana benim verdiğime dair dedikodu haberleriyle dolup taşmayasın diye *yıllarca* seni destekledim. Seni kenardan, sessizce destekledim ve karşılığında tek istediğim aynı düzeyde destek. Kariyerimi desteklemene ihtiyacım yok Han, ama burada ailemin yanında olmana ihtiyacım var. Haftalık yemeklerimizde yanımda olmanı ve arada bir hayır amaçlı brunch'larımıza katılmanı istiyorum. Bir *aileymişiz* gibi davranmaya başlamanı istiyorum."

"*Ares*," diye tersliyor. "Cidden kariyerimi benim için inşa ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Bana istediğim rolleri vermiş olabilirsin ama yetenekli olmasaydım başarılı olamazdım. Bunu benden alma."

Tavana bakıyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "Beni dinlemiyorsun," diyorum, sesim yumuşak. "Kariyerini benim inşa ettiğimi hiç söylemedim, Hannah. Sana bunu yapmanı sağlayacak roller verdiğimi söyledim. Sayısız yetenek var ama çok az fırsat var. Sırf sen belirli bir rol istediğin için bütün filmlere yatırım yaptım. Karşılığında senden hiçbir şey istemedim ama şimdi istiyorum. Aileme ve bana öncelik vermeye başlamanı istiyorum."

"Bu tam bir saçmalık, Ares. Neden biraz daha anlayışlı olamıyorsun? Neden her seferinde ilişkimizin bir sır olduğunu söylüyorsun? Nasıl oluyor da özel hayatımı *gizli* tutma ihtiyacımı anlayamıyorsun?"

Neden ne zaman beni hayal kırıklığına uğrattığı konusunda onunla konuşmaya çalışsam, durum tersine dönüyor ve sonunda kötü adam ben oluyorum?

"Han, bunu tekrar yapamam. Bu konu hakkında konuşmayalım, tamam mı? Zaten gitmem gerekiyor, yoksa yemeğe geç kalacağım."

"Tamam!"

Görüşmeyi sonlandırırken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, buraya nasıl geldiğimizi bile bilmiyorum. Gençken aramız çok iyiydi. Şöhreti suçlardım ama Raven değişmedi.

Evimden geçip büyükannemin yaşadığı ana eve doğru yürürken berbat bir ruh halindeyim. Aile yemeği her zaman haftamın en önemli olayı olmuştur ve Hannah da eskiden bunu çok severdi. Bu ne zaman değişti? Ne zaman bu ailenin bir üyesi olmayı önemsemeyi bıraktı?

Raven'ın uzun masada, Sierra'nın hemen yanında, Lex'in de onun diğer tarafında oturduğunu görünce şaşkınlıkla duraklıyorum. Şakalaşıp gülüşüyorlar ve derin bir özlem duygusu tam göğsüme çarpıyor.

Son zamanlarda beni görmezden geliyor, ne zaman mesaj atsam kısa cevaplar veriyor. Ona neler olduğundan emin değilim, ama sarhoş olduğunda nasıl davrandığı konusunda utandığından şüpheleniyorum. Keşke onu bunun benim için önemli olmadığına, hiçbir şeyi değiştirmediğine ikna edebilseydim.

Sierra ona bir şey söylüyor ve o da kahkahayı basıyor. Açıklaması zor ama Raven'ı orada otururken görmek içimi garip bir kıskançlıkla dolduruyor. Bu... Hannah'yla istediğim şey buydu. Onun da bu ailenin bir parçası olmasını, kardeşlerimle birlikte gülmesini istiyordum.

"Ares. Gel otur," diye sesleniyor Zane. Bakışlarımı Raven'dan ayırıp her zamanki yerime, Zane ve Luca'nın arasına doğru yürüyorum.

"Açlıktan ölüyorum," diyor Zane, bana ters ters bakarak. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Muhtemelen yine Hannah ile tartışıyorlardır," diye ekliyor Luca. "*Çocuklar*!" Büyükanne bağırıyor.

Ona bir göz attım. Büyükannem her zamanki gibi masanın başında oturuyor. Bizi bir arada tutan yapıştırıcı o ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum. Anne ve babamız on beş yıl önce bir uçak kazasında öldüğünden beri, onların her iki rolünü de o üstlendi. Bunun onun için kolay olmadığını biliyorum ama elinden gelenin en iyisini yapıyor ve bize her şeyini veriyor. Benden fazla bir şey istemiyor ama ben onu hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorum.

Büyükannem bana gülümsüyor ama gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyorum. Bu gece Hannah'yla düğünle ilgili bazı ayrıntıları konuşmayı planladığını biliyorum ve onun yokluğu için daha önce kullanmadığım geçerli bir mazeret düşünemiyorum.

"Geç kaldın tatlım," diyor büyükannem ve ben de özür dilercesine başımı sallıyorum. Hepimiz gelene kadar yemeğe başlamıyoruz, bu yüzden onları beklettim.

Hannah'nın gerçekten gelmeyeceğini ima ederek, "Hadi yumulalım," diyorum ve büyükannem başıyla onaylarken dudaklarını büzüyor.

Kardeşlerim bir an bile tereddüt etmiyorlar ama beni şaşırtan şey Lexington'ın her zaman yaptığı gibi önce kendine servis yapmaması. Hayır, Sierra neşeyle bakarken o *Raven'ın* tabağını dolduruyor. Onlara bakıyorum, gözlerim hareket ediyor arasında onlar olarak a batmak hissetmek yerleşir içinde benim Mide. Aralarında kesinlikle bir şeyler var ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "Ares," diyor büyükannem ve ben kendimi Lex ve Raven'dan başka tarafa bakmaya zorluyorum. Büyükannemin kızgın görünmemesi beni çok şaşırtıyor.

Onun yerine meraklı görünüyor. "Sanırım Hannah gelemedi?"

Başımı sallıyorum, ailenin değeri ve haftalık akşam yemeklerimizin önemi hakkında ders almaya hazırım, ama o sadece başını sallıyor. "Önemli değil. Raven burada."

Raven'a bakıp başımı sallıyorum. Evet, öyle. Son birkaç yıldır Hannah'nın hiç katılmadığı kadar çok aile yemeğine katılıyor. Raven ve Lex bu yüzden mi bu kadar yakınlaştı? Sierra için değil de onun için mi burada?

"Bugün neden bu kadar sessizsin?" Zane soruyor. "Bugün ünlü dedikodusu yok mu?" "Evet dostum," diye katılıyor Luca. "İş yerinde karşılaştığın dramlar için yaşıyorum.

Bizi bilgilendir."

Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. Kardeşlerim çok dedikoducu. Dürüst olmak gerekirse, onlar en kötüleri ve bugün onları eğlendirmek istemiyorum.

Yemeğimi sessizce yiyorum, bakışlarım birkaç dakikada bir Raven ve Lex'e dönüyor. Bugün bana neredeyse hiç selam vermedi ve sadece Sierra onunla konuştuğunda gözlerini Lex'ten ayırıyor. Sanki geri kalanımız yokmuş gibi.

Akşam yemeği, yaklaşan düğünüm hakkında konuşmadan ve büyükannemden öğüt almadan huzur içinde sona erdiğinde rahat bir nefes alıyorum.

Raven yüzünde bir gülümsemeyle oturduğu yerden kalkıyor ve ben de onun veranda kapısından çıkıp büyükannemin salıncağına doğru gözden kayboluşunu izliyorum.

Lexington şaşkınlıkla etrafına bakıyor, belli ki onu arıyor. Ne yaptığımın farkına bile varmadan kendimi Raven'ı takip ederken buluyorum. Neden bilmiyorum ama onu Lex'le yalnız bırakmak istemiyorum.

Onu salıncakta otururken buluyorum, bakışları büyükannesinin sayısız bitkisinde, hafif bir esinti saçlarını dans ettiriyor. Ayak seslerimi duyunca başını kaldırıyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Oh," diyor. "Ares."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin." Yanına oturdum ve salıncağı harekete geçirdim. Bu gece o sarı yazlık elbisenin içinde büyüleyici görünüyor, omuz askıları neredeyse yok. Bunu Lexington için mi giydi?

"Hayır, hiç de değil."

İstemeden ona ters ters baktım. "Lex'i mi bekliyordun?" Gözleri biraz daha açılıyor ve ben de başımı soru sorarcasına eğiyorum. "Hmm?"

"Ben... hayır."

Başımı salladım. "Güzel. Kardeşimi seviyorum ama o sana göre değil. O bir fuckboy. Büyükannemin onun için seçtiği kadın dışında kimseyle

ciddi bir ilişki kurmaz."

Raven bir kahkaha patlatır ve başını sallar. "Um, benim için endişeleniyor musun?"

Başımı salladım.

"Olma. Ayrıca, ciddi bir ilişki peşinde olduğumu nereden çıkardın? Hem Sierra'yı hem de beni daha ne kadar çocuk olarak göreceksin?"

Dişlerimi sıkıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Kışkırtıcı bir şekilde gülümsüyor ve ben de eğilip bir parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. "Sakın bunu aklından bile geçirme, Raven."

Bana sadece gülümsüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ben bir yetişkinim, Ares. O da öyle."

Onu yatağında düşününce kıpkırmızı kesiliyorum ve çenesini tutarak onu tutsak ediyorum. "Yetişkin olup olmaman umurumda değil Raven. Kardeşimle yatmayacaksın, duydun mu beni?"

Bana meydan okurcasına bakıyor. "Yoksa *ne olur*? Sierra'nın kardeşi olabilirsin ama benim değilsin. Seks hayatıma karışmaya hakkın yok."

"Seviştiğin kişi kardeşlerimden biri olmadığı sürece de sevişmeyeceğim."

Gözlerini bana dikti. "Neden umursuyorsun ki?"

Onu bıraktım ve hazırlıksız yakalandığım için başka tarafa baktım. Neden bu kadar önemsiyorum? "Aile benim için önemli," diyorum sonunda. "Büyükannem seni seviyor, Sierra da öyle. Sen de en az Hannah kadar, belki daha fazla bu ailenin bir parçasısın. Şehvet yüzünden aile dinamiklerimizi bozmanı istemiyorum. Bir şeyler bittiğinde, bu ikiniz için de garip olur ve hepimizi etkiler."

Sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi bakıyor ve bir an için yalanlarımı gördüğünden endişeleniyorum.

"Oh," diyor sonunda. "Doğru."

Sesi incinmiş, hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor. Hay *sikeyim*. Neden koca ağzımı kapalı tutamıyorum ki? Neden Raven'ın yanında hep sakinliğimi kaybediyorum? Yıllardır, içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkardı. Beni deli gibi davranmaya itiyor ve nedenini anlayamıyorum.

On Üçüncü Bölüm

ARES

Dom bana masadaki anlaşmaların üst düzey bir özetini verirken, "Aşağıdaki yayın hizmetlerini satın almayı planlıyoruz," diyor ama ona zar zor odaklanabiliyorum.

Programım, yatırım yapmam gereken filmler, sponsorluk anlaşmaları ve kim bilir daha neler hakkında gevezelik ederken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Hızlı tempolu ve yüksek baskı altındaki işimi her zaman sevmişimdir ama bir molaya ihtiyacım var. Haftalardır kendimi kendim gibi hissetmiyorum ve beni neyin bu kadar etkilediğini tam olarak kestiremiyorum. Hannah'yla sürekli tartışmalarımız ve yaklaşan düğünümüz mü?

Yoksa Raven mı?

Unutmaya çalışıyorum ama ne zaman düşüncelerim dağılsa kendimi onun kucağıma oturmuş, tüm vücudunu bana sergilerken buluyorum. Bana o gece baktığı gibi baktığını hiç görmemiştim ve bu görmezden gelemeyeceğim bir manzara.

O gece onu bu kadar darmadağın edenin kim olduğunu merak ediyorum. Ben aptal değilim. Birine takıldığı belliydi ve birinin ona bu kadar acı çektirdiği düşüncesine katlanamıyorum. Orada olmasaydım ne olurdu? Gerçekten rastgele bir adamla eve gider miydi? Ya da menajeri *John'la*? Yoksa unutamadığı adama mı giderdi? Sevdiğini söylediği adama mı? Kim bu lanet olası? I

Onu uzun zamandır kimseyle görmemiştim. İç çekiyorum ve kendimi işime odaklanmaya zorluyorum, önümdeki raporları okumak için zaman ayırıyorum.

Ofisimin kapısı beklenmedik bir şekilde açılıyor ve Dom'la ben şaşkınlıkla başımızı kaldırıyoruz. Hannah yüzünde gergin bir gülümsemeyle içeri girdi. "Programını kontrol ettim," dedi bana. "Görünüşe göre boşsun, değil mi?"

Masamın diğer ucundaki sandalyeye otururken başımı sallıyorum. Dom yanında getirdiği belgeleri topluyor ve izin isteyerek ikimizi yalnız bırakıyor.

"Hannah," diyorum, onu burada bulduğuma şaşırarak. Ofisime kaç kez geldiğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirim. Kariyerini bana borçlu olduğunun söylenmesi en büyük korkularından biri, bu yüzden hiçbir dedikodunun oluşmasına izin vermiyor.

"Sizi buraya getiren nedir?"

Sıkıca gülümsüyor. Son haftalarda neredeyse hiç konuşmadık ve her konuştuğumuzda da tartışıyorduk. Doğum gününde bile, arkadaşlarıyla yeterince çaba göstermediğim için beni suçlamadan önce sadece bir saat huzur bulduk

- İlişkimizi sakladığı kişilerle aynı, ilişki durumumuzu ne onaylıyor ne de reddediyor.

"Konuşmamız gerek," diyor, sesi yumuşak.

Koltuğumda geriye yaslandım ve iç çektim. Şimdi ne olacak? İkimiz için de baskının yüksek olduğunu anlıyorum ama ben tükendim. Onunla sürekli kavga etmekten yoruldum. Sadece birlikte mutlu olduğumuz, birlikte geleceğimizi dört gözle beklediğimiz zamanlara geri dönmek istiyorum.

"Ne hakkında konuşmak istersiniz?" Sesim sakin bir şekilde soruyorum.

"Ares," diyor, sesi kırılıyor. "Bunu yapamam. Ben... Ben seninle evlenemem."

Dirseklerimi masama koyuyorum ve ellerimi saçlarıma gömüp gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Düğünümüz gelecek hafta, Hannah. Şimdiye kadar üç kez erteledin."

"Ares, ben ciddiyim. Bunu düşündükçe, bana daha çok eziyet ediyor. Ailenin kuralları nedeniyle evliliğimizin ilk üç yılı boyunca birbirini izleyen üç günden fazla ayrı kalamayız ama bu nasıl olacak? Ben film çekerken bana eşlik etmek için işten izin alamazsın ve ben de üç yıl izin alamam. En iyi dönemimde gerçekten kaç yılım kaldı? Kariyerimin zirvesindeyim ve

şimdi bundan uzaklaşmak. Belki bir gün bizim için de doğru zaman gelir ama ikimiz de bunun şimdi olmadığını biliyoruz."

Ona bakıyorum ve gözlerindeki acıyı fark ediyorum. Bu sefer gerçekten ciddi, değil mi? "Hannah," diyorum, sesim yumuşak. "Seni duyuyorum tatlım. Anlıyorum. Ama aramızdaki bu evlilik? Bu sadece seninle benim aramda bir evlilik değil. Aynı zamanda ailelerimiz ve şirketlerimiz arasındaki bir evlilik. Birbirimize aşık olduğumuz için şanslıyız ama sonuçta bu görücü usulü bir evlilik. İkimizin de vazgeçebileceği bir şey değil."

Başını iki yana sallar. "Biliyorum. Seninle hiç evlenmeyeceğimi söylemiyorum. Sadece şimdi olmaz diyorum. Bir gün, hayatımızın çocuk istediğimiz bir döneminde olacağız ve ben kariyerimde daha rahat olmak isteyeceğim... ama o zaman şimdi değil, Ares. Evlilik oyalanmamız gereken bir şey değil. Eğer şimdi evlenirsek, ilişkimizin bu gerginliğe dayanabileceğini sanmıyorum. Kariyerimin de buna dayanabileceğini sanmıyorum."

Sözleri kulaklarımda çınlarken sessizliğe gömülüyorum. Evet, belki de haklıydı ama artık çok geçti. "Han," diyorum, ses tonum nazik. "Endişelendiğini biliyorum ve stresin seni etkilediğini de anlıyorum ama her şey yoluna girecek. Bundan kaçıp gitme lüksümüz yok."

Ayağa kalkıyor ve başını sallıyor. Hannah bana bakıyor, bakışları uzun ve pişmanlık dolu. "Özür dilerim, Ares," diyor.

Cebinden nişan yüzüğünü çıkarıp masamın üzerine koyuyor ve bana doğru itmeden önce bir süre ona bakıyor. O yüzüğü nadiren takardı, yine de bana geri vermesi beni öldürüyor.

"Hannah, böyle yapma," diye yalvarıyorum. Başını iki yana sallıyor. "Özür dilerim."

Ben daha onu durduramadan, beni arkasından bakakalmış bir halde bırakarak hızla uzaklaşıyor. Düşüncelerim darmadağın olmuş bir halde ofisimin kapısının kapanışını izliyorum. Bu Hannah'nın ilk çekingenliği değil ve kesinlikle kariyeri hakkında ilk kez endişelenmiyor ama bu sefer farklı hissediyorum.

Son gibi... ve ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bölüm On Dört

ARES

Lex, Luca ve Zane bana bakıyor, hiçbiri ne diyeceğini bilemiyor. Yine de beni etkileyen bu değil. Dion'un oturma odamda karşımda oturuyor olması. Dion Londra'da yaşadığı için beşimizin bir arada olması nadiren oluyor. Bir gecede buraya gelmesi benim için endişelendikleri anlamına geliyor.

"Düğünden bir hafta önce ayrılmanız da neyin nesi?" Dion sonunda sorar. "İçimizde şanslı olanın sen olması gerekiyordu, sik kafalı. Aramızda sevdiği insanla evlenebilecek tek kişi sensin ve sen bu saçmalığı yapıyorsun."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve tavana bakıyorum. "İstediğimden değil, Dion. Ben de senin kadar şaşırdım. Sorunlarımız olduğunu biliyordum ama hangi çiftin yoktur ki? Düğünü gerçekten iptal etmesini beklemiyordum."

Luca inliyor ve Dion'un omzunu itiyor. "Bu teselli işinde berbatsın. Neden herhangi birimiz senin en iyi şansımız olacağını düşündük ki?" Lexington'a bakar ve başını sallar. "Sen dene Lex. PhD'ni iyi kullan."

Lex kaşlarını çatarak Luca'ya bakar ve başını sallar. "*Robotik* alanında doktoram var. Ne yapmam gerekiyor? Ona robot bir nişanlı mı yapacağım?"

Zane kahkahayı basıyor. "Bahse girerim robot hâlâ Hannah'nın sahip olduğundan daha karakterli olurdu. Sakın bana hiçbirinizin gerçekten üzgün olduğunu söylemeyin.

Ayrıldılar mı? Bu aşk maçı saçmalığını siktir et, çünkü söz konusu Ares olduğunda aşkın gözü kördür."

Başımı sallıyorum ve viski bardağımı dudaklarıma götürüyorum. "Teşekkürler çocuklar," diyorum onlara. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Kardeşlerim kendi aralarında kıkırdıyor ve o zaman anlıyorum. Benim için endişeleniyorlar ama havadaki rahatlama hissediliyor. Kardeşlerim Hannah'yla ayrıldığımız için üzgün değiller. Sadece acı çektiğim için endişeliler.

"Ondan gerçekten hoşlanmadınız mı, yoksa sadece kendimi daha iyi hissetmemi mi sağlamaya çalışıyorsunuz?"

Birbirlerine bakarlar ve Lex ile Zane, sanki her ikisi de diğerinin konuşmasını işaret ediyormuş gibi birbirlerine dirsek atarlar. Sonunda konuşan Dion olur.

"Onu sevmediğimizden değil, Ares. Sadece senin için doğru kişi olmadığı açık. Hannah bir diva ve bazı erkekler bundan gerçekten hoşlanıyor ama sen onlardan biri değilsin. Her fırsatta ona hizmet etmek zorunda kalmanın seni nasıl öldürdüğünü ve karşılığında pek bir şey alamadığını hepimiz gördük. İlişkinizi kamuoyu önünde bile kabul etmedi, biliyor musun? Her zaman bundan daha iyisini hak ettiğini düşündüm, bu yüzden hayır, seninle ilişkisini bitirdiği için üzgün değilim. Birinin bunu yapması gerekiyordu ve senin asla yapmayacağını biliyorum. Büyükannenin şartlarına uymak için bile olsa ona sadık kalırdın."

Lex bana bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Ares," diyor, "bize doğruyu söyle. Son yıllarda onunla mutlu muydun, yoksa statükoya alışmış mıydın?"

Dişlerimi sıkıp başka tarafa bakıyorum. "Nesin sen be? *Sokrates* mi?" Tersledim.

Luca başını sallar. "Soruyu geçiştiriyor çocuklar. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi? Ares mutlu olmadığını biliyor ama sonuna kadar sadık. Bunu şimdi bile kabul etmiyor."

Kardeşlerim başlarıyla onaylıyor ve ben de ayağa kalkıyorum. Bu saçmalıktan bıktım artık. Şu anda buna ihtiyacım yok. Tam uzaklaşmak üzereyken tatlı, yumuşak bir ses beni durduruyor.

"Ares."

Büyükanneme dönüyorum ve onu yanında Sierra'yla birlikte kapıda dikilirken buluyorum. Harika. Neden benim evimde tam teşekküllü bir aile toplantısı yapmıyoruz, ha?

Sierra özür dilercesine bana gülümsüyor, sanki ailemin beni olabilecek en kötü zamanda bunalttığını biliyormuş gibi. Kız kardeşim Hannah hakkında hiç kötü bir şey söylememiş olsa da, yıllarca çıkmamıza rağmen ona ısınamamış olması yeterince şey anlatıyor. Bunu daha önce görmediğime şaşırdım.

"Hannah'nın işleri bozmasına üzüldüm," diyor büyükanne, "ama o olsa da olmasa da bu düğün olacak."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Ne demek istiyorsun, büyükanne?"

Büyükanne gülümser. "Hannah en başta evlenmeni istediğim kadın değildi. Bu sadece haklı olduğumu kanıtlıyor. Senin için bir istisna yaptım ama yapmamalıydım."

Koltuğuma geri gömülüyorum, içimi bir korku kaplıyor. Neden bahsediyor? Düşündüğüm şeyi söylüyor olamaz, değil mi? Öyle olsaydı Sierra orada bu kadar sakin durmazdı değil mi?

"Eğer Hannah seninle evlenmezse, Raven evlenmek zorunda. Raven da reddederse Du Pont'larla anlaşma masadan kalkar ve sana başka bir kız bulsam da bulmasam da mirasını yarıya indiririm."

"*Büyükanne*! Ben... Ben Raven'la evlenemem. Bu... bu çok *saçma.*" Destek almak için kardeşlerime bakıyorum ama yüz ifadeleri sanki büyükannemle aynı fikirde olduklarını itiraf etmeye cesaret edemiyorlarmış gibi dikkatle boş. Ne oluyor lan?

"Yapamam. O olmaz, büyükanne. O bir arkadaş. Onu her zaman Sierra'yı gördüğüm gibi gördüm, bunu biliyorsun." Kız kardeşime bakıyorum ama yüzünde en ufak bir meydan okuma belirtisi bile yok. Zamanında Raven'a diş telleri konusunda takıldığımda tamamen vahşileşen kız, yüzünde sakin bir gülümsemeyle bana bakıyor. Gerçekten de Raven'ı savunmak için tek kelime etmeyecek mi?

"Raven bunu asla kabul etmez," diye ekliyorum. "Yıllarca kız kardeşiyle çıktım.

Neden benimle evlenmeyi düşünsün ki?"

Raven'ı istemediği bir şeye zorlama düşüncesi bile beni hasta ediyor. Bunu mecburiyetten yapacak ve bunun için bana kızacak.

"Bunu ona yapmayın," diye yalvarıyorum. "Raven bağlanmak için yaratılmamış. Bu o olamaz büyükanne. Bana biraz zaman ver, Hannah'nın mantıklı düşünmesini sağlayacağım. Orada olacak, büyükanne."

Büyükannem bana gülümsüyor. "Olmayacak. Benden önce Raven'la konuşmanı şiddetle tavsiye ederim, Ares. Sana asla bu kadar özgürlük vermemeliydim. Evliliklerinize benim karar vermemin bir sebebi var. Bu yüzyıllardır süregelen ve bizi hiç yanıltmayan bir gelenek, ama yine de

seninle sapmış olduk. Bunu yapmakla hata ettim ve hatamı düzelteceğim.

mümkün olduğunca çabuk. Düğününü iptal etmiyorum. Olacak ve senin için seçtiğim kadınla evleneceksin."

"Sierra," diye çıkıştım. "Cidden orada öylece durup bunun Raven'ın başına gelmesine izin mi vereceksin?"

Bana gülümsüyor ve büyükannesinin elini tutuyor. "Büyükanneme güveniyorum," diyor bana. "O senin için en iyisini senden daha iyi bilir, Ares. Ve doğruyu söylemek gerekirse? En iyi arkadaşım için senden daha iyi bir koca düşünemiyorum. Ona asla kötü davranmazsın ve yeterince zaman verilirse onu mutlu edersin, değil mi?"

Öfkemi dizginlemek için dişlerimi sıkıyorum. Kafayı mı yemiş bu kadın? Büyükannemi yanına çekişini izliyorum, ikisi birlikte kapıdan çıkıp kayboluyorlar.

Viski bardağımı aldım ve masaya çarpmadan önce boşalttım. "*Siktir*!" diye bağırdım. Kardeşlerimle yüzleşmek için dönüyorum, damarlarımda öfke dolaşıyor. "Beni savunduğunuz için teşekkürler, pislikler."

Dion bana gülümsüyor. "Belki Sierra haklıdır, biliyor musun? Belki de büyükannen senin için en iyisini biliyordur."

Başımı sallıyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. "Siktir git," diyorum ona. "Hepinizin."

On Beşinci Bölüm

KUZGUN

Ailemin evine girdiğimde omurgamdan aşağı bir huzursuzluk akıyor. Annem telefonda belirsiz konuşuyordu ve benimle konuşma şekli beni rahatsız etti. Çok tatlıydı, çok yumuşak konuşuyordu. Ne istediğinden emin değilim ama bunun benim için iyi olmayacağından eminim.

Annemle babamı oturma odasında bulduğumda şüphelerim doğrulanıyor, Büyükanne Anne karşılarında oturuyor, yüz ifadeleri gergin.

"Raven," diyor annem. Ona doğru yürüyüp yanındaki koltuğa vurduğumda rahatlamış bir şekilde nefes veriyor. Otururken tereddüt ediyorum, odayı okuyamıyorum. Burada tam olarak neler oluyor? Belki de düğün draması? Hazırlıklarla ilgili bir şeyi mi berbat ettim?

Büyükanne Anne bana güven verici bir şekilde gülümsüyor, ama çarpan kalbimi sakinleştiremiyorum. Sanki tüm içgüdülerim bana bir şeylerin yanlış gittiğini ve bunun benimle ilgili olduğunu söylüyor.

"Hannah ve Ares nişanlarını sonlandırdılar," diyor Büyükanne Anne. "Hannah bir süre daha kariyerine odaklanmak istiyor ve bu nedenle ilişkilerini bitirmeyi tercih etti."

İnanamayarak göz kırpıyorum. O... *ne*? Boğazımı temizleyip aileme bakıyorum ama yüzlerindeki ciddi ifade bana bunun bir şaka olmadığını söylüyor.

"Ben... biz... biz düğünü yeniden mi planlıyoruz?" Kafam karışmış bir halde soruyorum. Hannah düğünü şimdiye kadar üç kez erteledi, yani bu

beni tam olarak şaşırttı, ama kesinlikle çok geç bir bildirim. Mekan da dahil olmak üzere çoğu şeyi ceza almadan iptal edemeyeceğim.

Büyükanne Anne başını sallar. "Düğünü iptal etmeyeceğiz. Bu evlilik çok gecikti ve her zaman görücü usulü bir evlilik olması gerekiyordu." Annemle babama dikkatle bakıyor. "Bu gençlerin başıboş dolaşmasına izin verdik ve şimdi bedelini ödüyoruz. İşleri mümkün olduğunca çabuk yoluna koymak en iyisi."

Annem ve babam bana dönüyor, yüzleri asık. "Ares'le evlenmek zorundasın," diyor annem.

Dudaklarımdan gergin bir kahkaha kaçıyor ve babam çenesini sıkıyor. Ciddi olamazlar, değil mi?

"Anne," diye mırıldandım. "Bu bir tür şaka mı? Hannah ve Ares evliliklerini birkaç kez erteledi. Bu yeni bir şey değil. Biz hallederiz."

Büyükanne Anne bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bu bir şaka değil tatlım. Hannah'yı artık ailemize kabul etmeyeceğim. Eğer bu birleşme devam edecekse, gelin *sen olmalısın.*"

Kafam karışmış bir halde elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hannah ve Ares'le konuştun mu? Neler olduğundan emin değilim Anneanne ama bu bir tür yanlış anlaşılma olmalı. Hannah'yla konuşmama ne dersin?"

Başını iki yana sallıyor. "Fikrini değiştirse bile, artık onu ailemize kabul etmeye istekli değilim. Ares'in evlenmesini istediğim kadın her zaman sendin ve belki de bu, çok geç olmadan hatamı düzeltmem için hayatın bana sunduğu bir yol. Düğün devam edecek ve gelin *sen olmalısın*."

Annemle babama bakıyorum ama ikisi de yüzüme bakamıyor. Bu... bu gerçek olamaz. "Ares biliyor mu?"

Büyükanne Anne başını sallar. "Kendisine bilgi verildi. Windsor'ların geçmişinde başarılı görücü usulü evlilikler var ve o da bunun farkında. Kendisinden ne beklendiğini biliyor."

Kaşlarımı çatıyorum, midem çalkalanıyor. Tam olarak neler oluyor? Hannah bana Ares'le ilişkisini bitirdiğini bile söylemedi ve şimdi onun yerine onunla evleneceğimi mi öğreniyorum? Bu çok saçma ve ne Hannah'nın ne de Ares'in bunu kabul etmesine imkân yok.

Oturduğum yerden kalkıp kapıya doğru yürürken düşüncelerim allak bullak oluyor. Düşünmek, Hannah ve Ares'le konuşmak için biraz zamana ihtiyacım var. Büyükannemin radikal kararlar almasına neden olan şeyin sadece bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim.

"Raven." Elimi kapı koluna doladığım anda büyükannemin sesi beni olduğum yerde durduruyor. "Çabaların boşa gidecek. Bu birleşmenin devam etmesini istiyorsan, üzerine düşeni yapmalısın. Ares'le evlenmek zorunda kalacaksın."

Gözlerindeki kararlılığı fark ederek ona tekrar bakıyorum. Dışarı çıkmadan önce kibarca başımı sallıyorum, sözleri zihnimde yankılanıyor. Büyükannem tanıdığım en tatlı kadın, ama bir kez kararını verdi mi, onu değiştirmek mümkün değil. Windsor ailesini demir bir yumrukla yönetiyor.

Evin içinde yürürken dalgınım, ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. "Tatlım!"

Babamın sesini duyunca döndüm ve onu bana doğru yürürken buldum, yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Sizi bu kadar ani bir şekilde bunalttığım için özür dilerim. Windsor'lar bu değişiklikten bizi daha yeni haberdar etti. Keşke haberi sana daha farklı verebilseydim."

O da benimle aynı hizaya gelince başımı sallıyorum. "Bu... Baba, bunun çok saçma olduğunun farkındasın, değil mi? Ares ve Hannah birbirlerini seviyor."

Babam başını sallar. "Bunun artık yeterli olduğundan emin değilim. Artık onu Ares'in karısı olarak kabul etmeyeceklerine karar verdiklerine göre, sevgi onları kurtaramaz. O seçimini yaptı, Rave."

Koridorda durakladım ve ona doğru döndüm. "O seçimini yaptı ama bedelini ödemesi gereken kişi benim."

Babam derin bir nefes alıyor, bakışlarında bir parça isteksizlik var. "Üzgünüm, Raven. Fikirlerini değiştirmeyecekler. Bu anlaşma her zaman Ares ile senin evlenmeni gerektiriyordu. Bir istisna yapmalarının tek nedeni Hannah'nın ona aşık olması. Senin taşıman gereken yükü o kaldırdı ama bu yük hep senindi."

Kalbim acıyla çarpıyor ve başımı sallıyorum. "Eğer her zaman onunla evlenmem gerekiyorsa, ondan uzak durmalıydı. Benden kız kardeşimin eski sevgilisiyle evlenmemi bekleyemezsin baba. Bunu bana yapamazsın. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlıyor musun? Beni *kız kardeşime* aşık olan biriyle evlenmeye mahkum edemezsin."

Babam titreyerek nefes alıyor ve yana bakıyor. "Üzgünüm Raven, ama başka seçeneğin yok. Yıllar boyunca Windsor'lara çok güvendik. Eğer bu birleşme gerçekleşmezse, bu bizim için iflas anlamına gelir. Eğer şirketini ve sana söz verdiğim yatırım fonlarını elinde tutmak istiyorsan, onunla evleneceksin."

Hayal kırıklığı üzerime çökerken gözlerim açılıyor. "Sen Beni *tehdit mi ediyorsun*?"

Babam iç geçirir. "Değilim, Raven. Sadece sana gerçeği söylüyorum. Eğer Ares'le evlenmezsen, her şeyimizi kaybederiz. Windsor'ların bizim için yaptığı her şeyi... Bunu geri ödemek benim birkaç ömrümü alır. Bunu iyice düşün, tatlım. Sana iyi davranacaktır ve Windsorlar seni seviyor. Bize verilen ve bu birleşmeden kazanacağımız her şey için küçük bir bedel. Unutma, Ares'le evlenmen şirketin Hannah'nın değil *senin* eline geçeceği anlamına geliyor. Bunu sağlayacağım. Annen kendi hisselerini Hannah'ya verse bile benim hisselerim sana miras kalacak."

Ona inanamayarak kaşlarımı çatıyorum. Ciddi olamaz, değil mi? Bunun bana uzaktan bile çekici geldiğini gerçekten düşünemez. Dişlerimi sıkıp uzaklaşıyorum, topuklarım mermer zeminde gürültüyle tıkırdıyor.

Hannah'yı bulmam gerek. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama onun pisliğinin sorumluluğunu almayı reddediyorum. Ares'i seviyor olabilirim ama onun özensiz saniyelerini kabul etmeye niyetim yok.

On Altıncı Bölüm

KUZGUN

Hannah'nın dairesinin önünde durdum ve doğruca içeri girdim. Ne zaman önemli bir şey olsa, Hannah yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek yerine hep evde saklanır. Kanepedeki koltuğundan başını kaldırıyor, gözleri kıpkırmızı.

Giydiği panda tulumuna ve masadaki patlamış mısıra bakarken iç geçiriyorum. Tabii ki The Notebook'u izliyor. Bir yanım ona sempati duyuyor. Yaptığı seçim kolay bir seçim değil ve düğünden bir hafta önce bunu yapması ciddi olduğu anlamına geliyor. Hem kariyerine hem de Ares'e sahip olamayacağını bilmek kalp kırıcı olmalı.

"Raven." Kollarını kaldırıyor ve ben de onun yanına oturup sarılmak için yaptığı sessiz ricaya boyun eğerek bir gülümsemeyi ısırıyorum. Kollarımı ona doluyorum ve o başını omzuma yaslarken sırtını ovuyorum. "Özür dilerim," diyor bana. "Bu düğün için ne kadar zaman harcadığını biliyorum ama bunu yapamam. Kariyerimi feda edemem ve Ares'i sevmeme rağmen hayatımın geri kalanında ailesinin boğucu kurallarına uymak istemiyorum. Bu şekilde yaşayamam, Rave."

Ona bakmak için geri çekiliyorum, bakışlarım araştırıyor. Babam ona söylemedi, değil mi? "Hannah," diye mırıldanıyorum. "Bunu yapmak *zorundasın.* Artık çekip gitmek için çok geç. Artık gerçekten geri dönüş yok, Han. Şimdi çekip gidersen, her şey biter. Bu Ares'in ve senin sonun olur. Bunu gerçekten istiyor musun? Biliyorum.

Onu seviyorsun ve o da senin bastığın yere tapıyor. Seni mutlu ettiğini biliyorum, Han."

Başını iki yana sallar. "Yapamam, Rave. Gerçekten yapamam. Eğer onunla evlenirsem, bu süreçte kaybedeceğim her şey için ona kızmaya başlayacağım."

"Hannah." Sesim yumuşak ama azarlayıcı. "Bu sadece bir aşk evliliği değil. Bu görücü usulü bir evlilik. Annemle babama ne olacağını hiç düşündün mü? Şirkete ve sahip olduğumuz her şeye? Windsor'ların desteği olmadan hayatta kalamayız."

Kollarını kendine sarıyor, bakışlarında bir parça güvensizlik var. "Bize zarar vermeyecekler. Vermeyeceklerini biliyorsun."

Kollarımı kavuşturup ona dik dik bakıyorum. "Büyükanne Anne bugün eve geldi, Han. Düğünün gelecek hafta yapılması konusunda ısrar ediyor... seninle ya da sensiz. Eğer bunu yapmazsan... senin yerine beni onunla evlendirecekler."

Hannah'nın gözleri büyüyor ve sessizliğe gömülüyor. "*Ne*? Ciddi olamazsın?"

Başımı salladım. "Başımı sallıyorum. Babam eğer evlenmezsem şirketimi ve bana yatırmaya söz verdiği tüm parayı kaybedeceğimi söyledi. Büyükanne Anne, bu evlilik gerçekleşmezse tüm desteğini çekeceği konusunda onu uyardı."

Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sadece bana baskı yapmaya çalışıyorlar, Raven. Sana bunu gerçekten yaptırmazlar. Ayrıca, Ares bunu asla kabul etmez. Bu iğrenç bir şey."

Başımı sallarken bile kalbim acıyla sıkışıyor. *Hasta*. *Çarpık*. Muhtemelen o da tüm bu durum hakkında böyle düşünüyor. "Emin değilim, Han. Sadece blöf yaptıklarını sanmıyorum. Babam endişeli görünüyordu ve Anneanne Anne'i hiç bu kadar ciddi görmemiştim."

Hannah başını sallıyor. "Merak etme," diye beni rahatlatıyor. "Hiçbir şey yapmaya zorlanmayacaksın, Rave. Seni zorlamayacaklar. Sadece bizi tehdit ediyorlar ve fikrimi değiştirmem için seni kullanıyorlar ama değiştirmeyeceğim."

"Hannah," diye yalvarıyorum. "Ares'in başka biriyle evlenmesini izlemeye gerçekten dayanabilir misin? *Benimle evlenmesine mi?* Onu sevdiğini biliyorum Han, bu yüzden lütfen bunu dikkatlice düşün. Eğer blöf yapmıyorlarsa, o zaman ne olacak? Gerçekten geri çekilip Ares'in yengesi mi olacaksın? Çünkü bu işi sonuna kadar götürürsen olacak olan bu. Babam düğün gününde yanında olmazsan, senin yerine koridorda yürümek zorunda kalacağımı, aksi takdirde uğruna çalıştığım her şeyi kaybedeceğimi açıkça söyledi."

Büyükannemin Hannah'yı artık kabul etmeyeceğini söylediğini biliyorum ama Hannah şimdi fikrini değiştirse itiraz etmeyeceğinden eminim. Tek istediği Ares'in mutlu olması ve onun mutluluğu da Hannah'da. Her zaman da öyle oldu.

Hannah gözlerini kaçırır ve elini saçlarında gezdirir. "Eminim, Rave. Bunu yapamam. Kimse için hayatımdan vazgeçmeyeceğim - Ares için bile."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Başka biriyle evleneceği anlamına gelse bile mi?" Başını sallıyor. "Eğer kaderimiz buysa, öyle olsun."

Omuzlarından tutup onu sarsıyorum. "Hannah!" "Hannah!" diye bağırdım. "Tanrı aşkına mantıklı ol. Bana ne yaptığını görmüyor musun? Sen kolayca kurtulacaksın ama ya ben? Sadece *seni* seven bir adamla evlenmek zorunda kalacağım ve eğer reddedersem kariyerimi kaybedeceğim. Bunu bana yapma, Han. Bunu Ares'e yapma."

Gözlerimin içine bakıyor, yüz ifadesi meydan okuma ve inançsızlığın bir karışımı. "İşler o noktaya gelmeyecek, Raven. Şirketini kaybetmeyeceksin. Ne babam ne de Anneanne Anne bunun olmasına asla izin vermez. Seni beni sevdiğinden daha çok seviyor, biliyor musun? Ares'le evlenmesem bile, bunun için seni cezalandırmaz. Merak etme, tamam mı? Sevgisiz bir evliliğe ya da aklından geçen her neyse ona hapsolmayacaksın. Babamın sana aşıladığı korkuyu unut, Rave. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Hiçbir şey *olmayacak.*" Mantıklı düşünmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Hannah fikrini değiştirmezse, kendi hayatı da dâhil olmak üzere üç hayatı yok etmiş olacak.

On Yedinci Bölüm

ARES

Raven'ın sesiyle duraksıyorum ve Sierra'nın yatak odasının kapısına yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Kimi kandırıyorum ben? Buraya geldim çünkü onu burada bulacağımı biliyordum, kız kardeşimle konuşmak istediğim için değil.

"Onun fikrini değiştiremeyeceğimden endişeleniyorum," diyor Raven. "Sadece birkaç gün kalmışken, endişelerim tavan yapmış durumda. Eğer Hannah düğün günü gelmezse, evlenen *ben olacağım.*"

"Bu gerçekten o kadar kötü mü olurdu?" Sierra cevaplıyor.

Raven'ın cevabını beklerken kalbim hızla çarpıyor ama ardından gelen tek şey sessizlik oluyor. Kendimi toparlıyorum ve Sierra'nın kapısını çalmadan önce omurgamı dikleştiriyorum. Kapı açılıyor ve beni karşısında gören kız kardeşimin gözleri açılıyor.

Buraya kaç kez geldiğimi bir elin parmakları kadar sayabilirim. Birbirimize bu kadar yakın yaşamak zorunda kalmamız, kardeşlerim ve benim mahremiyetimiz konusunda çok korumacı olduğumuz anlamına geliyordu ve normalde ortak alanlarda olmadığımızda birbirimizin özel alanına saygı gösterme konusundaki konuşulmayan kuralımızı asla ihlal etmezdim.

Ancak bugün bir istisna. Sierra için burada değilim. Raven için buradayım. Kız kardeşimi geçip acı dolu ela gözlere bakıyorum.

"Raven, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Tereddüt etti ama sonra başını salladı ve kız kardeşimin yatağında oturduğu yerden kalktı. Elbisesi sallanarak bana doğru yürüdü. Bu kadar perişan göründüğünde bile çok güzel.

"Beni takip edin."

Onu evime doğru götürürken o da benimle birlikte adım atıyor. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, sesi yumuşak.

"Benim yerim."

Raven'ın yakında benimle birlikte orada yaşayacağını düşünmek çok garip. İkimiz de bunu istemiyoruz ama her geçen gün bunun kaçınılmaz olduğunu daha iyi anlıyorum.

İkimiz de kendi aldatmacalarımızın ağına takılmış durumdayız ve kendimizi Hannah'nın fikrini değiştireceğine, her şeyin olması gerektiği gibi olacağına inandırıyoruz.

Ama ikimiz de daha iyi biliyoruz.

Sierra'nın evini ana eve bağlayan uzun koridorda beni takip ederken Raven sessiz. Belki de onu ana oturma odasına götürmek daha iyi olurdu ama orada konuşmamızın özel kalacağından emin değilim.

Onu evime götürdüm, birdenbire yeni gözlerle görmeye başladım. Hannah yıllar boyunca buranın çoğunu tasarladı ve dekore etti, ikimiz de bir gün burada birlikte yaşamayı umuyorduk. Raven'ın bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum. Hannah'nın seçtiği tek renkli temayı beğeniyor mu? Kız kardeşinin hayatını yaşamak zorunda kalmayı düşünmenin bile nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Size bir içki ikram edebilir miyim?" Birkaç hafta önce üzerinde uyuyakaldığımız beyaz deri koltuğuma otururken soruyorum.

Raven başını sallıyor ve sorgulayan gözlerle bana bakıyor. "Ben iyiyim," diyor. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Yanına oturdum ve yüzümü ona döndüm. "Seninle tam olarak ne hakkında konuşmam gerektiğini biliyorsun, Raven. Bundan daha fazla kaçamayız ya da görmezden gelemeyiz."

Yere bakıyor, sıkıntısını benden saklamak için elinden geleni yapıyor. "Ares," d i y e fısıldıyor, sesi kırılıyor.

Davranışlarında bu eziyeti görmeye dayanamıyorum. Hissettiği acıda bir rol oynadığımı bilmekten nefret ediyorum ve bundan sonra onun kalbini daha fazla kıracağımı bilmek beni öldürüyor.

"Onunla konuşacağım," diye söz veriyor ama ben başımı sallıyorum ve elini tutuyorum.

"Bunun bir fark yaratmayacağını biliyorsun. Denemediğimi mi sanıyorsun?" Gözleri birleşmiş ellerimize kayıyor ve elini benimkinden çekiyor,

Sanki dokunuşuma dayanamıyormuş gibi onu kucaklıyor.

"Tekrar denemeliyiz," diyor bana. Raven yüzünü kaldırıp bana bakıyor ve ifadesi beni dehşete düşürüyor. Öyle umutsuz, öyle kalbi kırık görünüyor ki. Benimle evlenme düşüncesi bu kadar acı veriyor mu?

"Cupcake," diye fısıldıyorum. "Zamanımız ve seçeneklerimiz tükendi. İstediğinin bu olmadığını biliyorum ve milyon yıl geçse de kendimizi bu durumda bulacağımızı tahmin etmezdim... Ama işte buradayız. İkimiz de bu işten sıyrılamayız, bu yüzden birlikte yüzleşmemiz daha iyi olmaz mı?"

Gözlerimin içine bakıyor, ifadesi yırtılmış. "Ares," diyor, "seninle evlenemem. *Evlenemem. Kendimi bildim bileli* kız kardeşime aşıkken böyle bir fikri nasıl aklından geçirebilirsin? İsteyeceğin tek kadın Hannah iken beni karın yapmayı nasıl düşünebilirsin?"

Gözlerinin içine bakıyorum, ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. O haklı. Burada onunla otururken bile, Hannah'yı ve birlikte sahip olacağımızı düşündüğüm her şeyi düşününce kalbim sızlıyor.

"Raven," diye mırıldandım. "Bu anlaşmalı bir evlilik. Sevgi ve saygı olduğu sürece sorun olmaz. Yıllardır arkadaşız, değil mi? Daha iyi bir temel ne isteyebiliriz ki?"

Oflar ve başka tarafa bakar. "Ares, ben aşk istiyorum. *Gerçek aşk.* Mutlu bir evlilik ve sadık bir koca istiyorum. Bana bunu verebilir misin?"

Yüzünün hatlarını inceliyorum. Sevimli burnu ve keskin çenesi. Cevabımın ne olacağından korktuğu için benimle yüzleşmeyi reddediyor ve keşke aramızdaki şeyler farklı olabilseydi diyorum. Zamanda geriye gidebilseydim, yine de yaptığım seçimleri yapar mıydım?

"Evet," diyorum ona. "Seni mutlu edeceğimi garanti edemem ama deneyeceğime yemin ederim. Sadık bir koca olmaya gelince? Evet, Raven. Bunu sorma ihtiyacı duymana bile şaşırdım. Karım olduğun andan itibaren sana sadık kalacağıma yemin ederim."

Yüzünü bana dönüyor, kaşları kalkık. "Beni bu evliliğe zorlamaya çalıştığına göre bunu söylemek senin için kolay ama pratikte nasıl görünecek Ares? Hannah'dan uzak durabilecek misin?"

Çenemi sıkıp başımı sallıyorum. "Evet, Raven. Karımı asla aldatmam. Kusurlu olabilirim ama ahlaksız değilim. Asla sana ya da eşime saygısızlık etmem.

böyle bir evlilik. Hannah aramızdaki ilişkiyi bitirdiğinde kendi seçimini yaptı ve artık geri dönüş yok."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları kışkırtıcı. "Bir gün beni isteyeceğine gerçekten inanıyor musun? Hannah'yı düşünmeden bana bakabilecek misin?" Bakışları vücudumda geziniyor, bir an için takım elbisemin pantolonunda duruyor. "Yoksa evliliğimiz boyunca bekâr kalmaya niyetli misin? Kucağına oturdum, *çıplaktım* ve sen yine de beni istemedin."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, altımdaki Raven'ın düşünceleri aklımdan geçiyor. Sürekli tekrarladığım o rüya artık yasak bir fantezi olmaktan çıkacaktı. "Raven," diye fısıldıyorum. "Sen yaşayan en güzel kadınlardan birisin. Sana karşı koyma şansım yok. Kucağımda olduğun her saniye işkence gibiydi ama yapamadım... Ben aldatan biri değilim Raven. O zaman sana asla dokunmazdım."

İfadesi silahsızlanmış görünüyor, gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum, bir parça utanç bakışlarımı kaçırmama neden oluyor. Onun gerçekten ne kadar çarpıcı olduğunu, onu ne kadar çekici bulduğumu kendime itiraf etmeye asla cesaret edemedim. Raven her zaman benim için bu şekilde tamamen sınırların dışında biri olmuştur. Şimdiye kadar.

"Ares, eğer bunu yaparsak... eğer iş gerçekten o noktaya gelirse... bilmeni isterim ki sadece sevgi ve saygıdan fazlasını bekliyorum. Geçmişiniz ne olursa olsun, kız kardeşimle aranıza uygun bir mesafe koymanı bekliyorum. Eğer bu fedakarlığı yaparsam, beni pişman etmene izin vermeyeceğim. Eğer seninle evlenirsem, bana karınmışım gibi davranmanı istiyorum."

Öfkeli ifadesi kalbimi ateşliyor ve kendimi sakin kalmaya zorluyorum. Ne demek istiyor? Yani... yani bu evliliği yürütmemizi mi bekliyor? İstediği şeyin gerçek bir mantık evliliği olacağını düşünmüştüm ama yanılmış olabilir miyim?

"Gücüm dahilinde olduğu sürece sana vermeyeceğim hiçbir şey yok Kuzgun. Ne istersen iste, senindir - ve buna *ben de* dahilim."

Gözleri hafifçe açılıyor ve bakışlarını ayırmadan önce kısa bir süre başını sallıyor. "Bundan pişman olmayacak mısın?" diye soruyor. "Mirasın için mutluluğunu feda ettiğine pişman olmayacak mısın? Her şey söylenip bittiğinde, Hannah ile senin aranda durduğum için bana kızacak mısın?"

Yüzünü nazikçe kavrıyorum ve yüzünü kendime doğru eğiyorum. "Hayır," diye söz veriyorum ona. "Sana kızmayacağım, Raven. Bu durum ikimiz için de talihsiz bir durum ve senin de en az benim kadar vazgeçtiğini her zaman hatırlayacağım. *Hannah'nın* yaptığı bir seçim yüzünden sana kızamam. Bunu sana yapmayacağım."

Başını sallıyor, ifadesi okunamıyor. Raven her zaman tatlı ve nazik olmuştur. Şu anda bana bakan kadın tanımadığım biri ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Bu konuşmayla ilgili hiçbir şey beklediğim gibi gitmedi.

Bana evlensek bile arkadaşlıktan öteye gidemeyeceğimizi söyleyeceğini düşünmüştüm. Benden sadakat istemesini beklemiyordum. Kelimeler dudaklarımdan dökülene kadar, bunu ona vermekten mutluluk duyacağımı da fark etmemiştim.

"Umarım fikrini değiştirir," diye fısıldıyor Raven. "Senin için tek istediğim mutluluk Ares. Bunu senden alan kişi olmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın," diye söz veriyorum. "Sen ve ben bunu çözeceğiz, Raven. Eğer sonunda evlenirsek, kendi mutluluğumuzu bulacağız. Kolay olmayabilir ama eğer bu bizim kaderimizse, kendi kendine çözülecektir."

Gözlerinde gördüğüm temkinli güven içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Umut gibi hissettiren bir şey.

On Sekizinci Bölüm

KUZGUN

Sierra, Hannah'nın gelinliğini gelin odasındaki gardırobun kapağına asıyor ve ona gülümsüyor. "Bunun içinde çok güzel görüneceksin."

Başımı sallıyorum ve adım atmaya başlıyorum. "Hayır. Her an burada olabilir.

Ares'in başka biriyle evlenmesine izin vermesi mümkün değil - özellikle de *benimle*."

En iyi arkadaşım bana bakıyor, yüzünde sinirli bir ifade var. "Anlamıyorum," diyor bana. "Hayatın boyunca Ares'e aşık oldun. Neden Hannah'nın ortaya çıkmasını *istiyorsun*?"

Durup ona bakıyorum, kalbim sıkışıyor. "Çünkü o her zaman onun oldu, Sierra. Benimle evlense bile, istediği kişi her zaman Hannah olacak. Onu bu şekilde sevmesini izlemek yeterince zor, ama kalbinin her zaman ona ait olacağını bildiğim halde ona yasal olarak benim diyebilmek? Bu beni öldürür, Sierra. Onunla arkadaş kalmayı, onunla gerçekten sevdiği kadın arasında duran kişi olmaya tercih ederim. Hannah'yı hatırlatan bir yedek olmak istemiyorum. Eğer şimdi evlenirsek, Hannah'nın gölgesinden asla çıkamayacağım. Her zaman onun ucuz bir kopyası, bir dublörü olacağım."

Sierra başını sallıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Bunu her zaman çok tuhaf bulmuşumdur, biliyor musun? Senin gibi parlayan birinin gölgede kalmış gibi hissetmesi bana hiç mantıklı gelmedi. O ay gibi, Raven. Yalnız bir gecede güzel ama soğuk ve uzak. Ya sen? Sen güneşsin.

Siz sıcaklık ve mutluluksunuz ve iyi olan her şeyin merkezisiniz. Benzer şekilde, eğer ona bir şans verirsen Ares'in dünyası da senin etrafında dönecektir. Kardeşimi tanırım, bebeğim. Eğer bu evliliğe dürüstçe bir şans verirsen, seni mutlu edecektir. Bunu hep söyledim ve yine söyleyeceğim: Ares ve senin aranda *her zaman* bir şeyler vardı. Şimdi ikiniz de sonunda kendinizi ona verebilirsiniz ve bu yapacağınız en iyi şey olacak."

Bir elimi saçlarımda gezdirip başımı sallıyorum. "Sierra," diye uyarıyorum. "Bugün senin küçük moral konuşmalarının ve romantik kalbinin günü değil."

Bana sadece gülümsüyor ve elimi tutarak beni Hannah için hazırlanmış makyaj masasına götürüyor. "Göreceksin," diyor bana. "Bu yeni bir şeyin başlangıcı. Sana aşık olacak ve aşık olduğunda sana *söylemiştim diyeceğim.*"

Kapım çalınıyor ve en sevdiğim makyaj sanatçısı yanında üç kızla içeri girdiğinde sertçe başımı kaldırıyorum. "Burada ne yapıyorsun, Enrique?"

Sierra'ya başını sallamak için bakışlarını kaldırmadan önce bana gülümsüyor. Ellerini omuzlarıma koyarken ona "Her şeyi bana bırak," diyor. Uzaklaşmadan önce sıkıca sıkıyor ve bakışlarım odanın içinde onu takip ediyor. O ne yaptı? O koridorda yürüyeceğime gerçekten inanıyor olamaz, değil mi?

Aynadan Sierra'nın yüzünde bir gülümsemeyle Hannah'nın elbisesini yavaşça yıkayışını izliyorum. Bugün, en iyi arkadaşımın ne kadar çılgın olduğu her zamankinden daha açık. Ares ve benim için endişelenmesi gerekirdi ama sabahtan beri gülümsemeyi neredeyse hiç bırakmadı.

Enrique makyajım üzerinde çalışırken kuaför de saçım üzerinde çalışmaya başlıyor ve sonunda sinirlerim iyice geriliyor. Bu gerçekleşiyor olamaz, değil mi?

Telefonumu elime alıp Hannah'yı tekrar aramaya çalışıyorum, bugün elli yedinci kez. Hannah ben dairesinden ayrıldıktan sonra ortadan kayboldu ve son duyduğuma göre St. Tropez'de bir plajda görülmüş. Umarım ne yaptığını anlamış ve zamanında kendine gelmiştir. Önümüzdeki bir saat içinde buraya gelmezse, asla geri alamayacağı bir hata yapmış olacak.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Enrique makyajımın son rötuşlarını yaparken. Son birkaç yıldır her gala ve ödül töreninde makyajımı o yapmıştı ama bugün kendini aştı.

Bir an için Ares'in beni gördüğünde ne düşüneceğini merak ediyorum ama sonra başımı sallıyorum ve bu düşünce için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Bugün onun için eziyet olmalı. Ta ki günün sonunda beni gördüğü ana kadar.

koridorda Hannah'yı bekliyor olacak. Bana merakla bakmayacak. Hayal kırıklığı ve kızgınlık olacak.

Kapımın çalınma sesiyle yerimden doğruluyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kapı açılıyor ve annem içeri giriyor. Ona iri gözlerle bakıyorum ve başını sallamadan önce bir an tereddüt ediyor. İçime hainceye bir rahatlama çökerken omuzlarım çöküyor. Annem burada değil.

"Özür dilerim," diyor annem. Dudaklarını bir an için birbirine bastırmadan önce Enrique ve ekibine bakıyor. "Kız kardeşin böyle özel bir günde burada olamayacağı için üzgünüm. Ona neyin bulaştığından emin değilim ve umarım bundan pişmanlık duymaz."

"Ben de," diye mırıldanıyorum. Hata yaptığını anladığında ne olacak? Ya Ares'in peşinden gider ve ondan af dilerse? Bana verdiği söz, yıllar boyunca birbirlerine vermiş olmaları gereken yüzlerce sözün yanında hiçbir şey. Bunu kabul ederek kendimi mahkum mu ediyorum?

Annem Sierra'ya doğru yürüyor ve birlikte Hannah'nın gelinliğini benim için tutup dikkatlice giymeme yardım ediyorlar. Bunu onun için tasarladım, bu yüzden tam oturmuyor ama çok da uzak değil. Bu benim kendim için tasarladığım bir şey değil ve Hannah'nın yerini aldığımı bir kez daha hatırlatıyor. Bugün yaşadığım her şey onun olmalıydı ve bu beni hasta ediyor.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor annem, ama gözlerimin içine bakmayı başaramıyor. "Teşekkür ederim tatlım," diye fısıldıyor. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm ama belki de bu kaderdir, biliyor musun? Başlangıçta Ares'in nişanlısının sen olması gerekiyordu. Belki de Anneanne Anne haklıydı ve her şey en iyi şekilde sonuçlanacak."

Ona bakıyorum ve çenemi sıkıyorum. "Beni içine soktuğun durumu haklı çıkarmak için kendine böyle mi söylüyorsun? Suçlu vicdanını rahatlatmak için kendini buna mı ikna ettin?"

Annem yüzünü buruşturuyor ve titrek bir nefes alarak yere bakıyor. "Raven," diye fısıldar. "Ben... Ben gerçekten üzgünüm. Eğer baban ve ben kardeşini bu kadar şımartmasaydık, bunlar olmazdı. Keşke... Keşke sana daha iyi davransaydım. Keşke seni hafife almasaydım. Eğer öyle yapmasaydım, belki de aramızdaki bu an farklı olurdu. Bu senin fedakârlığını hiçbir şekilde azaltmazdı ama belki de seni nasıl teselli edeceğimi, nasıl cesaretlendireceğimi bilirdim."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, kafam karışıyor. Annem, babamla ikisinin beni dışlama biçimlerinin, kayırmacılığın farkında olduğuna dair bana en ufak bir işaret bile vermemişti.

Yanağımı okşuyor ve başını sallıyor. "Biliyordum," diyor bana. "Elbette nasıl hissettiğini biliyordum. Sadece baban ve ben kardeşine karşı çok suçlu hissediyorduk. Çocukken o kadar hastaydı ki yıllarını evde geçirdi, okulu ve arkadaş edinme, sadece çocuk olma fırsatlarını kaçırdı. Özür dilerim, Raven. Belki sözlerim sana bir şey ifade etmiyor ama yine de söylemek istedim. Bugün, her zamankinden daha çok, aramızdaki mesafe bana acı veriyor. Keşke sen ve ben düğünden önceki sabah herhangi bir anne ve kız gibi olabilseydik. Keşke, tüm bu koşullara rağmen, başvurduğun kişi ben olabilseydim. Artık gözlerim açık, Raven. Ne yaptığımı, davranışlarımın kız kardeşini ne hale getirdiğini görüyorum."

Gözlerim hızla kırpıştırdığım yaşlarla doluyor ve ne diyeceğimi bilemeden kısa bir süre başımı sallıyorum. Bugün annemin söylemesini beklediğim şeylerin arasında bu yoktu.

Annem omuzlarımdan tutuyor ve bana gülümsüyor. "Hadi," diyor. "Baban kapının hemen dışında seni bekliyor."

Başımı sallayıp onu takip ediyorum, kalbim huzursuz. O koridorda bir kez yürüdüm mü, artık geri dönüşü yok. Pişman olmamak için tüm kalbimle dua ediyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

ARES

Hannah ve benim düğün mekânı olarak seçtiğimiz güzel üzüm bağında dört erkek kardeşim yanımda duruyor. Hannah'nın sayısız arkadaşı önümde oturuyor ve hepsi birbiriyle fısıldaşıyor.

Davetiyelerinde sadece Windsorlar ve Du Pontlar tarafından ortaklaşa davet edildikleri belirtilmiş, ancak düğünden bahsedilmemişti. Düğünümüzün paparazziler tarafından basılmamasını sağlamak için bu şekilde yaptık, ancak birden fazla şekilde lehimize çalıştı.

Sunakta yerimi aldığım anda ne için burada olduklarını açıklamam gerekiyordu ama gelinin kim olacağını bilmezken nasıl açıklayabilirim ki?

Lex, "En iyisi bu," der ve Luca başıyla onaylar.

"Hâlâ fikrini değiştirebilir," diyorum ama hepsi başını sallıyor.

"Etmeyecek," diye yanıtlıyor Zane. "Ve bir gün bunun için ona teşekkür edeceksin."

Dion bana bakıyor, bakışları sivri. "Bugün ne olursa olsun Ares, unutma ki sen bir Windsor'sın ve hiçbirimiz eşlerimizi kendimiz seçmiyoruz. Bu nesiller boyunca bize iyi hizmet etmiş bir gelenektir, bu yüzden biraz inançlı ol, tamam mı?"

Dişlerimi sıkıp başımı sallıyorum. "Sıra sana geldiğinde bunu sana hatırlatacağımdan emin olabilirsin." Kardeşlerim arasında nişanı da yıllar önce yapılmış olan tek kişi Dion. Buradan bile nişanlısının arkada oturduğunu görebiliyorum. Sanırım Dion burada yaşamadığı için onlar için durum farklı. Şimdiye kadar

Bildiğim kadarıyla birbirlerini sadece büyükanneleri onları buluşmaya zorladığında ve bunun gibi özel günlerde görüyorlar. Hannah ve benim gibi hiç çıkmadılar.

Lex iç geçirir ve bir elini saçlarında gezdirir. "Raven'la evlenmek gerçekten o kadar kötü mü olurdu? Senin yerini almama ne dersin?"

Kardeşimle yüzleşmek için döndüğümde gerginleşiyorum, içimden kızgın bir öfke fışkırıyor. Yüz ifademi anlıyor ve bilerek sırıtıyor.

"Ne?" Lex soruyor. "Raven'ın başka biriyle birlikte olması fikrine dayanamıyor musun? Onu karın olarak istemediğini sanıyordum?"

"Siktir git," diye çıkıştım.

Çocukların hepsi benim yüzümden kıkırdıyor ve ben onları görmezden gelerek yüzümü öne dönüyorum. Raven'ın Lexington'la birlikte olduğunu düşünmek bile beni sinirlendiriyor. Ona karşı herhangi bir sahiplenme duygusu hissetmemeliyim ama hissediyorum.

Müzik çalmaya başlıyor ve kapılar açılıyor. Nefesimi tutmuş beklerken etrafımdaki her şey kayboluyor. Fikrini mi değiştirdi? Elbette Hannah birlikte bir gelecek planladığımız, aşkımızı özenle beslediğimiz yılları çöpe atmaz.

Raven koridorun sonunda babasının kolunda belirdiğinde keskin bir nefes alıyorum. Adımlarının ortasında duraklıyor, gözleri benimkileri buluyor ve kendimi ona gülümsemeye zorluyorum.

Raven Du Pont. Onu, üzerinde çok güzel duran ama kendisi için tasarlanmamış bir gelinlikle bana doğru yürürken bulacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Kız kardeşinin ayakkabılarıyla yürümek nasıl bir his olmalı? Bugünle ilgili hiçbir şey *ona ait değil,* evleneceği adam bile.

Arthur ciddi ifadesine rağmen bana gülümsüyor ve Raven'ın titreyen elini benimkine koyuyor. Parmaklarımı elinin etrafına doluyorum ve ona sıkıca sarılıyorum, gözlerim yüzünde geziniyor. Nikâh memuru töreni başlatırken titriyor ve bakışları korku ve güvensizlikle dolu.

"Bugün burada Raven Du Pont ve Ares Windsor'un birleşmesine tanıklık etmek için toplandık" dedi ve ikimiz de rahat bir nefes aldık.

Gelinin adındaki değişikliği ona bildirmek aklıma gelmemişti. Hannah'nın adını söyleseydi ikimiz için de ne kadar küçük düşürücü olurdu hayal bile edemiyorum.

Raven'ın elini sıkıca kavrıyorum ve başparmağımla elinin arkasında daireler çizerek sinirlerini bir şekilde yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum. "Raven," diye fısıldıyorum.

Keskin bir şekilde yukarı bakıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Nefes kesici görünüyorsun."

Omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor ve bana gülümsüyor, bu sefer gerçekten gülümsüyor. *Raven'la* evlendiğime inanamıyorum. O kız kardeşimin en iyi arkadaşı ve eski sevgilimin küçük kız kardeşi. Burada benimle gelinlik içinde durmaması gerekiyordu.

Yine de buradayız. Bizim için bu kadar. Windsor'lar boşanmaz. Burada benimle olmak için ne kadar fedakarlık yapmak zorunda kaldı? Bu evlilik bize daha ne kadara mal olacak?

Nikâh memuru yüzüklerimizi takmamızı söylüyor ve ben istemsizce irkiliyorum. Zane'in bana uzattığı alyans Hannah'nın seçtiği yüzüktü.

İnce pırlanta yüzüğü parmaklarına geçirirken Raven gözlerinde öyle bir acıyla bana bakıyor ki bir an nefes almakta zorlanıyorum. Ona tam oturuyor ama yine de çok yanlış geliyor.

Platin yüzüğümü parmağıma geçirirken elleri titriyor ve gözlerimin içine bile bakmıyor. Bugünle ilgili her şeyin onun için kalp kırıcı olduğu açık ve bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Nikâh memuru "Şimdi gelini öpebilirsiniz," der ve Raven donakalır.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve alnımı onunkine değdirmeden önce yanağını hafifçe okşuyorum. "İşte bu," diye fısıldıyorum. "Şu andan itibaren sen benim karımsın. Benim bakacağım, benim besleyeceğim ve benim koruyacağımsın. Kendin için istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama yemin ederim sana her şeyimi vereceğim Raven."

Bana bakmak için biraz uzaklaşıyor ve sonra yüzünde küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. Eğilip dudaklarımı onunkilere değdirirken ben de ona sırıtıyorum. Kalabalığı memnun edecek kadar iffetli bir öpücük olması gerekiyordu ama dudaklarım onunkilere değdiği anda tüm iyi niyetim yok oldu.

Elimi uzun saçlarının arasından geçirip onu kendime doğru çekiyorum ve yeni bir çaresizlik duygusuyla dudaklarına yapışıyorum. İnliyor ve dudaklarını ayırmaya zorlayarak öpüşmemizi derinleştiriyorum. Bu, gelecek her şeyin bir vaadiydi. O artık benim *karım* ve ona öyle davranmaya niyetliyim. Bu öpücük bir yemin, bir güvence. Bugünden itibaren, ben onunum. İstediğim bu değildi ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız.

Uzaklaştığımda yanakları kızarmış ve ruju bulaşmış haldeydi ve onun silahsız ifadesine gülümsemekten kendimi alamıyorum, güzel ela gözlerinde şehvetin bir ipucu saklı.

Nikâh memuru "Bay ve Bayan Windsor, millet!" dedi ve biz de tezahürat yapan kalabalığa döndük.

Büyükanne memnuniyetle başını sallıyor ama Raven'ın anne ve babası onunla yüzleşmeye dayanamıyor. Buna şaşırmadım. Şirketleri uğruna onun mutluluğunu feda ettiler. Yıllarca onu ihmal ettiler, şimdi de bu mu? Her şeylerini ona borçlular.

"Hadi," diyorum ona. "Formaliteleri ne kadar çabuk tamamlarsak, buradan o kadar çabuk çıkabiliriz."

Kendisine ait olmayan bir elbisenin içinde, kız kardeşinin hayallerindeki düğünü canlandırarak gereğinden bir saniye daha fazla zaman geçirmesini istemiyorum.

Yirminci Bölüm

ARES

Menajerliğim altındaki aktrislerden biri "Tebrikler" dedi. Jessica, sanırım adı? "Davetiyeyi aldığımda bunun gibi bir şey olacağını düşünmüştüm ama nedense Hannah ve senin olacağını sanmıştım. Her zaman aranızda gizliden gizliye bir şeyler olduğunu düşünmüştüm ama şimdi her şey daha mantıklı geliyor. Sen sadece baldızına göz kulak oluyordun."

Hannah'nın *kayınbiraderim* olduğu düşüncesi kalbimi acıyla sıkıştırıyor ama şu anda tam olarak öyle. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve Raven yanımda geriliyor. "Du Pont'lar ve Windsor'lar her zaman iyi arkadaş olmuşlardır," diyorum ona, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Raven'a bakar ve sırıtır. "Sanırım bu bir süredir senin hakkında neden hiç dedikodu çıkmadığını açıklıyor. Ares'le gizlice çıkıyormuşsun."

Raven'ın belini sıkıca kavrıyorum ve onu daha yakına çekiyorum. "Evet," diyor Raven. "Ares ve ben ikimiz de çok özel insanlarız, bu yüzden spot ışıklarından uzak durmak için elimizden geleni yaptık ve yapmaya devam edeceğiz."

Başımı sallıyorum ve şakağına yumuşak bir öpücük konduruyorum, bu lanet olası maskaralıktan bıktım. İkimizin de cevaplayamadığı sorulardan oluşan sonsuz bir yaylım ateşi oldu ve ben tükendim. Eminim Raven da yorulmuştur.

Jessica uzaklaştığında bana yaslanıyor ve yüzümde kocaman sahte bir gülümsemeyle onu kendime çekiyorum. "Hadi buradan siktir olup gidelim," diyorum ona.

Bana öyle neşeyle sırıtıyor ki ben bile bir anlığına aldanıyorum. "Memnuniyetle," diye tersliyor, parlak bir şekilde gülümseyerek.

Kıkırdıyorum. Elimde değil. "Bu çok saçma ama hadi gecenin son gösterisini yapalım," diyorum eğilip onu kollarıma almadan önce. Onu götürürken etrafımızda alkışlar kopuyor, ikimiz de bizden beklenen şekilde gülümsüyoruz.

Bizi bekleyen bir limuzin var ve Raven'ı dikkatlice önüne oturtuyorum. Dudaklarından kaçan rahatlamış iç çekiş beni rahatsız ediyor. Sanırım küçük bir parçam bugünün, benimle evlenmenin her saniyesinden nefret etmemesini diliyor.

Kapıyı onun için açık tutuyorum ve içeri girmeden önce bir an donup kalıyor. Yanına gidene kadar tepkisini anlamıyorum. Büyükannem arabada oturuyor, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde aldatıcı bir şekilde sakin bir gülümseme var.

"Raven *Windsor,*" diyor. "Ailemize hoş geldin."

Raven geriliyor ve başını sallıyor. Gün boyunca yaptığı gibi gülümsüyor ama ellerinin titrediğini fark ediyorum.

"Neden buradasın büyükanne?" Yorgun bir şekilde soruyorum. Bugün tam bir karmaşa içinde geçti ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

"Bugün her şey beklediğim gibi gitti, ancak ikinizin de kafasının karışık olduğunu ve geleceğinizden emin olmadığınızı anlıyorum, bu nedenle evliliğinizin ilk üç yılı boyunca uymanız gereken kurallara aşina olduğunuzdan emin olmak için zaman ayırmak istiyorum." Sonra bana baktı. "Sen farkında olabilirsin ama Raven değil."

"Yapabilirim-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "En iyisi bunu kendim açıklamam ve ikinizin de sizden ne beklendiğini bilerek bu işe girmeniz."

İçimi çekiyorum ve Raven'a bakıyorum, kalbim sızlıyor. Bugünün onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum ve onun için isteyeceğim son şey kısıtlamalar ve kurallarla boğulmak.

"Raven," diyor büyükanne, sesi yumuşak ve şefkatli. "Ares'in kendi hisselerini ve senin de birleşeceğimiz şirketteki ebeveynlerinin hisselerini miras olarak alabilmen için uyman gereken birkaç kural var. Ne kadarını bildiğinden emin değilim, o yüzden her şeyi açıklayacağım, tamam mı?"

Tereddütle başını sallıyor.

"Bir. Ares ve sen art arda üç geceden fazla ayrı kalamazsınız."

Raven geriliyor ve kollarını kendi etrafında sarıyor, rahatsız görünüyor. Bugünden sonrasını pek düşünmemiştim ve bir odayı paylaşma fikri bana... tuhaf geliyor. Bunun nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edemiyorum. Onu derinden önemsememe rağmen, birlikte birkaç saatten fazla zaman geçirmedik ve nadiren tamamen yalnız kaldık.

"İki. Birlikteyken aynı yatağı paylaşmak zorundasınız. Ayrı hayatlar yaşayamazsınız, ayrı yatak odalarınız da olamaz."

Raven'ın nasıl gerildiğini görüyorum ve acaba büyükannesinin kurallarını aşmanın yollarını mı arıyor diye merak ediyorum. Sanırım büyükannenin hafife alınmaması gerektiğini zor yoldan öğrenmek üzere.

"Üç. Üç yıl evli kalmalısınız. Eğer bu süre sonunda birbirinize gerçekten uygun olmadığınıza karar verirseniz, ceza almadan boşanabilirsiniz. Ancak Windsor ailesinde hiç boşanma olmadı ve sizin evliliğinizin de bir istisna olmayacağına inancım tam."

Raven bana bakıyor, bakışları okunmuyor. Her zaman asla boşanmayacağımı söylerdim ama bu Hannah'yla olan bir şeydi. Raven'la mı? O kadar emin değilim. Belki de boşanmak tüm sorunlarımızın çözümüdür.

"Dört. Birbirinize sadık kalmalısınız. Eğer biriniz diğerini aldatırsa, ikiniz de her şeyinizi kaybedersiniz. Siz ailenizin şirketini, Ares de mirasını kaybeder. Aile, olduğumuz her şeyin, inşa ettiğimiz her şeyin özüdür. Peki ya *sizin* aileniz? Birbirinizle başlar."

Raven başını sallıyor, yüz ifadesinde bir parça isteksizlik var. Adımı taşırken onunla yatmasına izin vereceğimi düşünmemiştir herhalde? Çenemi sıkıp başka tarafa bakıyorum. Bu evlilikle ilgili her şey tam bir karmaşa.

"Beşinci ve son kural, evliliğinize dürüstçe bir şans vermeniz gerektiğidir. Bunun ikiniz için de işe yaramasına açık olun."

Büyükannem ikimizin arasına bakıyor, yüzünde tatlı bir gülümseme. İkimizin de hayatını demir bir pençeye almışken bu kadar tatlı görünmesi garip. "Evlenmeden önceki hayatlarınıza bağlı kalmayın. Birbirinize dürüstçe bir şans verin ve üç yıl içinde, şirketi müştereken sizin ilan eden evrakları imzalayacağım ve ikinizi bu ülkenin en büyük medya şirketinin sahipleri yapacağım. Sana da miras kalacak, Ares." Duraklıyor, bakışları ikimizin arasında dolaşıyor. "Tüm bunların çok ani olduğunu biliyorum, bu yüzden önümüzdeki dört hafta boyunca sizi tüm aile yükümlülüklerinden muaf tutacağım. Aile yemeklerine ya da hayır etkinliklerine katılmana gerek kalmayacak. Şimdilik tek yapmanızı istediğim evliliğinize odaklanmak. Birlikte zaman geçirin, birbirinizi farklı bir düzeyde tanıyın. Yakında tüm dünya

ve bu baskı evliliğinizi daha da zorlayacaktır. Tüm bunlar sizi zorlamadan önce birlikte biraz kaliteli zaman geçirin."

Raven ve ben ikimiz de başımızı sallıyoruz ama ikimiz de bunu inanarak yapmıyoruz. Ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. Aramızdaki evliliğin neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ve onun ne istediğinden, ne beklediğinden de emin değilim. Ben de Hannah'yla nerede durduğumu bilmiyorum. Her şey karmakarışık ve Raven bunların ortasında kalmış durumda.

Araba evimin önünde durduğunda büyükannem, "Gelinini olması gerektiği gibi taşı," diye emrediyor.

İtaatkâr bir şekilde başımı sallıyorum ve arabadan iniyorum, eğilip ona uzanırken gözlerim Raven'ınkilere kilitleniyor. İsteksiz ve korkmuş görünüyor ve gözlerine o bakışı yerleştirdiğim için nefret ediyorum. Bunu yapmaya zorlanmış olmasından nefret ediyorum.

Onu kollarıma alırken bir kolumu beline, diğerini dizlerinin altına doluyorum. Raven nefes nefese kalıyor, kolları boynuma dolanıyor.

"Ares!" Bana bakıyor ve o güzel ela gözlerindeki ifade beni olduğum yerde durduruyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Sesi incinmiş, kırılmış gibi geliyor. Bugün benim için zor olabilir ama onun için de bir o kadar zor. Bugün ikimiz de çok şey kaybettik.

"Büyükannemi duydun," diyorum ona, sesim yumuşak. "Ayrıca, tüm personel bizi izliyor olacak."

Sanki bir işaretmiş gibi, hizmetçim Donna kapıda beliriyor. Bakışlarını yere dikmiş ama merakı her halinden belli oluyor. Ev çalışanlarımızın hepsi Hannah'yı bekliyordu. Bu konuda tek kelime etmeyeceklerini biliyorum ama yine de tedirgin edici geliyor.

Raven'ı eve taşıyorum, kollarımda onunla oturma odasına doğru yürürken kalbim ağrıyor. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama onunla yüzleşmeye dayanamıyorum. Kız kardeşini bu şekilde taşıdığımı kaç kez hayal ettiğimi bilmiyor... ama onun için doğru olanı yapmak istiyorsam, bunu ona asla hatırlatmamalıyım.

Bölüm Yirmi Bir

ARES

Onu oturma odasına taşırken Raven'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama onunla nasıl yüzleşeceğimi bilemiyorum. Ben olmasaydım bu durumda olmazdı. Hannah'yı ikna etmek için daha çok çabalamalıydım. Ülkeyi terk ettiğini öğrendiğimde peşinden gitmeliydim. Bunun yerine arkama yaslanıp hayatlarımızın alevler içinde kalmasını izledim ve Raven'a nihai bedeli ödettim.

Onu yere bıraktığım anda Raven'a "Bir içkiye ihtiyacım var," dedim. Ondan uzaklaşıp içki dolabıma doğru yürüyorum ve kendime sek bir viski dolduruyorum.

"Şunu iki yapalım," diyor kanepeye otururken.

Bardağı benden alırken elleri titriyor ve bakışlarımı kaçırıyorum, içkimi geri fırlatıp hemen yeniden dolduruyorum. Nedense bugün onu nasıl öptüğümü ve onun *da* beni nasıl öptüğünü hatırlıyorum.

"Özür dilerim," diyorum karşısına, ondan güvenli bir mesafeye otururken. Bu gece hiç giymemesi gereken gelinliğin içinde çok güzel görünüyor.

"Ne için?"

Kendimi onun gözlerinin içine bakmaya ve derin bir nefes almaya zorluyorum. O artık benim karım, ama bu bizim için ne anlama geliyor?

"Seni öptüğüm için."

Raven kanepeye yaslanır ve içkisinden bir yudum daha alır. "Yapmamış olsaydın utanırdım. Hannah'yla aranızdaki ilişkiyi çok fazla kişi bilmiyordu ve bilen birkaç kişi de gizlilik anlaşmasına bağlıydı. Konuklarımızın çoğu düğünümüzün gerçek olduğunu sandı ve neyse ki biz de gerçekmiş gibi göstermeyi başardık."

Ne diyeceğimi bilemeden ona başımı sallıyorum. Raven ve benim aramda hiçbir zaman garip bir durum olmadı. Sessizce otururken bile birbirimize karşı her zaman rahattık. Nedense şimdi her şey farklı geliyor. Bugün ikimiz de çok şey kaybettik ve bazı açılardan birbirimizi de kaybettiğimizden korkmaya başlıyorum.

"Muhtemelen *bizim* hakkımızda konuşmalıyız..." diyorum.

Raven gerilir, omurgası dikleşir. "Evet. Yapmalıyız."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve bir süre tavana bakıyorum. "İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm Raven. Kendin için hayal ettiğin hayatı yaşayamamanın sebebi olduğum düşüncesi, *lanet* olsun. Çok özür dilerim."

"Ares." Sesi yumuşak ama sertti ve ben de doğrulup ona baktım. "Bu senin hatan değil. Kabul ediyorum, ben de Hannah'nın gerçekten gelmeyeceğini düşünmemiştim ama artık bitti. Biz evliyiz."

Evliyim. Lanet olsun. Bu tam bir saçmalık. Nasıl oldu da nişanlımın küçük kız kardeşiyle evlendim? Ne oluyor lan? İçkimi geri devirmeden önce sakinleştirici bir nefes alıyorum. Bu bok için biraz sıvı cesarete ihtiyacım var.

"Raven, senden hiçbir şey beklemediğimi bilmeni istiyorum. Tek istediğim, evliliğimize dürüstçe bir şans veriyormuşuz gibi görünmemiz.
- en azından büyükannemin gözünde."

"*Büyükannemin gözünde,*" diye tekrarlıyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Papyonumu çözüyorum ve gömleğimin üst düğmesini açıyorum. "Yani sadece onun yanındayken numara yapmamız gerekiyor. Birlikte olmak için elimizden geleni yaptığımızı düşündüğü sürece bizi rahat bırakacaktır. Kardeşlerim arasında ilk evlenen benim, bu yüzden ben de ne bekleyeceğimden tam olarak emin değilim ama büyükannemi tanıyorum. Eğer denemediğimizi düşünürse, türlü türlü entrikalar çevirir ve bunu kabul edemeyiz. Büyükannemi sadece sizin yanınızda öyleymiş gibi davrandığı tatlı yaşlı kadın olarak tanıyorsunuz ama onunla başa çıkmak çok zor. Onu seviyorum ama gerçek bir kabus olabiliyor."

Raven ayağa kalkıyor, beyaz gelinliği içinde tam bir hayal gibi görünüyor. Bütün gün ona bakmamak için kendimi zor tuttum ama dayanmak mümkün değil. Büyüleyici görünüyor ve elbisesinin önündeki derin V dekoltesi göğüs dekoltesini çok güzel sergiliyor. Ona bir saniye bile uzun süre bakmak uygunsuz geliyor ama bakışlarımı ayırmak için mücadele ediyorum. Bu güzel kadının artık *benim karım olması çok* garip.

"Evliliğimizi yürütüyormuşuz gibi davranmak istiyorsun, peki bu arada sen ne yapacaksın?"

Bana doğru yürüdü ve dizini kanepeye, bacaklarımın arasına koydu. Sonra eğiliyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. Ne kadar büyülendiğimi anlamasını engellemek için her şeyimi ortaya koyuyorum.

"Beni evliliğimizin şartlarını yerine getirmeye zorlarken kız kardeşimi becermeye niyetli misin?"

Gerginleşiyorum ve dişlerimi sıkıyorum, soruya ve sesindeki zehre şaşırıyorum. "Tabii ki hayır," diye çıkışıyorum. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun, Raven?"

Omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, gözlerinden öfke fışkırıyor. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Eskiden tanıdığım Raven her zaman tatlı ve sabırlıydı, ama karşımdaki kadın tamamen başka bir şey.

"Bilmiyorum, Ares. Benden üç yıl boyunca karınmışım gibi davranmamı istiyorsun gibi geliyor, ta ki benden boşanıp kız kardeşime dönene kadar. İkiniz için de çok uygun, değil mi? Hannah kaçacak, böylece bu evliliğin kariyerine getireceği kısıtlamalara katlanmak zorunda kalmayacak ve önümüzdeki üç yıl boyunca *ben* seninle bu evliliğe hapsolurken o oyunculuk kariyerine odaklanacak. Gerçekten hayatımın üç yılını alıp Hannah için feda edecek misin?"

Bir an durup karıma bakıyorum. İncinmiş, güvensiz ve kızgın. Haklı olarak öyle. Ondan ne istediğimden emin değilim ama yanlış kelimeler seçtiğimin farkındayım.

Ona doğru uzanıyorum ve ellerimi beline dolayarak onu şaşırtıyorum. "Hayır," diyorum ona. "Hayır. Hayatının üç yılını feda etmeyeceğim, Raven. Demek istediğim, uymamız gereken kurallar var ve büyükannenin önünde numara yapmak ikimizin de hayatını kolaylaştıracak." Derin bir nefes alıyorum, kafam karmakarışık. "Bu evliliğin bizim için nasıl olacağından emin değilim. Hannah'yla nerede duracağımdan da emin değilim. Şu anda bilmediğim çok şey var, Rave."

Raven başını sallıyor ve omuzları çökmüş bir şekilde geri çekiliyor. Bugün ikimiz için de zor bir gün oldu ve en azından kısa bir süre için işler kolaylaşmayacak.

"Her şeyi bir anda çözmemize gerek yok. Acele etmeyelim, tamam mı?" Ona söyledim. "Sana etrafı göstermeme ve erken yatmamıza ne dersin?"

Başını sallıyor ve ben de yüzümü gülümsemeye zorluyorum. Raven ve ben birbirimize karşı her zaman çok rahattık ama şu anda ikimiz de acı çekmiyormuşuz gibi davranıyoruz. Bugünle ilgili her şey beni öldürüyor. Daha yeni karım oldu ama aramızdaki mesafe hiç bu kadar büyük olmamıştı.

Yirmi İkinci Bölüm

KUZGUN

Ares etrafı gösterirken şaşkınlık içindeydim. Bugüne kadar sadece oturma odasını ve mutfağını görmüştüm. Evinin büyüklüğü Sierra'nınkine çok benziyor ama yerleşim planı tamamen farklı. Sierra'nınki çoğunlukla açık planlıyken, Ares'in birçok farklı tipte odası var gibi görünüyor.

Her yerde kız kardeşimin etkisini görebiliyorum ve bu garip hissettiriyor. Buradaki her şeyin Hannah'ya ait olması gerektiğini daha da belirginleştiriyor. Sanırım birçok açıdan hâlâ öyle. Hâlâ öyle.

Sahip olduğu sinema odasının bile Hannah'nın filmlerinin özel gösterimlerini izlemek için inşa edildiğine şüphe yok. Ona duyduğu sevgi, evim demeye zorlanacağım yerin her köşesinde kendini belli ediyor.

"Mahremiyetimi seviyorum, bu yüzden etrafta personel olmasından hoşlanmıyorum. Temizlikçim ve aşçım gün içinde, ben işteyken gelirler, bu yüzden sizi gerçekten rahatsız etmezler. Onları hiç görmeyeceksiniz. Tüm ailenin kullandığı uygulamayı nasıl indireceğinizi daha sonra göstereceğim. Sierra'yı daha önce kullanırken görmüş olabilirsin. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, uygulama aracılığıyla bir talep gönderin ve ister market alışverişi ister duvarların boyanması olsun, halledilecektir. Neredeyse her şeyin nasıl yapılacağını bilen bir uşak ekibimiz var."

Takip ederken başımı sallıyorum. "Burası son oda. Benim yatak odam," diyor. "Sanırım artık *bizim* aslında."

Kapıyı benim için açık tutuyor ve ben de isteksizce onu takip ediyorum, midem bulanıyor. Burada Hannah ile pek çok anısını paylaştığı açık ve bu durum yatak odasında daha da geçerli olacak.

Ares bir elini saçlarında gezdiriyor ve derin bir nefes alıyor, bakışları kız kardeşimle paylaşacağını düşündüğü odanın üzerinde geziniyor.

Daha önce hiç yatak odasına girmemiştim ve burada durmak bile mahremiyete tecavüz gibi geliyor. Ares tereddütle bana doğru dönüyor, bakışları özür diliyor. "Bavulların bugün erken saatlerde teslim edildi. İhtiyacın olan her şeyi giyinme odasında bulabilirsin. Dur sana göstereyim."

Başımı sallayıp onu takip ediyorum ve kız kardeşimin en sevdiği ürünlerle dolu makyaj masasını görünce duraklıyorum. Kalbimden donuk bir sızı yayılıyor ve kollarımı koruyucu bir şekilde kendime sarıyorum. Yıllarca Hannah ile paylaştığı oda burasıydı. Buraya geldiğinde burada kalırdı ve görebildiğim kadarıyla bu oldukça sık oluyordu.

Ares bakışlarımı takip ediyor ve donup kalıyor. "I..." Boynunun arkasını tutuyor, bakışları pişmanlık dolu. "Düşünmüyordum, Raven. Her şey çok ani oldu. Bu sabaha kadar umut ediyordum... Hiç şansım olmadı-"

Başımı sallıyorum ve elimi koluna koyuyorum. "Sorun değil," diyorum, ona bakmadan önce kendimi çelikleştirerek. "Ama şunu bilmelisin ki onun elden düşme eşyalarını istemiyorum. Onunla olan ilişkinden geriye kalanlarla çevrili olmak istemiyorum. Evliliğimiz geleneksel bir evlilik olmayabilir ama yine de senden temel düzeyde bir saygı istiyorum. Tüm evliliğimiz boyunca onun gölgesinde yaşamayacağım."

"Elbette," diyor, sesi yumuşak. "Anlıyorum. Özür dilerim. Eşyalarını toplayıp ona teslim edeceğim. Buna ne dersin?"

Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum, kalbim ağrıyor. Keşke ona tüm gerçeği söyleyebilseydim - onu ne kadar sevdiğinin, onunla kurmayı umduğu hayatın hatırlatılmasını istemediğimi. Keşke ona bir *kez olsun* bana bakmasını ve beni gerçekten görmesini söyleyebilseydim.

Bunun yerine titreyerek nefes alıyorum ve aynaya doğru yürüyüp önünde duruyorum. "Çok yorgunum ve gerçekten sadece yatmak istiyorum." Bu şekilde davranmaya devam edecek gücüm yok. "Arkadaki düğmeler için bana yardım edebilir misin?"

Ares bana doğru yürüyor ve arkamda duruyor, gözleri aynadan benimkilere bakıyor. Saçlarımı omzumun üzerinden iterek gelinliğimin uzun düğme sırasını ortaya çıkarırken nazikçe dokunuyor. Bu gece giydiğim gelinlik bile benim değil. Bunu Hannah için tasarladım. Sanki eskiden ona ait olan her şeyi çalıyormuşum gibi ve bu doğru gelmiyor.

Ares elbisemin en üst düğmesini açmadan önce bir an tereddüt ediyor, yüzünde acı çeken bir ifade var. Hiç şüphesiz Hannah'yı ve onun bu elbisenin içinde ne kadar muhteşem görüneceğini düşünüyor. Bu gece karşısında duran Hannah olsaydı nasıl bir ifade takınırdı?

Yarı yolda duraklıyor ve yukarı bakıyor, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Bunun düğmelerini ne kadar açmamı istiyorsun?"

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve kalbim çarpmıyormuş, dokunuşundan etkilenmemiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Bana baktığında ne görüyor? Küçük bir parçası beni hiç çekici buluyor mu?

"Sonuna kadar," diye mırıldanıyorum. "Kumaş oldukça narin, bu yüzden düğmeleri kendim açmaya çalışarak zarar vermek istemiyorum."

Başını sallıyor ve bakışlarını kaçırarak işine yeniden odaklanıyor. Beni soyarken tek bir şey bile hissetmiyor mu? Tören sırasında beni öpüş şekli, düğünümüzün bir maskaralık olmadığını düşünmemi sağladı ama sonrasında bana gösterdiği soğukluk, istemeden de olsa bana verdiği tüm umutları yok etti.

Parmakları tenime değdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve bu gece onun için saf bir eziyet değilmiş gibi davranarak gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum. Fantezilerimde, Ares beni benim onu istediğim kadar istiyor, düşünceleri benden başka bir şeyle dolu değil.

Eğer aramızdaki şeyler farklı olsaydı, beni yatağına yatırır mıydı, dokunuşu sabırsız ve ateşli olur muydu? Bana gösterdiği özen yerine, yıllar önce olduğu gibi sert ve çılgınca davranır mıydı?

Ares elbisemin düğmelerini açmak için zaman harcıyor, ta ki arkası açılana kadar. Geri çekilmesini bekliyordum ama onun yerine ellerini omuzlarıma doladı. Aynadan ona baktığımda bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktığını görüyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için onlarda şehvet gördüğüme yemin edebilirim. Şimdi arkamı dönsem ve onu öpsem ne yapardı? Hannah onun yerine Ares'le gerçekten evlendiğimi anladığında neler olabileceğinden korkuyorum. Geri dönüp ondan af dilediği an, bu evliliği yürütme şansım ortadan kalkacak.

Dönüyorum ve ellerimi göğsüne koyuyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir korku hareketlerimi belirliyor. "Ares," diye fısıldıyorum.

Sanki sesim onu içinde bulunduğu sersemlikten çıkarmış gibi, çünkü benden bir adım uzaklaşıyor ve elini saçlarında gezdiriyor.

"Bensiz yatağa git," diyor, sesi sert.

Başımı sallıyorum, o uzaklaşırken düşüncelerim dönüyor. Sanırım beni yalnız bırakmaya çalışıyor ama benim istediğim bu değil.

Bir keresinde yakın arkadaşlarımdan birine, sevdiğim adamla bir şansım olduğunu düşünürsem, her şeyimi vereceğimi ve gerekirse kirli bir şekilde savaşacağımı söylemiştim. İşte bu kadar. Bu benim şansım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

KUZGUN

Kapının çalınma sesi beni uyandırıyor ve gözümü kırpıştırıyorum, kafam karışıyor, bakışlarım yanımdaki Ares'e kayıyor. Kendimizi bu pozisyonda bulacağımızı hiç düşünmemiştim... birlikte uyanmak, *evli olmak.*

Kapı bir kez daha çalınıyor ve çarşafların belime dolanmasına izin vererek doğruluyorum. "Ares," diye mırıldanıyorum.

"Hmm?" Gözlerini tembelce kırpıştırıyor ve bana doğru dönüp iç çekerek gözlerini açıyor. "Raven," diye fısıldıyor hülyalı bir şekilde. Gözleri üzerimdeki siyah dantel geceliğin üzerinde yavaşça geziniyor ve bir an için göğüslerimin üzerinde duruyor. Ben uyuyana kadar yatağa gelmemişti ve bu sabah yanımda olacağından hiç emin değildim. Geceyi kanepede geçirmiş olması beni şaşırtmazdı. İstediği kız kardeşimken beni yatağına almak onun için kolay olmasa gerek.

"Ares, tatlım," diye sesleniyor Donna. "Girişte biri var."

Geriliyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Hannah," diye fısıldıyorum. Suçluluk duygusu bana sertçe çarpıyor, ardından yoğun bir utanç geliyor. "Ona ne söyleyeceğiz?" Sesim titreyerek soruyorum.

Ares doğrulup bana doğru dönüyor ve üzerindeki mavi kareli pijamayı gösteriyor. Hannah'da da aynılarından var. Onu görmek bile beni

midem bulanıyor. Onu özlediği için mi takıyor, yoksa hayatında o kadar derin bir yere yerleşmiş ki aralarındaki her şeyi çözemiyor mu?

Ares bir an bana bakıyor, şüphesiz endişemi fark ediyor. "Ona ne söylememi istiyorsun?"

Ellerime bakıyorum ve konuşmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Sunakta bana söylediklerini ona da s ö y l e m e n i istiyorum. Bana her şeyini vereceğini söylemiştin, Ares. Senden bu sözü tutmanı istiyorum. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum ama beni aldatmana izin vermeyeceğim - beni utandırmana da izin vermeyeceğim. Karın olarak hak ettiğim saygıyı, dün seni mihrapta terk etmemiş olsaydı Hannah'ya göstereceğin saygıyı talep ediyorum."

Gözlerini kaçırıyor ve sertçe başını sallıyor. "Anlaşıldı," diyor basitçe. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda bana güven verici bir şekilde gülümsediğini görüyorum, sanki saklamak için çok uğraştığım korkularımı okuyabiliyormuş gibi.

"Hadi hazırlanalım," dedi bana. "Eminim ikimizle de konuşmak isteyecektir. Seni ebeveyn banyomuzu kullanman için bırakacağım, ben de spor salonumuzdaki banyoya gideceğim."

Başımı sallayıp yataktan çıkıyorum, aklımda binlerce farklı endişe dolaşıyor. Onları birlikte görmek istemiyorum. Bir şekilde, Hannah'nın parçası olmadığı bu kurgusal dünyada var oluyordum. Kendimi ondan daha hızlı koşabileceğime ve onun yerini alarak paçayı kurtarabileceğime inandırıyordum.

Sonsuza kadar koşamayacağımı biliyordum.

Soyunma odasından çıktığımda Ares'i yatağında oturmuş, ıslak saçlarına bir havlu bastırmış halde görünce şaşırıyorum. Hannah'yla özel olarak konuşmaya gittiğini sanıyordum ama işte burada, beni bekliyor.

Gözleri üzerimdeki elbisenin üzerinde geziniyor ve sonra gözlerini kaçırıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor ayağa kalkarken.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum. Kız kardeşimin nasıl biri olduğunu biliyorum. Her zaman yetenekli bir oyuncu olmuştur ve ben bile onun yeteneklerine karşı koyamam. Onunla göz göze geldiğimde kararlılığımın parçalanacağından korkuyorum.

Ares bana gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Her şey yoluna girecek. Hadi gidelim." Başımı sallıyorum ve onu Hannah'nın beklediği oturma odasına kadar takip ediyorum.

Oturduğu yerden fırlar ve Ares'e doğru koşarak kendini onun kollarına atar. Ona sıkıca sarılıyor, yüz ifadesini saf azap ele geçirirken gözleri kapanıyor. Onu ne kadar özlediği çok açık ve ben kendimi hiç bu kadar davetsiz misafir gibi hissetmemiştim.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle," diye yalvarıyor, sesi titriyor.

"Özür dilerim, Hannah." Sesi onun kadar incinmiş geliyor ve şu anda aralarında duran tek şeyin ben olduğumu bilmek beni öldürüyor.

Yanağından bir damla yaş süzülürken onu itiyor ve bana bakıyor. "Raven, bu bir tür hastalıklı şaka, değil mi? Lütfen bana öyle olduğunu söyle." Esprili bir şekilde gülüyor, sesinde bir parça çaresizlik var.

Başımı sallıyorum, vicdan azabı üzerime çöküyor. Onu seviyor. Hannah bencil olabilir ama Ares'e olan sevgisi her zaman onun en güzel yanlarından biri olmuştur.

"Nişanlımla nasıl evlenirsin?" diye sorar inanamayarak. "Seni asla sevmeyecek biriyle evlenmeyi nasıl kabul edebilirsin? Bunu bana neden yaptın, Raven? Eğer çekip gitseydin, düğünü erteleyeceklerdi ve bunun için Ares'i suçlayamayacaklardı."

"Hannah," diyorum, ses tonum savunmacı. "Seni yüzlerce kez aradım. Sana kısa mesajlar gönderdim, sesli notlar bıraktım ve hatta e-posta gönderdim. Aklıma gelen her şekilde sana ulaşmaya çalıştım ama sen beni görmezden gelmeyi *tercih ettin.* Babamın, o koridorda yürümezsem şirketimin tüm fonlarını çekmekle tehdit ettiğini söyledim ve sen yine de gelmedin. Sen kendi geleceğini riske atmaya hazırdın ama bu *benimkini riske atmaya hazır olduğum* anlamına gelmiyor."

Aramıza bakıyor, gözleri yaşlarla dolu. "Ares," diyor sesi titreyerek. "Bunu nasıl yaparsın? Tanrı aşkına, o benim kız *kardeşim.* Bu..." Aramıza bakıyor, gözlerinde güvensizlik parlıyor. "Siz ikiniz... siz..."

"Hayır," der Ares hemen. "*Asla*. Senden başka kimseyi sevmedim, Hannah. Asla da sevmeyeceğim. Senden başka birini nasıl isteyebilirim ki?" Kalbim acıyla çarpıyor ama yüz i f a d e m i boş tutmaya zorluyorum kendimi. Bir yanım b u n u n doğru olduğunu ve ne yaparsam yapayım beni asla sevmeyeceğini düşünerek dehşete düşüyor. Daha büyük bir parçam ise bunu yapmazsam her zaman pişman olacağımı biliyor. dene.

"Bu bizi nereye götürüyor, Ares? *Biz* ne olacağız?"

Ares bana bakıyor ama ben de onun sorusuna nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Hatta en az onun kadar ben de onun cevabını bekliyorum.

"Evlilik hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, Hannah. Sen bundan, bizden uzaklaşmayı seçtin."

Kadın ona inanamayarak bakar. "Sadece üç yıl evli kalmanız gerekiyor, değil mi?"

Bir an tereddüt ediyor ama sonra başını sallıyor.

"Bekleyeceğim. Seni bekleyeceğim, Ares."

İfadesini, tüm yüzünü aydınlatan umut kıvılcımını alıyorum. Acıtıyor. Şu anda bile çaresizce onunla birlikte olmak istemesi beni öldürüyor.

"Üç yıl uçup gidecek," diyor, sesi umutsuz. "Önümüzdeki üç yıl boyunca kariyerime odaklanacağım ve siz ikiniz boşandıktan sonra emekli olup seninle evleneceğim. Şimdi anlıyorum, Ares. Kariyerime sana ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım yok. Seni Raven'la evlendireceklerini düşünseydim asla çekip gitmezdim."

Sonra bana döndü, gözleri kederle doluydu. "Çok üzgünüm, Rave. Bu... hepsi benim hatam. Kayınbiraderinle evlenmek zorunda kalmak... Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Özür dilemek için çok geç olduğunu biliyorum ama gerçekten üzgünüm. Bunu düzelteceğim, yemin ederim. Üç yılın çok uzun bir süre gibi göründüğünü biliyorum, ama annem ve babamın şirketini alıp gideceksin."

Kayınbiraderi. Bir yanım ona çıkışmak ve *onun* artık *benim kocam ve* kayınbiraderi olduğunu söylemek istiyor ama onu bu şekilde incitmek içimden gelmiyor. Bunun yerine, nasıl cevap vereceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Ares'in karısı olabilirim ama onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Burada kız kardeşimin, sevdiği ve hayatını birlikte geçirmek istediği kadının önünde dururken... Onu zaten incittiğinden daha fazla incitemem.

Hannah derin bir nefes alıyor ve bana dönmeden önce Ares'e bakıyor. "İkinize de güveniyorum," diyor bakışları aramızda gezinirken. Ares'e gülümsüyor, bakışları özlemle dolu. "Zor bir duruma düştüğünü biliyorum ama aramızdaki aşktan şüphe etmeyeceğim Ares. Beş yıldır birlikteyiz. Hayatımızın geri kalanıyla kıyaslandığında üç yıl hiçbir şeydir."

Sonra bana döndü, gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. "Başka biri olsaydı, güvensiz ve korkmuş olurdum, ama beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Bana asla bu şekilde ihanet etmezsin ve dünya sizi hangi etiketi takmaya zorluyor olursa olsun, Ares'i asla kocan olarak görmeyeceğini biliyorum."

Başımı sallıyorum, teslim oluyorum. Bu savaşmaya değecek bir mücadele değil. Ayrıca, Ares şimdilik benim kocam olabilir ama gelecekte onun kocası olacak. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Şu anda bile onunla bir gelecek hayal ediyor. Bana verdiği sözler, onu gördüğü anda yerle bir oldu. Hep öyle oldu.

Hannah tereddüt ediyor, gözleri gözlerimde ve bir an için içimi görüp görmediğini, isteksizliğimi, kalp kırıklığımı hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Raven," diyor, sesi gergin. Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye zorlarken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Tam tekrar konuşacakken telefonu çalıyor ve beni cevaplayamayacağım sorulardan kurtarıyor.

Hannah telefonuna bakar ve yüzünü buruşturur. "Gitmem gerek," diyor isteksizce. "Bugün sette olmam gerekiyor."

Ares onun söylemediği kelimeleri duyunca geriliyor. Eğer sette olması bekleniyorsa, bugün balayında olmayacağını uzun zaman önce biliyor olmalıydı. Ne tür bir oyun oynuyor ve Ares bunu daha ne kadar yanına bırakacak?

Hannah'nın ona doğru yürümesini izliyorum. Onu öpmek için parmak uçlarına yükseliyor ve ben dişlerimi sıkıyorum, saf zehir damarlarımda dolaşıyor. Ares son anda yüzünü çeviriyor ve Hannah'nın dudakları onun yanağına değiyor.

Gözlerini ona dikiyor ama sonunda sessiz kalmayı seçiyor. "Sonra görüşürüz," diyor ona, sesi yumuşak. "Akşam yemeği yiyelim ve her şeyi konuşalım, tamam mı?"

Başını sallıyor ve ikimizin de geleceğini karmakarışık bırakarak uzaklaşırken onu izliyor. Kapı arkasından kapanıyor ve Ares derin bir nefes alarak kanepeye oturuyor, bakışları odaklanmamış.

Onu rahat bırakmalı ve sınırlarına saygı göstermeliyim ama yapmayacağım. Bu bir savaş ve ben savaşmadan yenilmeyeceğim.

Ona doğru yürürken adımlarım güvenle dolu ve dizimi kanepeye, açık bacaklarının arasına koyup dün yaptığım gibi eğiliyorum. Bana bakarken duyduğu pişmanlık beni tereddüte düşürüyor ama sonunda umut kazanıyor.

Ona doğru eğilirken ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onun üzerinde yükseliyorum. "Sözlerim hâlâ geçerli," diyorum ona, sesim yumuşak ama kararlı. "Beni aldatmana izin vermeyeceğim. Üç yılımız d o l d u ğ u n d a Hannah ile birlikte olmak istiyorsan, öyle olsun. Ama o zamana kadar bana sadık kalmanı istiyorum. Gizlice dolaşabileceğini ve yakalanmayacağını düşünebilirsin ama bu almaya değecek bir risk değil. Eğer beni aldatırsan, senin kadar ben de kaybederim. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Ellerini belime doluyor, bakışları okuyamadığım duygularla dolu. Bana daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı. "Seni duyuyorum," diyor, sesi yumuşak. "Yeminimi bozmayacağım, Raven. Sana yalan söyleyip baştan çıkarılmadığımı söylemeyeceğim, çünkü baştan çıkarıldım. Seninle evli değilmişiz gibi davranmak çok kolay olurdu - sadece ev arkadaşıymışız gibi, sen hâlâ nişanlımın küçük kız kardeşiymişsin gibi. Ama yapmayacağım."

Titreyerek nefes veriyorum ve ona başımı sallıyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. İsteyebileceğim en fazla şey bu. Bana sadık kaldığı sürece bir şansım var.

Tek ihtiyacım olan bir şans.

Yirmi Dördüncü Bölüm

ARES

Aynanın önünde dururken dalgın bir şekilde kravatımı düzeltiyorum, çelişkili hissediyorum. Dün gece yine Raven'la ilgili aynı rüyayı gördüm ve bu beni gerçekten çok rahatsız etti. Genelde bu rüyadan kurtulur ve bilinçaltımı kontrol edemediğimi kendime hatırlatırdım ama bütün gün aklımdan çıkaramadım ve kendimi çok suçlu hissediyorum. Özellikle de onu yatağımda gördüğümde artık rüya görmediğimi hemen fark etmediğim için. Onu üstüme çekmeye çok yaklaşmıştım, sikim hala zonkluyordu.

Hannah'yı görmek beni daha da kötü hissettirdi.

Kendimi bildim bileli onu sevdim ama şimdi onun kız kardeşiyle evliyim. Ona en kötü şekilde ihanet etmişim gibi hissediyorum ve yapmak istediğim son şey Raven'ı da arzulamak. Bu delilik. Birkaç gün içinde tüm hayatım raydan çıktı.

"Nereye gidiyorsun?"

Raven'ın sesiyle geriliyor ve başımı kaldırıp aynada onunkilerle göz göze geliyorum. Kapının yanındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Ona bakmak bile beni çelişkiye düşürüyor. Üzerindeki uzun ipek bornozun içinde çok güzel görünüyor, uzun saçları göğsüne dökülmüş. Onun evimde olması çok garip. O kadar mükemmel uyum sağlıyor ki, yine de etrafımda olması kafamı karıştırıyor.

Duvardan uzaklaşıp bana doğru yürümesini izliyorum, kalçaları sallanıyor. Günün büyük bölümünde ondan uzak durmayı başardım, bunun yerine kendimi evdeki ofisime kilitledim, ama bunu sürdüremeyeceğimi bilmeliydim.

Arkamı dönüp ona bakıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Akşam yemeği."

Raven önümde duraklıyor ve kravatımı tutup gevşetiyor. "Öyle mi? Kiminle?"

İçimi farklı bir suçluluk duygusu kaplarken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Bu kez Raven'a karşı duyduğum suçluluk. "Rave," diyorum, sesim yumuşak. Akşam yemeğinde kiminle buluşacağımı çok iyi biliyor. Bu sabah Hannah birlikte yemek yiyip her şeyi konuşmak istediğinde o da oradaydı.

Kravatımın yere düşmesine izin veriyor ve yakamı tutuyor, hareketleri öfkesini ele veriyor. "Bu gömlekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyor parmakları gömleğimin en üst düğmesinin üzerinde gezinirken.

Raven, Hannah'nın bir zamanlar bana aldığı mavi gömleğin düğmelerini yavaşça açarken zorlukla yutkunuyorum. Ne yapacağımdan ya da ne söyleyeceğimden emin olamadan gömleğimin giderek daha fazla kısmı açılırken onu dikkatle izliyorum. Bana daha önce hiç bu şekilde dokunmamıştı ama yine de çok doğru hissettiriyor. Gözlerindeki sahiplenme, dokunuşu. Bu benim için yeni bir alan.

"Rave," diye fısıldadım. "Ne yapıyorsun?" Belli ki kızgın ve onu daha fazla kışkırtmak istemiyorum.

Çenesini sıkıyor ve bana bakıyor, gözleri parlıyor. "*Kocamı* soyuyorum. Ne yapıyorsun?"

Gerginleşiyorum ve ellerimi bileklerine dolayarak onları yerinde tutuyorum. "Sadece akşam yemeği."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Raven... Yemin ederim, sözümü tutacağım. Hannah'yla olan geçmişime ve ona karşı hissettiklerime rağmen seni aldatmayacağım."

Bileklerini sıkıca kavradığımda bana bakıyor. "Ares," diye iç geçirdi. "Seni mutsuz etmek istemiyorum. Hannah önemsiz bir şeymiş gibi anlattı ama üç yıl çok uzun bir süre. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Sana karşı dürüst olacağım, iyi paylaşamıyorum ve oldukça kıskanç olabiliyorum. Sen ve ben evlendiğimiz an, *benim* oldun. Aptal yerine konulmayı reddediyorum ve kendi bencil hedefleriniz için beni feda etmenize izin vermeyeceğim. Sen kız kardeşimi arkamdan becerirken ben senin önünde olmayacağım. Evliliğimizin neye benzeyeceğini bilmiyorum

ve ona aşık olduğunun da farkındayım, ama arkama yaslanıp onunla çıkmanı izleyeceğimi sanıyorsan çıldırmışsın demektir." Bileklerini tuttuğum yerden çekti ve bir adım geri çekildi. "Seni istiyorum

Mutlu olmak için, Ares... ama onunla değil. Bu şekilde olmaz. İkinizin de benden istediklerinden sonra olmaz."

Ona gülümsüyorum, ilgimi çekiyor. Raven her zaman çok tatlı ve sakindi ve onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak etmeye başladım. Son birkaç haftadır farklı biri oldu ve sanırım bu değişiklik hoşuma gitti. Eğiliyorum ve saçlarını yüzünden çekiyorum. "Seni anlıyorum, Rave. Anlıyorum. Bu benim için de kafa karıştırıcı ama haklısın. Ben seninim... Ya sen? Sen de benimsin. Bu evliliği yürütmek biraz zaman alacak, ama sana şu kadarının sözünü verebilirim: Sana asla ihanet etmeyeceğim, seni bilerek incitmeyeceğim."

Başını sallayıp arkasını dönüyor, öfkesinin bir kısmı akıp gidiyor. Parmakları dolabımdaki gömleklerin üzerinde gezinirken onu izliyorum. Beyaz bir tane seçiyor ve askıdan çıkarıyor. "Peki ya Raven?" Ona söyledim. "Ben *hiç* paylaşmam. Eğer benden Hannah'yla arama mesafe koymamı istiyorsan, sen de diğer erkeklerle arana mesafe koysan iyi edersin."

Dönüp bana bakıyor, gözleri benimkileri buluyor. "Ben seninim," diyor ve kalbim küt küt atıyor. "Sadece seninim." Bana bakışında gördüğüm rüyayı hatırlatan bir şey var ve sadece anısı bile sikimin sertleşmesine neden oluyor. Bakışlarımı ayırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kafam çok karışık. O benim *karım* ama onu bu şekilde düşünmek beni suçluluk duygusuyla dolduruyor.

Raven bana doğru yürüdü ve beyaz gömleğimi uzattı. Çekip gitmesini bekliyordum ama onun yerine giydiğim gömleğin yakalarından tutup omuzlarıma itti. Hay sikeyim. O kadar yakın ki, öpmemem gerektiği halde, onu öpersem nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

"Yapacağım," diyorum ona, uzaklaşarak. Ellerinin üzerimde olması çok samimi hissettiriyor. Bu çok fazla. Sierra'yla sarhoş oldukları o gece dışında bana hep uygun bir mesafede durdu, bu yüzden onun bu yeni haliyle nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

Benim için seçtiği gömleği giyerken Raven beni izliyor. "Beni hayal kırıklığına uğratma," diyor, sesi o kadar yumuşak ki zar zor fark ettim.

Sertçe başımı kaldırıyorum, gözlerim onun savunmasız bakışlarıyla buluşuyor. "Yapmayacağım," diye söz veriyorum ona. İkimiz de bu evliliği nasıl yürüteceğimizi bilmiyoruz ama şu kadarını yapabilirim. Ona verdiğim sözleri tutacağım.

Raven başını sallıyor, ben dışarı çıkarken bakışları beni takip ediyor.

Hannah'yla buluşacağım restorana doğru ilerlerken düşünebildiğim tek şey onun bana nasıl baktığı. Raven çok incinmiş, çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Bundan ne çıkaracağımı bilmiyorum. O ve ben... Gelecekte bizi nelerin beklediğinden emin değilim ama önümüzdeki üç yılın nasıl olacağını merak etmeye başladım. Mesafesini korumak isteyeceğini, beni Hannah'ya doğru iteceğini düşünmüştüm ama bana dokunma şekli... hiç beklemediğim kadar samimiydi.

"Ares!"

Ayarladığı özel yemek odasına adımımı atar atmaz Hannah bana doğru koştuğunda başımı kaldırıp bakıyorum. Kollarını boynuma doluyor ve parmak uçlarına kadar yükseliyor, ben onu itmeden önce dudakları bir anlığına benimkilere değiyor. "*Yapma,*" diye çıkışıyorum, elimin tersiyle dudaklarımı siliyorum.

Şaşkınlık gözlerinde titreşiyor. "Ares... lütfen bana kızma."

Yanından geçip oturuyorum, her zaman yaptığım gibi onun için sandalyesini çekme zahmetine girmiyorum. Hannah masada bana katılmadan önce bir süre bana baktı.

"Ares..."

"Neredeydin?" Ona sordum. "Düğün günümüzde neredeydin?"

Başka tarafa bakıyor ve kollarını kendine sarıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Raven'a bunu yaptıracaklarını gerçekten düşünmemiştim," diyor sesi titreyerek. "Hayalimdeki rolü yeni kapmıştım ve sadece oyalanmaya çalışıyordum. Bunu yapmanın tek yolunun bu olduğunu düşündüm. Sen işin içinde olmadığın sürece, büyükannen benim yaptıklarım yüzünden seni cezalandırmayacaktı."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve ona bakıyorum. Onu yıllardır seviyorum ama bunun tek sebebinin bu ilişkiyi zorlamamız olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. "Kumar oynadın ve kaybettin, Hannah."

Bana gülümsüyor ve yüzünü eğiyor. "Beklenmedik bir şeydi ama Raven üç yıl içinde boşanmayı umursamayacak. Bu sadece planlarımızı biraz bozdu. Raven ve sen arada bir takılırdınız, aynısını yapmamamız için bir neden yok. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Kollarımı kavuşturdum ve mizahsızca gülümsedim. "Karımı seninle aldatmamı mı istiyorsun? Metresim mi olmak istiyorsun, Han?"

Gözleri öfkeyle parlıyor. "O senin gerçek karın değil," diye tersliyor. "Ayrıca, Raven'ın umurunda olacak gibi değil. Yoksa üç yıl boyunca bekâr kalmayı mı planlıyorsun?"

Düşüncelerim istemsizce dün gece gördüğüm rüyaya geri dönüyor. Hayır, bekâr kalmamın imkânı yok. "Hannah. Bunu hep biliyordun.

Windsor ailesinde evlilik kutsaldır ve ben de bir istisna değilim. Kim olursa olsun karımı aldatmayacağım. Ona hak ettiği saygıyı göstereceğim. Sen bizi terk etmeyi seçtin ve Raven ile ben sonuçlarıyla baş etmek zorunda kaldık."

"Her şeyi berbat ettim, Ares. Yaptığımı biliyorum... ama bu... sen ve ben hatırlayabildiğim kadar uzun süredir birlikteyiz. Anlamıyorum. Cidden bana *kız kardeşimle* bu şekilde birlikte olmak istediğini mi söylüyorsun?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hayır," diyorum ona. "Sana hem pastanı alıp hem de onu yiyemeyeceğini söylüyorum. Sen seçimini yaptın, sonuçlarına da katlanacaksın. Belki sen ve ben üç yıl içinde birlikte olabiliriz, belki de ilişkimizin sen çekip gitmeden çok önce bittiğini fark ederiz. Gerçekten bilmiyorum, Han. Bildiğim tek şey, seninle dalga geçmeyi bıraktığım."

"Ares, bu da ne demek oluyor?"

"Bu ilişkimizin bittiği anlamına geliyor. Raven'la evlendiğim anda, istesen de istemesen de benim baldızım oldun."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Ares, kızgın olduğunu biliyorum ama bunu yapma."

Başımı sallıyorum. "Bunu ben yapmadım, Hannah. *Sen yaptın.*"

Elime uzanıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. "Ares, seni kaybetmek istemiyorum. Lütfen, bunu düzeltmem için bana bir şans ver. Lütfen, tatlım. Bu... tüm bunların ne kadar çılgınca olduğunu göremiyor musun? Seni kaybedemem. Sensiz kim olduğumu bile bilmiyorum."

Sıkıca gülümsüyorum. "Arkadaş olmayı deneyebiliriz Han, ama yapabileceğim en iyi şey bu."

"Arkadaş mı?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde. "Sen ve ben nasıl arkadaş olabiliriz ki?"

Evet, nasıl yapabiliriz ki? Yaşadığımız onca şeyden sonra, birbirimizi incitmeden, Raven'ı incitmeden birbirimizin hayatında kalmanın bir yolunu nasıl bulacağız?

Yirmi Beşinci Bölüm

KUZGUN

Parmağımı tarayıcıya bastırdıktan birkaç dakika sonra Sierra'nın kapısı açılıyor ve kollarım atıştırmalıklarla dolup taşarak içeri giriyorum.

"Raven?" Kanepede doğrulup dizüstü bilgisayarını kenara koyuyor, kaşları çatılıyor. "Burada ne işin var senin? Ares'le aşk yaşıyor olman gerekmiyor mu?"

Kanepeye çökerken ofluyorum ve o da kollarını açarak bana sarılmayı teklif ediyor. Kendimi kollarına atıp sıkıca sarılıyorum, ona ne söyleyeceğimden emin değilim.

"O kadar kötü, ha?"

Başımı sallıyorum ve onu daha sıkı kavrıyorum. "Şu anda onunla birlikte." Sierra gözlerimin içine bakmak için beni ondan çekti. "*Ne yapıyor*?" "Bu akşam onunla yemek yiyecek."

"Şaka yapıyor olmalısın," diyor, sesi sert. "Siz evlendikten bir gün sonra onunla yemeğe mi çıktı? Ne oluyor be? Neredeler?"

"Yapma," diye uyarıyorum onu. "Bugün delirme. Buradayım çünkü onun evim dediği *Hannah Tapınağı'*nda yalnız kalmak istemedim. Aptal bir reality şovu izleyip hiç yememem gereken atıştırmalıkları yiyebilir miyiz?"

Sierra cips paketimi kapıp odanın öbür ucuna fırlatmadan önce gözlerini kısıyor. "Şimdi atıştırmanın sırası *değil,* Raven. Yıllarını

Kardeşimi sessizce sevmek. Artık onun *karısısın,* Rave. Windsor ailesinde bunun gerçekten bir anlamı var. Tek yapmamız gereken büyükannemin şu anda nerede olduğunu öğrenmesini sağlamak ve onu bir daha *asla* görmeye *çalışmayacağını* garanti edebilirim. Sen büyükannemin en büyük gelinisin ve Ares'in sana herhangi bir şekilde kötü davranmasına izin vermesine imkan yok."

Bir an tereddüt ediyorum, kolay yolu seçmek istiyorum ama bunun doğru olmadığını biliyorum. "Sierra." Başımı sallıyorum. "Bunu yapmayalım, tamam mı? Onu zorla kızdan uzak tutmak benim yararıma olmaz. Onunla birlikte olmayı daha çok isteyecek ve ihtiyacım olan son şey arkamdan iş çevirmesi."

Sierra dudaklarını büzüyor ama dilini ısırmayı başarıyor. "Benimle gel."

Onu yatak odasına kadar takip ederken iç geçiriyorum. Sert duruşundan bir tür plan yaptığını anlayabiliyorum ve hain fikirlerinden herhangi birine kapılmam gerektiğinden emin değilim.

"İşte." Bir mağaza poşeti uzatıyor. "Bunu bugün erken saatlerde senin için aldım. İhtiyacın olacağını hissetmiştim."

Çantanın içine bakıyorum, neye baktığımı fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Dantelli pijamayı çıkarıp kıkırdıyorum. "Bu... bu çok çirkin." Elimdeki kumaş parçalarına bakarken kahkahayı patlatıyorum. "Çok fazla iç çamaşırı modelliği yaptım ve bu benim için bile çok saçma." Çantaya uzanıyorum ve bana aldığı tangalardan birini tutuyorum. "Bunun ne anlamı var ki? Ağ kısmı yok ki."

Sierra kaşlarını oynatıyor. "Kolay erişim." Çantayı elimden alıp karıştırıyor ve bana aldığı biri beyaz, diğeri kırmızı iki geceliği çıkarıyor. "Bunların ikisi de üzerinde çok güzel duracak. Ares'in vücudunu fark etmemesini imkânsız kılacak kadar açıklar."

Kırmızı geceliğe uzanırken dudağımı ısırıyorum. "Emin değilim," diyorum ona. Hannah ve benim vücut tiplerimiz çok farklı. O benden biraz daha kısa ve bir rol için sıkı bir diyet yapmadığı zamanlarda benden çok daha kıvrımlı oluyor. Ares'in kız kardeşim gibi biriyle birlikte olduktan sonra beni çekici bulacağından emin değilim. "Vücudumu vurgulamanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Sierra elbiseyi elimden kaptı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Sen bir aptalsın," diye tersliyor. "Sen yaşayan en güzel kadınlardan birisin ve önyargılı bile davranmıyorum. Birçok dergi tarafından bu şekilde adlandırıldın. Podyumda yaydığın özgüvene kanalize ol, Rave."

Dudağımı ısırdım ve yere baktım. "Bak Sierra... Sana söylemediğim bir şey var."

Kaşlarını çatıyor ve ben de yatağına oturuyorum. "Dışarı çıktığımız ve çok sarhoş olduğumuz için Ares'in bizi almaya geldiği o geceyi hatırlıyor musun?"

Başını salladı ve yanıma oturdu, ben onun kucağına nasıl tırmandığımı, onu nasıl baştan çıkarmaya çalıştığımı, söylediğim şeyleri anlatırken gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Hiç de cazip değildi Sierra. Küçük bir parçam gerçekten elimden geleni yaparsam onu vazgeçirebileceğimi düşündü ama yapamadım. Etkilenmedi."

Başka tarafa bakar ve başını sallar. "Bundan gerçekten şüpheliyim, Rave. Durum böyle olsa bile, artık her şey farklı. Önceden onun için ulaşılmaz biriydin ama artık onun karısısın. Eğer seni sürekli soyunmuş halde görürse, şu anda olmasa bile sonunda seni arzulayacaktır. Üç yıl boyunca senden uzak kalamayacak ve seni aldatmayacaktır."

Kollarımı kavuşturuyorum ve tereddütle başımı sallıyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Aldatacağını sanmıyorum."

Bana gülümsüyor ve bana aldığı geceliği kaldırıyor. "Eğer ikiniz birlikte yatarsanız, o da sana aşık olur. Kız kardeşini sevmekten asla vazgeçmeyeceğini düşündüğünü biliyorum ama ben saçmalık diyorum. Sana her zaman belli bir şekilde baktı ve ikiniz arasında her zaman sarsılmaz bir bağ oldu. Sadece bir itkiye ihtiyacı var. Ares ahlaklı bir adam ve uzak durarak hem Hannah hem de senin için doğru olanı yaptığını düşündüğü sürece bunu yapacaktır. Ona vazgeçmesi için bir sebep ver. Dürüst olmak gerekirse, ona fiziksel ihtiyaçlarını karşılamasını istediğini açıkça söylersen, iskambilden bir ev gibi hızla yıkılır. Seni istediğini biliyorum. Sadece bunu kendine itiraf etmiyor."

Sierra'ya bakıyorum, tüm bunların sadece kendi hüsnükuruntusu mu olduğunu yoksa haklı olabileceğini mi merak ediyorum. Bizi eve götürdüğü gece elimi oynamış ve kaybetmiş gibi hissediyorum. Kendimi tekrar aynı şekilde ortaya koymaktan korkuyorum.

"Güven bana," diyor bana. "Kardeşimi tanıyorum ve seni sadece Hannah'nın kız kardeşi olarak görmüyor. Eğer onu doğrudan takip etmekten rahatsız oluyorsan, o zaman şu kadarını yap, tamam mı? Sana aldığım gecelikleri giy ve buna nasıl tepki vereceğini gör. Pes edip sana gelene kadar onu yavaşça baştan çıkar. Hareketlerini izle, Rave. Er ya da geç kendine ihanet edeceğinden eminim. Seni istiyor... ve şehvet ile aşk arasındaki çizgi incedir."

Bana aldığı beyaz geceliğe uzanıyorum ve inceliyorum. Neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu... Çok fazlaydı.

"Sadece dene, Rave."

Başımı salladım. "Tamam. Deneyeceğim, ama eğer geri teperse, o." sonunu asla duymayacaksın.

"Olmayacak," diye söz veriyor. Sierra çok emin görünüyor... Keşke ödünç alabilsem
Kendine güveninin bir kısmını. Ares ve benim aramda görüp de benim göremediğim ş e y ne?

Yirmi Altıncı Bölüm

ARES

Ön kapının kapandığını duyduğumda kahve fincanımı tezgâhın üzerine koyuyorum ve koridordaki seslere doğru yürüyorum.

Raven şaşkınlıkla başını kaldırır ve donakalır. Saçları ıslaktı ve dün giydiği kıyafetleri giymişti. Belli ki geceyi bir yerde geçirmiş ve olması gereken yer kesinlikle burası, benim yatağım değil.

"Nerelerdeydin?" Sesim aldatıcı bir şekilde sakinken soruyorum. "Ares." Elini göğsüne doğru kaldırdı. "Erken kalkmışsın."

Ne kadar kızgın olduğumu anlamasını engellemeye çalışarak ona dik dik bakıyorum. "Sana bir soru sordum."

Bana kaşlarını çatıyor ve yanımdan geçip gitmeye çalışıyor ama bileğinden tutup kendime doğru çekiyorum. *"Nerede. Neredeydin? Neredeydin?*" Şak diye söyledim.

Dişlerini gıcırdatıyor ve bana ters ters bakıyor. "Kız kardeşimle yemeğe gittikten sonra bana bunu sormaya hakkın var mı? İkiyüzlülük yapma."

Vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar onu kendime doğru çekiyorum. "Buna hakkım var, Raven. Ben senin *kocanım.*"

Gözleri parlıyor ve mizahsızca gülümsüyor. "Kesinlikle öyle davranmıyorsun," diyor, sesi zehirle dolu. "Benimle evlendikten bir gün sonra Hannah ile yemeğe çıktın. Dün gece eve hiç geldin mi, yoksa yeni mi geldin? Onu becerdin mi, Ares?"

Bizi döndürüp onu duvara doğru iterken çenemi sıkıyorum. "Az önce ne dedin sen?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Onu *becerdim* mi?"

Raven bana bakıyor, gözleri öfkeyle parlıyor... ama orada da acı var. Titreyerek nefes alıyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Onu becermedim, Raven. Tabii ki yapmadım. Sana sadakat sözü verdim ve ben her zaman sözlerimi tutarım. Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?"

Kollarını boynuma doluyor ve titreyerek nefes alıyor. Hay sikeyim. Bana o kadar mükemmel uyuyor ki. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum Ares," diye itiraf ediyor. "Kendimizi bu durumda bulacağımızı hiç düşünmemiştim, ama şimdi buradayız, kenara çekilip mutluluğunun peşinden gitmene izin vermek istemiyorum."

Başımı sallıyorum ve ona bakmak için biraz geri çekiliyorum. "Anlıyorum. Fedakârlıklar yaptın ve bunu kabul edebilirim. Belki Hannah ile yemeğe çıkmam yanlıştı ama bu konuşmayı aradan çıkarmanın en iyisi olacağını düşündüm. Onu görmeye onu özlediğim ya da onunla yalnız kalmak istediğim için gitmedim, Rave. Onu görmeye gittim, böylece uygun sınırları koyabilir ve onunla olan ilişkimi bitirebilirdim."

Gözleri büyüdü. "Sen mi yaptın?"

Ona uzanıyorum ve bir tutam saçını kulağının arkasına itiyorum. "Tabii ki yaptım. Belki o ve ben birkaç yıl içinde tekrar bir araya geliriz. Kim bilir? Ama bu süre zarfında benim için bir arkadaştan fazlası olamaz. Sana ihanet etmeyeceğim. Hannah kendi seçimini yaptı ve o da bizim g i b i bununla yaşamak zorunda."

Yalan söyleyip söylemediğimi tam olarak anlayamıyormuş gibi bana bakıyor ama sanırım onu ikna etmek için söyleyebileceğim pek bir şey yok. Samimiyetimi sadece zaman kanıtlayabilir.

"Neredeydin?" Tekrar soruyorum, ses tonum şimdi daha sakin.

"Sierra'nın" diyor ve ben rahatlayarak nefes veriyorum. Tabii ya. Bunu bilmem gerekirdi.

"Bana haber vermeden evden uzak kalma ve seni aradığımda telefonu aç. Bunun nedeni sadece ayrı fazla zaman geçiremeyecek olmamız değil, aynı zamanda endişelendiğim için Rave. Evlenmek istemediğini biliyorum ama artık evlisin ve bu da beraberinde bazı yeni sorumluluklar getiriyor. Bunlardan biri de beni bu tür şeylerden haberdar etmek."

"*Evim,*" diye tekrarlıyor, yüzü tiksintiyle buruşmuş. "Burası benim evim değil," diyor, bitkin görünüyor. "*Senin* olduğundan bile emin değilim. Hannah'nın."

Bir adım geri atıp etrafıma bakıyorum. Haklıydı. Buradaki neredeyse her şey Hannah tarafından seçilmiş. Ne isterse yapmasına izin verdim ve bunun sonucunda kendi evimi bile hiçbir zaman gerçekten sevemedim. Bunu daha önce nasıl göremedim?

"Raven," dedim ona. "Sen ve ben evlendiğimizde söylediklerimde ciddiydim. İkimizin de istediği bu değildi ama artık evliyiz. Gelecek ay resmi bir açıklamayla başlayarak senin için doğru olanı yapacağım."

"Ne?" diye sorar, gözleri büyür. "Düşündüm ki..."

"Evliliğimizi sır olarak saklayacağımızı mı sandınız? Saklayamayız. Düğünümüzle ilgili dedikodular çoktan yayılmaya başladı. Dedikoduları doğrulasak çok daha iyi olur. Kendi lanet *karımla gizlice* dolaşmayı reddediyorum. Ayrıca, gerçekten büyükannemin bundan kurtulmamıza izin vereceğini düşünüyor musun? Eğer haberi biz vermezsek, o verir. Bu şekilde en azından anlatıyı kontrol etmiş oluruz."

Raven başını sallıyor, yüz ifadesi düşünceli. "Üç yıl sonra ne yapacaksın? Kız kardeşiyle evlenmek için karından boşandığını medyaya nasıl açıklayacaksın?"

"Onlara gerçeği anlatacağım. Hannah ile yıllardır çıktığımızı ama seninle evlenmeye zorlandığımızı kanıtlayacağım."

Bana bakıyor ama ne aradığından emin değilim. "Bunu bir sır olarak saklamayı tercih ederim, Ares. Terk edilen eş olmak istemiyorum. Hikâyendeki kötü adam olmak istemiyorum."

Dişlerimi sıkıp ona bir adım daha yaklaşıyorum ve işaret parmağımı çenesinin altına yerleştiriyorum. Yüzünü kendime doğru eğiyorum ve mizahsızca gülümsüyorum. "Ben sizin küçük kirli sırrınız olmayacağım Bayan Windsor. Benim adımı taşıyacaksın ve bunu gururla yapacaksın."

Raven bir an için şaşkınlıkla göz kırpıyor ama sonra farkına varıyor. Sanki içimi, Hannah'nın ilişkimizi bu kadar uzun süre gizli tutarak bana aşıladığı güvensizliği görebiliyormuş gibi bana bakıyor. "Bunu sadece senin yararına olacağını düşündüğüm için önerdim, Ares. Sen istemezsen evliliğimizi saklamayacağım. Ben o değilim."

Onu bırakıp uzaklara bakıyorum, keşke sakinliğimi korusaydım diyorum. Neden Hannah'ya karşı her zaman sonsuz bir sabrım vardı da Raven'a karşı durum farklıydı?

"Yapma," diye çıkışıyorum, kime kızdığımı bilmiyorum, kendime mi ona mı? "Evliliğimizi gizleme. Sosyal medya hesabımdan resmi bir duyuru yapacağım.

kanallarını dört hafta sonra açacağız ve size de aynısını yapmanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Halkla İlişkiler ekibimiz açıklamalarımız üzerinde çalışıyor."

Bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "Elbette. Sadece ne zaman olacağını söyle. Düğünümüzden paylaşmak istediğim şirin bir fotoğraf var."

Onun sözleriyle hissettiğim rahatlama gerçek dışı. Evliliğimiz gerçek olmayabilir ama en azından her şey ortada. Gizlenmek yok, bahane uydurmak yok. Hannah'yla hep istediğim şey buydu.

Raven yanımdan geçip gidiyor, ben de onu soyunma odasına kadar takip ediyorum. Askıdan bir elbise çıkarırken onu izliyorum. Personelin Hannah'nın tüm eşyalarını toplayıp Raven'ınkilerle değiştirmesi sadece bir gün sürdü ama yine de ondan kalan her izi silmek zor. Bu soyunma odasının içi de dahil olmak üzere buradaki her şey onun tarafından tasarlandı. Bunun değişmesini isteyeceğimi hiç düşünmezdim ama istiyorum. En azından önümüzdeki üç yıl boyunca, Raven benim karım olacak. Bana Hannah'nın gölgesinde yaşamak istemediğini söylemişti ve ben de bunu yapmamasını sağlamalıyım.

Yirmi Yedinci Bölüm

ARES

Mutfak kapısı açıldığında şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Raven üzerinde spor bir sütyen ve gözlerimi ondan almamı imkânsız kılan çok dar bir taytla içeri giriyor. Beni görünce donup kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Günaydın," diyor yüzünde zoraki bir gülümsemeyle. "Günaydın."

Son zamanlarda aramızda garip şeyler oluyor. Sanki eskiden çok iyi arkadaşken artık birbirimizin yanında nasıl davranacağımızı bilemiyoruz. Sanırım bunun çoğu benden kaynaklanıyor. Onunla yatağa girmemek için erken kalkıyor ve geç saatlere kadar çalışıyorum. Onu bu evliliğe zorladığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama ondan kaçarak durumu daha iyi hale getirmiyorum. Aksine, onu rahatsız ediyor gibi görünüyorum ve etrafımda istenmediğini hissetmeye başladığından hiç şüphem yok. Kendimi toparlamam lazım.

Raven kahve makinesine doğru yürüyor ve bana kıçının müthiş bir görüntüsünü veriyor. Bütün hafta ondan uzak durmamın nedenlerinden biri de buydu. Evde benimle birlikte olması onun ne kadar güzel olduğunu görmezden gelmemi imkânsız hale getirdi. Onu geceleri giydiği seksi geceliklerin içinde görmek bile doğru düşünmemi imkânsız kılıyor. Uygunsuz bir şey yapacağımdan ya da söyleyeceğimden korkuyorum. Raven ve ben evli olmanın ama arkadaştan öte bir şey olmamanın garip çizgisindeyiz ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Ares?"

Raven'a bakıyorum ve yüzüme zorla bir

gülümseme yerleştiriyorum. "Bir fincan kahve daha

ister misin diye sordum?"

Başımı sallıyorum ve başımı buzdolabına doğru eğiyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Buzdolabında senin için biraz kahvaltı var. Donna bana pek yemek yemediğini söyledi. Yemekler hoşuna gitmedi mi?"

Bir an geriliyor ve başını sallıyor. "Hayır, ondan değil. Ben sadece... Ben fazla yiyemiyorum, Ares. Ben bir modelim, unuttun mu?"

Mutfak tezgahından uzaklaşıp ona doğru yürüyorum, ellerim belini sarıyor, parmaklarım iki ucuna dokunuyor. "Rave, biraz daha fazla yemeyi göze alabilirsin. Hâlâ yaşayan en seksi kadın olursun, biliyor musun?"

Gözleri büyüyor ve sonra sırıtıyor. "Öyle mi?"

Az önce ne söylediğimi fark ederek dudağımı ısırdım. Neyim var benim? Bu tam da benim endişelendiğim şeydi. Onunla ilgili uygunsuz düşüncelerimi derinden bastırmakta hiç sorun yaşamamıştım, peki ne değişti?

Onu bırakıp bir adım uzaklaşıyorum ama o beni takip ediyor ve ellerini kravatıma doluyor.

"Durabilir miyiz?" diye soruyor, yalvaran

bir ses tonuyla. "Neyi durdurabilir miyiz?"

"Bu," diye fısıldıyor. "Birbirimizin etrafında dans etmek, birbirimizden kaçmak. Bir haftadır evliyiz ve seninle konuşmak bir yana, seni neredeyse hiç görmedim. Neden en yakın arkadaşlarımdan birini kaybetmişim gibi hissediyorum?"

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve ona uzandım, elimin tersi yanağına değdi. "Rave," diye mırıldandım. "Ben sadece... seni biraz yalnız bırakmanın iyi olacağını düşündüm. Son birkaç gün ikimiz için de *çok zor geçti.* Seni rahatsız edeceğimden endişelendim. Birbirimizin kişisel alanına bu şekilde girmek, emin değilim. Sadece seni bunaltmak istemedim."

Gerçeğin tamamı bu değil ama şu anda ona verebileceğim en yakın şey bu.

"Öylesin," diyor bana. "Mesafeni koruyarak beni rahatsız ediyorsun. Bu garip ve bundan nefret ediyorum. Biz her zaman arkadaştık, Ares. Bunun neden değişmesi gerekiyor? Evliliğin bizi daha da yakınlaştırması gerekmez miydi? Benimle evli olmaktan gerçekten bu kadar nefret mi ediyorsun?"

Gözlerinde bir parça acı parlıyor ve bu beni kahrediyor. Hay sikeyim. "Ne? Hayır, Raven. Ne oluyor lan?" Ellerimi beline doladım ve

Onu mutfak tezgahının üzerine kolaylıkla kaldırdım. Gözleri açılıyor ve ellerini göğsüme koyuyor.

Ona bir adım daha yaklaşıp bacaklarının arasında duruyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim ama onu rahatlatmak için duyduğum ani ve yoğun ihtiyacı bir kenara itemiyorum. "Sadece kendimi suçlu hissediyorum, Rave. Hannah'ya kızgınım ve sana bunu yaptığım için kendime kızgınım. Lanet olsun. Ben sadece..." O kadar dikkatle planladığım hayatın bir anda yok olmasını kabullenmekte zorlandığımı nasıl açıklayabilirim? Ona zihnimin darmadağın olduğunu ve Hannah'yla yollarımızın ayrılmasına neden daha fazla üzülmediğimi nasıl anlatabilirim? Kalbim kırılmalı ama çoğu zaman Hannah'yı bile değil, Raven'ı düşünüyorum. Onun için doğru olanı yapmak istiyorum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kanatlarını kırpmak istemiyorum ve gülümsemesinin solduğunu görmeye dayanamıyorum. Bu evlilikte benimle kapana kısılmış gibi hissetmesini istemiyorum. Onu buna zorladığım için bana kızmasından korkuyorum.

Titreyerek nefes alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ben asla o olamayacağım," diyor usulca. "Bunu biliyorum, Ares. Uyanmak istediğin kadın olmadığımı biliyorum. Geceleri yatağında olmama katlanamadığını biliyorum. Anlıyorum. Acı çektiğini biliyorum, Ares. Ama lütfen... lütfen kendini benden uzak tutma. Bana karınmışım gibi davranmanı istemek çok fazlaysa, tek istediğim dostluğun. Seni özlüyorum, Ares. Ne yapmalıyım? Varlığımı senin için nasıl daha katlanılabilir hale getirebilirim?"

"Katlanılabilir mi?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarlıyorum. "Lanet olsun, Cupcake." Alnımı onunkine yaklaştırıp derin derin içime çekiyorum. Her zaman vanilyalı kek ve güneş ışığı gibi kokardı. Yıllar boyunca pek çok şey değişti ama bu değişmedi. "Çok özür dilerim." Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Sorun sen değilsin bebeğim. Evimdeki varlığın beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Tam tersi. *Benim* etrafımda olmanın *seni* rahatsız etmesinden endişeleniyorum. Sana karşı dürüst olacağım Rave, olanları sindirmekte zorlanıyorum. Artık benim karım olduğuna inanmak zor ve bunun bizim için ne anlama geldiğini bile tam olarak anlayamıyorum."

Bana o kadar tatlı gülümsüyor ki kalbim sıkışıyor. "Bunu hemen çözmek zorunda olmadığımız konusunda anlaşmamış mıydık? Yine de sana şu kadarını söyleyebilirim: Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Beni rahatsız edecek pek bir şey yapamazsın, yaparsan da sana söylerim." Parmağını dudaklarına götürüyor. "Bu dudaklar bir şeylerden şikâyet etme konusunda çok başarılı.

Ben senin koruman gereken uysal bir kadın değilim, Ares. Seninle evlenmeyi *seçmemiş* olsaydım burada olmazdım."

Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve sertçe yutkunuyorum. Hay sikeyim. Düğün günümüzde tadı çok güzeldi ve o zamandan beri bir kez daha tatmak istiyorum. Onu istediğim ve her gece onu hayal ettiğim için berbat durumda olduğumu söylesem nasıl tepki verirdi? Hasta bir orospu çocuğu olduğumu düşünür mü?

"Seni duyuyorum," diye mırıldandım. "Bundan sonra daha iyisini yapacağım." Başını sallıyor. "Artık benden kaçmak yok, tamam mı?"

"Söz veriyorum."

Yirmi Sekizinci Bölüm

KUZGUN

Arabamı Ares'in evinin önüne park ederken telefonumun çalmasını izliyorum, kalbim ağırlaşıyor. Bir şey için umut etmek *istemek ama* daha iyisini bilmek garip bir duygu. Bu da ne böyle? Bunun bir adı var mı? Bu umut değil, daha ziyade ona duyulan bir özlem.

Keşke annemin beni sadece özlediği için aradığını umacak kadar içimde olsaydı. Çantamı alıp arabadan inerken dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş çıkıyor, beşinci kez aramasını reddediyorum ama bu onu caydırmıyor. Telefonum tekrar çalmaya başlıyor ve sonunda açarken kendimi çelikleştiriyorum.

"Anne?" Başparmağımı tarayıcıya bastırıyorum ve ön kapı açılıyor.

"Raven, bir saatten fazladır seni arıyorum." Sesi sinirli geliyor ve kalbimden garip bir sızı yayılıyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Ceketimi çıkarırken telefonumun hoparlörünü açtım. "Geç kalan bir çekimim vardı çünkü ne yaparsak yapalım fotoğrafçı çekimlerden memnun kalmadı. Çok yorgunum anne. Çekimden sonra doğruca eve gittim, bu yüzden telefonlarının çoğu ben araba kullanırken geldi."

"Raven, arabanın eller serbest fonksiyonu yok mu? Tanrım. Bunu ayarlamak o kadar da zor değildir herhalde?"

Cevabımı içimde tutmak için dudağımı sertçe ısırıyorum. Onunla tartışmanın bir anlamı yok. Bundan en çok etkilenecek kişi ben olacağım ve kendimi gereksiz yere üzecek enerjim yok.

"Ne için arıyorsun anne?"

Bir an tereddüt ediyor. "Hannah bütün hafta çok üzgündü. Evinden çıkmadı ve onu kontrol etmek için her gittiğimde onu ağlarken buluyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum, Rave. Onunla konuşabilir misin? Ona senden haber alıp almadığını sordum ve bana onu bir kez bile aramadığını söyledi. Bunu nasıl yaparsın, Raven? Onun ne kadar hassas olduğunu ve şu anda hepimize ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyorsun."

Ayakkabılarımı çıkarmak için uzanmadan önce bir süre telefonuma bakıyorum, kendime bir iki dakika veriyorum. Evlendiğim gün o kadar farklıydı ki, bu değişimin uzun sürmesini ve sonunda bana davranışının adil olmadığını fark etmesini umuyordum. Daha iyi bilmeliydim. Hannah ortaya çıktığı anda bana verdiği tüm sözleri unuttu. Herkes unutur.

"Anne," diyorum dikkatlice. "Ares'le evlenmemin tek nedeni onun bunu *reddetmiş olması.* Benden ne istediğini anladığımdan emin değilim. Birkaç gün içinde *her şeyimi* kaybettim. Beni burada istemeyen birinin yanına taşınmak için dairemi, inşa ettiğim ve *sevdiğim* evimi terk etmek zorunda kaldım. Sence nasıl hissediyorum? Bana bakmak ona görmeyi tercih ettiği kadını hatırlattığı için benden kaçan biriyle evli olmak nasıl bir şey sence? Bencilliğinin sorumluluğunu bana yüklediği için Hannah'nın bana bir özür borçlu olduğunu düşünmüyor musun? Bana onu aramamı ve teselli etmemi söyleme çünkü ikimizin de içine düştüğü bu karmaşa *onun eseri.*"

"Seni bencil küçük kız," diye tersliyor. "Asla değişmeyeceksin, değil mi? Asla daha büyük bir insan olamayacaksın, değil mi? Bunun kardeşinle olan ilişkini mahvedeceğini göremiyor musun? Hannah kalbi kırık olduğu için sana ulaşmayacak ve acı çektiğini bize söylemekte hiçbir zaman iyi olmadı. Bunun nedenini çok iyi biliyorsun Raven. Yıllarca hasta olmasının, kendini bir yük gibi hissetmesinin sonucu bu. Hannah'nın haksız olduğunu söylemiyorum ama sen de haksızsın. İkimiz de Ares'le evliliğinin geçici olduğunu biliyoruz, neden onu daha iyi hissettirmiyorsun? Telefonu açıp onu rahatlatmak seni gerçekten öldürür mü?"

"Aynı şeyi benim için yapsa ölür müydü?"

Annem iç çeker. "Beni inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğrattın, Raven. İkiniz de nasıl benim kızlarım olabiliyorsunuz anlamıyorum.

Farklı. Keşke daha çok kız kardeşin gibi olabilsen."

Esprili bir şekilde gülüyorum. "Evet, sen de kulübe katıl anne. *Herkes* Hannah gibi olmak istiyor ama değilim. *Asla* o olamayacağım." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve tavana bakıyorum.

"Hayır," diye onaylıyor annem. "Asla onun gibi olamayacaksın ama en azından onun yarısı kadar kadın olmaya çalışabilirsin. Kız kardeşini ara, Raven."

Telefonu yüzüme kapatıyor ve ben gözyaşlarımı bastırmak için dudağımı sertçe ısırıyorum ama yine de dökülüyorlar. Onunla her konuştuğumda kendimi berbat bir evlat gibi hissediyorum. Teslim olup istediğini yapmalıyım ama yaparsam kendimden daha da nefret edeceğimi biliyorum.

"Raven."

Arkamı döndüğümde Ares'i duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde buluyorum. Bana bakışından bir süredir orada durduğunu anlıyorum ve iç çekerek gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum.

"Cupcake," diyor, sesi nazik.

"Senin acımanı istemiyorum." Ona bakıyorum, giydiği gri eşofman altı ve kaslı kollarını sergileyen beyaz tişörtüne bakıyorum. Ona bakmak bile canımı yakıyor. Onu istememden nefret ediyorum. Onun karısı olmama rağmen en az görmek istediği kişi olmamdan nefret ediyorum. "Yoksa bana teklif ettiğin şey acıma değil mi? Dur tahmin edeyim, kıymetli Hannah'nı aramam konusunda hemfikirsin, değil mi?"

Duvardan uzaklaşıp bana doğru yürüyor ama ben elimi kaldırıp başımı sallıyorum. "Unut gitsin. Her ne ise, duymama gerek yok."

Yanından geçmek için hamle yapıyorum ama bileğimden tutup beni olduğum yerde tutuyor. "Cupcake, tek sormak istediğim bugün yemek yiyecek vaktin olup olmadığı. Senin için bir şeyler ısıtayım mı?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum ona, omuzlarım çöküyor. "Teşekkür ederim Ares, ama ben sadece... Bu gece erken yatacağım."

Bileğimi onun elinden çekip alıyorum ve kalbim ağırlaşarak yatak odamıza kaçıyorum. Bu gece benden önce eve geldiği ilk geceydi ve bunun bu sabah yaptığımız konuşmayla ilgili olduğundan hiç şüphem yok. Benden kaçmayı bırakmasını istemiştim ama işte buradayım, kaçıyorum.

Banyoya doğru yürürken nefesim daralıyor. Ares bir kez olsun evde benimle olduğu için mutlu olmalıyım, ama şu anda, şu anda, keşke olmasaydı. Saf ıstırap kalbimden vücudumun geri kalanına yayılıyor, ta ki boğazım kapanana kadar. Soyunurken sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve ben sadece

zar zor bir arada tutmayı başarıyorum. Nefes almak, hıçkırıklarımı tutmak için elimden geleni yapıyorum ama duşun akışı tenime çarptığı anda dağılıyorum.

Mesele sadece annem ve onun sebep olmaya devam ettiği acı değil. Diğer her şey de öyle. Neden ne yaparsam yapayım, asla yeterince iyi olamıyorum?

Yumuşak hıçkırıklarım duşun sesiyle bastırılıyor ve saklı tutmaya çalıştığım acının her zerresini hissetmeme izin verirken duvara yaslanıyorum.

Normalde, benim için iyi olan tek şey işimdir, ama bugün öyle değil. İfademi *tam olarak* oturtamadığım için çekimlerimi tekrar tekrar yapmak zorunda kaldım ve bir de sonraki tasarımlarım için malzeme tedarikinde yaşadığım sorunlar var. Annem aramadan önce de günüm berbattı ama şüphesiz annem daha da kötüleştirdi. Annemin kötü bir günümde kız kardeşime omuz vermemi istemek yerine *beni* teselli etmesini dilediğimde gerçekten çok şey mi istiyorum?

Neden hiç kimsenin önceliği olamıyorum? Neden bunu hak etmiyorum? Neden ailemin gözünde asla Hannah ile boy ölçüşemiyorum? Ares'in gözünde? Onun sahip olup da benim asla sahip olamayacağım şey ne? Neden elimden gelenin en iyisi asla yeterli olmuyor?

Hıçkırıklarımın arasında nefes almakta zorlanırken, gözyaşlarımı bastırırken ezici bir yenilgi duygusu beni çökertiyor. Ares'le evlenmiş olabilirim ama o benim etrafımda olmaya bile zor dayanıyor. Artık onun karısıyım ama bu unvanın bedeli arkadaşlığımızdı... ve eminim ki uzun vadede bana bundan çok daha fazlasına mal olacak. Hannah ve ailemle olan tehlikeli ilişkime de mal olacak.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ARES

Karımın banyo kapısından gelen hıçkırık sesini dinlerken çenemi sıkıyorum. Sessiz olmak için elinden geleni yapıyor ve bu beni öldürüyor. Acısının kaynaklarından birinin ben olduğumdan hiç şüphem yok ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Duş kapanıyor ve ben bir adım uzaklaşarak yatağımıza doğru ilerliyorum. Yatağa girip telefonumu aldım, nasıl davranacağımdan emin değildim. Bir an için kız kardeşime mesaj atıp gelmesini istemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Eğer Sierra'ya ihtiyacı olsaydı, oraya kendisi giderdi, değil mi?

Raven alıştığım seksi geceliklerden biri yerine büyük boy bir tişört giyerek dışarı çıkıyor ama yine de her zamankinden daha karşı konulmaz görünüyor. Beni yatakta otururken görünce duraksıyor ve bakışlarını hemen kaçırıyor, şüphesiz güzel gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu fark etmeyeceğimi umuyor.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum ve telefonuma dalmış gibi yapıyorum. Onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. Onun yanında olmak istiyorum ama ihtiyacı olan bu değilse zorlamak ya da araya girmek de istemiyorum.

Raven benimle birlikte yatağa girdiğinde sessizdi. Bir şey, herhangi bir şey söylemesini bekliyordum ama bana sırtını dönüp top gibi kıvrıldı, nefes alış verişi hâlâ düzensizdi.

Bir süre onu izliyorum, küçük ellerinin yorgana nasıl sarıldığını, sığ nefes alış verişinin sesini alıyorum. Sesi her an yeniden gözyaşlarına boğulacakmış gibi geliyor ama bunu yapmamak için elinden geleni yapıyor. Bu gece, her zamankinden daha fazla, onun güvenebileceği kişi olmayı diliyorum. Kalbi sızladığında, teselli aradığında başvurduğu kişi olmak için dünyaları verirdim.

Evdeki her şeyi kontrol eden uygulamayı açmadan önce derin bir nefes alıyorum. Işıkları kısmalı mıyım yoksa tamamen kapatmalı mıyım emin değilim. İstediği şey ne? Az önce duşta saklanma şeklini göz önüne alırsak, istediği şeyin karanlık olduğundan şüpheleniyorum.

Işıklar kapanıyor ve ne yapacağımı şaşırmış bir halde onun yanına uzanıyorum. Evleneli sadece birkaç gün oldu ama onun hiç fark etmediğim yönlerini gördüm. Benim yanımda her zaman çok tatlı ve kaygısız davranırdı, ama şimdi taşıdığını fark etmediğim hem gücü hem de zayıflığı görüyorum. Bu onu daha da güzelleştiriyor. Tanıdığım diğer kadınlara hiç benzemiyor. O küçük omuzları düzinelerce yük taşıyor, bunlardan çok azı kendisine ait.

Ona doğru dönüyorum ve aramızda biraz mesafe bırakarak onun pozisyonunu taklit ediyorum. "Rave," diye fısıldıyorum. Geriliyor ama cevap vermiyor. Onun yerine yorganımızı daha sıkı kavrıyor. Lanet olsun. Acı çektiğini ve bunu düzeltemeyeceğimi bilmek beni öldürüyor. Az önce annesine söylediği şeyler... Siktir. Onu bu kadar istenmeyen biri yaptığımı bilmiyordum. Annesiyle ilişkisini düzeltemeyebilirim ama evliliğimizde kendini güvensiz hissetmesini istemiyorum. Öyle hissetmesi, kocası olarak onu hayal kırıklığına uğrattığım anlamına geliyor.

Tereddütle ona uzanıyorum ve elimi koluna koyuyorum. Burnunu çekiyor ve bir an için benden uzaklaşacağını düşünüyorum ama sonra dönüp bana bakıyor. "Ares," diyor, gözlerine taze yaşlar dolarken sesi kırılıyor. "Ben... Sarılabilir miyim?"

Hay sikeyim. Sesindeki acı içimi parçalıyor. İstediğimden daha büyük bir güçle onu kollarıma çekerken kalbim sıkışıyor, bir elim altından geçerken diğeri onun etrafında kıvrılıyor. Ona sıkıca sarılıyorum, vücudu benimkiyle aynı hizada.

Raven burnunu boynuma dayıyor ve kolu etrafımı sararken titreyerek nefes alıyor. Dokunuşu temkinli, tereddütlü, sanki çok fazla şey istemekten korkuyor gibi. O benim karım ama yine de *sarılmak* istemekten çekiniyor. Onu ne kadar rahatsız ettim?

"Sormana bile gerek yok," diye fısıldıyorum elim saçlarının arasından geçerken, sıkıca kavrıyorum. Bana o kadar sıkı sarılıyor ki, ben de kendimi ona biraz daha sıkı sarılırken buluyorum. Bana o kadar mükemmel oturuyor ki, bu gerçek dışı. Sanki hala gözyaşlarını tutuyormuş gibi düzensiz nefes alıyor ve parmaklarımın yavaşça, yatıştırıcı bir şekilde sırtında gezinmesine izin veriyorum.

"İyi misin, Cupcake?"

Başını sallıyor ve gömleğimin arkasını avucunun içine alıyor. "Hiç sanmıyorum." Sesi o kadar kırgın geliyor ki bir an için öfkeden gözlerim kamaşıyor. Annesiyle olan konuşmasını dinlemek ve müdahale etmemek hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi. Onu inciten her şeyi yok etmeyi o kadar çok istiyorum ki, ama söz konusu *annesi olunca* bunu yapamıyorum.

"Konuş benimle bebeğim. O güzel aklından neler geçtiğini anlat bana."

Burnunu boğazıma kadar sokuyor ve kucağımda kayarak göğüslerini bana daha sert bastırıyor. Dikkatimi onun bana karşı hissettiklerinden uzak tutmak için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Bu çok fazla, Ares. *İstenmediğimi* hissediyorum. *Sevilmediğimi*. Kendimi başarısız hissediyorum, ne yaparsam yapayım kimsenin olmamı istediği kişi olamayacağım gibi. Bugün iş bile bir kabustu ve ben... nasıl bu kadar başarısız olabilirim? Hayattaki diğer her şeyde başarısız olmak bir şey, ama kariyerim benim kaçışım. Ben sadece... bugün gerçekten tek bir galibiyete ihtiyacım vardı. Sadece bir galibiyete."

Sanki gözyaşlarını tekrar tutuyormuş gibi titreyerek nefes alıyor. Bugün hangi fotoğrafçıyla çalıştığını bilmiyorum ama bir daha asla onunla çalışmayacak. Aslına bakarsanız, bir daha asla *çalışmayacak.* Bu sektörde değil. Onun iyiliği için, umarım yaban hayatı fotoğrafçılığından hoşlanır, çünkü ona açık bırakacağım tek alan bu.

"Bir de annem ve sen varsın. İkiniz de olmadığım bir şey, olmadığım *biri olmamı* istiyorsunuz ve bu canımı acıtıyor. Beni yanlış anlama, seni hiç suçlamıyorum. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum, ama-"

"-Hayır," diye kestim sözünü, "anlamıyorsun, Raven." Onu sıkıca kavradım ve sırtüstü dönmemizi sağladım, vücudum onunkinin üstündeydi. Ona bakabilmek için kendimi kollarımın üzerinde tuttuğumda gözleri açılıyor. Bir an için gözlerinde tanıdığım bir şeyin parladığını görüyorum. *Yalnızlık*. *Özlem*. Bunlar çok iyi bildiğim duygular ve *benim* yanımdayken bunları hissetmesini asla istemiyorum.

"Başka biri ya da bir şey olmana ihtiyacım yok. Hiçbir zaman. *Sen* benim karımsın, Raven. Sensin. Başka biri değilsin. Kendini kimseyle kıyaslamana gerek yok ve kimseyle boy ölçüşmene de gerek yok - çünkü farkında ol ya da olma, sen zaten herkesin senin için belirlediği tüm standartları aşmış durumdasın. Onların bunu kabul etmemesi ya da edememesi, sizin muhteşem olduğunuz anlamına gelmez. Sen olduğun gibi mükemmelsin. Ve hayır, bunu sizi yatıştırmak için söylemiyorum. *Doğru olduğu için* söylüyorum. O kadar güçlü bir sadakat duygun var ki benimle evlendin ve kendin için hayal ettiğin geleceği feda ettin. Çok güzelsin ve zekisin, *gerçekten zekisin*. Tam zamanlı modellik kariyeri ve başarılı bir işi olan kaç kadın tanıyorsun? Senin değerini göremeyen herkesin canı cehenneme, Rave. Hepsinin canı cehenneme."

"Sen de dahil misin?"

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum ve ona sırıtıyorum, sözleriyle sikim istemsizce kıpırdanıyor. "Evet," diye fısıldıyorum, yüzümde hınzır bir gülümseme. "Beni de becer."

Dudağını ısırıyor, üzüntüsü yerini şehvete çok benzeyen bir şeye bırakıyor. Hay sikeyim. Konuşmayı eski haline döndürmek için alnımı onunkine yaklaştırıyorum ama dudaklarımın onunkine bu kadar yakın olması işe yaramıyor. Aramızdaki bu kimya... her zaman vardı, ama şimdi kaçınılmaz.

"Ciddiyim Rave... Bugün üzgün olmanın nedenlerinden biri olduğum için özür dilerim. O kadar üzgünüm ki, tahmin bile edemezsin." Durup derin derin içime çekiyorum, onun kendine özgü kek kokusu kalbimi aşırı hızda çarptırıyor. "Seni burada istiyorum, Raven. Yatağımda olmandan daha çok isteyeceğim kimse yok. *Hiç kimse.* Buna inanmayabilirsin ama doğru. Seninle evlendiğim andan itibaren, her düşünceme kadar sadakatimi kazandın. Aklımda senden başka kimse yok. Sana baktığımda tek gördüğüm *karım*. Başka bir şey görmüyorum. *Başka hiç kimseyi.* Senden başka kimseye yer yok - ne aklımda ne de kalbimde. Tüm bunlar kulağa yalan ve seni teselli etmek için yapılmış zavallı bir girişim gibi gelebilir, bunu anlıyorum ama bebeğim, zamanla bunun gerçek olduğunu anlayacaksın."

Üstüne doğru kayıyorum, dudaklarım alnında gezinirken tenine iffetli bir öpücük konduruyorum. "Sana asla istenmediğini hissettirmek istemedim, çünkü öyle değilsin. Benimle evlenmeyi seçmenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun? Her şeyi bırakıp gidebilir ve sonuçlarıyla beni baş başa bırakabilirdin ama yapmadın. Sana en çok ihtiyacım olduğunda yanımdaydın Rave.

Sana teşekkür etmek için boktan bir iş. Daha iyisini yapacağım, tamam mı? Sadece... bu benim için de zordu ve neye ihtiyacın olduğunu bildiğimi sanmakla aptallık ettim. Senin sadece küçük bir parçanı tanıdığımı ve geri kalanını keşfetmemin biraz zaman alacağını zor yoldan öğreniyorum. Bana bunu verir misin, Rave? Bana biraz merhamet gösterir misin? Her şeyi berbat ettiğim için beni affedecek misin?"

Ellerini saçlarıma gömüyor ve ben zor yutkunuyorum. Bana bakışı... evet, kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atıyor. İfadesinde çok fazla güven ve umut var ve bu beni ona dünyayı vermek için derin bir ihtiyaçla dolduruyor. Onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ve bundan sonra da uğratmayacağım. Hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim. Onu umutsuzca istiyorum, ama tüm kalbim de bunun içinde. Ona olan ihtiyacım fiziksel olanın ötesinde ve bu daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

"Sana biraz lütufta bulunacağım," diye mırıldanıyor. "Tek bir şartla. İsteğimi yerine getir, Ares. Varsayım yok, fazla düşünmek yok. Lütfen, Ares. Lütfen benimle iletişim kur. Nasıl hissettiğimi itiraf etmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ben sadece... bütün hafta seni kaybediyormuşum gibi hissettim ve ben... ben sadece tahmin yürütmek istemiyorum. Lütfen bunu bana yapma."

Başımı eğiyorum ve yanağına, dudağının hemen kenarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Gözlerinin içine bakabilmek için kollarımın üzerinde yükselirken ona "Özür dilerim," diyorum. "Bundan sonra iletişim kuracağıma söz veriyorum, ne kadar zor olursa olsun. Sadece... tüm bu lanet akıl oyunlarına o kadar alıştım ki bu... benim için yeni bir şey, Rave."

Bana doğru uzanıyor ve yüzümün yan tarafını avuçluyor. "Sen bana dürüstlük ver, ben de sana lütuf vereyim. Buna ne dersin?"

Başımı sallıyorum, kalbim küt küt atıyor. Hiç bu kadar *gerçek* hissettiğim bir an yaşadığımı sanmıyorum. Hiç kimseyle. Ama yine de yıllardır bana sonsuz sabrımı kaybettirebilen tek kişi altımda yatan kadın, *karım*. "Evet," diye fısıldadım. "Söz veriyorum."

Bana o kadar tatlı gülümsüyor ki kalbim sıkışıyor. "O zaman bana bir an dürüst ol, Ares. Bana kimsenin bilmediği bir şey söyle. Bana kimsenin sahip olmadığı bir parçanı ver."

Dudaklarımın kenarları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sen zaten benim soyadımı taşıyorsun, Raven. Asla başkasına vermeyeceğim tek şey bu."

"Asla mı?"

Başımı sallıyorum ve onu sıkıca kavrıyorum, sırt üstü dönerken onu da yanıma alıyorum. Başını göğsüme yaslayana kadar kucağımda kayıyor.

ve bacağı kalçama asılı, iç uyluğu alaycı bir şekilde sikime sürtünüyor. Beni ne kadar sertleştirdiğinin farkında mı?

"Asla," diye söz verdim ona. Onunla evlendiğim an Hannah'yla ilişkimizin bittiğini anlamıştım. Raven'ı üç yıl içinde boşama fikrini asla aklıma getirmemeliydim - o istemediği sürece. Ben böyle biri değilim ve o daha iyisini hak ediyor.

Bana bakıp gülümsüyor ve bu beni çok etkiliyor. Tam olarak açıklayamıyorum ama şu anda bana nasıl baktığını her zaman hatırlayacağımdan eminim.

"Daha iyi misin, Cupcake?"

Başını sallıyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum, nefes alış verişi düzene girene kadar ellerimle sırtını okşuyorum. O kollarımda uykuya dalarken tavana bakıyorum, düşüncelerim dönüyor. Başından beri *buna* sahip olabilecekken ondan uzak durduğuma inanamıyorum. Onunla bir gece geçirdim ve sanırım şimdiden bağımlısı oldum.

Otuzuncu Bölüm

ARES

Raven'ın ofis binasına bakıp buraya en son ne zaman geldiğimi düşünüyorum. Onu almaya gelmiştim çünkü Hannah'nın doğum günü için bir hediyeye ihtiyacım vardı ve o her zamankinden daha mesafeliydi. Belki de benim açımdan hüsnükuruntu ama Hannah'yla evlenmemi istemediği için böyle davranıyor olabilir miydi? Başımı iki yana sallıyorum ve içeri girerken elimi saçlarımda gezdiriyorum. Son zamanlarda zihnim karmakarışıktı. Belki de tüm bunlar bilişsel uyumsuzluktu, kendimi Raven'la aramda gerçekten bir şeyler olabileceğine ikna etmenin bir yoluydu... ya da belki de şüphelerimde doğruluk payı vardı.

Resepsiyondaki kadın ben içeri girdiğimde ayağa kalkıyor ve gözleri açılıyor. "Bay Windsor," dedi şaşırmış bir sesle.

"Merhaba. Aniden içeri daldığım için özür dilerim. Karımı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Sonra gülümsüyor ve kapılardan birini işaret ediyor. "Raven ofisinde."

Başımı sallayarak teşekkür ediyorum ve Raven'ın ofisinin kapısını iterek açıyorum, karşımdaki manzara karşısında gülümsemem yüzümden siliniyor. Sevgili karım pencerenin yanında duruyor, yüzü Diego Massimo'nunkinden birkaç santim ötede, kendi iyiliği için fazla yakışıklı olan ünlü bir moda tasarımcısı.

Burada ne sikime yürüyorum ben? Neden ona bu kadar yakın duruyor? Yukarı bakarken içimde saf bir şiddet dalgası dolaşıyor.

bana bakıyor. Raven'ın elleri gömleğinin üzerinde ve beni görünce geri adım atarak aralarına biraz mesafe koydu.

"Ares?" Sesi sanki bir şeyi bölüyormuşum gibi şaşırmış geliyor ve kıskançlık midemde düğümleniyor.

Dişlerimi sıkıp ona doğru yürüyorum, kolum beline dolanıyor ve onu sertçe kendime çekiyorum. Gözleri açılıyor ve öfkeme rağmen ona gülümsüyorum, boştaki elim saçlarına dolanıyor. "Cupcake," diyorum dişlerimi sıkarak.

Bana bakıyor, gözleri sorularla dolu. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi yumuşak ve biraz da kafa karışıklığı taşıyor. Beni gördüğüne sevineceğini düşünmüştüm ama sevinmediği çok açık. Belki de geçmişten kalan bağlantıları olan tek kişi ben değilimdir.

Saçlarını sıkıca kavrayıp ona doğru eğilirken, burnum ona sürtünürken mizahsızca gülümsüyorum. "Neden? İşteyken karıma sürpriz yapamaz mıyım?" diye soruyorum, sesim Massimo'nun ona *karım* dediğimi duyabileceği kadar yüksek çıkıyor. Sonra daha da eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Raven keskin bir nefes alıyor ve ben de onu tamamen öpmek için başımı eğmeden önce bir anlığına alt dudağını dişlerimin arasına alıp emiyorum. Dilim dudaklarının üzerinde gezinirken bana karşı eriyor, bana açılıyor. Lanet olsun. Onu öpmekten, *benim olduğunu* iddia etmekten asla yorulacağımı sanmıyorum. Raven parmak uçlarına yükselirken kolları boynuma dolanıyor, dudaklarına gülümsüyorum ve ona bakmak için biraz uzaklaşıyorum.

Diego'nun önünde bu şekilde hak iddia etmek önemsiz bir hareket ama umurumda değil. Özellikle de bana böyle gülümsediğinde.

"Bu kesinlikle hoş bir sürpriz," diye mırıldanıyor. Sözleri ve gözlerinde endişe ya da suçluluk duygusu olmaması beni rahatlatıyor. Aralarında bir şey olsaydı bana bu şekilde dokunmazdı.

Raven Diego'ya bakıp biraz uzaklaşıyor ama ben kolumu beline sıkıca dolayarak onu bırakmayı reddediyorum. Diego'ya "Bu benim kocam, Ares Windsor," diyor.

Bize bakarken adamın gözlerindeki hoşnutsuzluğu fark ediyorum. Karıma karşı bir şeyler hissettiğine şüphe yok. "Sanırım söylentiler doğru," diyor, sesinde bir hayal kırıklığı var.

Raven gülümsüyor ve bana bakıyor. Onu bu şekilde gülümserken görmeyeli haftalar olmuştu. "Diego ve ben yeni bir moda serisi üzerinde işbirliği yapıyoruz. Gerçekten heyecan duyduğum bazı parçaları birlikte tasarlıyoruz."

Başımı sallıyorum ve saçlarını yüzünden çekiyorum, onu bir şekilde benim olarak işaretlemek için yoğun bir ihtiyaç duyuyorum. Başka erkeklerin yanındayken herhangi bir belirsizlik olmasını istemiyorum. Onun benim olduğunun açık olmasını istiyorum ve buna anlam veremiyorum, çünkü hiçbir zaman özellikle sahiplenici bir erkek olmadım. "Tasarımlarını görmek için sabırsızlanıyorum, Cupcake. Olağanüstü olacaklarından hiç şüphem yok," diye mırıldanıyorum.

Bana sırıtıyor ve ben de ona gülümsüyorum, mantıksız korkularım yatışıyor. Diego'nun onun hakkında ne hissettiğinin farkında bile değil gibi görünüyor ve ben de farkında olmamasına seviniyorum.

"Bugün sana biraz zaman ayırmak istiyorum, Rave. Sen çalışırken seni bekleyebilmek için dizüstü bilgisayarımı getirdim."

Gözleri açılıyor. "Oh! Şey, aslında işim bitmek üzere. İşimin geri kalanını evden yapabilirim." Diego'ya dönüyor ve benden uzaklaşırken ona gülümsüyor. "Bugün konuştuğumuz revizyonları tamamlayıp sana göndereceğim."

Benden ona bakıyor ve isteksizce başını sallıyor. Bu buluşmadan sonra ona akşam yemeği teklif etmeyi planladığından hiç şüphem yok, ama bu benim gözetimimde olmayacak.

"O zaman yakında tekrar görüşürüz güzelim," diyor ve çıkarken bana kibarca başını sallıyor. Kapı kapandığında Raven'a doğru dönüyorum, kızgınlığımı zar zor kontrol edebiliyorum.

"Neden sana bu kadar yakın duruyordu?" Şak diye söyledim.

Gözlerinde bilmiş bir bakış var ve bana çok tatlı bir şekilde gülümsüyor. "Onun için kravatını düzeltiyordum."

"Bunu bir daha yapma," diyorum ona, çenemi sıkarak. "Dokunduğun tek erkek *benim.*"

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve bir an için beni azarlamasını bekliyorum. Onun yerine sırıtıyor. "Öyle mi, Ares?" Elleri kravatıma gidiyor ve kravatımla oynayarak onu benim için düzeltiyor. "Ya senin karşılayamayacağın ihtiyaçlarım varsa?"

Onu başka bir adamla birlikte düşününce içimde saf bir şiddet ihtiyacı uyanıyor ve onu kaldırırken ellerim beline dolanıyor. Onu masasına götürürken dudaklarından yumuşak bir nefes kaçıyor, bacaklarını ayırıp aralarında durmadan önce onu masanın kenarına yerleştiriyorum. Giydiği etek kalçalarına kadar iniyor ve parlak kırmızı iç çamaşırını bir an için görebiliyorum.

"Cupcake, yerine getiremeyeceğim hiçbir ihtiyaç yok," diye söz veriyorum ona. Ellerim kalçalarına dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, hızla içimi hissetmesine izin veriyorum

sertleşen aleti. "Benden başka kimseye dönmeyeceksin, duydun mu beni? Eğer seks istiyorsan, bunu sana vereceğim. İstersen seni bu lanet masanın üzerinde sikerim. Başka biriyle birlikte olmayı aklından bile geçirme. Anlatabildim mi?"

Bana bakıyor ve başını sallıyor, gözleri tam olarak adlandıramadığım bir duyguyla dolu. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Belki de sarhoş olduğu o gece sadece bir tesadüf değildi. Belki de küçük bir parçası beni gerçekten istiyordur.

Düşüncelerim onun altımda, amının sikimi sardığı, sıcaklığının ve sıkılığının beni çıldırttığı görüntülerle doluyor. Belki de... hayallerim gerçek olabilirdi. Onu bu şekilde düşünmeye hiç cesaret edememiştim ama o artık benim *karım.*

Raven boğazını temizliyor, bakışlarını kaçırırken yanaklarına bir kızarıklık bulaşıyor, telaşlanıyor. Gözlerinde güvensizliğin ve şüphenin ipuçları vardı ve nedenini tam olarak anlayamıyorum. Beni ne kadar sertleştirdiğini hissetmiyor mu? Üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu fark etmemesi imkânsız.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, aklımdaki tek kişinin o olduğunu bilmesini istiyorum. Annesiyle telefonda konuşurken dudaklarından dökülen kelimeleri düşünüp duruyorum ve bu kelimeler zihnimde her yankılandığında kanım kaynıyor. Raven'ın ona baktığımda doğru düzgün düşünemediğimi bilmesini istiyorum. O yanımdayken başka birini düşünmek neredeyse imkânsız, ama bunu görmesini nasıl sağlayabilirim?

"Burada ne işin var?" diye soruyor, sesi titreyerek.

Onu bıraktım ve düşüncelerimi sakinleşmeye zorladım. "Bugün seni götürmek istediğim bir yer var. Sanırım bir tür sürpriz olacak," diyorum ona, sesim yumuşak.

"Nerede?"

Ona elimi uzattım, o da tereddütle tuttu. "Göreceksin."

Onu arabama götürürken Raven sessiz ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Az önce ona söylediklerimle haddimi aştım mı? Lanet olsun. Neden ona karşı her zaman sabrımı kaybediyorum? Onun başka biriyle yattığını düşünmek bile beni kıpkırmızı yaptı ve kafam karıştı. Hannah'yla hiç böyle bir sorunum olmamıştı. Onu kaç erkeğin istediği umurumda değildi ve bunu işinin bir parçası olarak görüyordum ama Raven'la aynı ayrımı yapamıyorum.

Karımın bana hissettirdiklerine anlam veremiyorum. Hannah'yla ilişkimin sona ermesinden dolayı kalbim kırılmış olmalı ve belki de

Raven'la olan evliliğime biraz içerlemem gerekirdi ama değilim ve nedenini de bilmiyorum.

Arabayı arkadaşlarımdan birinin sahibi olduğu binanın önüne park ettiğimde "Neredeyiz?" diye soruyor.

"Göreceksin. Hadi gidelim." Arabaya doğru yürüyüp kapısını açtım ve ona elimi uzattım. Garip, çünkü Hannah ve ben hiç el ele tutuşmadık. Benimle bu şekilde fotoğraf çektirmekten her zaman çok korkardı. Yine de bir şekilde Raven'a hayır cevabını kabul etmiyorum. Basit bir şey ama birlikteyken onun elini tutmaya ihtiyacım var.

Raven parmaklarımızı birbirine doluyor ve içeri girerken kendi kendime gülümsüyorum. "Sana verdiğim sözleri tutmaya niyetli olduğumu bilmeni isterim, Rave. Bana evimin bizim evimiz gibi hissettirmediğini söyledin ve haklısın. Hadi bunu düzeltelim, tamam mı?"

Onu nereye götürdüğümü anladığında şaşkınlıkla bana bakıyor. "Castello Designs," diye mırıldanıyor. Arkadaşlarım Selena ve Damien bizi selamlamak için yanımıza gelirken gülümsüyorum. Gördüğüm en iyi mimarlık ve iç tasarım işlerini yapan bir karı koca ekibi onlar. Selena'nın gözleri birleşmiş ellerimize takılıyor ve gülümsüyor. "Bunlar Bay ve Bayan Windsor değil mi?" diyor sırıtarak. "Evinizi tasarlamak için bizi seçmenizden onur duydum."

Raven sorgulayan bakışlarla bana bakıyor, ben de güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Onlar benim arkadaşlarım, bu yüzden resmi duyurumuzdan önce onlara bizden bahsettim."

Karım bana sırıtıyor ve gülümsemesindeki bir şey kalbimi ateşliyor. Evlendiğimizden beri onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirim. Daha iyisini yapmalıyım.

"Selena, Damien, karımla tanışın, Raven Windsor."

Raven *Windsor.* İlk isminin benimkiyle eşleşmesine bayılıyorum. Hoşuma giden garip bir şey ama bunu söylemeyi seviyorum.

Selena'nın Raven'a da Hannah'ya davrandığı gibi soğuk davranacağını düşünmüştüm ama boşuna endişelenmişim.

Hannah ile çalışmayı reddettiler ve ben de yapabilecek olmama rağmen, benim için yapmaları konusunda onlara asla baskı yapmadım. Birkaç gün önce onları aradığımda pek umutlu değildim, Raven ile de çalışmayı reddedeceklerini düşünmüştüm ama beni çok şaşırttılar, bunu yapmaktan çok mutlu oldular. Çok emin değilim.

Fikirlerini değiştiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama Raven'la ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Garip olan şu ki, tanıştıklarını hiç sanmıyorum.

Selena, tadilat planlarını konuşmak için Raven'ı götürüyor ve Damien bilmiş bir bakışla sırtımı sıvazlıyor. "Bu işi halledeceğiz," diye söz veriyor. "Ona öyle güzel bir ev inşa edeceğiz ki asla ayrılmak istemeyecek."

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Umarım öyledir. Raven dünyayı hak ediyor.

Bölüm Otuz Bir

ARES

Seni özledim, Ares. Mesajlarımı daha ne kadar görmezden geleceksin? Arkadaş olabileceğimizi söylemiştin ama şimdi benimle konuşmuyorsun bile.

Stars That Shine'da başrolü kaptım. Bununla bir ilgin olduğunu biliyorum. Hâlâ önemsediğini biliyorum Ares. Sınırlarına saygı duyacağıma söz veriyorum. Evlilik hakkında ne hissettiğini biliyorum. Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Seni hala hayatımda istemem çok mu kötü? Senin de aynı şeyi istediğini düşünmek benim için çok mu kötü?

Akşam yemeğinden beri bana her gün mesaj atıyor ama ben henüz cevap vermedim. Garip bir şekilde çelişkili hissediyorum. Bir yandan beni mihrapta bırakıp gittiği için ona kızgınım, diğer yandan da rahatlamış durumdayım. Olmamalıyım ama öyleyim.

Evdeki ofisimin kapısı açılıyor ve Hannah'nın mesajlarını cevapsız bırakarak telefonumu kilitleyip kaldırıyorum. Raven en çılgın fantezilerimi bile utandıran kırmızı bir gecelikle içeri giriyor ve gözlerimi onun vücudundan uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum ama bu kaybedilmiş bir savaş. Kumaş, örttüğü her şey için şeffaf da olabilirdi. Koyu renk meme uçlarını görebiliyorum ve altına bir şey giydiğinden emin değilim. Külot giymeyi sevmediğini söylediğinde bana nasıl baktığını hatırlarken dudağımı ısırıyorum, çıplak amı kucağımda ve gözleri benimkinde. O gece arzularıma boyun eğseydim ne olurdu?

Bakışlarımı ondan ayırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Raven her zaman günahkâr bir güzelliğe sahipti ama onu bu şekilde giyinmiş görmek farklı türden bir tahrik edici. Bu sadece benim gözlerim için ve ben buna bayılıyorum.

"Şuna bak," diyor masamın üzerine çıkıp göğüslerini göz hizama getirirken. O kadar yakın ki... Bacaklarını tam masamın üstünde açarsam ne yapar?

Boğazımı temizliyorum ve bana gösterdiği kanepeye bakıyorum. Seçenekler arasında gezinirken ona "Bu koyu renk olanı daha çok beğendim" diyorum.

Raven bana sırıttı. "Bunu söylemeni umuyordum çünkü benim de favorim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bana fikrimi sormana gerek yok, biliyorsun değil mi? Ne istersen onu yapabilirsin."

Başını iki yana sallar. "Bunu yapmak istemiyorum. Zaten senin alanına izinsiz giriyormuşum gibi hissediyorum."

Elini tuttum ve nazikçe sıktım. "Yapma, Rave. Böyle hissetmene hiç gerek yok. Burası artık senin evin."

"Bizim evimiz," diye düzeltiyor beni. "Fikrini soruyorum çünkü senin de evimizi sevmeni istiyorum."

Ona başımı sallıyorum ve parmaklarımızı birbirine doluyorum. Evimizi birlikte tasarlamak beklediğimden çok daha eğlenceli oldu. Gerçekten de evimizi kendimizinmiş gibi hissettiriyor ama bu biraz acı tatlı çünkü aynı zamanda Hannah'yla ilgili her şeyi silip attığım anlamına da geliyor. Raven ve ben son zamanlarda onun hakkında hiç konuşmadık ve bu şekilde kalmasını umuyorum. Onunla yıllardır kız kardeşiyle nişanlı değilmişim gibi davrandığımız bir balonun içinde var olmaya çalışmamız tuhaf ama şimdilik işimize yarıyor gibi görünüyor.

"İşin bitti mi?" diye soruyor, dizüstü bilgisayarıma bakarak.

Başımı sallıyorum ve kapatıyorum. "Evet. Çok yoruldum."

Raven pijamalarıma bakıyor ve başını sallıyor. "Hadi yatağa gidelim o zaman."

Elimi sıkıca kavrıyor ve beni kendine çekiyor, yatak odamıza doğru ilerlerken ikimiz de sessizleşiyoruz. Gün geçtikçe Hannah'yla olan her anımın üzerine bir şeyler yazılıyor, ta ki bir gün etrafıma baktığımda duvarlarımda Raven'dan başka bir şey bulamayana dek.

Raven elimi bırakıyor ve yanakları pembeleşmiş bir halde yatağın kendi tarafına doğru yürüyor. Kollarımda uyuduğu ilk geceden beri her gece yatağa birlikte giriyoruz ama yine de bu konuda utanıyor. Bu garip, çünkü birbirimizle her zaman çok rahattık.

Yatağa girerken ikimiz de sessizdik ve yüzümde bir gülümsemeyle ona doğru döndüm. "Neden bu kadar gerginsin, Cupcake?"

Kıkırdıyor ve o da kendi tarafına dönüyor, ikimiz de birbirimize bakıyoruz. "Emin değilim. Sanırım bu bizim için hala yeni bir şey?"

Gözlerimin göğüslerine inmesine izin vermemek için elimden geleni yaparak gözlerine bakıyorum. "Öyle mi? Kısa bir süre önce kanepede kollarımda uyuyakalmıştın."

Gözleri biraz daha açılıyor ve yanakları hızla kızararak başka tarafa bakıyor. "Bunu bana hatırlatmak zorunda mıydın? O geceki davranışımdan dolayı çok utanıyorum, Ares. Ne kadar özür dilesem az."

Ona uzanıyorum ve yanağını hafifçe okşayarak yüzünü kendime çeviriyorum. "Özür dileme," diye fısıldıyorum. "O zaman sana ne söylemiş olursam olayım, bunu hiç umursamadım."

Başını sallıyor ve bir kez daha benden saklanarak gözlerini kapatıyor. Bu sefer, bunu yapmasına izin verdim.

"Bu o kadar da kötü değil, değil mi?" diye fısıldıyor sonunda. "O gece beni asla istemeyeceğini söylemiştin ve bunu biliyorum. Asla Hannah olamayacağımı biliyorum ama..."

"Yapma," diye kestim sözünü. "Yatağımızda ondan bahsetme, Rave."

Gözlerinde büyük bir kederle bana bakıyor. "Dürüstlük anı mı? Bu yatak *bizimmiş* gibi hissettirmiyor. Her gece *onun* yatağında uyuyormuşum gibi hissediyorum."

Raven bana sırtını dönüyor ama ben üzerine eğilip onu yüzüme bakmaya zorluyorum. "O zaman bütün yatağı dışarı atarız, Raven." Gözleri açılıyor ve yanağını hafifçe okşuyorum. "Yeni bir tane sipariş edelim."

Başını sallıyor ve tereddütle pijamamın yakasına uzanıyor. "O zaman bunları da atabilir miyiz?"

Şaşkınlıkla aşağı baktım. Düz mavi kareli pijamalar.

"Hannah ile aynı pijamaları giydiğinizi biliyorum ve belki de bu küçük ve çocukça bir davranış ama ben..."

Yatakta doğruluyorum ve ikimiz de dizlerimizin üzerinde oturana kadar onu kendimle birlikte yukarı çekiyorum. "Çıkar şunu karıcığım."

Titreyen elini göğsüme doğru kaldırırken çarşaflar beline dolanıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve üst düğmemi açmadan önce bir an tereddüt ediyor. Göğsüm gittikçe daha fazla göründükçe güzel yüzünü izliyorum, kızarma şeklini, yüzünün şeklini not alıyorum.

nefes alış verişi hızlanıyor. Son düğmeyi açıyor ve yakaları tuttuğu gibi düşmesine izin veriyor.

Raven bana bakıyor, gömleğimi omuzlarımdan iterken bakışları ısınıyor, parmakları yavaşça hareket ediyor, göğsüm çıplak kalana kadar tenimin üzerinde g e z i n m e l e r i n e izin veriyor.

Kalçalarımı kaldırıp başımı eğerek onu kışkırtıyorum. Raven tereddüt ediyor, ben de ellerini tutup pantolonumun üst kısmına yerleştiriyorum. "Çıkarmak istediğini söylemiştin bebeğim. O zaman hepsini çıkar."

Dudağını ısırıyor ve yavaşça aşağı çekmeden önce parmaklarını bel bandının etrafında kıvırıyor.

Karnımın alt kısmındaki V çizgilerini ortaya çıkarırken nefesi kesiliyor ve sikimin sertleşmesine engel olamıyorum. Yüzünde böyle muhteşem bir kızarıklık varken, dudakları hafifçe ayrılmışken ellerinin üzerimde olması. *Sikeyim*.

Pantolonumu kalçalarıma kadar indiriyor ve ben de ona sırıtıyorum. "Aferin kızıma," diye fısıldıyorum ve bana bakıyor, gözlerinde açık bir arzu var. Onu kucağıma aldığım gece bana böyle bakmıştı ve o zamandan beri yüz ifadesi rüyalarıma giriyor.

Pantolonumu çıkarırken kendi kendime gülümsüyorum, üzerimde boxer şortumdan başka bir şey yok, ereksiyonum ortada. Raven ona bakıyor ve alt dudağını emiyor, sert meme uçları arzusuna ihanet ediyor.

"Pijamayla uyumaktan hep nefret etmişimdir," diye itiraf ediyorum, sesim yumuşak, sanki bilinçaltımda o anı bozmaktan korkuyormuşum gibi. "Sadece yarı çıplak kalarak seni rahatsız etmek istemedim."

Başını sallıyor ve gözlerini tekrar benimkilere dikiyor. "Hiç de rahatsız değilim. Erkek mankenleri her zaman neredeyse hiçbir şey giymeden görüyorum, hatırladın mı?"

Onun başka erkeklerle samimi çekimler yaptığını düşündükçe içimi bir sıkıntı kaplıyor. Benim şirketime geçmesi için bir yol bulmalıyım. Menajerine de güvenmiyorum. Raven ne kadar güzel olduğunun farkında değil gibi görünüyor. Sanki model kişiliğini ve gerçek benliğini birbirinden ayırıyor ve bir şekilde, zihninde, ikincisi eksik. Nedenini hiç anlamadım ama bunu düzeltmeye kararlıyım.

"Oh, hatırlıyorum," diyorum ona, sesim kısık. Eğiliyorum ve saçının bir tutamını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hatırlatsana, şu son yaptığın iç çamaşırı kampanyası... Böyle bir şeydi, değil mi?"

Onu kendime doğru çekiyorum ve bir elimi saçlarından geçirip başını geriye yatırarak boynunu ortaya çıkarıyorum. Dudaklarımı kulağına indirdiğimde nefesi kesiliyor,

Dişlerim kulak memesini sıyırıyor. "Tom Foster'a böyle poz vermiştin, değil mi? Söyle bana aşkım, seni böyle tutarken o da benim kadar sert miydi?"

Boynunu öpüyorum, dişlerim küçük bir iz bırakarak aşağı doğru emmeden önce bir anlığına tenini sıyırıyor. Raven'ın nefesi kesiliyor ve göğsünü göğsüme bastırması beni çılgına çeviriyor. Elleri saçlarımın arasından geçiyor, sıkıca kavrıyor.

"Hayır," diyor, sesi fazlasıyla çekici. "O çok profesyonel. Çekimler göründüğü kadar samimi değil, söz veriyorum. Etrafta çok fazla insan var ve bir pozisyondan diğerine çok hızlı geçiyoruz."

Dudaklarımı boğazına götürüyorum ve onu oradan öpüyorum. "Güzel," diyorum ona. "Onun için iyi. O zaman bir gün daha CO2 üretecek."

Kıkırdıyor ve ses doğrudan kalbime gidiyor, içimi ona duyduğum fiziksel ihtiyaçtan çok daha derin bir özlemle dolduruyor. "Bu kadar sahiplenici olduğunu hiç fark etmemiştim," diye fısıldıyor.

Ona bakmak için geri çekiliyorum ve parmaklarımı kafa derisine doğru itiyorum, belini kavrayışım sıkılaşırken saçlarından daha fazla tutuyorum. "Ben hiç olmadım. Ta ki *sana* kadar. Sen... evet, sen oyunu değiştirdin. Her şeyini istiyorum, Raven. Her yönden benim olmana ihtiyacım var."

Gözlerinde büyük bir kırılganlıkla bana bakıyor. "Ben zaten seninim, Ares."

Parmaklarımın belinden yukarıya, kaburgalarının üzerinden göğüslerinin alt tarafını izleyene kadar hareket etmesine izin veriyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Henüz değil. Hepiniz değilsiniz. Ama olacaksın."

Yüzünü kavrıyorum, başparmağım dudaklarını okşuyor. Bana açılıyor ve dili parmağımın yanından geçerken neredeyse kendimi kaybediyorum. Çok seksi görünüyor, saçları dağılmış ve elimde, o seksi gecelik, gözlerindeki o bakış.

"Dürüstlük anı," diye fısıldıyorum. "Sana karşı koyamıyorum. Düğünümüzde seni nasıl öptüğümü ve sonra ofisinde tekrar öpüştüğümüzü düşünmeden edemiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var, Raven. Başka bir tada ihtiyacım var."

Tereddütle eğiliyor, dudakları benimkinin kenarına değiyor. "O zaman al," diye fısıldıyor. "Almak için seninim."

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda inliyorum, elleri vücudumun üzerinde hissettiğim aynı ihtiyaçla dolaşıyor. O inliyor ve benim sikim ihtiyaçtan seğiriyor. Dilinin benimkine dolanması gerçek dışı ve ben zaten biliyorum

sikimi onun küçük güzel ağzında istiyorum. Karım lanet bir büyücü, şüphesiz.

"Raven," diye fısıldıyorum dudaklarına, uzaklaşıyorum. Nefes nefese, dudakları hafifçe şişmiş ve *beni beceriyor*. Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Omzuna bastırıp yatağımıza düşmesini sağlarken sırıtıyorum. "Ares," diye inliyor, ismim dudaklarında bir yakarışa dönüşüyor.

"Son zamanlarda benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun bebeğim? Seni bu seksi kıyafetlerle evimde dolaşırken izlemek? Bana her gülümsediğinde, beni zayıf düşürüyorsun."

Ona doğru eğildim, kendimi ön kollarımın üzerinde tutarken sikim amına doğru bastırdı. "Mücadele eden tek kişi sen değilsin, Ares," diye fısıldıyor.

Sırıtıyorum ve eğiliyorum, dudaklarım onunkilere sürtünüyor, bir, iki kez, sonra dalıp onu tamamen öpüyorum. Bana karşı çok harika hissediyor ve bu çok gerçeküstü. Kalçalarımı ona doğru itiyorum ve ağzımın içinde inliyor, bacağını kalçama doluyor, sanki daha fazlasını istiyormuş gibi. Lanet olsun.

Raven aniden göğsümü itince inliyorum ve kafam karışmış bir şekilde ona bakmak için geri çekiliyorum. Kafası karışmış görünüyor ve başını telefonuna doğru eğiyor. Alarmının çaldığını bile duymamıştım. "Bu da ne böyle?"

Beni itiyor, ben de oturuyorum, sikim boxer'ımın içine kaçıyor. "Şu anda Asya'da yayında olan bir kampanyam var. Sözleşmemin bir parçası olarak, bir saat boyunca sosyal medyadaki içerikle ilgilenmem gerekiyor."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yüksek sesle inliyorum. "Dalga geçiyorsun benimle."

Başını sallar ve telefonunda gezinmeye başlar. "Berbat bir zamanlama, biliyorum. Ben sadece..."

Onu kendime doğru çekiyorum ve öpüyorum, ellerim saçlarında toplanıyor. "Kampanyanın canı cehenneme," diye fısıldıyorum öpücüklerimin arasında. "Cezasını ödeyeceğim. Seni öpmeye devam etmeme izin verirsen her şeyi yaparım."

Kıkırdıyor ve göğsümü itiyor, gözlerindeki şehvete rağmen ifadesi uyarıcı. "Hayır," diyor bana. "Ben böyle biri değilim. Böyle sorumsuz olmaktan nefret ediyorum."

Yatakta doğruluyor ve ben de saçma sapan iş yüzünü takınırken inliyorum. Evet, şimdi onu öpmeme izin vermesinin imkanı yok.

Onun yanına oturuyorum, omuzlarımız birbirine değiyor ve ben öfkeli sikimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. En son ne zaman

birini bu kadar çaresizce istediğimi hatırlamıyorum. Hiç istediğimi sanmıyorum.

Raven soluk soluğa kalıyor ve sonra kahkahayı patlatıyor, yanakları bir kez daha pembeleşiyor. Merakımı yenemeyerek omzunun üzerinden eğilip telefonuna bakıyorum.

"Ne oluyor lan?" Telefonunu elinden çekip alıyorum ve Instagram DM'lerindeki sik fotoğrafına bakıyorum. "Kim lan bu?"

Daha önce hiç hissetmediğim kadar yoğun bir kıskançlık her düşüncemi çalıyor, yerine Raven'ın ve benden sakladığı erkek arkadaşının görüntülerini koyuyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyor telefonunu geri çalarken. "Bunlar bana hep geliyor." Mesajı silip bir sonrakine geçmesini izliyorum, hiç etkilenmemiş ve kıskançlığımdan tamamen habersiz.

Benim neyim var böyle? Hannah'nın buna benzer sayısız mesaj aldığından hiç şüphem yok ve bunu her zaman işinin bir parçası olarak görmezden geldim, ama Raven için aynı şeyi yapmanın imkânsız olduğunu görüyorum.

"Raven."

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırıyor ve ben de elini uzatıp parmaklarımızı birbirine doluyorum.

"Alyansın nerede lan?"

Gözleri açılıyor ve başka tarafa bakıyor. "Çıkardım."

"*Çıkardım* da ne demek?"

Elini benimkinden çekip yorganın altına sokuyor. "Bu sadece... bu daha çok Hannah'nın tarzı ama benim değil. Bunu giymek doğru gelmiyor."

Sırt üstü yatıyorum ve bir süre tavana bakıyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum ama bunu yapamıyorum.

"Gelecek hafta," diyorum ona, ses tonum niyet ettiğimden daha sert. "Gelecek hafta sana yeni bir yüzük alacağız ve sen de onu takacaksın."

Otuz İkinci Bölüm

ARES

Saate bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Akşam saat neredeyse on olmuş ama Raven hâlâ eve gelmemiş. Üst üste üçüncü gündür bu kadar geç saate kadar çalışıyor ve ben endişeleniyorum. Kendini aşırı yoruyor. Her sabah evdeki spor salonumuzu kullanıyor ve evden iğrenç görünümlü yeşil bir smoothie'den başka bir şey almadan çıkıyor. Sonra tüm gün boyunca planladığı modellik işlerini yapıyor ve ardından kendi ofisine gidip orada birkaç saat çalışıyor. Çok fazla çalışıyor ve neredeyse hiç yemek yemiyor. Yeterince dinlenmiyor da. Bu sürdürülebilir değil ama kendine daha iyi bakmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.

Bir yanım da onu öptüğümde rahatsız ettiğimi ve belki de eve bu kadar geç gelmesinin sebebinin bu olduğunu düşünüyor. İlgileniyor gibiydi ama onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Şimdi bunu düşünmek için çok fazla zamanı oldu, yapmaması gerekirken kendini suçlu hissediyor.

Telefonum çalıyor ve arayanın Raven olduğunu düşünerek hemen gülümsüyorum. Eve dönerken arabadayken beni aramaya başladı ve bu günün en sevdiğim anlarından biri haline geldi.

Ama o değil.

Telefonumun ekranına bakıyorum, açıp açmamakta kararsızım. Sonunda aramayı cevaplamaya karar verdim.

"Ares?"

"Hannah."

"Tanrım, seni çok özledim. Sadece... neden aramalarımı reddediyorsun? Bana kızgın olduğunu biliyorum Ares, anlıyorum. Bu sefer gerçekten çuvalladım ve seni incittiğimi biliyorum ama lütfen beni böyle görmezden gelme. Bunu yaptığında dayanamayacağımı biliyorsun."

Yepyeni kanepemize yaslanıp iç geçiriyorum. "Benim ihtiyaçlarımın seninkilerden farklı olabileceği hiç aklına geldi mi? Evet, Han, sessiz kalmayı kaldıramadığını biliyorum ama benim her şeyden önce ihtiyacım olan şey alan."

Bir an sessiz kaldı. "Ares, ben... sana ne oldu? Sen... sen bana daha önce hiç böyle davranmamıştın. Gerçekten üzgünüm, tatlım. Sana yemin ederim ki Raven'a bunu yaptıracaklarını bilmiyordum. Bizi bu çılgın duruma sokmak istememiştim. Gerçekten *kız kardeşimle* evlenmeni istediğimi mi sanıyorsun? Buna izin verdiği için ne kadar üzgün olduğumu biliyor musun?"

Çenemi sıkıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bu onun hatası değil. Seçimleriniz için onu suçlayamazsınız."

"Ares! Uzak dursaydı bunların hiçbiri olmazdı. Ne düşündüğünden emin değilim. Sanırım annem ve babamın arkadaşlığının peşinde."

Kapı açılıyor ve Raven yüzünde tatlı bir gülümsemeyle oturma odasına girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum.

"Bak, gitmem gerek. Seninle sonra konuşuruz."

Hannah veda etmeye bile fırsat bulamadan aramayı sonlandırdığımda Raven bana kaşlarını çatıyor. Beni hemen geri arıyor ve ben de garip bir suçluluk duygusu beni esir almışken aceleyle aramayı reddediyorum. Tek yaptığım Hannah'yla konuşmaktı ama nedense kendimi karımı aldatmış gibi hissediyorum.

"Kimdi o?" diye soruyor, sesi yumuşak.

Tereddüt ediyorum. "Hannah."

Raven bir an bana baktı ve sonra oflayıp başını salladı. Çenesini öfkeyle sıkıyor ve yanımdan geçip doğruca yatak odamıza gidiyor.

"Önemli bir şey değildi," diyorum onu takip ederek. "Ona arkadaş olabileceğimizi söyledim ama mesajlarını görmezden geliyordum, o da beni aradı."

Raven duraksıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözlerini devirmeden önce alaycı bir şekilde "Arkadaşlar," diye tekrarlıyor.

"Rave," diye yalvarıyorum.

Başını sallıyor ve banyoya girip kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Lanet olsun. Ne yapmam gerekiyor? Yanlış bir şey yaptığımdan bile emin değilim. Tanrı aşkına. Raven'la aramız çok iyiydi ve ben her şeyi berbat ettim. Hannah'yla konuşmanın benim için iyi olmayacağını biliyordum. Hannah'nın benden ne istediğini biliyorum ve ona bunu veremeyeceğimin de farkındayım. *İstemiyorum* bile ama Raven buna asla inanmaz. Yıllardır beni kız kardeşiyle görmek zorundayken nasıl inanabilir ki?

Birlikte seçtiğimiz yatağa oturdum ve onu yatıştırmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Evlendiğimizde ona sadakat sözü vermiştim ve bu sözümden asla dönmeyeceğimi bilmesini istiyorum. Hiçbir şey değilse bile, ona asla ihanet etmeyeceğimi bilmesini istiyorum.

Üzerinde havludan başka bir şey olmadan banyodan çıkıyor ve beni yatağımızda otururken görünce duraksıyor. Gözleri öfkeyle parlıyor ve ben tereddütle elimi uzatıyorum. "Buraya gel, Rave."

Gözlerini bana dikiyor ama dediğimi yapıyor, açılmış bacaklarımın arasında duruyor, gözleri benimkilerde.

Elini tutuyorum ve telefonumu içine yerleştiriyorum. "Kontrol et. Mesajlarının hiçbirine cevap vermedim. Arama geçmişimi kontrol et. Bugün ilk kez aradığında açmışım."

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" diye tersliyor.

Ona gülümsedim. "Bebeğim, sana telefonumu verdim çünkü kontrol etmeni *istiyorum*. Bu seninle oyun oynamak değil. Bu sana istediğin dürüstlüğü veriyorum."

Telefonuma bakıyor ve bir an için gözlerinde saf bir ıstırap parlıyor. Sonra yüzünde ciddi bir ifade ile telefonumu bana geri verdi. "Boş ver," diyor bana, sesi yumuşak. "Bunların hiçbirini görmeme gerek yok."

Bir an için karıma baktım. "Dürüstlük istedin, değil mi? O yüzden bana bir an dürüst ol. Telefonuma neden o şekilde baktığını bilmek istiyorum."

Raven gözlerimin içine bakıyor ve iç geçiriyor. "Büyükannenin kurabiye yaptığı ve Sierra ile beni kurabiyeler için kavga ederken filme aldığın günü hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum, o anıyı düşününce bile sikim kalkıyor. Telefonumu almak için kollarıma tırmanmıştı ve ben de onu duvara doğru itmiştim, vücudu benimkine yaslanmıştı. Bu sadece birkaç dakika, ama bana karşı hissettiği duyguyu hala hatırlıyorum.

"O videoyu sildiğimde, çektiğin son fotoğrafı gördüm. Hannah'nın yatakta çekilmiş bir fotoğrafıydı. Telefonunu karıştırmak istemiyorum çünkü

bunlardan herhangi biriyle yüzleşmek istemiyorum."

Ellerimi beline doluyorum ve yalvarırcasına ona bakıyorum. "Zarafet," diye hatırlatıyorum ona. "Bana biraz zarafet verir misin?"

Bana baktı, hazırlıksız yakalanmıştı.

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Ares. Ben... Ben sana kızgın değilim. Daha çok kendime kızıyorum."

Onu sıkıca kavrıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, bebeğim. Sen benim karımsın. Nasıl ya da neden evlendiğimiz önemli değil - önemli olan tek şey şu anda evli olmamız. Eski sevgilini arıyor olsaydın çok kızacağıma emin olabilirsin, yani evet, yanlış bir şey yaptım. Eğer bu senden kabul edeceğim bir davranış değilse, benim de yapmam gereken bir şey değil. Hannah'nın hayatımızın bir parçası olup olmayacağını ve nasıl olacağını konuşmamız gerekecek ama bu şu anda yapmamız gereken bir şey değil. İkimiz de bunu düşünsek ve Hannah ve benimle ilgili sınırlarının ne olduğuna karar verdikten sonra bana haber versen nasıl olur? Sen neye karar verirsen ben de ona saygı duyacağım."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ya onunla bir daha asla konuşmanı istemediğime karar verirsem?"

Ona gülümsüyorum. "O zaman yapmayacağım. Sen benim karımsın, Raven. Seni her zaman herkesten ve her şeyden üstün tutacağım. Her *zaman.*"

Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor, yüz ifadesi temkinli bir umutla dolu. Farkında değil ama benden Ay'ı isteyebilir ve ben de ona vermeye çalışırım. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok.

Otuz Üçüncü Bölüm

ARES

Kamera akışımda geziniyorum, buruk bir duygu. Hannah her zaman birlikte fotoğraf çektirmekten nefret ederdi, bu yüzden fotoğraflarının çoğunda yalnızdı. Birlikte çok fazla fotoğrafımız yok ve ikimizin de gülümsediği tek bir fotoğraf bile bulamıyorum. Bu fotoğrafların hepsi zorlama görünüyor, sanki benimle fotoğraf çektirerek beni eğlendirdiğini biliyormuşum gibi.

Ayarlarıma gitmeden ve fabrika ayarlarına sıfırlama düğmesinde duraklamadan önce ailem ve arkadaşlarımla olan tüm fotoğraflarımı buluta yüklerken iç geçiriyorum. Tıklamadan önce bir an tereddüt ediyorum. İstediğim şey yeni bir başlangıç. Raven'ın da benim de ihtiyacımız olan şey bu ama gerçek hayatta buna sahip olamayız. Yüklerimiz bizi aşağı çekmeden birbirimize dürüstçe bir şans verme lüksüne sahip değiliz. Hayatımın bir bölümünü silmenin acı verici olacağını düşünmüştüm ama Raven'ı incitme düşüncesi daha acı verici. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım.

Aramızdaki şeyler biraz tuhaftı. Hannah bir faktör değilmiş gibi davranıyorduk ve bu bizim için işe yarıyordu, ta ki yaramayana kadar. Onu yeterince incittim. Telefonumdaki hiçbir şeyin onu üzmesi riskini göze alamam. Hannah'yla olan geçmişimi hatırlamak ikimiz için de yeterince zor.

Telefonumun sıfırlanmasını izliyorum ve Raven'ın doğum günü ile düğünümüzün bir kombinasyonunu seçerek yeni bir şifre girerken kendi kendime gülümsüyorum

Tarih. Her şeyi silmenin bu kadar iyi hissettireceğini bilseydim, bunu uzun zaman önce yapardım.

Raven içeri girdiğinde beni telefonuma sırıtırken buluyor ve yüzüne bir gülümseme yerleştirmeden önce ifadesi düşüyor. Telefonumu yere bırakırken onu dikkatle izliyorum.

"Beklediğimden daha erken geldin."

Başını sallıyor ve omzunu ovuşturuyor. "Sette düştüm. Sırtım bütün gün ağrıyordu, ben de evden tasarımlarım üzerinde çalışırım diye düşündüm."

Ayağa fırladım ve ona doğru koştum. "Yaralandın mı? Bu nasıl oldu?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Sadece sakarlık yapıyordum. Bütün gün dalgındım. Gerçekten hepsi benim hatamdı."

İçimi çekiyorum ve ellerimi omuzlarına koyup hafifçe masaj yapıyorum. Ne düşündüğünü bilmek için tahmin etmeme bile gerek yok. Sanırım bu durumdan kaçınamazdık. Bir noktada Hannah'yla ve onunla paylaştığım geçmişle yüzleşmek zorunda kalacaktık. Sadece iş başa düştüğünde bu kadar net olacağımı beklemiyordum.

Saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırırken iç çekiyorum, elim öylece kalıyor. Son zamanlarda çok mesafeliydi ve onu çok özlüyorum. Yanağını hafifçe kavrıyorum ve eğilip alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Geçen seferden beri onu doğru düzgün öpmeye cesaret edemedim, çok fazla şey istediğimden korkuyorum, çok erken.

"Hadi," dedim ona. "Kaslarını gevşetmek için sıcak bir duş al, sonra sana masaj yapacağım."

Bir an tereddüt ediyor ama sonra başını sallıyor. Bugün özellikle mesafeliydi. Normalde gün içinde bana en az birkaç kez mesaj atardı ama hiçbir mesajıma cevap vermedi. Sanki dünkü telefon görüşmesi ona geçmişten asla kaçamayacağımızı fark ettirmiş gibi.

Vücudunda kullandığını bildiğim yağı ararken iç geçiriyorum. Bugün nasıl yaralandığını araştırmam gerek. Oraya gelmeden önce tüm setlerini tek tek kontrol etmesi için bir güvenlik koordinatörü tutmam gerekebilir.

"Ares?"

Kafamı kaldırdığımda Raven'ın birkaç adım ötede, beyaz bir havluyla sarılı bir şekilde durduğunu görüyorum. "Buraya gel," diyorum yatağı okşayarak. "Uzan."

Raven havlusu hâlâ üzerindeyken yüzüstü yatıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Ne düşünüyordum ki, ona masaj teklif ediyordum? Ellerimi onun vücudunda o kadar uzun süre tutmaya dayanamam. Bu aptalca bir fikirdi ama bu beni yağa uzanmaktan alıkoymadı.

Yanına diz çöküp havlusunu çekiştiriyorum. "Şunu kenara çekeyim."

Havlusunu aşağı indirip omuzlarını ve sırtının üst kısmını ortaya çıkarırken tereddütle başını sallıyor. Havluyu beline dolanana kadar aşağı çekmeden önce bir an duraksıyorum.

Masaj gibi basit bir konuda hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. Onda karşı koyamadığım bir şey var. En son ne zaman bir kadından bu kadar etkilendim?

Sırtına biraz yağ dökerken kalbim hızla çarpıyor. "Ellerim üşüyor mu?" Yağı omuzlarına sürüp hafifçe yoğururken soruyorum.

Raven mutlulukla iç geçirir. "Hayır, bu mükemmel."

Ellerimi yukarı kaldırıp başparmaklarımla ensesine masaj yaparken, parmaklarımın uçlarıyla kafa derisine bastırırken yan profilini izliyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyor. "Bu çok iyi."

Lanet olsun. Sikim anında sertleşiyor ve boynuna masaj yapmaya devam ederken çenemi sıkıyorum, tırnaklarım kafa derisini kazırken başparmaklarımla daireler çiziyorum.

"Ares," diye inliyor ve onu çevirip öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Hay sikeyim. Adımı söyleme şekli gerçek dışı. "Bunu seviyorum."

"Üstüne çıkmama izin ver," diyorum, bacaklarımı onun iki yanına yerleştiriyorum, böylece vücut ağırlığımın daha fazlasını kullanabiliyorum.

Altımda biraz kayıyor ve ellerini yukarı kaldırıp yoldan çekiyor. Lanet olsun. Bana göğüslerinin yan tarafını net bir şekilde gösterdiğinin farkında mı? Lanet olsun. Şükürler olsun ki ne kadar sert olduğumu anlayamıyor.

Ellerimi aşağı doğru hareket ettirerek omuzlarına ve sırtına masaj yapıyorum, kaslarındaki gerginliği elimden geldiğince azaltmak için zaman ayırıyorum. Başparmaklarım sırtındaki çukurlara bastırana kadar hafifçe aşağı doğru hareket etmeye devam ediyorum.

Sikeyim. Ellerim kalçalarında, onu arkadan becerirken bu şekilde tutmak isterdim. İyi bir kız gibi sikimi alacağından hiç şüphem yok. Daha fazla inlemesini istiyorum. İçine girerken dudaklarında ismim olsun istiyorum.

Daha aşağı inerken bir an tereddüt ediyorum ve direnip direnmeyeceğini kontrol etmek için havlusunu hafifçe çekiştiriyorum, ama direnmiyor. Bunun yerine kalçalarını biraz kaldırıyor ve onu altımda çıplak bir şekilde yatar hale getirene kadar tamamen çekmeme izin veriyor.

"Durma," diye fısıldıyor ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. Gözlerimi kıçından ayıramadan b e l i n e masaj yapmaya devam ediyorum. Vücudu

gerçek mükemmellik. Kıçının üst kısmını yoğururken ellerim yavaşça hareket ediyor, başparmaklarım kalçalarında çalışıyor.

"Oh," diye inliyor yine.

"Acıyor." "Burada mı,

bebeğim?"

Kalçalarına masaj yapmaya devam ediyorum, ellerimi aşağıya, kıçını tamamen kaplayana kadar hareket ettiriyorum, başparmaklarım kaslarına girerken sıkıca kavrıyorum.

"Evet," diye inliyor. "İşte."

Biraz daha alçalırken çenemi sıkıyorum, başparmaklarım iç uyluklarına sürtünüyor, amına çok yakın. Vücudumu aşağı doğru hareket ettirmeden önce bir an duraklıyorum, kendime pürüzsüz amını net bir şekilde görüyorum.

Lanet olsun. Bacaklarını ayırıp yüzümü bacaklarının arasına gömmek için dünyaları verirdim. Tadına bakmam lazım.

Ellerimi kıçının yanlarına koyana kadar daha da genişletiyorum ve başparmaklarımı kalçalarına bastırarak kalçalarına masaj yapmaya devam ediyorum. Raven biraz kıpırdanıyor, başparmağım amına değene kadar biraz yer değiştiriyor. Bacaklarını biraz açıyor ve parmağımın klitorisine bastırana kadar daha derine gitmesine izin veriyor.

Bir an duraksıyorum ve geri çekilmeyince gülümsüyorum. Yavaşça kıçını yoğurmaya başlıyorum, başparmağımı klitorisine karşı yerinde tutuyorum. Hareketlerim artık tedavi edici olmaktan çok şehvetli, ama o aldırmıyor gibi görünüyor. Yüzüne bir bakış atıyorum ve gözleri kapalı bir şekilde kızarmasına sırıtıyorum.

Kalçalarına masaj yapar gibi yaparken klitorisinin etrafında daireler çizmeye başladığımda hareketlerim neredeyse fark edilmiyor. Nefes alışları yumuşak soluk alıp verişlere dönüşüyor ve alt dudağını ısırmasını izliyorum, şüphesiz inlemelerini tutmak için elinden geleni yapıyor.

Klitorisine daha sert bastırırken sırıtıyorum ve sol elimi yaklaştırarak iç uyluğuna masaj yapıyormuş gibi yapıyorum. Kalçaları sanki daha fazlasını istiyormuş gibi hafifçe hareket ediyor ve parmaklarımı amının üzerinde gezdirerek ıslaklığın tadını çıkarıyorum. Ne zamandır tahrik oluyordu?

Bunu ne kadar ileri götürmeme izin vereceğini merak ediyorum. Onu b o ş a l t m a m a izin verecek mi?

Başparmağımı çekip dudaklarıma götürüyorum ve emiyorum. Onun tadına bakarken gözlerim kapanıyor. Keşke daha fazlasına sahip olabilseydim. Kahretsin, keşke onu arkadan yerken ellerinin ve dizlerinin üzerine oturtabilseydim.

Ellerimi amından çekip kalçalarının arkasına masaj yapmaya

başlıyorum, sabırla daha fazlasını istediğine dair bir işaret bekliyorum.

herhangi bir çizgiyi geçerek.

Raven altımda kıvranıyor ve parmaklarım tekrar amına girene kadar kendini hafifçe yeniden konumlandırıyor ve ben de bir gülümsemeyi ısırıyorum. Evet, sevgili karım daha fazlasını istiyor.

"Benim için bacaklarını aç," diyorum ona, sesim sert ve talepkâr. "Uyluklarındaki kasları çalıştırmama izin ver."

Ellerimi kalçalarına koyuyorum ve bacaklarının yerini değiştiriyorum, ta ki onu dizlerinin üzerine çöktürüp kıçını havaya kaldırana kadar. Gözlerini kapalı tutuyor, etkilenmemiş gibi davranıyor ama nefesi onu ele veriyor.

Bir de sırılsıklam, şişmiş amcığı.

Yağı kaptığım gibi sırıtıyorum ve parlayıp ıslanana kadar kıçından aşağı döküyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Sanırım çok fazla kullandım bebeğim. İzin ver senin için temizleyeyim."

Üç parmağımın sırtından aşağı inmesine izin veriyorum, parmaklarımı aşağı doğru sürüklerken orta parmağımı bir anlığına hafifçe kıçına sokuyorum. Yüksek sesle inliyor ve yüzünü yastığına daha da gömüyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. Bundan hoşlanıyor, değil mi?

Amını tamamen kavrayıp elimin topuğunu içine bastırırken kıkırdıyorum. "Çok fazla yağ kullandım," diye yakınıyorum, ona dokunma şeklim için bahaneler uyduruyorum.

"Sorun yok," diye fısıldar. "Sadece sür. Cildim onu emecektir."

"Öyle mi?"

Elimi amının altına kaydırıyorum, parmaklarımı yavaşça yukarı çekip tenine bastırırken yağ olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi yapıyorum, ta ki iki parmağım yanlışlıkla içine girene kadar. Yastığına doğru inleme şekli gerçek dışı.

"Çok fazla yağ var," diye inliyorum, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Onu yavaşça parmaklıyorum, g-noktasını bulmak için zaman ayırıyorum. Raven bulduğumda adımı inliyor ve hızımı artırıyorum, sol elimi klitorisini okşamak için kullanırken sağ elim amını sikmek istediğim şekilde sikiyor. Kendi lanet parmaklarımı hiç kıskanmamıştım, ama işte buradayım, karımın aç amında kaybolmalarını izliyorum.

"Ares, *lütfen.*"

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirirken sırıtıyorum, dokunuşum sert. Kalçaları parmaklarıma karşı geri itmeye başlıyor ve *lanet olsun*, keşke sikimi ona doğru kaydırabilseydim. Adımı haykırmasını istiyorum.

"Evet bebeğim," diye inliyorum nefes alışları hızlandığında. "Aynen böyle."

Kasları parmaklarımın etrafında geriliyor ve adımı inliyor. Sanki lanet bir dua gibi söylüyor ve kahretsin, sadece onun sesi bile beni boşalmaya yaklaştırıyor.

Yüksekten inerken parmaklarımı çekiyorum ve tekrar düz yatması için onu nazikçe yeniden konumlandırıyorum. Altımda rahatlıyor ve ben de sanki onu az önce boşaltmamışım gibi bacaklarına masaj yapmaya devam ediyorum. Bana bir kez bile bakmadığını düşünürsek, olanlar hakkında konuşmaya hazır olmayabilir, ama sorun değil. Adımı inlemesi şimdilik benim için yeterli. Son zamanlarda benden soğuk bir şekilde kaçmasından çok daha fazlası.

Eğilip sırtının alt kısmına bir öpücük konduruyorum. "Bir duş daha alman gerekebilir, Wifey. Vücudunun her yerine yağ bulaştırdım."

"Evet," diye fısıldıyor. "Ben şimdi gidip bir duş daha alacağım."

Tenini tekrar öpüyorum ve geri çekiliyorum. "Birkaç dakika içinde bir konferans görüşmem var, o yüzden duş almadan önce biraz rahatla aşkım." İçimi çekiyorum ve bir kez daha eğilip bu sefer kürek kemiğini öpüyorum.

Üzerinden kalkıp ayağa fırlıyorum ve odamızdan çıkarken ona hızlıca bir kez daha bakıyorum. Gülümseme şekli, yüzünün bir kısmının kolunun arkasında kapalı olması... evet, bu ifade bu gece rüyalarıma girecek.

Otuz Dördüncü Bölüm

KUZGUN

Ne yaparsam yapayım, dün geceyi aklımdan çıkaramıyorum. Bana dokunma şekli... Kalçalarıma masaj yaparken bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. Arkamı dönseydim ne olurdu? Hayal ettiğim gibi bedenimi ele geçirir miydi?

Benimle nasıl dalga geçtiğini düşünürken dudağımı ısırdım. Vücudumla ustaca oynadı, masaj yapmaktan başka bir şey yapmıyormuş gibi davranırken beni yavaşça daha da ileri itti, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyor ve kalçalarımı sıkıyorum, aklımı Ares'ten uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum ama başarısız oluyorum. Her geçen gün onu daha çok arzuluyorum.

Kapım yumuşak bir sesle çalınıyor ve şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "Raven?" Hannah ofisime girdiğinde tüylerim diken diken oluyor. "Merhaba," diyor usulca. Masamın önündeki koltuğa doğru yürümeden önce bir an tereddüt ediyor. Karşıma oturuyor ve gülümsüyor.

"Merhaba," diye tekrarlıyorum, cevabım gecikiyor.

Hannah daha önce hiç görmediğim kadar bitkin ve kalbi kırık görünüyor ve bu beni büyük bir suçluluk duygusuyla dolduruyor.

"Özür dilerim," diyor, sesi o kadar yumuşak ki neredeyse kaçırıyordum. "Ben... Seni daha önce görmeye gelmeliydim, Rave. Son zamanlarda pek iyi bir ruh halinde değildim. Sanırım her şeyi enine boyuna düşünmem biraz zaman aldı,

Anlıyor musun? Ares'ten ayrıldığımda, ben... Sanırım ne yaptığımın tam olarak farkında değildim. Düğünü pek çok kez ertelemiş ve paçayı kurtarmıştım. Bu sefer de aynısı olacak sanmıştım."

Kucağıma bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ama

değildi." "Hayır," diyor. "Değildi."

Başımı kaldırıp onunla yüzleşmek için kendimi zorluyorum. "Sana söyledim, Han. Tekrar düşünmen için sana yalvardım."

"Biliyorum. *Biliyorum*, Rave. Ne söylememi istiyorsun? Haklı olduğunu mu?"

Başımı sallıyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Hayır,

Hannah. Tabii ki hayır." "Sen de bana kızgınsın, değil mi?"

Dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum. "Başlangıçta öyleydim. Ya şimdi? Şu anda nasıl hissettiğimi bile bilmiyorum. Sanırım sadece incindim ve hayal kırıklığına uğradım. Ares'in kalbini kırmış olabilirsin Hannah ama benimkini de kırdın. Hiçbir endişemi dinlemedin, isteklerimi ve hayallerimi umursamadan hayatımla oynadın. Kendimi ne kadar kullanılmış ve manipüle edilmiş hissettiğimi biliyor musun? Sen benim ablamsın, Han. Bu dünyada bana göz kulak olması gereken tek kişi sensin ama bunu hiç yapmadın. *Asla.*"

"Raven, bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sana ilk mankenlik işini ayarlayan ben değil miydim?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve inanamayarak gülümsüyorum. "Hayır, Hannah. Tek yaptığın beni galalarından birine getirmekti. Senden herhangi bir onay almadan keşfedildim ve imzalandım."

İç çekiyor ve elini sallıyor. "Bensiz orada olamazdın, ama unut gitsin. Konumuz bu değil. Sadece kendi yöntemlerimle sana göz kulak olmaya çalıştığımı söylemeye çalışıyorum."

Başımı salladım. "Her şey her zaman *senin istediğin gibi olmayabilir,* Han. Benim için orada olduğunu hissedip hissetmeyeceğime sen karar veremezsin."

"Yani bana kızgınsın." Ses tonu suçlayıcı ve ben yenilgiyle başımı sallıyorum. Neden zahmet ettim ki?

"Neden buradasın, Hannah?"

Ofisime bakıyor ve gülümsüyor. "Buraya en son geldiğimde gelinliğimi deniyordum. Sonunda onu giyemedim bile."

Dişlerimi sıkıp başka tarafa bakıyorum. Gelinliğini düşünmek bile bana acı veriyor. Gelinliği için o kadar çok sevgi ve emek harcadım ama onu giymek bana çok acı verdi.

Hannah yüzünde samimiyetsiz bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Eminim senin üzerinde çok güzel durmuştur."

Önümdeki tasarıma bakıyorum, buna nasıl cevap vereceğimden bile emin değilim. Onu görmek bile beni çelişkili hissettiriyor. Bu bana Ares'le paylaştığım her anın onun olması gerektiğini hatırlatıyor.

"Sana iyi davranıyor mu, Rave? Sana iyi davranıyor mu?"

Başımı kaldırıyorum, dün gece bana nasıl dokunduğunu düşünürken bir an tereddüt ediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir suçluluk duygusu bana sertçe çarpıyor ve aniden midem bulanarak başımı çeviriyorum.

"Senin için endişeleniyorum. O iyi bir adam ama bana olan öfkesini senden çıkarmasından endişe ediyorum."

Kollarımı kavuşturuyorum ve koltuğumda arkama yaslanıyorum. "Ares ve ben her zaman arkadaştık," diyorum ona, sesim yumuşak. "Bu hiç değişmedi. Bana karşı hâlâ her zaman olduğu kadar iyi."

Hannah'nın gözlerinde bir şey parlıyor ama ben tanımlayamadan kayboluyor. "Bu iyi bir şey. Buna sevindim."

Gözlerini kaçırıyor, ikimiz de bir an için sessizliğe gömülüyoruz. Aramızda söylenmemiş o kadar çok şey var ki, ama ikimizin de dile getirilmesi gereken soruları soracak cesareti yok.

"Windsor'ların evliliğe neredeyse her şeyden çok değer verdiğini biliyorum," diyor temkinli bir şekilde. "Ares de farklı değil. Duyguları ne olursa olsun, sadakatinden dolayı yapmayacağı şey yoktur."

Kaşlarımı çatıyorum, ne söylemeye çalıştığından emin değilim.

"Beni hala sevdiğini biliyorum ve her zaman da sevecek ama şu anda o kadar çok acı çekiyor ki beni kendinden uzaklaştırıyor. Bence bunun nedeni kısmen, artık evli olduğu için benden uzaklaşmak zorunda olduğunu hissetmesi. Bana ihtiyacı olduğunu biliyorum ama evlilikle ilgili inançlarına ters düştüğü için beni yanına almayı reddediyor. Onun incindiğini görmek istemiyorum, Rave. Bana kızgın olduğunu ve büyük bir acıya sebep olduğumu biliyorum. Bunu telafi etmek istiyorum ama telefonlarıma bile çıkmıyor."

Düşüncelerim hızlansa da sakin kalmaya çalışarak parmaklarımı birbirine doluyor ve sıkıca sıkıyorum.

"Lütfen, Rave. Ona benimle konuşmasını söyle. İsteğimin saçma geldiğini biliyorum, özellikle de evliliğiniz gerçek olmadığı için. Kendin söyledin, ikiniz sadece arkadaşsınız ve beni ne kadar sevdiğini düşünürsek, asla bundan fazlası olmayacak, ama o sadece... o kadar güçlü bir sadakat duygusuna sahip ki. Ona bunun yersiz olduğunu hatırlat."

İçimi bir hayal kırıklığı ve keder dalgası kaplarken bir süre ona bakıyorum. "Bana yaptıkların için özür dilemeye gelmedin, değil mi? Buradasın çünkü senin adına Ares'le konuşmamı istiyorsun."

Kollarını kavuşturur ve iç çeker. "Neden her ikisini de yapmak için burada olamıyorum, Raven? İkinizi de seviyorum ve dürüst olmak gerekirse bu senin de yararına. Aramızda kalmak senin için kolay olmamalı. Her şeyin eskisi gibi olmasını istemiyor musun? Bu evliliğin senin üzerinde yarattığı baskıyı hafifletmeye çalışıyorum. Artık sahip olacağın sayısız sosyal yükümlülüğü ortadan kaldıramam ama diğer her konuda sana destek olabilirim. Bana güvenirsen, Ares senden çok fazla şey beklemeyecek ve sen de kendi hayatından çok fazla şey kaybetmeyeceksin. Sonuçta, eninde sonunda, ona geri dönmek zorunda kalacaksın, değil mi? Seni istemediğini biliyorsun. Beş yıl önce benimle birlikte olmak için nişanınızı bozdu ve hala beni istiyor."

Gözlerinin içine bakıyorum, beş yıl önce yaşadığım acıyı hatırladıkça kalbim parçalanıyor. Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasına asla geri dönemem. Kalbim onları tekrar birlikte görmeye dayanamaz. Şu an sahip olduğum şeyi kaybedemem.

"Hayır," diyorum ona, sesim yumuşak. "Senin için Ares'le konuşmayacağım. O bir çocuk değil ve ben de bir arabulucu değilim. Benden sana verdiğimden daha fazlasını isteme Hannah, çünkü benden geriye verecek pek bir şey kalmadı."

Sanki onu reddetmemi beklemiyormuş gibi gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Sanırım daha önce hiç reddetmedim. Benden istediği her şeyi yerine getirdim. Her zaman.

Ama bu bugün sona eriyor.

Bölüm Otuz Beş

KUZGUN

Sabah yorgun ve sinirli bir şekilde evimizdeki spor salonuna girerken iç çekiyorum. Hannah'yla yaptığım o konuşmada bir şeyler içime sinmemişti ve o zamandan beri ruh halimi mahvetti.

"Cupcake?"

Ares elindeki ağırlığı yere bırakırken şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Bana gülümsüyor ve yüz ifadesi araştırarak yanıma geliyor. "Günaydın," diyor elini kaldırırken, elinin tersini yüzümde gezdirirken dokunuşu şefkatli. "Dün gece yatağa çok geç geldin. İyi uyudun mu?"

Birden kendimi suçlu hissederek ondan biraz uzaklaşıyorum. Hannah'yla yaptığım konuşma düşüncelerimin o kadar derinine işlemiş ki ondan kaçamıyorum.

Bana güvenirsen, Ares senden çok fazla şey beklemeyecek ve sen de kendi hayatından çok fazla şey kaybetmeyeceksin. Sonuçta, eninde sonunda ona geri dönmek zorunda kalacaksın, değil mi?

Ona başımı sallıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Evet, bitirmem gereken bir sürü iş vardı," diye mırıldanıyorum, ona yalan söyleyerek.

Bir adım uzaklaşıp yoga matıma doğru yürüyorum, düşüncesizce esneme rutinimi uyguluyorum. Bütün gece o kadar huzursuzdum ki her türlü ağrıyla uyandım.

Hissettiğim teslimiyetle savaşmak için elimden geleni yaparken derin derin nefes alıyorum. Ares sonsuza dek Hannah'ya kızgın kalmayacak. Asla kızmaz. Yıllar boyunca, ne yaparsa yapsın onu hep affetti. Onu mihrapta terk ettiği için de eninde sonunda affedecek ve ben buna tanıklık etmek istemiyorum. Onların hikayesinde ikincil hasar olmak istemiyorum.

Arkama yaslanıp bacağımı kaldırarak diz kirişlerimi esnetmeye çalışıyorum. Ares'le ilişkimdeki ilerlemeden dolayı çok mutluydum ama Hannah'yla yaptığım tek bir konuşma, onunla geçirdiğim her saniye için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Beni asla affetmeyecek. Ares'le aramızda olanları öğrenirse benimle bir daha asla konuşmaz. Kız kardeşimle ilişkim sarsıntılı olabilir ama onu kaybetmek istemiyorum. Ares ve onun arasında kaldığımı söylediğinde haklıydı... sadece onun düşündüğü şekilde değil.

"Dur sana yardım edeyim."

Ares bacaklarımın arasına diz çöküyor ve elini baldırıma götürerek bacağımı benim için geriye itiyor. Bir süre onu izliyorum, kalbim acıyla sıkışıyor. Asla harekete geçmememin ana nedeni bunun bana her şeye mal olacağını bilmemdi ve evli olmama rağmen bu değişmedi.

Ares bacağımı omzuna atıyor ve bana doğru eğiliyor, gözleri gözlerimde. "Çok sessizsin, Cupcake. Bana biraz dürüst ol bebeğim. Ne düşünüyorsun?"

Diğer bacağımı da omzunun üzerine koyuyorum ve o da öne doğru eğilerek bacaklarımı kendime doğru itiyor. O kadar yakın ki... Tişörtünün yakasından tutup onu kolaylıkla öpebilirim.

"Hannah beni görmeye geldi," diyorum ona, ses tonum yenilmiş. Gözlerimi kaçırıyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "Seninle konuşmak istiyor. Telefonlarına çıkmadığını söylüyor."

Çenesini sıkıyor, kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum ve Ares biraz daha eğiliyor. "Peki ne yapmamı istiyorsun? Bana gerçeği söyle. Ne yapmamı isterdin, karıcığım?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Gözlerinin benden başka kimsede olmasını istemiyorum. *Benim* olmanı istiyorum."

O zaman gülümsüyor ve ben de yardım edemiyorum ama karşılığında gülümsüyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. Yıllardır ihtiyaçlarımı dile getirmekten korkuyordum ama o bunu çok kolaylaştırıyor. "Bana bir an daha dürüst ol bebeğim. Bu esneme hareketleri? Bunları hiç başka erkeklerle yaptın mı?"

Gözlerim açılıyor ve hemen cevap vermeyince dişlerini sıkıyor. "Sadece antrenörümle."

Ares bir an için baldırlarımı sıkıca kavrıyor, sonra elleri uyluklarıma iniyor. "Bunları bir daha asla başkasıyla yapmayacaksın, duydun mu beni?"

"Neden?"

Gözleri parlıyor ve kalçalarımı yukarı kaldırıyor, kalçalarımı omuzlarına doluyor, dudakları amımdan sadece bir santim uzakta. "Çünkü bu halinle çok seksi görünüyorsun ve kimsenin karımı bu şekilde görmesini istemiyorum."

Eğiliyor ve burnunu iç uyluğumda gezdirerek beni ürpertiyor. "Hiçbir erkek burada oturup seni bu pozisyonda tutarken amının tadına bakmak istemeyecek. Bunu bir daha yapmayacaksın, benden başka kimseyle yapmayacaksın."

Bana hissettirdiği arzuyu bastırmaya çalışırken ona gülümsüyorum. "Yoksa ne olur?"

Ares gözlerini bana dikiyor ve eğilip burnunu amımın üzerinde gezdirdikten sonra dudaklarını amıma yerleştiriyor. "Bu pozisyonda senden faydalanmanın ne kadar kolay olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sen bir süper modelsin, bebeğim. Seansların bire bir, değil mi? Sadece sen ve eğitmenin, baş başa..."

Başımı sallıyorum ve Ares şakayla karışık gülüyor. "Bana bunu sana hiç yapmak istemediğini söyleyemezsin." Amıma bir öpücük konduruyor ve sonra dilini yoga pantolonumun üzerinde g e z d i r i y o r. "Hiçbir erkek seni orada y a t a r k e n göremez, bacakların havada, çıplak nasıl görüneceğini düşünmeden, amının tadına bakmak istemeden."

Dişleri yoga pantolonumun üzerinde geziniyor ve ellerini yukarı kaldırırken bana sırıtıyor. "Bu esneme hareketlerini başkasıyla yapmayacağına söz ver, Rave."

"Peki ya bu sözü vermeyi reddedersem?"

Esprili bir şekilde gülüyor ve iki elini de iç bacaklarımın üzerine koyuyor. "Benimle oyun oynamak ister misin, bebeğim?"

Ben daha ne yaptığını anlamadan yoga pantolonumu tam ağ kısmından yırtıyor. Kumaş kolaylıkla yırtılıyor ve Ares altıma bir şey giymediğimi fark edince homurdanıyor. "Lanet olsun," diye fısıldıyor eğilirken, dilini amımın üzerinde gezdirirken gözleri benimkilerde.

"Tanrım, Ares..."

Diliyle klitorisimin etrafında dönmeden önce tenime karşı kıkırdıyor, beni kızdırıyor, en çok istediğim şeyi saklıyor. Ares dilini aşağı çekiyor ve içime doğru itiyor, beni nefes nefese bırakana kadar ağzıyla amımı beceriyor.

"Ares," diye yalvarıyorum.

Biraz geri çekiliyor ve kalçamı öpüyor. "Ne? Ne istiyorsun, karıcığım?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve dudağımı sertçe ısırıyorum. "Ne istediğimi biliyorsun."

Elini bacaklarımın altından ve arasından geçirirken kıkırdıyor, ta ki başparmağını bana masaj yaparken yaptığı gibi amımın üzerinde gezdirene kadar. Geçen sefer beni nasıl yavaşça orgazma doğru ittiğini hatırlayınca gözlerim açılıyor.

"Bana ne istediğini söyle, Raven. Ne yapmamı istediğini söyle. Dilimle amını sikmemi mi istiyorsun? Parmaklarımla mı? Yoksa sana sikimi mi vereyim? Benim için gelmek ister misin aşkım?"

Bacaklarımı omzunun etrafında sıkıyorum ve amımı yüzüne doğru itiyorum ve o da bana istediğimi vermek için eğilirken sırıtıyor. Dili klitorisimi okşamaya başlarken iki parmağını içime pompalamaya devam ediyor, hareketleri ritmik.

"*Evet,*" diye inliyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Tam boşalmak üzereyken yüzünde bir gülümsemeyle geri çekiliyor.

"Ares, hayır," diye yalvarıyorum, kalçamı tekrar onunkine doğru itmek için elimden geleni yapıyorum.

ama beni sabit tutuyor, sıkıca kavrıyor.

"Daha fazlasını mı istiyorsun, bebeğim? Benim için gelmek ister misin?"

Başımı sallıyorum, huzursuzum. "Lütfen, Ares. *Lütfen*. Gelmemi sağla, aşkım."

Sonra gülümsüyor. "Bana *aşkım* dediğin için seni ödüllendireceğim ama başka hiçbir erkeğin sana uzanman için yardım etmeyeceğine dair bana yemin etmezsen gelemezsin." Yüzünü içeri çevirip kalçamı öpüyor, dokunuşu yumuşak. "Bunu istiyorsun, değil mi? Dilimle boşalmak istiyorsun, değil mi bebeğim?"

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Eğer sana bu sözü vermemi istiyorsan, daha fazlasını istiyorum. Karşılığında bana bir söz vermeni istiyorum. Beni becermeni istiyorum."

İnliyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Memnuniyetle. Seni şimdi ve burada becereceğim, Raven. Sikim senin için hazır. Her zaman öyledir."

Ona sırıtıyorum, onun yanında kendimi bu kadar rahat hissettiğime şaşırıyorum. "Yemin ederim, Ares. Uzanmalarımda bana yardım edecek tek erkek sensin."

Tekrar dalmadan önce bana gülümsüyor, parmakları da dili kadar sert. Birkaç dakika içinde beni tekrar kenara çekti, gözleri benimkilerde. Beni izlerken çok seksi görünüyor, dizlerinin üzerinde, bacaklarım omuzlarının etrafında.

"Yapamam..." Dudağımı sertçe ısırıyorum, henüz boşalmamak için elimden geleni yapıyorum, ama Ares parmaklarını içimde daha derine iterken klitorisimi emiyor ve aynı anda onun diline boşalıyorum, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm dalga dalga üzerime çökerken gözlerim kapanıyor ve beni nefessiz bırakıyor.

"Şu haline bak," diye inliyor. "Yırtık yoga pantolonu, ıslak bir amcık ve yüzündeki o memnun gülümseme. Benim kişisel küçük fahişem gibi görünüyorsun, bebeğim."

Dudağımı sertçe ısırıyorum, yanaklarım ısınıyor. Ares bacaklarımı nazikçe iki yanına koyuyor ve ellerini gri eşofmanının bel bandına yerleştiriyor. "Seninle işim bitmedi, karıcığım."

"Olmasan iyi edersin. Beni bedenceğine söz vermiştin."

Eşofmanını ve boxer şortunu aşağı itip kalın sikini ortaya çıkarırken kıkırdıyor. Dudağımı ısırıyorum, aniden sinirleniyorum.

Ares üzerime eğiliyor, boştaki eliyle sikini yerleştirirken ön koluyla kendini tutuyor. "Bunu kaç kez hayal ettiğim hakkında bir fikrin var mı Raven?"

Ucunu içime doğru itiyor ve ben inliyorum, kollarım boynuna dolanıyor. "Yavaş ol," diye yalvarıyorum. "Sadece... çok uzun zaman oldu."

Bana gülümsüyor ve biraz daha içeri itiyor. "Dayanabilirsin," diye söz veriyor bana. "Yapabilirsin bebeğim. Kukun benim için yaratılmış, bunu biliyorum."

Başımı sallıyorum ve bana alışma şansı vermek için kıpırdamadan dururken dudağını ısırıyor. Bu anın benim için ne kadar gerçeküstü olduğunun farkında olduğundan şüpheliyim. Onu çok uzun zamandır istiyordum ve işte buradayız.

"Ares! Patron, neredesin?" Uzaktan belli belirsiz tanıdığım bir ses duyduğumda gözlerim açılıyor.

"Siktir!" Ares bağırıyor. Beni itiyor ve yıldırım hızıyla tişörtünü çıkarıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan kollarımı tişörtünün içinden geçirip beni olabildiğince örtüyor. Eşofmanını yukarı çekme zahmetine bile girmeden önce yırtık pantolonumun tamamen örtüldüğünden emin olmak için kalçalarımı okşuyor.

Dom bir saniye sonra içeri girer. "Ares! Bugünkü programda bir değişiklik oldu ve sana ulaşamadım."

Odaya doğru ilerliyor ve Ares'in geniş sırtının arkasına saklanmış beni görüyor. "Bayan Windsor," diyor sırıtarak, gözleri ikimizin arasında dolaşıyor.

"Dom." Ona başımı salladım.

"Defol Dom," diye tersliyor Ares, gözleri öfkeyle parlıyor.

Dom, Ares'in emrini yerine getirirken sırıtıyor, yüzünde saf bir eğlence okunuyor.

Ares bir elini saçlarında gezdirir ve iç çeker. "Benim... Benim gitmem gerek, Cupcake."

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Git." Sesim yumuşak ve isteksiz. "Unutma, Raven. Ben asla sözümden dönmem."

O ayağa kalkarken ben kızarıyorum. "Seni tutacağım."

Uzaklaşırken bana sırıtıyor, kapının yanında duraklıyor. "Benimle daha sonra kuyumcuda buluşmayı unutma. Randevumuz bugün. Adresi sana mesaj atarım."

Başımı sallıyorum, midemde kelebekler uçuşuyor. Yüzüklerimizi unutmuşum. Boş yüzük parmağıma bakıp gülümsüyorum, kalbim temkinli bir umutla doluyor.

Otuz Altıncı Bölüm

KUZGUN

Ares'in onunla buluşmamı istediği son derece seçkin mücevher mağazasına girerken kalbim küt küt atıyor. Birlikte Hannah'ya mücevher aldığımız onca yıl boyunca bir kez bile buradan bir şey almamıştı, Hannah ona yalvardığında bile, ki yalvardığını biliyorum. Burası, ne kadar paranız olursa olsun, herkesin satın alabileceği türden bir mağaza değil. Tasarımları ikoniktir ve hepsi el yapımıdır.

"Bayan Windsor," diye selamlıyor beni dükkânın sahibi, başı öne eğik. "Bugün burada olmanız benim için bir onur."

"Bay Laurier, bu onur tamamen bana ait," diye yanıtlıyorum şaşkınlıkla.

Sanki burada olduğum için gerçekten mutluymuş gibi utangaç bir ifadeyle başını sallıyor ve bu beni telaşlandırıyor. Kariyerim boyunca isteyebileceğim neredeyse her şeye sahip olmaya alıştım, ancak bu benim için her zaman ulaşılamaz olan birkaç şeyden biri.

"Rave." Ares'in sesiyle başımı kaldırıyorum ve elini bana uzattığında gülümsüyorum. Parmaklarımızı birbirine doluyor ve beni kendine çekiyor, gözleri gözlerimde. Bana bakışı bana bu sabahı hatırlatıyor. Hannah tam güvenimi sarsmayı başarmışken, o devreye girip güvenimi tazeledi ve beni ne kadar çok istediğini gösterdi. Aramızdaki şey tutkudan başka bir şey olmasa bile, bu yine de bir başlangıç. Sadece birkaç hafta önce sahip olduğumdan daha fazlası.

"Hadi sana bir yüzük seçelim."

"Lütfen beni takip edin, Bay ve Bayan Windsor." Bay Laurier bizi bir masaya götürüyor, masanın üzerinde bizim için hazırladığı birkaç tasarım var. "Aklınızda bir şey var mı?"

Otururken Ares'e endişeyle bakıyorum, ama o sadece gülümsüyor ve elime uzanıyor, birleşen ellerimizi dudaklarına götürmeden önce parmaklarımızı birbirine doluyor. "Ne istersen, Raven. Bütçe falan yok. Sadece gururla takacağın bir yüzüğün olsun istiyorum." Sonra Bay Laurier'e baktı. "Tek isteğim, karımın yüzüğünün iç kısmına benim adımı kazımanız."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ederken kalbim küt küt atıyor. Bugün kaç hayalimi gerçekleştirdiğinden haberi yok. Tabletimi çıkarmadan önce bir an tereddüt ediyorum. "Bir şey çizdim," diye itiraf ediyorum. "Ama bunu yaratmanın mümkün olup olmadığından emin değilim."

Bay Laurier tabletimi elimden alırken gülümsüyor. "Bunu kesinlikle yapabiliriz Bayan Windsor. Kafes tasarımlı ortak uçlu bir sonsuzluk bandı olacak. Ne kadarlık bir karat ağırlığı düşünüyordunuz?"

Ares geriliyor ve sırtını dikleştiriyor, elimi tutuşu sıkılaşıyor. "Odanın öbür ucundan görülebilmesi lazım," diyor, yüz ifadesi değişmiyor. "On karat uygun olur mu? Belki on beş."

Gözlerim açılıyor ve ona doğru dönüyorum. "Delirdin mi sen? Bu çok fazla."

Ares bana bakıyor ve başını sallıyor. "Sen bir Windsor'sun. Sen *benim karımsın*. Hiçbir şey çok fazla değil."

Bay Laurier bana güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Bu bir sonsuzluk yüzüğü olduğu için yüzüğünüzün üzerinde *toplam* ağırlığı on karat olan birkaç pırlanta olacak. Sonucun şık görünmesini sağlayacağım Bayan Windsor. Endişelerinizi anlıyorum ama lütfen içiniz rahat olsun. Nihai sonuç nefes kesici ve itibarınıza yakışır olacak."

Tereddütle başımı sallıyorum, tam olarak tanımlayamadığım bir nedenden dolayı endişeliyim. Sanırım Bayan Windsor rolüme gerçekten adım atmaktan korkuyorum. Ares ve benim aramda büyümekte olan bu şeyin dağılmasından korkuyorum. Kalbimin paramparça olmasından ve ezilmesinden korkuyorum.

"Sorun nedir?" Ares yumuşak bir sesle sorar.

Gözlerim onun sade platin alyansına takılıyor. Evlendiğimiz günden beri hiç çıkarmadı ve bu beni rahatlatmalı ama tek yaptığı endişemi arttırmak. Hannah'nın onun için seçtiği yüzük.

"Senin için de yeni bir yüzük seçebilir miyim?" Daha ne dediğimi anlamadan kelimeler dudaklarımdan dökülüyor ve hemen ardından utanç geliyor. Küçük ve kıskanç olmak istemiyorum ama kendime engel olamıyorum. Evliliğimizle ilgili hiçbir şeyin ona bağlanmasını istemiyorum, ama evlenmemizin tek nedeni o iken nasıl böyle olabilir ki?

Ares yüzüğüne bakıyor ve elini benimkinden çekiyor. Bir an için isteğimi reddedeceğinden emin oluyorum ama sonra yüzüğünü çıkarıp masanın üzerine koyuyor. "Elbette," diyor basitçe. "Ne istersen onu seç."

Tabletimi elime alıp Bay Laurier'e göstermeden önce farklı bir tasarıma kaydırırken endişeyle gülümsüyorum. "Ares için sade, geniş bir sarı altın kordon istiyorum, üzerinde *çok* ince bir tüy işlemesi olsun."

Bana sırıtıyor ve başını sallıyor. "Bir kuzgun tüyü sanırım?"

Başımı sallıyorum, yanaklarım yanıyor. Ares kıkırdayarak kolunu omzuma doluyor, dokunuşu yumuşak. "Bunu sevdim." Sonra Bay Laurier'e dönüyor. "Yüzüklerimi iki hafta içinde istiyorum ve karım için sadece bulabileceğiniz en iyi taşları istiyorum."

Gözlerim açılıyor ve ayağımla onun ayağına vuruyorum. Aklını mı kaçırdı? Bay Laurier'in herhangi bir tasarımı için bekleme listesinin ne kadar uzun olduğu hakkında bir fikri var mı? Burada olmak bile bir onur, ama o burada, bizi kovdurmak üzere.

"Elbette, Bay Windsor. Onları şahsen evinize teslim edeceğim."

Ne? Şoku yüzümden uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum ama Ares'in sırıtışından başarısız olduğumu anlıyorum.

"Hadi eve gidelim," dedi ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve Mr. Laurier bizi dışarı çıkarıyor ve ona güvendiğimiz için tekrar tekrar teşekkür ediyor.

"İyi misin?" Ares beni arabasına götürürken soruyor. Başımı sallıyorum ve yüzünde kaşları çatık bir ifadeyle kapıyı benim için açık tutuyor. Ares arabanın etrafında koşturmadan önce ben oturana kadar bekliyor. Bunu Hannah için yaptığını sayısız kez görmüştüm ve arka koltukta oturup ikisini birlikte izlerken hep çok kıskanmışımdır. Hep bir gün ona sahip olmayı ummuştum ama şimdi yasal olarak benim olduğu için her şey çok boş geliyor. Ödünç alınmış zamanım varmış gibi hissediyorum. İnancımı kaybetmemek için çok çabalıyorum ama Hannah ile yaptığım konuşmayı aklımdan çıkaramıyorum.

"Raven," diyor Ares, bana doğru dönerek. Üzerime eğilip emniyet kemerimi tutuyor, yüzü bana o kadar yakın ki başımı çevirsem dudaklarım onunkilere değecek. Eğer o gerçekten benim olsaydı, ben de tam olarak bunu yapardım. Ellerimi saçlarına gömerdim ve onu öyle sert öperdim ki

Evimizin mahremiyetine. Ama o benim değil. Gerçekten değil. "Çıktığımızdan beri sessizsin bebeğim. Neyin var?"

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Dürüstlük anı mı? Suçlu hissediyorum," diyorum ona. "Seninle tek bir an bile mutluluk hissetmekten korkuyorum çünkü elimde değil ama her şeyin benden koparılıp alınacağından korkuyorum. Bazen ödünç alınmış gibi hissediyorum ve bu duyguyla savaşmaya çalışsam da her zaman ondan kaçamıyorum."

Bakışlarımı kaçırıyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "Ben sadece her kadının isteyeceği şeyi istiyorum, Ares. Kendi mutlu evliliğimi istiyorum. Kendimi arzuladığım hiçbir şeyden mahrum etmek istemiyorum, ama istediğimi başkalarına zarar vermeden alamıyorum-"

Ares eğilip beni öpüyor, dudakları beklemediğim bir aceleyle dudaklarımı kavrarken beni sertçe kesiyor. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor ve eli saçlarımın arasından geçiyor, dudaklarımı açmaya zorlarken sıkıca kavrıyor. Beni öpüş şekli beni nefessiz bırakıyor ve daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Bana hissettirdiklerinin daha fazlasını, bir an için bile olsa tüm şüphelerimi yok etmesini.

Geri çekiliyor ve alnını benimkine dayıyor, nefes alış verişi benimki kadar düzensiz. "Herkesi siktir et, Raven. Sen benim *karımsın*. Ne olursa olsun, tüm ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmak benim onurum ve görevim.

- Evimizin içi, alyanslarımız ya da birbirimizle etkileşim şeklimiz umurumda değil. Eğer değişmesini istiyorsan, değişecektir. Doğru başlamadık ama telafi etmeme izin ver bebeğim. Bu benim için de yeni ama hiçbir şeyi gönülsüzce yapmam. Ben bir Windsor'ım, Raven, ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Windsor ailesinde evliliğin bir anlamı vardır. Seninle evlendiğim an, senin oldum. Belki kalbim henüz o noktada değil ve belki de asla olmayacak ama geri kalan her şey senin. *Sadece senin*. Ne istersen al. İstediğin her şeyi iste. Gücüm yeterse, sana veririm."

"İstediğim şey senin bedenin olsa bile mi? Bağlılığın? *Tutkun*?
Ya benim istediğim şey eskiden *ona ait olan* her şeyse?"

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşarken gülümsüyor. "Ben *seninim,*" diye tekrarlıyor. "Ve karşılığında seni kendim yapmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Otuz Yedinci Bölüm

KUZGUN

Ares evimizin önüne yanaştığında doğru düzgün düşünemiyorum bile, düşüncelerimi arzu ve korku aynı anda yönetiyor. Dudakları benimkilere karşı mükemmeldi ve o öpücük istediğim her şeydi. Bu seferki bir şekilde farklıydı. Ona olan aşkımı yıllarca sürdüren anıdan bile daha iyiydi ama yine de yeterli değildi. Yaptığımız diğer her şeyle karşılaştırıldığında tek bir öpücüğün ne kadar samimi olabileceği garip.

Ares arabanın etrafında dolaşırken gergin görünüyor, ifadesi okunamıyor. Bana elini uzatıyor, ben de tereddütle tutuyorum. Milyon yıl geçse de kendimizi bu şekilde bir arada bulacağımızı düşünmemiştim, yine de bir yanım kaçınılmaz olduğumuzu hissediyor.

Parmaklarım onun parmaklarına dolanıyor ve ön kapıya doğru yürürken bana sıkıca sarılıyor, havayı alışılmadık bir gerilim dolduruyor. Beni öptüğüne pişman olmasından ya da bunu sadece kocalık görevinin bir parçası olduğunu düşündüğü için yapmasından korkuyorum. Son zamanlarda bana dokunma şekli... Bunun gerçek olmasını istiyorum. Evliliğe ne kadar değer verdiğini biliyorum ve bu yüzden benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarının önüne koymayı seçmesi beni şaşırtmaz. Benim istediğim bu değil. Onun her şeyini istiyorum, gerçekten, tamamen ve özgürce.

Benimle bu şekilde birlikte olduğu için pişmanlık duyacağına dair küçük bir ihtimal bile varsa, çok geç olmadan geri çekilmem gerekir. Sahip olduğumuz her şeyi yok etmeden önce.

Ares başparmağıyla kapımızın kilidini açıyor ve içeri giriyoruz, kapı arkamızdan kapanırken elim onunkinden düşüyor.

"Ares," diye fısıldıyorum, ona duyduğum derin ihtiyaç beni pençesine almışken bile kalbim sızlıyor. "Her şeyi fazla düşünme eğilimim var, bu yüzden iletişim benim için gerçekten çok önemli. Benim hakkımda ne hissettiğini tahmin etmeye çalışırsam kendimi delirteceğim. Son kez bir hamle yaptığımda beni reddettin ve beni asla istemeyeceğini söyledin ve bu kalbimi yaraladı ve güvenimi sarstı. O zamandan beri aramızdaki şeyler değişti, ama senin için sadece bir zorunluluk olmadığımı bilmem gerekiyor. Bu yüzden sana bir soru soracağım, *sadece bir kez*. Cevabın hayır olursa, yatağa gideceğim ve ikimiz de hiçbir şey olmamış gibi davranacağız."

Başını sallıyor, yüz ifadesinde bir parça entrika var.

"Beni gerçekten istiyor musun? Eğer evli olmasaydık, beni ister miydin?"

Gülümsüyor ve bana doğru yürüyor, adımları kendinden emin ve sabırsız. Kolu belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor, dudakları daha önce tasvir ettiği aynı aciliyetle benimkini buluyor. Ares beni öperken inliyor, elleri vücudumda sabırsızca geziniyor. Duvara doğru itiliyorum ve eli kalçama dolanırken uyluğumun etrafında kıvrılıyor.

Dudaklarını çenemden çekip kulağımın hemen altına yerleştirmeden önce boynuma beni titreten yumuşak bir öpücük kondurduğunda nefes nefese kalıyorum. "Bu yeterli bir cevap mı, Raven? Seni o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor." Dişleri kulağımın üzerinde geziniyor, nefesi düzensiz. "Senin amını itiraf edebileceğimden çok daha sık, olması gerekenden çok daha uzun süredir hayal ediyorum."

Elleri belime gidiyor ve beni duvara doğru kaldırıyor, bacaklarım kendimi desteklemek için onun kalçalarına dolanıyor. "Bunu hissediyor musun, bebeğim? Beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun? Beni delirtiyorsun. Hep öyle oldun."

Ellerinden biri kıçıma gidiyor ve dudakları tekrar benimkine doğru hareket ederken sıkıca kavrıyor. "Aç," diye emrediyor ve ben de dudaklarımı onun için ayırıp öpüşmemizi derinleştiriyorum. Ellerim sırtında gezinmeye başlıyor, yukarıya, saçlarına gömülene kadar, tırnaklarım kafa derisini fırçalıyor, yükselen ihtiyacımı sessizce iletiyor. Ağzıma karşı inliyor ve beni oturma odasına doğru taşıyor, koridorda bir şeyi deviriyor, ama yerde kırılan bir şeyin sesi bile bizi ayırmıyor. Aksine, bu sadece onun aciliyeti.

Ares'in elleri elbisemin altından geçerek çıplak elleriyle kıçımı kavrıyor. "Siktir," diye inliyor dudaklarıma karşı. "Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin. Sana yaptığım masajı düşünmeden edemiyorum. Bebeğim, tahmin edemeyeceğin kadar uzun zamandır ellerimi geceliğinin altına sokmak istiyordum. Benim için o seksi pijamayı giydiğinde bana ne yaptığını çok iyi biliyordun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor. "Seni baştan çıkarmaya çalışıyordum ama sanırım bunda pek iyi değilim."

Beni yatağımıza yatırıyor ve açılmış bacaklarımın arasına yerleşiyor. "Bu işte benim gösterdiğimden çok daha iyisin, Cupcake. Senin yanında neredeyse her zaman sertleşiyorum. Bazı şeyleri fazla düşünen tek kişi sen değilsin, Rave. Sen hayatımdaki en önemli kadınsın ve seni üzecek bir şey yapmamın imkanı yok. Benimle evlenmeni sağlayarak senden zaten yeterince şey istemiştim ve başka bir şey istemeye cesaret edemedim... ama bu istemediğim anlamına gelmez."

Eğiliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Sana karım olmanın ne demek olduğunu göstermeme izin ver, Raven."

Ares alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor, alay ediyor, emiyor ve sonunda beni tekrar öpüyor. "Dudaklarını kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin bebeğim."

"Ares," diye uyarıyorum, sesim arzu dolu. "*Lütfen.*"

Gülümsüyor ve gözlerimin içine bakmak için biraz uzaklaşıyor. "Bana ne istediğini söyle."

Ellerim gömleğine gidiyor ve titreyen parmaklarımla üst düğmesini açıyorum. "Fantezilerimi gerçeğe dönüştürmeni istiyorum," diye fısıldıyorum. "Benim için çaresiz olmanı istiyorum."

Ben gömleğini açmaya devam ederken kıkırdıyor. "Daha ne kadar çaresiz kalabilirim bilmiyorum."

Gömleği açılıyor ve parmaklarımın göğsünde gezinmesine izin veriyorum. Ares keskin bir şekilde nefes alıyor, sanki dokunuşum onu her zaman umduğum gibi etkiliyor ve bu gerçeküstü.

"Raven," diye fısıldıyor elbiselerimi çekiştirirken, ikimiz de sabırsızlanıyoruz. Kollarımı onun için kaldırıyorum ve elbisemi çıkarıyor, beni yatağında dantelli bir iç çamaşırından başka bir şeyle bırakmıyor. "Sikeyim. İç çamaşırı giydiğinde gerçekten çok seksi şeyler giyiyorsun bebeğim."

Ares üzerime eğilip bir elini saçlarıma gömüyor, başımı eğerek boynumu ortaya çıkarıyor ve dudaklarını kulağımın hemen altına yerleştirerek bir ürperti uyandırıyor

benden. "Aşkım," diye fısıldıyor. "Dudaklarında benim adım varken ve sikim içine gömülüyken nasıl göründüğünü öğrenmek istiyorum. Daha ucunu sokmuşken çıkarmak zorunda kalmanın beni nasıl öldürdüğünü biliyor musun?"

Ellerimi saçlarının arasından geçirip sıkıca kavrıyorum. "O zaman benimle alay etmeyi bırak," diye yalvarıyorum.

Ares bana doğru uzanırken gözleri alev alev yanıyor. "Seni yatağımda çıplak olarak ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin. Seninle geçirdiğim her gece işkence gibiydi bebeğim." Sütyenimi çözüyor ve düşerken keskin bir nefes alıyor. "Kucağımda oturduğun o geceyi kaç kez tekrar ettiğim hakkında bir fikrin var mı? Sikeyim. O zaman sana dokunmamak için kendimi zor tutmuştum."

Bir an için içimde bir utanç duygusu beliriyor ama o bunu tek bir öpücükle yok ediyor. "Ben de seni çıplak istiyorum," diyorum ona. "Bana pijamalarını çıkarmamı söylediğin o geceyi hatırlıyor musun? Ondan daha fazlasını çıkarmak için çok istekliydim ama cesaret edemedim."

Bana sırıtıyor ve ellerimi beline koyuyor. "Soy beni, bebeğim."

Az önce bana gösterdiği sabırsızlıkla istediğini yapıyorum ve siki serbest kalırken kıkırdıyor. "Benim sıram," diye homurdanıyor.

Beni yere yatırıyor ve parmaklarını hâlâ üzerimde olan ince dantel parçalarının etrafına doluyor. Bacaklarımdan aşağı çekip amımı ortaya çıkarırken gözleri benimkilerde. "Siktir," diye inliyor. "Bir saniye bile daha bekleyebileceğimi sanmıyorum."

"Ben de yapamam, kocacığım. Öyleyse buraya gel."

İnliyor ve sikini bana doğru yerleştiriyor. "Tekrar söyle," diye emrediyor. "Ne?" Ucu içeri iterken soruyorum. "Koca mı?"

Ares inliyor ve ben kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. İçime daha fazla girip bana hayalini kurduğum şeyi verirken yüzümdeki gülümsemeyi siliyor.

"*Oh, Tanrım.*"

İçime sonuna kadar giriyor ve duraklıyor, gözleri benimkilerde. "Kahretsin, Raven. Bu... Sen bu kadar muhteşem hissederken uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum."

Dudağımı ısırıyorum, biraz acıdığını itiraf etmeye cesaret edemiyorum. Hatırladığımdan daha büyük ve boyutuna alışmak için biraz zamana ihtiyacım var.

"Sorun nedir, aşkım?"

Başımı sallıyorum ve onu daha yakına çekiyorum, dudaklarım onunkileri buluyor. Ares yavaşça hareket ederken beni öpüyor ve kendimi onun içinde kaybediyorum. Kollarının üzerinde yükseliyor ve kalçalarını

döndürerek beni yavaşça, alaycı bir şekilde beceriyor.

"Daha fazla," diye inliyorum.

Bana sırıtıyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım bebeğim."

Bir elini saçlarıma gömüyor ve diğerini boğazıma doluyor, neredeyse sonuna kadar çekerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, sadece sertçe içime geri itiyor.

"Ares," diye fısıldıyorum.

Beni daha sert alarak karşılık veriyor, hareketleri daha sert. "Kendine bir bak," diyor bana, boynuma erişebilmek için başımı eğerek. Tenimi emiyor, beni işaretliyor. "Sikimi alışına bak bebeğim. Ne manzara ama."

Çekilip içimden çıkıyor ve benden hayal kırıklığına uğramış bir inilti duyuyor ama dizlerinin üzerine, kalçalarımın arasına otururken sadece gülümsüyor. Bacaklarımı kavrıyor ve beni belli bir açıyla tutarak kabaca yaklaştırıyor. "Aç amının sikimi nasıl aldığını görmem gerek bebeğim. Her şeyini görmem gerek."

Sikini kavrıyor ve yavaşça içime geri itiyor, bakışları amım kadar muhtaç. "Siktir," diye inliyor.

Darmadağınık göründüğümden hiç şüphem yok, tüm vücudum onun için sergileniyor ve saçlarım yastıklarımızın üzerine yayılıyor.

"Sen benim tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin, Raven."

İçime girerken bir eliyle kalçalarımı tutuyor, diğer eli bacaklarımın arasına doğru ilerliyor.

"Ares," diye inliyorum klitorisimi okşadığında, ama o bana hiç acımıyor. Başparmağı beni çıldırttığını bildiği şekilde daireler çiziyor, aynı bana masaj yaptığı gibi ve saniyeler içinde beni uçurumun kenarına getiriyor.

"Benim için çok ıslaksın, Raven. Sikim içine gömülüyken benim için boşalmanı istiyorum. Benim için çözülmeni izlemek istiyorum."

Hızını artırıp beni daha sert içine alırken, parmakları daha hızlı hareket ederken dudağımı ısırıyorum. "Ares, dayanamıyorum," diye uyarıyorum onu.

"Bunu yapmanı istemiyorum. Benim için kontrolünü kaybet, bebeğim. Benim için gel."

Ve yapıyorum. Kaslarım kasılırken gözlerim kapanıyor, güçlü bir orgazm beni yıkıyor. Beni izlediğini bilmek orgazmımı daha da yoğunlaştırıyor.

"Lanet olsun," diye inliyor, hareketleri daha sert, daha hızlı. Benden birkaç saniye sonra boşalırken dudağını ısırıyor. Bunu ona yaptığımı bilmek gerçek dışı.

Ares kendini üstüme bırakıyor ve yüzünü boynuma gömüyor, nefes alış verişi düzensizleşiyor. "Fantezilerimin hepsinden daha iyi," diye inliyor. "Ben sadece

Seni daha yeni doğurdum ve şimdiden daha fazlasına ihtiyacım var."

Kollarımı ona sararken gülümsüyorum, kalbim hızla çarpıyor. Ares boynumu tekrar tekrar öpüyor ve evlendiğimizden beri ilk kez onunla bir kalıcılık hissi yaşıyorum. Aramızdaki bu şey... bundan geri dönüş yok.

Otuz Sekizinci Bölüm

KUZGUN

Ana eve doğru yürürken yayınladığım son kampanyayla ilgili yorumlar arasında gezinirken kaşlarımı çatıyorum. Elimde bir şişe parfüm tuttuğum basit bir fotoğraf ama tuhaf yorumlar var. Daha doğrusu, yorumlar oldukça sıradan ama kullanıcı adlarının hepsi son derece tuhaf.

Iwanttokissravensfoot: *Parfüm senin kadar tatlı mı?*

Fanofthedimplesonravensback: *Bu fotoğraftaki gülümsemene bayılıyorum. Bana o parfüm şişesine baktığın gibi bakman için ne gerekiyor?*

Obsessedwithravenssmile: *Ben de senin fotoğraflarında olmak istiyorum, biliyor musun? Daha önce bir şişe parfümü hiç kıskanmamıştım ama bugün kıskandım. Beni aptala çevirdin.*

Iwanttolickravensknee: *Seni o parfümden başka bir şey sürmeden becermek istiyorum, Rave. Sadece sen yatağımızda, yüzüm bacaklarının arasında ve havada parfümün hafif kokusu.*

Bu parfüm senin gibi mi kokuyor? Eğer öyleyse, mevcut tüm stokları satın alıyorum, böylece benimle olmadığında senden bir parçaya sahip olabilirim... ve böylece başka kimse yapamaz.

Ravenisthequeenofcupcakes: *Eğer bu sizin imza kokunuz olsaydı, sanırım kek ve güneş ışığı gibi kokardı.*

O kadar güzelsin ki içim acıyor. Bu fotoğrafı telefonumun arka planı yapacağım, böylece bütün gün bana böyle gülümsediğini görebileceğim.

Ravenismywifestayaway: *Sabrım tükeniyor. Herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum.*

Mesajlaşma uygulamamı açarken kıkırdıyorum.

Raven: *Sanırım benim favorim "Raven'ın dizini yalamak istiyorum" olanı.*

Bu... garip bir şekilde eşsiz.

Ares*: Bu dürüstlüğün gerekli olduğu anlardan biri mi? Çünkü eğer değilse, resmi açıklamam... ben değildim.*

Raven: *Bu çok kötü oldu. Oldukça ilgimi çeken bir yorum vardı. Şöyle bir şeydi: "Seni o parfümden başka bir şey sürmeden becermek istiyorum, Rave. Sadece sen yatağımızda, yüzüm bacaklarının arasında ve havada parfümün hafif kokusu."*

Raven: *Ama sen değilsen, bu çok kötü. Sanırım eve bir şişe parfüm getirmeme gerek yok.*

Ares: *Bendim. Hepsi bendim. Hepsi. İtiraf ediyorum.*

Bir kahkaha patlattım ve başımı salladım.

"Vay canına. Seni en son ne zaman böyle gülerken gördüğümü hatırlamıyorum."

Kafamı kaldırdığımda Sierra'nın bana gülümsediğini görüyorum. Kolunu benimkine doladı ve beni yanına çekti. Büyükannem ikimizi de çağırdı ve bu pek de alışılmadık bir şey değil ama bu sefer gerginim. Onu Ares'in karısı olarak ilk kez görüyorum. Sözüne sadık kalarak, birlikte geçirmemiz için bize bir ay verdi - bir gün daha fazla değil.

"Ee," diyor Sierra kaşlarını oynatarak. "Nasıl geçti? Aptal kardeşimi kendine aşık etmeyi başardın mı?"

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece bir ay oldu, Ser."

Omuz silkiyor. "En azından onu becerdin mi? Muhtemelen kalbine ulaşmanın en kolay yolu budur."

İçimde nasıl hissettiğini, bana nasıl dokunduğunu düşündükçe yanaklarım ısınıyor.

"Aman Tanrım, yapmışsın!"

Ona uyarıcı bir bakış attım. "*Kardeşinle* yattığımı gerçekten duymak istiyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki hayır. Sana detayları sormadım. Sadece henüz yapıp yapmadığını bilmek istedim. Buna ne isim verelim? Bal Tuzağı Operasyonu mu?"

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu seferki Sonsuza Dek Mutlu Operasyonu."

"Awwww," diye fışkırıyor. "Buna bayıldım. Şu haline bak Rave, romantik falan oluyorsun. Sonunda çekiciliği anladın mı?"

Omuz silkiyorum. Ona bunu itiraf etmeyeceğim. Sierra tanıdığım en romantik insan ve tam bir belalı CEO olarak kıçını yırtarak çalışmıyorsa, aşk romanları okuyor ya da romantik komediler izliyor. Bu nedenle, hepimizin ulaşması gerektiğini düşündüğü delicesine yüksek bir standardı var. O çok sevdiği kurgusal erkeklerin hepsinin *kadınlar* tarafından yazıldığını fark etmesi ne kadar zaman alacak merak ediyorum.

"Kızlar!"

Büyükannem kollarını bizim için açtığında ikimiz de gülümsüyoruz. "Dibs!" Sierra'nın benden önce davranmasına fırsat vermeden koşarak büyükannemin kollarına atılıyorum. Büyükanne kıkırdıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Ugh," diye inliyor Sierra. "Artık sana büyükanne hırsızı bile diyemiyorum, çünkü o artık senin de büyükannen."

Büyükannemden uzaklaşırken ona sırıtıyorum. Bizi oturma odasına götürüyor ve bu kez öne fırlayan Sierra oluyor. Bizi bekleyen kurabiye tabağını kapıyor ve bir an bile tereddüt etmeden tabağı çantasına boşaltıyor.

Ona inanamayarak bakıyorum. "Sen ciddi misin?"

Yüzünde muzaffer ve kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyor. "Evet. Yaptığımı yaptım."

Büyükannem elini belime doluyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Senin için biraz sakladım. Sonra gönderirim."

"Neydi o?" Sierra hemen soruyor, gözleri kısılmış.

Kıkırdıyorum. Elimde değil. Büyükannemin yanında olmak beni hep özgür hissettiriyor. Keşke kendi ailemin yanında da böyle hissetseydim.

"Haydi," diyor büyükannem bize. Bizi oturttu ve sonra her birimize birer kutu verdi. "Sanırım seninkini vermek için çok erken, Sierra, ama ben

Senin nasıl biri olduğunu biliyorum ve Raven'ı onunki için rahatsız etmeni istemedim, bu yüzden seninkini erken al. Aç şunu."

İkimiz de kutularımızı açıyoruz ve aynı anda nefes nefese kalıyoruz. Her kutuda paha biçilmez bir Windsor yadigârı mücevher seti var. Bunlar genellikle müzelere ödünç verilen ikonik parçalar ve ben de bir tanesine sahip olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Sen, benim tatlı Raven'ım, Windsor mücevherlerinin tamamı sana miras kalacak. Bu ailenin bir sonraki aile reisi olacaksın ve bu ailenin başında olmasını tercih edeceğim başka kimse yok." Sonra Sierra'ya dönüyor. "Ve hiç şüphesiz sen de evleneceğin ailenin reisi olacaksın."

Sierra sırıtıyor. "Benim için kimi seçtiğin konusunda bana bir ipucu vermek ister misin?"

Tıpkı diğer kardeşleri gibi Sierra da her zaman büyükannesinin kendisi için seçtiği biriyle evleneceğini biliyordu. Ancak kardeşlerinin aksine Sierra buna o kadar da karşı değil. Aşk romanları sayesinde sanırım.

"Hazır değilsin," diyor büyükannem. "Ve ben de hazır olduğumu sanmıyorum. Büyükanneni bu kadar erken mi terk etmek istiyorsun?"

Başını sallıyor ve büyükannesinin yanına oturuyor, kolu büyükannesinin koluna dolanıyor. Büyükannenin Sierra'nın başına bir öpücük kondurmasını tüm kalbimle izliyorum. Her zaman istediğim şey buydu - gerçekten bu ailenin bir parçası olmak.

"Söyle bana, Raven. Evlilik şu ana kadar sana nasıl davrandı?" "Oh," diyor Sierra. "Ona *gerçekten iyi davrandığını* söyleyebilirim."

Gözlerimi kocaman açarak onu uyaran bir bakış fırlatıyorum ama büyükannemin gülümsemesi Sierra'nın imasını kesinlikle anladığını gösteriyor. "İyiydi. Sorduğun için teşekkürler büyükanne."

Başını sallıyor. "İkinizin bir ay boyunca hiçbir kesinti ya da aile yükümlülüğünüz yok ama artık zamanınız doldu. Resmi bir duyuru yapmalısınız, bu da medyanın ilgisini üzerinize çekmenize neden olacak. İşinizi göz önünde bulundurduğumuzda, bunun üstesinden gelmek için benzersiz bir donanıma sahip olduğunuzu düşünüyorum. Bununla birlikte resmi görevler de gelecek. Windsor olarak katılmanız gereken birçok etkinlik olacak, sadece hızlı bir görünüm için bile olsa. Ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum Raven, ama programın daha da yoğunlaşmak üzere. Bırakın başka bir şeyi, bundan sonra haftalık aile yemeklerimizi bile kaçırmana izin vermeyeceğim. Ailenin itibarı önemli ve birçok işimiz ağımız sayesinde gelişti. Bunu korumalıyız."

"Biliyorum büyükanne," diye onu rahatlatıyorum. "İyi olacağım, söz veriyorum. Seninle o kadar çok hayır etkinliğine katıldım ki bu konuda hiç

endişelenmiyorum."

Büyükanne başını sallar. "Ben de öyle. Ares ve sen harika bir çift oldunuz."

Büyükanne bir an tereddüt ediyor, sanki sormak istediği bir şey varmış gibi, ama sonra daha iyi düşünmüş gibi görünüyor ve başını sallıyor. "Katıldığın bir sonraki resmi davette bunu giy," diyor yüzünde bir gülümsemeyle. "Bizi tanıyan herkese güçlü bir mesaj gönderecektir."

Elmas kolyeye bakıyorum, midem bulanıyor. Şimdiye kadar Ares ve ben kendi küçük balonumuzda var olduk. Onun kolunda yürümek, onun *karısı* olarak tanınmak nasıl bir şey olacak?

Gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum. Birlikte katılacağımız ilk etkinlik bir film galası... Hannah'nın başrolde olduğu bir film. Dört gözle beklemiyorum ama sanırım hazırım.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

ARES

Yüzümde hınzır bir gülümsemeyle elimdeki yüzüklere bakıyorum. Hannah yüzüklerimizi seçerken bir korku hissetmiştim ama Raven'ın seçtiği yüzükleri görmek bile beni hastalıklı bir tatmin duygusuyla dolduruyor.

Yüzüğümü parmağında görmek için sabırsızlanıyorum. Olmasını istediğim kadar büyük. Bu yüzüğün ne anlama geldiğini yanlış yorumlamaya yer yok. Onu istediğim şekilde benim olarak işaretleyecek ve ben de karşılığında onun tüy işlemeli yüzüğünü memnuniyetle takacağım.

"Rave?"

Yatağımıza oturup onun duştan çıkmasını beklerken sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyorum. Yarı yarıya ona katılmak istiyorum ama yüzüğü parmağına takmak için bir dakika daha bekleyemem. Banyo bunun yapılacağı yer değil.

İlk evlendiğimizde, aramızdaki ilişkinin neye benzeyeceğinden emin değildim ve onunla arkadaştan öte bir şey olmak gibi bir niyetim yoktu. Bu ne zaman değişti? Sadece birkaç hafta içinde, önemli olan her yönden karım oldu.

Onunla geçirdiğim her gece inanılmaz. Beni isteme şekli... gerçek dışı. Daha önce hiç bu kadar sabırsız ve çaresiz olmamıştım ve ona doyamıyorum. Onu yatakta tutabilmek için işten kaytarmak istiyorum.

ama ne yazık ki eşim benim olabileceğimden çok daha meşgul.

Duştan üzerinde daracık bir havludan başka bir şey olmadan çıktığında kalbim küt küt atıyor. "Siktir," diye inledim.

Raven kızarıyor ve onun pembe yanaklarını görmek bile vücuduma keskin bir arzu dalgası gönderiyor. Çok uzun zamandır, ona alan açmak isteme kisvesi altında ondan uzak duruyordum ama bunun bir nedeni de ona karşı koyamayacağımı bilmemdi. O, asla arzulamamam gereken ve bu kadar çaresizce istediğim tek kadındı.

Ayağa kalkıyorum ve ona doğru yürüyorum, bakışlarım niyetli. O küçücük havluyla orada durarak bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi gülümsüyor ve sırtı duvara dayanana kadar bir adım geri çekilirken dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor.

"Bu kadar güzel olman çok saçma," diye mırıldanıyorum, kollarımla onu sıkıştırarak.

Gözleri bu sabah giydiğim takım elbisenin üzerinde geziniyor ve ceketimin yakalarını tutarken iç geçiriyor. "Vücudunun en sevdiğim kısımlarını saklıyor olman büyük talihsizlik."

Göğsümü okşuyor, ben de elini tutup kalbimin üzerinde tutuyorum. "En sevdiğin yerlerin, ha? Eğer sikim vücudumun en sevdiğin yeri değilse, o zaman işimi düzgün yapmıyorum demektir. Sana söz veriyorum, bunu düzeltmek üzereyim."

Bana gülümsüyor, gözlerinde bir parça merak var. Sanırım bu benim için olduğu kadar onun için de gerçeküstü. Asla birlikte olmamamız gerekiyordu. Birlikte bu kadar *mükemmel olmamamız gerekiyordu.*

"Sana başka bir söz vermeme izin ver, Raven." Elini kaldırıp tasarladığı yüzüğü alıyorum ve gözlerinin içine bakmadan önce parmağının ucuna yerleştiriyorum. "Sen ve ben evliliğimize olabilecek en kötü koşullar altında başladık ve şu anda bile aramızda çok fazla şey varmış gibi hissediyorum, sanki olasılıklar bize *karşı* yığılmış gibi. Geleceğimizin ne getireceğini bilmiyorum Rave, ama sana şu kadarını vaat ediyorum: Evliliğimiz boyunca sen benim her şeyim olacaksın. Seni her şeyin üstünde tutacağım ve benimle evlenmek için hiçbir şeyi feda etmek zorunda kalmadığını hissetmemen için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yürümeyi seçtiğimiz yolun kolay bir yol olmadığını biliyorum ama bu yolculukta senden daha iyi bir eş düşünemiyorum."

Raven bana gülümsüyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla dolu. Yüzüğünü parmağına takarken ellerim titriyor. Ben bile bu kadar gergin değildim.

Hannah'ya evlenme teklif etti. O sadece bir formaliteydi, ama bu? Bu aramızda gerçek bir an, yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir an.

Yüzümde mahcup bir gülümsemeyle Raven'a benim için tasarladığı yüzüğü uzatıyorum. "Bunu bana takmak ister misin, yoksa ben mi takayım?"

Başını sallıyor ve elimi tutarak yüzüğümü parmağımın ucuna yerleştiriyor, önceki hareketlerimi taklit ediyor. "Ares," diyor sesi titreyerek. "Hiçbir zaman benim olmamalıydın, ama artık olduğuna göre, bu evliliğe her şeyimi vereceğime söz veriyorum. İkimiz için de tuhaf oldu ve hâlâ birlikte olmaya alışmaya çalıştığımızı biliyorum. Birçok şeyin hala belirsiz olduğunu söylemekte haklısın, ama sana şu kadarını söz veriyorum: hayatımızın geri kalanında sana her şekilde sadık kalacağım. Sen benim her şeyim olacaksın ve ben de senin isteyebileceğin en iyi eş olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yüzüğümü parmağıma geçiriyor, eli benimki gibi titriyor. Düğünümüz bir saçmalıktı, ama aramızdaki bu an? Bu her zaman olabileceği kadar gerçek.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum. "Çoktan evlendik, Rave. Bir aydır evliyiz. Gerçeklerle yüzleşmenin ve birlikte bir gelecek için çalışmanın zamanı geldi."

"Benimle gerçekten bir gelecek görüyor musun, Ares? İlk evlendiğimizde beni üç yıl içinde terk edeceğini söylemiştin. Hâlâ istiyor musun? Bunu bilmem gerek. Yapamam... İncinmek istemiyorum."

Yanağını kavrayıp gözlerinin içine bakıyorum, başparmağım dudaklarının üzerinde geziniyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğim, Raven. Ne dediğimi sikeyim. Altını bulduğunun farkında olmayan lanet bir morondum. Sen benim karımsın, iyi ya da kötü. Sadece sen. Yaşadığım sürece."

Burnunu çekiyor ve gözlerini dolduran yaşların arasından gülümsüyor. "Söz ver bana. Bana asla sözünden dönmeyeceğini söylemiştin, o yüzden hayatımızın geri kalanında benim olacağına söz ver. Ne olursa olsun."

Alnımı onunkine değdiriyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "Ben seninim, Raven Windsor. Sonsuza kadar. Söz veriyorum."

Çenesini çimdikliyorum ve yüzünü kendime doğru eğerek dudaklarını uzun, yavaş bir öpücüğe alıyorum. Kolları omuzlarıma dolanıyor ve ben de ona doğru iterek öpüşmemizi derinleştiriyorum. Hay sikeyim. Gerçekten yapmamam gerekirken onu öpmeyi kaç kez hayal ettim? Dudaklarını bu kadar özgürce alabilmek gerçeküstü.

"Yarın," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Yarın evliliğimizi ilan edelim." Evliliğimizi duyurmanın üzerimizde daha fazla göz olacağı anlamına geldiğini ve Hannah'yı panikleteceğini biliyorum ama siktir et. Dünyanın onun benim olduğunu bilmesine ihtiyacım var.

Kırkıncı Bölüm

KUZGUN

Göndermek üzere olduğum düğün fotoğrafına eşlik eden mesajı yazarken telefonuma bakıp gülümsüyorum. Bu Ares'le yaşayacağımı hiç düşünmediğim ama hep istediğim bir şeydi.

Evlendiğimizden beri aramızda bir şeyler değişti. Eskiden aramızda görünmez bir engel vardı, ama o koridorda yürüdüğüm anda ortadan kayboldu.

Onun bu versiyonu yıllar önce aşık olduğum versiyonu. Nihayet ona ulaşabileceğimi hissediyorum ve bu şansın elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Kız k a r d e ş i m i tüm kalbimle seviyorum, ama onun için kendi mutluluğumun bir anını daha feda etmeyeceğim - her şeye sahipken ve çekip gitmeyi *seçmişken olmaz.*

Ares'in duyurusu yayınlandıktan saniyeler sonra fotoğrafı paylaşırken kendi kendime sırıtıyorum. Ares'in düğün günümüzde beni öptüğü bir fotoğraf seçtim ve bunun kısa sürede viral olacağından hiç şüphem yok. Belki de bu kirli bir oyun, Hannah'yla aramızdaki mesafeyi artırmanın bir yolu ama umurumda değil. Başkalarını kendimden üstün tutmaktan bıktım.

Saniyeler sonra soyunma odamın kapısı duvara çarpacak kadar büyük bir güçle açılıyor ve menajerim yüzünde perişan bir ifadeyle içeri dalıyor. "Bu da ne böyle?" John paniklemiş bir ses tonuyla soruyor. Telefonunu kaldırıp az önce gönderdiğim fotoğrafı gösteriyor. "Sen lanet olası

Evli misin? *Evli mi*? *Ares Windsor*'la mı? Ülkenin en büyük medya patronuyla evlendin ve bana haber bile vermedin mi? Ne oluyor, Rave?"

Tepkisini tahmin etmeliydim ama son birkaç haftadır sersem gibiydim, Ares'le içinde bulunduğumuz balondan çıkmak istemiyordum, uyanıp her şeyin bir rüya olduğunu fark etmekten çok korkuyordum.

"Sürpriz mi?"

John bana dik dik bakıyor, parlak mavi gözleri öfke ve incinmişlikle parlıyor. Göğsümden vuruyor ve vicdan azabı umursamazlığımı silip süpürüyor.

"Özür dilerim," diyorum ona. "Seni davet etmek istemediğimden değil," diye söz veriyorum ona. "Sadece davetli listesi inanılmaz derecede küçük tutuldu. Ailelerimiz eski arkadaşlar ve davetli listesini benim adıma annem düzenledi. İşle o kadar meşguldüm ki... Özür dilerim."

Başka tarafa bakar ve başını sallar. "Anladım." Ses tonu sözleriyle tezat oluşturuyor.

Benim düğünüm *olsaydı* onu davet edeceğimi nasıl açıklayabilirim?

"Ama onunla çıktığını bile bilmiyordum, Raven. Bu nasıl oldu? Ares Windsor ile olan ilişkini nasıl ve neden sakladın?"

Korktuğum şey tam olarak buydu. Beni iyi tanıyanlar uzun zamandır bekar olduğumu bilirler.

Soyunma odamın kapısı açıldığında cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuluyorum. Ares altı korumasıyla birlikte içeri girdiğinde dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor.

"Raven," diyor bana doğru yürürken. Elleri belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor, dudakları dudaklarımı buluyor. Sanki bu odada sadece b e n ve o varmışız gibi beni öpüyor, acele etmiyor, nefesim kesilene kadar benimle alay ediyor. Sonra alnını benimkine dayıyor ve derin bir nefes alıyor. "Gönderdiğin fotoğrafa bayıldım," diye mırıldanıyor. "Genel bir fotoğrafımızı ya da belki de son yıllardan bir şey seçeceğini düşünmüştüm ama hiç belirsizlik yoktu." Kollarında geriye yaslanıp ona bakıyorum, kalbimden saf sevgi yayılıyor. "Senin karın olmaktan gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum. "Neden seninle evlenmek istemeyeyim ki? göstereyim mi?"

Eğiliyor, dudakları kulağımın üzerinde geziniyor. "Günümü güzelleştirdin," d i y e mırıldanıyor. "Seni daha sonra ödüllendirmem gerekecek."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve aniden utanarak ondan biraz uzaklaşıyorum. Ares'in korumalarının bana doğru geldiğini fark etmem bir anımı aldı.

Sırtları bize dönük, ama John tam olarak çözemediğim bir ifadeyle bize bakıyor.

Ares benden bir adım uzaklaşıyor ve boştaki elini John'a doğru uzatırken elini omzuma doluyor. "Seni buralarda gördüm ama resmi olarak hiç tanışmadık. Ben Ares Windsor, Raven'ın kocasıyım."

İki adam el sıkışıyor ve John'un Ares'e bakışındaki bir şey beni rahatsız ediyor. Normalde sektördeki insanlar onunla tanıştıkları için aşırı mutlu olurlar ama John öyle görünmüyor.

"Ben aynı zamanda senin yeni patronunum," diyor elini çekerken. "Bu ajans benim organizasyonuma çok uygun olduğu için satın aldım."

Şok içinde ona baktım. "Sen *ne*?"

Ares omuz silkiyor ve eğiliyor. "Çalıştığın şirkete sahip olmamızın bizim için iyi olacağını düşündüm. İstersen alabilirsin. İki şartla sana devredeceğim."

"Hangi koşullar?"

Gülümsüyor ve dudağını kulağıma değdiriyor. "Artık başka erkeklerle kampanya yapmak yok ve artık kendini fazla çalıştırmana izin yok."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, dudaklarım aralanıyor. "Erkeklerle çekim yapmamdan hoşlanmadığın için mi tüm mankenlik ajansımı satın aldın?"

Ares kaşlarını kaldırır. "Yaptıysam ne olmuş? Ben senin kocanım. Vücudunda sadece *benim ellerime* izin var. Senden mevcut sözleşmelerinden herhangi birini ihlal etmeni isteyemezdim, bu yüzden şirketi satın aldım ve başka bir erkekle uzaktan bile olsa yakınlaşmanı gerektiren tüm sözleşmeleri iptal ettim."

"Sözleşmelerimden herhangi birini feshetmenin cezası *milyonlardır*, Ares. Delirdin mi sen?"

Bir an duraklar ve gülümser. "Aşkım, evlilik yüzüğünün benim ödediğim cezadan daha değerli olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Ve her halükarda, önemli değil. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

John boğazını temizliyor ve ikimiz de aniden onun varlığını hatırladığımız için geriliyoruz. "Bay Windsor," dedi, ses tonu sertti. "Raven'ın birkaç dakika içinde çekimi var. Hemen yola çıkmamız gerekiyor."

Ares beni daha sıkı kavrıyor ve başını sallıyor. "İptal edildi. Onu eve götürüyorum." Bana dönüyor ve özür dileyerek gülümsüyor. "Medya çoktan bu binaya doluştu, aşkım." Ares başını arkasındaki korumaya doğru eğiyor. "Bizi güvenli bir şekilde eve götürecekler. Windsor malikânesinin kapılarından geçtikten sonra, temize çıkmış olacağız. O zamana kadar onlara ihtiyacımız olacak." Bir an duraklar. "Önümüzdeki birkaç hafta

medya hakkımızda öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye çalışırken zor olacak. İkimiz de daha önce hiç olmadığımız bir şekilde spot ışıklarının altında olacağız. Windsor Media hakkımızdaki tüm haberleri takip ediyor ve gerekirse devreye girmeye hazır hukuk ekibim var."

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Merak etmeyin. Basınla uğraşmaya alışkınım," diyorum ona, içimi gerçek bir korku kaplasa da. Şimdiye kadar şanslıydım, çoğu gün radarın hemen altında uçuyordum ama yeni Bayan Windsor olarak o sessiz günler kesinlikle geride kaldı.

Bölüm Kırk Bir

KUZGUN

Telefonumu kapatırken iç geçiriyorum. Duyurumuz yayınlandığından beri vızıltısı hiç kesilmedi ve medyanın ilk ilgisi heyecan verici olsa da kısa sürede yorucu bir hal aldı. Çoğu dedikodu sayfası anında ilişkimizi araştırmaya başladı ama söylemeye gerek yok, hiçbir şey bulamadılar. Düğün günümüzden önce i l i ş k i m i z yokken nasıl bulabilirlerdi ki?

Yeterince dikkatli bakarlarsa Hannah ve Ares'in ilişkisinin izlerini bulacaklarından endişeleniyorum ve bunun üçümüz için de utanç verici olacağına hiç şüphe yok. Aramızdaki şeyin gerçek olmadığını kimsenin öğrenmesini istemiyorum.

Soyunma odamızı karıştırırken dudağımı ısırıyorum, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Ben kutularımdan birinden güvenilir eski mezuramı çıkarırken Ares banyodan çıkıyor. Beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde eğilmiş görünce gözleri açılıyor ve dudağını ısırması içimde bir arzu patlamasına neden oluyor. Üzerinde kalçalarına kadar sarkan beyaz bir havludan başka bir şey yok, göğsünden aşağı su damlaları akıyor.

"Ares," diyorum, sesim olmasını istediğimden daha boğuk çıkıyor. "Giyinme."

Gözleri arzuyla parlıyor ve hınzırca gülümsüyor.

Ölçüm bandımı kaldırıyorum ve ona sırıtıyorum. "Seni ölçmek istiyorum. Aklımda birlikte ilk resmi etkinliğimiz için tasarlamak istediğim bir şey var."

Elini boynuna götürüyor, bakışları ısınıyor. "Beni ölçmek mi istiyorsun... hemen şimdi?"

Başımı salladım. "Evet. Doğru ölçüleri almayı tercih ederim. Kıyafetlerin üzerinde aynı şey olmuyor, biliyor musun?"

"Peki." Beni öne doğru çağırıyor ve ben de endişeyle ona yaklaşıyorum. En son denediğimden beri bu kadar inisiyatif almamıştım. Ne zaman birlikte uyusak, Ares başlatıyor. Aptalca ama bir yanım hâlâ beni tekrar reddedeceğinden korkuyor. Gerçekçi olmak gerekirse, reddetmeyeceğini biliyorum ama bir şekilde kalbim onun verdiği acıdan kurtulamadı.

"Kollarını kaldır," diyorum ona. Ölçüm bandımı koluna sararken ellerim titriyor, doğru düzgün düşünemiyorum bile. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ve sanırım bir tane buldum.

Bakışlarının tenimi yaktığını hissedebiliyorum ve endişeyle başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buluyorum, gözleri arzuyla dolu. En kötü günlerde bile günah kadar seksi, ama şu anda karşımda sadece bir havluyla dururken? Lezzetli.

Elimi göğsüne koyuyorum ve ona gülümsüyorum. "En sevdiğin renkler var mı?"

Bana uzanıyor ve saçlarımı kulağımın arkasına itiyor, bakışları göğsüme iniyor ve orada kalıyor. "Benim için yarattığın her şey harika olacak, eminim."

Ölçüm bandımı gövdesine sarıyorum ve ölçümü okumak için yaklaşıyorum, bunu yaparken vücudumu onunkine sürtüyorum. Ares keskin bir şekilde nefes alıyor ve rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor, bu da beni gülümsetiyor.

"Ah, boynunu unuttum." Parmak uçlarıma yükseliyorum ve ölçüm bandımı boynuna sararken göğüslerimi göğsüne bastırıyorum, dudaklarım çenesinin üzerinde geziniyor. Yumuşak bir şekilde inliyor ve karnıma doğru sertleştiğini hissettiğimde içimde bir arzu patlaması yaşıyorum.

Elini kaldırıp saçlarımın arasından geçiriyor, kavrayışını sıkılaştırıyor ve beni yerimde tutuyor. "Ölçüleri böyle mi alıyorsun, karıcığım?" diye tersliyor, sesi kızgın çıkıyor.

Ona bakmak için biraz geriye yaslanıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, bunu asla kendim yapmam ama *senin* için yapmak istedim."

"Hmm," diye homurdanıyor. "Pekâlâ. Benden başka kimse yok, Raven."

Elimi vücudunda gezdirirken endişeyle başımı sallıyorum. Yüzü bana o kadar yakın ki... bu maskaralıktan vazgeçip onu öpmeli miyim? Gözleri dudaklarıma kayıyor ve bir hamle yapmasını umarak yüzümü eğiyorum.

"Sırada ne ölçüyorsun?" diye soruyor.

Cesaretimin kırılmasına izin vermeyerek iç çekiyorum ve bir adım uzaklaşıyorum. Önünde dizlerimin üzerine çökerken ona "Kalçalar," diyorum.

Bazı ölçümler yaptığım için havlusunun nasıl kıvrıldığını gördüğümde bir gülümsemeyi ısırıyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, ama o bana sadece kışkırtıcı bir şekilde bakıyor, en ufak bir utanma belirtisi göstermeden.

Ölçüm bandımı havlusunun altından geçirip, üst baldırını ölçüyormuş gibi yaparak yukarı kaldırıyorum ve havlusunu düşürmek için bilerek yerinden oynatıyorum.

"Raven," diye uyarıyor.

Masumca başımı kaldırdım. "Bir sorun mu var?"

Onu en iyi nasıl ölçebileceğimi bulmaya çalışıyormuşum gibi yaparken ellerim kalçalarında geziniyor, dokunuyor, alay ediyor. Tam havlusu çözülüp yere düşerken eli saçıma gidiyor ve siki yüzümden birkaç santim ötede açığa çıkıyor. Eğiliyorum ve dudağımı sertçe ısırıyorum, omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor.

Ares saçlarımı sıkıca kavrıyor ve başımı zorla ona doğru eğiyor. "Ne yapıyorsun, karıcığım?"

Ona endişeyle gülümsüyorum. "Ölçüyor
musun?" "Tüm yaptığın bu mu?"

Sertleşmiş sikine bakıyorum ve ölçüm bandımı bırakırken sırıtıyorum. Diğer kalçasına doğru eğiliyorum, bunu yaparken sikinin ucu dudaklarıma değiyor. Ares gözlerinde arzu dans ederken dişlerini gıcırdatıyor ve ben de beklentiyle kalçalarımı sıkıyorum. "Bana yaptırmak istediğin başka bir şey var mı?"

Boştaki eli sikine gidiyor ve parmaklarını tabanın etrafına sarıyor. "Eğer başka bir erkeği bu şekilde ölçtüğünü öğrenirsem, bunun bedelini cehennemde öderim," diye uyarıyor.

Saçlarımı sıkıca kavrıyor ve dudaklarımı sikinin ucuna değdirene kadar yüzümü sikine doğru yaklaştırıyor.

Ona doğru açılıyorum ve dilimin kenarından geçmesine izin veriyorum, bu da ondan yüksek bir inilti çıkarıyor. "Raven," diye inliyor başımı yerinde tutarken.

Dudaklarımı sikinin ucuna kapatıp sertçe emerken gözlerinin içine bakıyorum. Yavaşça ağzımın içine doğru iterken beni izliyor.

İnliyorum ve Ares boğazımın arkasına ulaşana kadar daha da içeri itiyor. Sonra geri çekiliyor, sadece her şeyi tekrar yapmak için, yüzümü istediğim şekilde beceriyor.

"Şu haline bak," diye inliyor. "Sikimi alışına bak, bebeğim. Sen benim için mükemmel bir sürtüksün. Bütün dünya senin tatlı ve masum bir kadın olduğunu düşünüyor. Yüzünü sikmemden ne kadar hoşlandığını bilseler ne düşünürlerdi acaba?"

Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve ağzıma daha sert giriyor. "Elini vücudundan aşağıya, amına doğru kaydır," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum. "Benim için ıslandın mı, bebeğim?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımı onun sikinden hiç ayırmıyorum.

"Benim için kendini parmakla, Raven. Ben o ateşli küçük ağzını sikerken senin de kendi elini kullandığını görmek istiyorum."

Onu daha sert emiyorum ve o inliyor, saçlarımı sıkıca kavrıyor. "Eğer döllerimi boğazına kadar boşaltmamı istemiyorsan, biraz gevşemeni tavsiye ederim, karıcığım."

Kıkırdıyorum ve dilimi sikinin etrafında döndürerek onu daha da kızdırıyorum. Yüzümü beceriyor olabilir ama benim merhametime kalmış durumda.

"Siktir, Raven. Bebeğim, ağzın çok iyi."

Çözülüşünü izliyorum, hareketleri daha hızlı, daha sert. Bunun beni ne kadar güçlü hissettirdiğini seviyorum. Dizlerimin üstünde olan ben olabilirim ama çaresiz olan o.

Tam gelmek üzere olduğundan emin olduğum anda kapı gürültüyle çalınıyor ve ikimiz de telaşla birbirimizden ayrılıyoruz.

"Ares!"

Hannah'nın kapının arkasından gelen sesi ikimizi de ayıltıyor ve midem acıyla burkuluyor. Duyurumuzun onun koşarak gelmesine neden olacağını biliyordum ama bir yanım da gelmemesini umuyordu.

"Giyin," diyor soyunma odasında aceleyle kıyafetlerini çekiştirirken. Ona bakıyorum, hala dizlerimin üzerinde, karşı koyamayacağını düşündüğüm bir elbiseyle. Bakışları bana kayıyor ve suçluluk duygusu gözlerinde parlıyor.

Önümde diz çöküyor ve yüzümü kavrıyor, gözleri gözlerimde. "Raven," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Sadece git," diye fısıldıyorum. "Her zaman yaptığın gibi ona git."

Ondan uzaklaşıp banyoya doğru yürüyorum, yere çöküp dizlerimi göğsüme çekmeden önce kapıyı arkamdan kilitliyorum. Hâlâ daha az acımıyor. Verdiği sözlere ve sekse rağmen, onun sesini duyduğu anda kaçmaya başlıyor.

Bölüm Kırk İki

ARES

Her zaman yaptığın gibi ona git. Oturma odasına girerken Raven'ın sözleri zihnimde yankılanmaya devam ediyor. Onun güvensizliğini nasıl ortadan kaldırabilirim? Hannah ve benimle ilgili yıllarca biriktirdiği anıları silemem.

"Ares!"

Hannah'nın sesini duyunca kanım donuyor, midemin çukuruna bir suçluluk duygusu yerleşiyor. O her zaman sevdiğim kadındı ama şimdi Raven'ı düşünmeden ona bakamıyorum.

"Hannah, burada ne yapıyorsun?"

Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor, telefonunu kaldırırken yüz ifadesi gerçek bir kalp acısını yansıtıyor. "Nedir bu? Onu *öptün mü*?"

Raven'ın gönderdiği düğün fotoğrafımıza bakıyorum ve o anı canlı bir şekilde hatırlıyorum. Düğünümüzle ilgili her şey sahteydi ama o an gerçekti ve bizimdi.

Hannah'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve ne yapacağımı bilemeden ona doğru yürüyorum. Onunla çok fazla geçmişimiz var ve onu gereksiz yere incitmek istemiyorum.

"Han," diye mırıldandım. "Ağlama lütfen. O gün bizim düğün günümüzdü, Hannah." "Neden?" diye soruyor, sesi kırılarak. "Neden düğünümüzü

Aranızdaki her şey çok mu gerçek görünüyor? Neden bunu herkese söyleyemiyorsun?

Bu sadece bir mantık evliliği mi? Bir iş anlaşmasından başka bir şey değil mi?"

Bir an tereddüt ettim, onu en iyi nasıl idare edeceğimi düşünüyordum. "Büyükannemin evliliğimize gerçek bir şans vermemiz konusunda ısrarcı olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Ares," diye yalvarıyor. "Lütfen bana onunla evliliğine gerçekten bir şans verdiğini söyleme. Siz ikiniz... olamazsınız..."

Birkaç dakika önce sikimi Raven'ın ağzına nasıl soktuğum aklıma geldi ve suçluluk duygusu beni fena çarptı. Onu öyle bir çaresizlikle istemiştim ki... Daha önce kimseyi bu kadar çok istediğimi sanmıyorum. Hannah'yı bile.

"Eğer bunu yaparsan, sen ve ben bir daha asla bir araya gelemeyiz. Ares, lütfen.

Lütfen telafi edemeyeceğimiz bir şey yapmayın. *Lütfen*."

Ona bakıyorum, her zamankinden daha fazla çelişki içinde hissediyorum. Hayatımı ondan başka biriyle paylaşacağımı hiç düşünmemiştim ve Raven'la evlendiğimde bile evliliğimizin daha çok bir oda arkadaşı ilişkisi olacağını düşünmüştüm. Bu nasıl bu kadar çabuk değişti?

"Hannah... o benim *karım.* Beni mihrapta terk ettiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordun. Bizi terk ettin, bu yüzden evlendiğim kadınla ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye hakkın yok."

Gözleri öfkeyle parlıyor ve taze yaşlar gözlerine doluyor. "Kız kardeşimle mi yatıyorsun?" diye sorar, sesi zehirle doludur. "İkiniz benim arkamdan iş mi çeviriyorsunuz? Her zaman garip bir şekilde yakın olduğunuzu düşünmüştüm ama sana güvenmiştim. Başından beri onu mu istiyordun?"

Ona bakıyorum, ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum. Onu incitmek istemiyorum ama ona yalan da söyleyemem. Raven'la aramızdaki şeyler Hannah'nın istediği kadar siyah ve beyaz değil. "Açıkçası bu artık seni hiç ilgilendirmiyor. Sen ve ben arkadaştan öte olamayız ve bunu yapamazsın. Evime habersizce gelip karım ve benim birlikte olmamızdan dolayı üzülemezsin."

"Ona karın demeyi *kes*!" diye çıkıştı.

"O öyle biri, Hannah!"

Kocaman gözyaşları yanaklarından süzülüyor, bakışları pişmanlıkla dolu. Yıllar geçtikçe Hannah'nın gözyaşlarına karşı bağışıklık kazanmış olsam da bu gözyaşları yüreğimi sızlatıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum yüzünü avuçlayıp başparmaklarımla gözyaşlarını silerken. "Han, lütfen... Özür dilerim. Ben sadece... Ben de çok

yoruldum, anlıyor musun? I

kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum ve ne yaparsam yapayım birilerini hayal kırıklığına uğratacağım."

"İşte." Raven'ın sesiyle gerildim, tonu kırpılmıştı. Hay *sikeyim*. Sikeyim. *Siktir*!

Karıma bakmak için Hannah'dan bir adım uzaklaşıyorum ama o bakışlarımı kaçırıyor. Vücudu gergin ve kızgın olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Hannah'ya bir mendil uzatıyor ve Hannah öfkeyle mendili Raven'ın elinden kapıyor.

"Nasıl yaparsın!" diye bağırıyor. "Böyle bir şeyi nasıl yayınlarsın, Raven? Bunu bilerek yaptın, seni lanet sürtük. Ares'le benim arama girmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Raven omurgasını dikleştirir ve kız kardeşine bakar. "Ben seninle... *kocamın* arasına girmeye mi çalışıyorum?"

Lanet olsun.

"Ona nasıl baktığını hiç fark etmediğimi sanma, Raven. Hiçbir şey söylemememin tek nedeni seni asla istemeyeceğini bilmemdi - *bana* sahip olabilecekken değil. Bunu sen de biliyorsun. Ona istediğin kadar kocan de, ama asla gerçekten senin olmayacak. Onunla yatsan bile seveceği kişi yine ben olacağım. Her zaman ben olacağım."

"Hannah!" Raven'ın gözlerindeki acıya dayanamayarak bağırıyorum.

Bana gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Bu doğru. İnkar edebilir misin, Ares? Beni artık sevmediğini söyle."

"Gitmeniz gerekiyor."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "*Ne*?"

"Bana kendimi tekrar ettirme. Evliliğime saygı göstermen konusunda seni uyarmıştım, Hannah. Bize yaşattığın onca şeyden sonra senden tek istediğim buydu. Seçimlerinin bedelini ödeyenin Raven olduğunu unutuyorsun. O bundan daha iyisini hak ediyor - ikimizden de."

Gözleri suçlulukla doluyor ve bir an için başka tarafa bakıyor. "Ben sadece..." "Gitmen gerekiyor," diye tekrarlıyorum, ses tonum şimdi daha yumuşak.

Pişman görünüyor ve duvara bakan, vücudu gergin olan Raven'a dönmeden önce başını sallıyor. "Rave, özür dilerim. Nasıl biri olduğumu biliyorsun, değil mi? Duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim ve kıskandım. İkinizin bana bunu yapmayacağınızı biliyorum ama net göremedim. Özür dilerim, Rave."

Raven başını sallıyor ama kız kardeşine bakmıyor. Hannah özür dileyen bakışlarla bana bakıyor ve ben başımı sallayarak sessizce gitmesi için ona yalvarıyorum.

İç çeker ve uzaklaşır, kısa bir süre sonra kapının çarparak kapanma sesi duyulur.

"Raven," diye mırıldandım. "Özür dilerim. Bütün bunları söylememeliydi. Sanırım olan biten her şey yüzünden zor zamanlar geçiriyor. Kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorsun, değil mi? Sadece acı çekiyor ve öfkeleniyor."

Raven bana bakıyor ve gözlerindeki yaşları gördüğümde kalbim paramparça oluyor. Raven nadiren ağlar. Onu ağlarken gördüğüm zamanları bir elin parmakları kadar sayabilirim. En ufak bir şeyde gözyaşlarına boğulan Hannah oluyor ama Raven asla. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor ve kalbim acıyla sıkışıyor. "Yapma," diyor sesi titreyerek. "Onu böyle savunma, Ares. Bunu yaptığında beni öldürüyorsun, görmüyor musun? Bana her şeyini vereceğine söz verip duruyorsun ama onun sesini duyunca kaçıyorsun." Bir elini saçlarında gezdiriyor, gözleri parlıyor. "Ve sonra o bana asla benim olmayacağını söylerken orada öylece duruyorsun - tek bir inkar kelimesi bile yok. Hareketleriniz aksini söylerken sözlerinize nasıl inanabilirim? Endişelendiğim o değil. Endişelendiğim *sensin*. Bana bir parçanın onu hâlâ sevdiğini hissettiriyorsun ve ben buna dayanamıyorum. Bu şekilde

Az önce yaptığın hareket bana beni gerçekten önemsemediğini hissettirdi."

Ona doğru yürüyorum ve omuzlarını tutuyorum, içimi bir çaresizlik duygusu kaplıyor. Birinin acısını dindirmek için hiç bu kadar yoğun bir ihtiyaç hissetmemiştim. "Raven, onu sevmediğimi biliyorsun." Onu daha sıkı kavrıyorum. "Ve tabii ki seni önemsiyorum. Evlenmeden önce bile benim için dünyalara bedeldin, Raven. Sen her zaman en yakın arkadaşlarımdan biri oldun."

Sertçe başını kaldırıyor, çektiği eziyet öfkeyle karışıyor. "Az önce yüzümü sikerken beni bir arkadaş olarak mı gördün Ares?"

"Siktir, Raven. Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

Beni itiyor ve kapının yanında duraklayarak uzaklaşıyor. "Bu evlilikte kendini kapana kısılmış hissettiğini söyledin ama ben nasıl hissediyorum sanıyorsun? Asla şansımın olmayacağı biriyle evlenmeye zorlandım - *kız kardeşimi* düşünmeden bana asla bakamayacak biriyle. Bir evlilikten ne isteyebileceğimi hiç düşündün mü? Ben de mutluluk istiyorum, Ares. Ne yaparsam yapayım, bana bunu asla veremeyeceğini şimdi görebiliyorum. Asla o olamayacağım. İkimizden birini incitmek gibi bir seçeneğin olduğunda, her zaman beni seçeceksin. Ben asla senin önceliğin olmayacağım, gerçekten."

Güzel yüzünden bir damla gözyaşı daha süzülürken dişlerini sıkıyor ve sonra dışarı çıkıyor, kapı arkasından usulca kapanıyor. Raven her zaman sessiz bir fırtına olmuştur, beklenmedik ama güçlü ve ne düşünürse düşünsün, ona karşı hiçbir zaman bir şansım olmadı.

Bölüm Kırk Üç

KUZGUN

"Bugün kendinde değildin," diyor John. "Bu sabahki çekim sırasında yüz ifadelerin bozuktu. Bu gösteride yürüyebilecek kadar iyi olduğuna emin misin?"

Cübbemin eteğiyle oynarken başımı sallıyorum. Bütün gün düşüncelerim Ares'in sözleri üzerindeydi. Kendini kapana kısılmış hissettiğini söylemesi kalbimi kırdı. Bu durum ikimiz için de ideal değil, ama düşündüm ki... Bana karşı bir şeyler hissetmeye başladığını düşündüm, ama şimdi o kadar emin değilim.

Beni Castello Designs'a ve ardından Laurier'e götürdüğünde, bunun bizim için bir ilerleme olduğunu düşünmüştüm. Şimdi Hannah'nın haklı olup olmadığını ve onun sadece benim için doğru olanı yapmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Ares'in doğru olduğunu düşündüğü şey, kalbinin arzuladığı şeyle aynı değil.

"Evet, iyiyim" diyorum, zihnimi boşaltmak için elimden geleni yapıyorum ama bunu başaramayacağımı biliyorum. İçim kalp ağrısı, utanç ve pişmanlıkla dolu. Onun vücudunu nasıl ölçtüğümü, evde giydiğim kıyafetleri her düşündüğümde... lanet olsun. Belki de kucağına oturduğum o gün, beni asla gerçekten istemeyeceğini söylediğinde ona inanmalıydım. Vücudunun bana tepki vermesini sağlayabilirim ama beni asla Hannah'yı istediği gibi istemeyecek. Yaptığım ve denediğim her şeyin anıları beni iğrendiriyor. Ben asla böyle biri olmadım. Sevgimi hiç kimseye zorla kabul ettirmedim.

Ares'e yaptığım şey. Umut beni haysiyetimi feda edecek kadar cesur yaptı, peki ne için?

"İyi değilsin, Raven." John elini omzuma koyuyor ve gözlerinde gerçek bir endişeyle bana bakıyor. "İşten bunaldın mı? Senin için çok mu fazla program yapıyorum? Yoksa başka bir şey mi... Windsor mu? Birkaç uyarı dışında programın üzerinde bize tam kontrol verdi ama sana özel olarak baskı yapıp yapmadığını bana söylemen gerekiyor."

Gözlerinin içine bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Birine güvenmek istemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ondan sarılmasını isteyip kalbim durana kadar ağlama dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyor.

"Sadece iyi uyuyamadım," diyorum sonunda, bornozumun düğümünü çözüp açılmasına izin verirken bakışlarımı aşağı indiriyorum. Tasarımcı beni giydirmek için her an gelebilir.

"İyi misin, Rave? Senin için endişeleniyorum. Ares Windsor sana bir şey mi yaptı?"

Ona gülümsemeye zorluyorum ve başımı sallıyorum. "Bir tartışma yaşadık ama hepsi bu kadar. Sanırım evlilik de böyle bir şey, değil mi? Her zaman mükemmel olamaz."

John konuşmaya başlıyor ama kapı açılınca yarıda kesiliyor. İkimiz de arkamızı döndük, tasarımcının giymem gereken elbiseyle içeri girmesini bekliyorduk ama onun yerine Ares geldi. Gözleri bana takılınca duraksıyor, gözlerinin altındaki torbalar benimkilerle aynı.

Ares'in gözleri açıkta kalan göğsümde geziniyor ve gözlerine saf bir öfke yerleşiyor. Bana doğru yürüyor ve ceketini çıkarıyor, adımları kendinden emin ama aceleci. "Raven," diyor, ceketini omuzlarıma sararken ve beni kendine doğru çekerken ismim bir uyarı gibi geliyor.

John'a bakar ve dişlerini sıkar. "Bize müsaade edin lütfen. Karımla biraz konuşmam gerek."

John bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. Bir an tereddüt ediyor ama sonra kapı arkasından kapanarak uzaklaşıyor.

"Raven," diye tekrarlıyor, sesi şimdi daha yumuşak. "O da neydi öyle? Neden sen... *onun* önünde yarı çıplaksın. İkinizin arasında bir şey mi var?"

Gözlerinin içine bakıyorum, kalbim ağırlaşıyor. Kendimi bildim bileli onu seviyorum ama onunla evli olmama rağmen kız kardeşim hâlâ aramızda duruyor. "Fark eder mi?"

Bakışları sertleşiyor ve beni daha yakına çekiyor. "Tabii ki öyle. Evlenirken birbirimize sadakat sözü vermiştik, Raven."

Kollarımı omzuna doladım, bu sırada ceketi yere düştü ve beni önünde açık bir bornozdan başka bir şeyle bırakmadı. "Seni aldatmadım, Ares. Bunu asla yapmam. Ben öyle bir insan değilim."

Sanki doğruluğumu anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. "İkinizin bir geçmişi var mı?"

Gözlerimi kaçırıyorum ve istemsizce ofluyorum. "Hannah ile paylaştığın gibi bir şey değil."

Elleri belime dolanıyor ve kavrayışını sıkılaştırıyor. "Rave," diye fısıldıyor, alnı benimkine düşüyor. Ares titreyerek nefes alıyor ve kalbim titriyor. "Dün için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

Ondan uzaklaşıyorum ama o beni bırakmayı reddediyor. "Beni dinle," diye yalvarıyor. "Bütün gün aramalarımı görmezden geldin. Buna katlanamam bebeğim. Evliliğimizin böyle olmasını istemiyorum, tamam mı? İletişim kuracağımıza söz vermemiş miydik? Durumumuz zaten çok alışılmadık... Yapmak istediğim son şey bunu daha da karmaşık hale getirmek. Beni dinle, *lütfen.*"

Ona başımı sallıyorum. "Peki," diye fısıldıyorum, söyleyeceği herhangi bir şeyin acımı azaltacağından emin değilim.

"Evimize asla gelmemeliydi ve ben de yaptığım şeyi asla söylememeliydim. Kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum, Raven. Seninleyken değil. Durum zor ve ya Hannah'yı ya da seni incitiyormuşum gibi hissediyorum. Tüm demek istediğim buydu. Bir saniye bile *seninle* bu evlilikte kapana kısılmış gibi hissettiğimi kastetmedim, duydun mu beni? Hiç bu kadar mutlu olmamıştım, Rave. Sadece Hannah'yı incitmenin onunla olan ilişkini de zorlayacağını biliyorum. Kardeşinle tartışmanın sebebi ben olmak istemiyorum bebeğim. Sadece... Sadece mutlu olmanı istiyorum."

Başımı sallıyorum, sözlerinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Anlıyorum, Ares. Sadece bunun önemli olduğundan emin değilim. Ne yapıyoruz ki biz?"

"Bana kendi mutluluğunu istediğini söyledin ve yemin ederim ki bana bir şans verirsen sana bunu vermek için elimden geleni yapacağım. Verecek misin, Raven? Bana bir şans verir misin?"

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda kalbim küt küt atıyor, bakışlarında samimiyetten başka bir şey yok. "Bu ne anlama geliyor, Ares?"

Yüzümü kavrıyor, başparmağı dudağımın üzerinde hafifçe geziniyor. "Bu, senin bedeninden daha fazlasını istediğim anlamına geliyor. Seninle her şeyi gerçekten istediğimi kanıtlamak için bir şans istiyorum, geçmişe lanet olsun. Kalbini kazanmak için bir şans istiyorum."

fısıldıyor. "Çünkü her geçen gün benimkinden biraz daha çalıyorsun."

Bölüm Kırk Dört

ARES

Evime girerken Hannah'nın mesajlarını görmezden gelerek telefonuma bakıyorum. Gitmesini istediğimden beri durmadan mesaj atıyor, beni görmek ve her şeyi konuşmak istiyordu. Sanırım sonunda aramızdaki her şeyin gerçekten bittiğini fark etti.

Ne düşündüğünü merak ediyorum. Raven'la evlenmiş olsam bile aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğine gerçekten inanıyor muydu? Bunu ona hiç yakıştıramadım. Her zaman bencil biriydi ama ben bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Ya da belki de fark ettim ve görmezden gelmeyi seçtim.

Oturma odasının kapısında duraklıyorum, bakışlarım Raven'a kayıyor. Kanepede oturmuş, tabletini dizine dayamış, büyülü olduğuna emin olduğum bir şeyler çiziyor. Hay sikeyim. Gerçekten çok güzel ve giymeyi sevdiği gecelikler tam bir işkence. Bu gece kırmızı bir gecelik giyiyor ve teniyle güzel bir kontrast oluşturuyor.

Bana benimle hiç şansı olmadığını söylerken gözlerinde bir şey vardı, tanımlamaya cesaret edemediğim bir şey, yine de kalbimi ateşledi. İçimden bir ses karımın bana ne yaptığını çok iyi bildiğini söylüyor. Aramızdaki bu şey... her zaman oradaydı.

Oturma odasına giriyorum ve o başını kaldırıp bakıyor, dudakları gülümsüyor. Bakışları yavaşça vücudumun üzerinde geziniyor ve ben bir sırıtışı ısırıyorum. Beni pervasızca süzmesine bayılıyorum.

"Evdesin."

Yanına otururken başımı salladım ve çizdiği şeye bir göz attım. Delicesine yetenekli ve neler başaracağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Günün nasıl geçti?" Soruyorum, sesim yumuşak. Hannah'yla hiç böyle bir şey yaşamamıştım. O ve ben hiçbir zaman gerçekten birlikte oturup günlerimiz hakkında sohbet etmedik. Onun neler yaptığını gerçekten bilmek istediğimi de hiç sanmıyorum - sormak sadece bir formaliteye dönüşmüştü. Raven'la durum farklı. Onu neyin harekete geçirdiğini, ona neyin ilham verdiğini bilmek istiyorum. Gün boyunca onu gülümseten her küçük şeyi duymak istiyorum. Bu çok garip.

"Bugünkü çekim beklediğimden çok daha uzun sürdü, bu yüzden tüm toplantılarım gecikti. Yine de yeni koleksiyonumun bir araya geliş şeklinden memnunum. Bazı arkadaşlarımı benim için modellik yapmaları için sıraya sokuyorum. Aklımdaki pazarlama kampanyası harika olacak."

Kravatımı biraz gevşetiyorum, eğilip benim için çıkarmasını umuyorum. Gözleri ellerimi takip ediyor ama bana doğru hareket etmiyor. Raven son zamanlarda bana mesafeli davranıyor ve onun neşesini ne kadar özlediğime şaşırıyorum. Bunun için sadece kendimi suçlayabilirim. Yaptığım şeyi asla s ö y l e m e m e l i y d i m .

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor tabletine dönüp çizmeye devam ederken. Bu soruyu sormasına asla alışamayacağım. Hannah hiç sormazdı. Tek konuştuğumuz onun işi ya da düğünümüzdü. Bana günüm hakkında soru sorduğu tek zaman, onun için bir şey üzerinde çalıştığım zamanlardı.

Ona yaptığım sıkıcı toplantıları ve birleşme için harcadığım emeği anlatırken çizdiği resmi izliyorum. Arada bir bana bakıyor ve anlattıklarıma başını sallayarak eşlik ediyor.

Ne kadar huzurlu bir akşam. Bunu arzuladığımı hiç bilmezdim. Kalçası benimkine değene kadar Raven'a yaklaşıyorum. Geceliği hiçbir şeyi örtmüyor ve vücudu güzellik abidesi.

Raven bana bakıyor, ne kadar yakın olduğumu fark edince gözleri açılıyor. Bakışları dudaklarıma düşüyor ama sonra benden uzaklaşarak aramıza biraz mesafe koyuyor. Hannah düğün fotoğraflarımız için üzgün bir şekilde evimize geldiğinden beri mesafeli davranıyor. Sanki aramızdaki haftalar süren ilerleme kaybolmuş gibi.

İç çekerek ayağa kalkıyorum, soyunma odamıza doğru ilerlerken düşünceler içinde kayboluyorum. Gözlerim bir çift gri eşofman altına takılıyor ve aklım Raven'ın kucağıma oturup bana ne kadar çok sevdiğini söylediği o geceye dönüyor

beni onların içinde. Takım elbisemi çıkarıp yerine eşofmanımı giyerken kendi kendime sırıtıyorum ve gövdemi çıplak bırakıyorum.

Ona bana bir şans verip vermeyeceğini sorduğumda, vereceğini söyledi... ama vermedi. Tetikteydi, incinmekten korkuyordu. Tüm korkularını bir anda yok edemem - bunu sadece zaman yapabilir. Ancak onu ne kadar çok istediğimi kanıtlayabilirim.

Oturma odasına girdiğimde tabletinden başını kaldırıyor ve sonra iki kez bakıyor, bakışları eşofmanlarıma yapışıp kalırken gözleri genişliyor. Lanet olsun. Belki de bu kötü bir karardı. Bana böyle bakmaya devam ederse, baştan çıkarılan ben olacağım.

Yanına oturduğumda Raven kendini toparlıyor, yanakları pembeleşiyor. Onda çok masum bir şeyler var ve ben buna bayılıyorum.

"Bana ne üzerinde çalıştığını göster," diyorum ona doğru eğilerek, çenem omzuna değiyor. Kolumu beline dolayarak onu kendime çekerken sırıtıyorum.

"Ares," diye fısıldıyor.

Gülümsememi bastırıyorum ve masumca ona bakıyorum. "Hey, sence beni çizebilir misin?"

"Seni çizmek mi?"

Tabletine başımı salladım. "Evet.

Yapabilir misin?" Yüzü kızardı ama

sonra başını salladı.

Ellerimi beline dolayarak onu yukarı kaldırıyorum, ta ki o gece yaptığı gibi bana sarılana kadar. Eğer o geceyi tekrar yaşayabilseydim, ona istediğini verirdim.

"Ares!"

Sırıtıyorum ve belini sıkıca kavrıyorum. "Bana bir portre çiz, Rave. Senin gözlerinde nasıl göründüğümü görmek istiyorum."

"Bunun için kucağında olmama gerek yok."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum ve omuz silkiyorum. "Yüzümün hatlarını görmek senin için daha kolay olacak." *Yüzümün hatları mı?* Şimdi bana ne tür bir saçmalık söyletiyor?

Raven başını sallıyor ve kıçı dizlerimin üzerine oturana kadar daha da uzaklaşarak yeniden konumlanıyor. Tabletini alıp bana bakıyor, yanakları pembeye boyanmış. Orada öylece otururken çok güzel görünüyor, bacaklarını açmış, böylece kırmızı iç çamaşırını görebiliyorum, o uzun saçları vücudundan aşağı akıyor. Hay sikeyim. Onu görünce sikim sertleşiyor ve bu eşofmanlar arzumu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Karım yüzüme odaklanırken ona bakıyorum, gözlerimin vücudunu incelemesine izin verirken dikkatle çiziyorum. O tam bir mükemmellik ve bu sadece onun vücudu değil. Onunla ilgili her şey. Eğer o ve ben bu evliliğe gerçekten bir şans verseydik nasıl olurdu? O bu sözleri söyleyene kadar, gerçekten yapabileceğimiz, bunu benimle gerçekten isteyebileceği aklıma bile gelmemişti. Başından beri, ona layık olmayan ben olduğum halde, benimle hiç şansı yokmuş gibi hissediyor.

Ellerimin belinden aşağı, kıçına doğru kaymasına izin veriyorum, parmaklarım yoğuruyor, alay ediyor. Dudakları aralanıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Gözlerinde bir şey titreşiyor ve bunun *arzu* olduğunu anladığımda gülümsüyorum.

Raven'ın bakışları vücudumda geziniyor, sertleşmiş sikimin üzerinde duraklıyor. Ne beklediğimden emin değilim ama gözlerinde parlayan acıyı görmek beklediğim şey değildi.

"Dürüstlük anı," diye fısıldıyor. "Bu pozisyonda olmak bana sarhoşken kucağına oturuşumu hatırlatıyor ve tek düşünebildiğim beni asla istemeyeceğini söylemen. Sana bunu hiç söylediğimi sanmıyorum ama bunu söylediğini duymak kalbimi gerçekten kırdı. O anı hala aklımdan çıkmıyor ve şimdi aramızdaki şeyler farklı olsa da, onu her düşündüğümde kalbim hala acıyor. Arada bir, kendimi bunun gerçek olup olmadığını ve sahip olduğumuz her şeyin bir yalan üzerine inşa edilip edilmediğini merak ederken buluyorum."

Hay sikeyim. O gece söylediğim yalanların peşimi bırakmayacağını bilmeliydim.

Derin bir nefes alıyorum ve tabletini elinden alıp kanepenin üzerine atıyorum. "Sana bir sır vermeme izin verecek misin, Rave?"

Tereddütle başını sallıyor.

"Yıllar boyunca düzinelerce kadın, şu ya da bu nedenle, çoğu zaman talep edilmeden kucağıma oturdu. Bu şekilde tepki verdiğim tek kişi sensin. Bu doğal bir tepki değil, bebeğim. Özellikle sana karşı bir tepki. Geçen sefer bunu itiraf edemedim, o yüzden yalan söyledim. Hem sana hem de kendime."

Yüzünü nazikçe okşuyorum, başparmağım dudağının üzerinde geziniyor. "Sana bir sır daha vereyim, karıcığım. Seni karşı konulmaz buluyorum. Sana yapmak istediğim şeyler... *sikeyim.*"

Gözlerinde öylesine bir inançsızlıkla bana bakıyor ki, elimde olmadan her şeyi alıp götürmek istiyorum. Kıçını sıkıca kavrıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, tam sikimin üstüne oturana kadar, pozisyonlarımız o zamanki gibi aynı.

"O gece seni ne kadar çok becermek istediğimi biliyor musun, Rave? Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadındın ve *çıplak bir şekilde* kucağımda oturuyordun. Amın çıplaktı ve göğüslerin göğsüme bastırılmıştı. O geceyi zihnimde kaç kez canlandırdığımı biliyor musun?"

Kalçalarımı döndürerek sikimi ona doğru bastırıyorum. "Fantezilerimde sikime biniyorsun, beni tamamen içine alırken göğüslerin zıplıyor, ismim dudaklarında."

Bir elimi saçlarına atıyorum ve onu kendime çekiyorum, dudaklarım dudaklarına değiyor. "O zamanlar bile tek istediğim sendin," diye fısıldıyorum onu öpmeden önce. Saçlarını sıkıca kavrıyorum ve o da kalçalarını kucağımda döndürerek inliyor. Beni deli ediyor.

Parmaklarımın uçları amını örten dantelin üzerinde iz bırakana kadar elimi vücudunda gezdiriyorum. Ağzıma doğru inliyor ve ben kumaşı kenara iterken kıkırdıyorum.

"Islak," diye inliyorum. "Benim için her zaman çok ıslaksın, bebeğim. Bu özelliğini seviyorum." Başparmağım klitorisine bastırırken bir parmağımı içine sokuyorum ve beni daha sert öpüyor. Kalçalarını hareket ettirme şekli... kahretsin. Elime, sikime binmesini istediğim gibi biniyor.

"Ares," diye inliyor. "Sana ihtiyacım var."

Eşofmanımı aşağı itip sikimi ortaya çıkarırken sırıtıyorum. "O zaman ne istersen al bebeğim. Ben seninim."

Kendini yukarı kaldırıyor ve sikimi kavrıyor, üzerime çökerken gözleri benimkilerde. Dişlerimi sıkıyorum ve sikim amının içinde kaybolurken elimi boynunun arkasına doluyorum.

"Sana kafayı takmış durumdayım," diye itiraf ediyorum. "Bağımlıyım, Raven. Her dokunuşun, her öpüşün. Yaptığın her şey beni daha çok cezbediyor. Sen asla bırakmak istemediğim bir alışkanlıksın."

Kalçalarını döndürüyor ve ben de klitorisine daha sert bastırıyorum, yaptığı her harekette parmaklarımın geçtiğinden emin oluyorum. Beni ne kadar yaklaştırırsa, kendini orgazma o kadar yaklaştırıyor.

"Bana söz ver, Ares. Her zaman benim olacağına söz ver."

Saçlarından tutup onu kendime çekiyorum, dudaklarım dudaklarına değiyor. "Ben seninim, Raven Windsor. Sonsuza kadar. Söz veriyorum."

Dudaklarıma gülümsüyor ve sikime daha sert binerek her fantezimi gerçeğe dönüştürüyor. "Sen kahrolası bir hayal gibisin," diye inliyorum. Onun sürüşünü izlemek

Saçları dağınıktı ve dudakları öpücüklerimden şişmişti. Lanet olsun. Onu görünce bile boşalabilirdim.

"Karım," diye fısıldıyorum ona doğru hamle yapıp yarı yolda buluşurken. Ben daha sert sokarken dudakları benimkileri buluyor ve ağzımın içinde inliyor. Benim için gittikçe yakınlaşmasını izlemekten asla yorulmayacağım.

"Ares," diye inliyor, tam da kasları sikimin etrafında kasılırken. Benim için geliyor ve beni de kendisiyle birlikte götürüyor.

"Siktir," diye inliyorum dudaklarına karşı, içine derin derin boşalıyorum. Ona asla doyamayacağım. "Raven," diye fısıldıyorum. "Benim için o sensin."

Biraz uzaklaşıp bana bakıyor, yüzünde tatlı bir gülümseme var. Yanağımı okşuyor ve burnumun ucuna bir öpücük kondurarak beni kıkırdatıyor. Bazen çok şirin şeyler yapıyor ve lanet olsun ki bu beni daha da aşık etmiyor. "Sen her zaman benim için doğru kişiydin, Ares Windsor."

Karımın gözlerinin içine bakıyorum, daha önce hiç olmadığım kadar mutluyum. O benim istediğim her şey ve bundan asla şüphe duymamasını sağlayacağım.

Bölüm Kırk Beş

ARES

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve bu sabah onu yatağında bırakırken Raven'ın uykulu gülümsemesini düşünerek kendi kendime sırıtıyorum. Çok güzel ve tok görünüyordu. O gülümsemeye asla doyamayacağım. Hayatımızın geri kalanı boyunca aklımda kalacağına eminim. Şu andan itibaren her gün bunu tekrarlamayı kişisel görevim haline getiriyorum.

Yüzümde hınzır bir sırıtışla telefonumu elime alıyorum, kalbim biraz daha hızlı, biraz daha yüksek sesle çarpıyor. Ondan başka hiç kimse üzerimde böyle bir etki bırakmamıştı. Bu kadar küçük bir şey için hiç bu kadar sersemlememiştim.

Ares: *Seni şimdiden özledim, Cupcake.*

Bu sabah gizlice çektiğim fotoğrafı ona göndermeden önce bir an tereddüt ediyorum. Gözleri kapalı ve saçları yastıklarımızın üzerine yayılmış, omuzları çarşafın üzerinden görünüyor. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var ve bu fotoğraftaki bir şey çok samimi görünüyor.

Ares: *Dün gece harikaydı, ama kollarımda seninle uyanmanın üstüne hiçbir şeyin çıkamayacağına gerçekten inanmam delilik mi?*

"Ares?"

Sekreterime bakıyorum, telefonuma aptal bir ergen gibi sırıtırken yakalandığım için hafifçe sinirleniyorum. Tanrı aşkına. "Ne oldu?" Şak diye söyledim.

Dom bana gergin bir gülümseme fırlatıyor. "Hannah seni görmeye geldi."

Hannah mı? Onun burada ne işi var? Evimize geldiğinden beri onunla konuşmadım ve midemin derinliklerine bir parça suçluluk duygusu yerleşti. Raven'la yatmak Hannah ve benim sonumuz oldu. Sonsuza dek. Ama yine de Raven o koridorda yürümeden çok önce bitmiştik. Bir yanım bunu biliyordu ama o biliyor muydu?

"Ona gitmesini söyle."

Dom tereddüt ediyor. "Birleşmeyi görüşmek için burada olduğunu söylüyor."

Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve tavana bakarken iç çekiyorum. "Bu saçmalık. Birleşmeyi annesi yürütüyor ve kontrolü kızlarından birine bırakması mümkün değil. Hisselerini resmen devretmeden olmaz. Hannah'yla ilgilenmesi için yönetim kurulu üyelerinden birini bul. İlla benimle konuşması gerekmiyor. Toplantılarına katılıp bana rapor verebilirsin. Şu andan itibaren, çok gerekli olmadıkça lütfen onunla etkileşimlerimi en aza indirin."

Dom başını sallayıp arkasını döner ama daha kapıya ulaşamadan kapı açılır. Hannah yüzünde kendine has film yıldızı gülümsemesiyle içeri girdi. Kısa bir s ü r e önce olsa, bu gülümseme benim de ona sırıtmama neden olurdu. Şimdi ise Raven'ın küçük, gerçek gülümsemelerini, kıkırdamalarını, sahiciliğini özlüyorum.

"Ares," diyor bana doğru yürürken.

İçimi çekiyorum ve Dom'u bir baş hareketiyle kovuyorum. Kapıdan çıkıp beni terk etmeden önce bana güven verici bir gülümseme fırlatıyor.

"Hannah," diyorum ses tonumu yumuşatarak. "Bugün seni buraya getiren nedir?"

Gözlerini deviriyor ve masamın etrafında dolaşıp kenarına yaslanıyor. "Böyle yapma," diye yalvarıyor, sesi şakacı. "Bana hâlâ kızgın değilsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Eğer iş konuşmak için burada değilseniz, gitmenizi istemek zorundayım."

"Ares." Sesindeki pişmanlık başımı kaldırmama neden oluyor ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda anında tereddüt ettiğimi hissediyorum. Çok incinmiş, çok kederli görünüyor.

"Hannah," diye mırıldandım. "Niyetim seni incitmek değil ama sınırlarımı çok net çizdim. Seninle aramızdaki şeyler bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

I. Eskiden sahip olduğumuz şeylere geri dönüş yok ve ikimiz de bunu biliyoruz. İnkâr içindeydik, üç yıl geçecekmiş ve hiç yaşanmamış gibi davranıp kaldığımız yerden devam edecekmişiz gibi davranıyorduk... ama bu işler böyle yürümüyor. O kadar basit değil. Sen karımın kız kardeşinden

başka bir şey değilsin, Han. Asla bundan fazlası olamayacaksın. Bir daha asla."

Yüz ifadesindeki ıstırap beni tam kalbimden vuruyor. Gözleri yaşlarla doluyor ve ben başka tarafa bakıyorum.

"Ares," diye yalvarır. "Böyle söyleme. En başından beri hep sen ve ben vardık. Bu sadece bir sapma. Kafan karışık çünkü Raven'la yaşıyorsun. Tüm dünya var olmayan bu peri masalı romantizmini görüyor. Bizimki gibi bir tarihin yeri doldurulamaz, Ares."

Gözyaşlarını siliyor ama akmaya devam ediyor. Aradan yıllar geçti ama *geçmişimize* rağmen gözyaşlarının gerçek olup olmadığını hâlâ anlayamıyorum. Beni Raven'ınki gibi vurmuyorlar.

"Son sorduğumda, kız kardeşimle yatıp yatmadığını sorduğumda cevap vermeyi reddettin."

Donup kalıyorum, gerçek suçluluk ve utanç düşüncelerime hükmetmek için savaşıyor. Hay sikeyim.

"Öyle misin, Ares?"

Gözlerinin içine bakıyorum. "Evet," diyorum basitçe. Bunu saklamanın bir anlamı yok. Tek bir umut kırıntısına bile tutunmasına izin veremem. Bunu yapmak karımı incitir ve ben de bunun olmasına izin veremem.

Hannah'nın gözleri biraz daha açılıyor ve yüz ifadesindeki bir şey beni gerçekten dehşete düşürüyor. Belki şimdiye kadar döktüğü gözyaşlarının hiçbiri gerçek değildi ama bunlar kesinlikle gerçek.

"Ne?"

Gözlerimi kaçırıyorum, ona benden beklediği teselliyi veremiyorum. Aramızdaki çizgilerin sürekli bulanıklaşmasını teşvik edemem. Bu Raven için adil değil ama Hannah için de adil değil.

"Özür dilerim, Hannah. O benim *karım.*"

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor, hıçkırıklar boğazını yırtarcasına yükseliyor. Bir zamanlar onu yakalayan, ona sarılan kişi ben olurdum. Bir parçam hala bunu onun için yapmak istiyor - belki de ortak geçmişimizden dolayı, ama daha büyük bir parçam bunun burada bitmesi gerektiğini biliyor.

"Nasıl yapabildin?" Sesinin titremesi ve son kelimede takılıp kalması yaşadığı yıkımın bir kanıtı ve bunu ona benim yapmış olmam beni öldürüyor. Buna rağmen, karımın gözleri yerine onun gözlerinde yaş görmeyi tercih ederim.

"Hannah, özür dilerim. İkimiz de o uçağa bindiğin anda ilişkimizin bittiğini biliyorduk. Sonuçlarının ne olacağını biliyordun ama yaptığının yanına kâr kalacağını düşünecek kadar bencildin. Evet, senin yıkılışını izlemek beni kahrediyor ama daha çok acıtan ne biliyor musun? Sahip olabileceğimiz her şeyi bırakıp gitmiş olman. Gerçek şu ki

beni bırakmaya zorladığın bir şeye tutunarak ofisime geldin. Bunu sen yaptın. Yaptıklarınla üç hayatı mahvettin ve şimdi Raven ve ben kırık parçalarla bir şeyler inşa etmeyi başardığımız için kızgın mısın? Bu nasıl adil olur, Han? Bana karşı nasıl adil olabilir? Ona karşı?"

Bana bakıyor ve sanki sonunda beni gerçekten görüyormuş gibi,
Beni *duyuyor*. "Ares," diye yalvarıyor. "Seni kaybedemem."

Gözlerimi kaçırıp pencereden dışarı bakıyorum, kalbim boş. "Zaten yaptın, Hannah."

Bana doğru uzanıyor ve elini koluma doluyor. "Her şeyi berbat ettim." Sesi kırıldı. "Her şeyi berbat ettim ve seni incittim. Yaptığımı biliyorum. Lütfen, Ares. Ben... bana ne yapacağımı söyle. Sahip olduğumuz şeyi nasıl kurtaracağımı söyle. Seni ne kadar sevdiğimi kanıtlayacaksa her şeyi yaparım."

Başımı salladım. "Benim için yapmanı istediğim bir şey var, Han."

Bana bakıyor, gözleri bir parça umutla parlıyor.

"Hayatına devam etmeni istiyorum."

Sertçe nefes alıyor, gözlerine taze yaşlar doluyor. "Kafan karışmış," diyor, gözlerinde hain bir çizgi parlıyor. "Korkak, belki de. Ne de olsa benden başka biriyle birlikte olmayalı uzun zaman oldu. Anlıyorum, gerçekten. İhtiyatları göz ardı edebilirim, Ares. Bunu etrafımda her zaman görüyorum. Seni her şey için affedebilirim, kız *kardeşim* olsa bile. Boş vereceğim. Bana geri döndüğün sürece, istersen onu üç yıl boyunca becer. Tek istediğim bu, Ares. Sadece bana geri dön, *lütfen*."

Ayağa kalkıyorum ve bir adım uzaklaşıyorum. "Gitmeni istiyorum, Hannah. Ne de olsa en iyi yaptığın şey bu."

Donup kaldı, görünüşe göre şoktaydı. Sanırım onunla hiç sert konuşmadım. Her zaman onunla evleneceğimi biliyordum ve ne isterse istesin ya da ne yaparsa yapsın ona anında teslim oldum. Aramızdaki barışı her zaman korudum. Belki de Raven'ı ve beni bu şekilde ezip geçebileceğine bu kadar inanmasının sebebi buydu. Onu şımartmaktan bıktım.

"Hayır mı?" Bana hareketsizce baktığında soruyorum. "O zaman bir kez olsun seni terk edişimi izleyeceksin. Bizi. Sonsuza kadar."

Derin bir nefes alıyorum ve ofisimin kapısının arkamdan kapanmasına izin vererek uzaklaşıyorum.

Bölüm Kırk Altı

KUZGUN

Limuzinimiz Hannah'nın son filminin gösterileceği sinemaya yaklaşırken Ares elimi sıkıca kavrıyor. Üçümüz de ilk kez böyle halka açık bir etkinlikte bulunacağız ve bu evli bir çift olarak katıldığımız ilk etkinlik. Çok fazla baskı var ve pek çok şey ters gidebilir. Şimdiye kadar medyanın ilgisinden büyük ölçüde kurtulduk ama bu gece onlardan kaçamayız.

Hannah'dan kaçamayız.

"Cupcake," diyor Ares elimi dudaklarına götürürken. "Nasıl hissediyorsun?"

Dönüp ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Gergin."

Anlayışla başını sallıyor ve elimin arkasını öpüyor. Gözleri üzerimdeki kırmızı gece elbisesinde gezinirken, "Bu gece muhteşem görünüyorsun," diye mırıldanıyor. Vücudumu saran, derin V dekolteli, göz alıcı olduğu kadar şık ve bugüne kadarki favori tasarımlarımdan biri.

"Raven, her şey yoluna girecek. Senin yanından ayrılmayacağım ve eğer her şey çok fazla gelirse, eve gideriz."

Sinirlerimi yatıştırmak için elimden geleni yaparak başımı sallıyorum. Hannah ile bu etkinliklere katılmayı yıllar önce bıraktım ama nasıl geçtiğini hâlâ hatırlıyorum. Ares'in oyuncularla ve *onunla* çektirdiği tüm fotoğrafları hatırlıyorum. Ne kadar samimi göründüklerini ve Hannah'nın Ares'e nasıl yaslandığını, Ares'in elini nasıl sardığını hep nefret etmişimdir.

beline sıkıca sarılırdı. Adam ona odadaki tek kızmış gibi bakar, kız da ona bir yıldızmış gibi gülümserdi. O zamanlar onları birlikte görmek acı vericiydi, ama şimdi daha da acı verecek.

"Geldik," diyor yüzünde tatlı bir gülümsemeyle. "Sizi tüm dünyaya göstermek için sabırsızlanıyorum Bayan Windsor. Kırmızı halıda yürümek üzereyim, elim sizde ve kim olduğunuz ve benim için ne ifade ettiğiniz konusunda hiçbir şüphe kalmayacak, beni duyuyor musunuz? Sadece bir Bayan Windsor var Raven, o da sensin."

Ona başımı sallıyorum, sinirlerimi yatıştırmaya çalıştığı için minnettarım. Ona güvensizliklerimden bahsetmeme bile gerek kalmıyor. Ben daha dile getirmeye fırsat bulamadan o fark ediyor ve alıp götürüyor.

Ön koltuktaki koruma yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle arkasına bakıyor. "Biraz beklemem gerektiği söylendi. Hannah Du Pont giriş yapmak üzere."

Ares karanlık bir şekilde kıkırdar. "Karımdan başka kimseyi beklemem," diyor. "Organizatörlere girişimizi *şimdi* yapacağımızı bildirin." Sonra bana bakıyor ve sırıtıyor. "Hadi, gidip gösteriyi çalalım."

Bir an bile düşünmeden arabadan iniyor ve kameralar yanıp sönmeye başlıyor, arabanın renkli camlarından gözlerim kamaşıyor. Ares arabanın etrafından dolaşıp benim için kapıyı açıyor ve yüzünde hınzır bir gülümsemeyle bana elini uzatıyor.

Elimi onun elinin içine koyuyorum ve ona gülümsüyorum. Ayağa kalkmama yardım ederken "Bu," diyor. "Her zaman istediğim şey buydu, Raven. Bu sensin. Tüm hayallerimi gerçeğe dönüştüren sensin."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Beni rahatlatmak için ekstra çaba sarf ediyorsun.

Güvensizliğim bu kadar açık mı?"

Kameralar yanıp sönerken kırmızı halıda yürüyoruz, kalabalık bize görmezden geldiğimiz sorular yöneltiyor.

"Hayır," diyor Ares bana. "Benden başka kimseye değil. Her zamanki gibi kendinden emin ve ışıltılı görünüyorsun ama ben bunun ötesini görebiliyorum. Sürekli alyansına dokunuşunu, şüphelerin dikkatini benden uzaklaştırdığı anlardaki dalgınlığını görüyorum. Seninle ilgili her küçük şeyi fark ediyorum, Raven. Seni temin ederim ki sevgili eşim, endişelenmen gereken tek bir şey bile yok."

Başımı sallıyorum, birkaç muhabir ve fotoğrafçının bizi beklediği kırmızı halının sonuna g e l d i ğ i m i z d e sinirlerim yatışıyor. Ares ve ben etkinlik için hazırlanan çiçek fonuna yaklaşıyoruz ve Ares'in eli belime dolanıyor, dokunuşu sahiplenici.

"Evliliğiniz için tebrikler," diyor muhabirlerden biri. "Birçoğumuz için büyük bir sürpriz oldu. İlişkinizi nasıl bu kadar iyi saklayabildiniz?"

Ares ona doğru dönmeden önce bir an bana gülümsüyor. "Sakladık mı? Yoksa siz mi fark etmediniz? Eşim ve kız kardeşim çocukluklarından beri en iyi arkadaşlar, bu yüzden yıllardır haftada en az bir kez Windsor malikânesine geliyor. Yıllar boyunca Windsor'daki her büyük etkinliğe de katıldı ve sık sık büyükannemle birlikte görüldü, değil mi? Siz sadece noktaları birleştirmeyi başaramadınız."

Muhabir telaşlı görünüyor ve bir sonraki soruya geçmeden önce boğazını temizliyor.

"Şu taktığın elmas kolye, Raven. O bir Windsor yadigârı değil mi? Yüzlerce yıl önce Laurier ailesi tarafından yapıldığı söyleniyor."

Elimi kolyeme götürüyorum ve gülümsüyorum. "Bu doğru. Bunu bana Ares'in büyükannesi verdi."

Muhabir kıkırdar. "Windsor'lu bir gelinin aile yadigârı bir parça taktığını görmenin aile reisinin onayına işaret ettiği söylenir. Bunun doğru olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Kıkırdıyorum ve ona şakacı bir şekilde gözlerimi kısıyorum. Windsor'ların aile sırlarını ne kadar sıkı koruduklarını o da benim kadar iyi biliyor. "Tek söyleyebileceğim, Ares'in büyükannesini her zaman kendi büyükannem gibi sevdiğim ve karşılığında onun sevgisini aldığım için minnettar olduğum. Ares'le evlenmeden çok önce harika bir ilişkimiz vardı."

Cevap vermememem üzerine başını salladı ve Ares'e döndü. "Bize anlatabilir misiniz Bay Windsor? Raven'ın bariz yakışıklılığı dışında ona aşık olmanıza neden olan şey nedir?"

Yüzündeki o büyülenmiş gülümsemeyle bana bakıyor ve gülümsemesi benimki kadar geniş bir şekilde ona döndüğünde kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "O tanıdığım en zeki, en tatlı, en sadık ve en çalışkan kadın. Beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadı ve yıllar boyunca ondan ne istersem isteyeyim hep yanımda oldu. Raven sadece karım değil. O benim her şeyim. Kız kardeşimin en iyi arkadaşı olabilir ama o benim de arkadaşım. Onun başka herhangi bir parçasına aşık olmadan önce kalbine aşık oldum."

Muhabir de muhtemelen benim kadar etkilenmiş görünüyor ve bana dönerken neşeyle gülümsüyor. "Peki ya sen, Raven? Ares Windsor'un nesini seviyorsun?"

Ona sırıtıyorum ve omuz silkiyorum. "Ben mi? Ben onunla sadece yakışıklılığı için evlendim."

Ares ve kadın kahkahayı basıyor ve Ares bana başını sallıyor. "Yakışıklılıktan bahsetmişken," diyor. "Karımın elbisesi hakkında ne düşünüyorsun? Kendisi tasarladı. Benim takım elbisemi de o tasarladı."

Muhabir ipucunu alıp şirketim hakkında sorular sormaya başlayınca kendimi tutamayıp kıkırdıyorum. Benim yerime şirketimin reklamını yapma konusunda o kadar pervasız ki. Çok saçma ama inanılmaz derecede sevimli.

"Ares, Raven!"

Arkamızda Hannah'nın sesini duyduğumuzda ikimiz de gerildik. Bize doğru yürürken ışıl ışıl gülümsüyor, Ares'in beni tutuş şeklini görünce gülümsemesi bir anlığına dalgalanıyor. Gözleri kolyeme takılıyor ve gülümsemesini tekrar yapıştırmayı başarmadan önce gözlerinde öfke parlıyor.

Tüm kameralar bize dönüyor ve hoş bir ifade takınmak için tüm gücümü kullanıyorum. "Hannah!" diyor muhabir. "*Cloudy Skies'*ın gösterime girmesi dolayısıyla tebrikler. İzlemek için sabırsızlanıyorum. Performansınızın her zamanki gibi olağanüstü olacağından hiç şüphem yok."

Parlak bir şekilde gülümsüyor ve başını sallayarak teşekkür ediyor.

"Yıllarca Ares ve senin hakkında söylentiler vardı, oysa gerçekte o kız kardeşinle çıkıyordu. Bu senin için zor muydu? Dedikoduları birçok kez yalanladığınızı biliyorum ama hiçbir zaman gerçekten ortadan kalkmadılar. Hiç sırlarını açıklamak ve çıktıklarını itiraf etmek istedin mi?"

Gülümsemesi donar. "Bildiğiniz gibi özel hayatımı nadiren tartışırım. Bu geceki gala ile ilgili tüm sorularınızı bana yöneltmemenizi rica edebilir miyim?"

Muhabir başını salladı ve bana döndü. "Üçünüzü bir arada görmek nadir olduğu için, bir fotoğraf çekebilir miyiz?"

Hannah sırıtarak Ares'in boş tarafına geçiyor ve başını omzuna koyarken kolunu beline doluyor. Kameralara ışıl ışıl gülümserken bile istemsizce geriliyorum. Beni rahatlatacak şekilde, Ares kolunu ona dolamıyor. Bunun yerine bana daha da yaslanıyor.

Ben güvensiz biri değilim ama Hannah beni bir şekilde kıskanç bir canavara dönüştürüyor. Onu Ares'in yanında istemiyorum. Evlenme şeklimizin ve paylaştıkları geçmişin hatırlatılmasını istemiyorum. Kız kardeşimi destekleme isteğim ile Ares ve onu düşündüğümde hissettiğim hoşnutsuzluğu nasıl dengeleyebilirim?

"Bay ve Bayan Windsor," diyor muhabir, yüzünde yalvaran bir ifadeyle.

"Lütfen bir öpücük alabilir miyiz?"

Hannah'nın ifadesi bir an için düşüyor ama Ares sırıtarak yanağımı kavrıyor ve eğiliyor, başparmağı bir an için dudağımın üzerinde geziniyor, sonra başını benimkine yaklaştırıp beni yavaşça ve derinden öpüyor. Kalabalık etrafımızda çılgına dönüyor ama o umursamıyor. Sanki tüm dünya izlemiyormuş gibi - sanki Hannah izlemiyormuş gibi - beni öpmeye devam ediyor.

Uzaklaştığında nefes nefese kalmıştım ve daha fazlası için çaresizdim. "Hadi," diye fısıldıyor. "Şu filmi bitirelim."

Bölüm Kırk Yedi

ARES

Raven geldiğimizden beri neredeyse tek kelime konuşmadı ve ben endişeliyim. Fotoğraflar için gülümsüyordu ve kendisine yöneltilen her soruya mizah ve zarafetle cevap veriyordu, ancak mecbur kalmadıkça elini elimden çekmemiş olmasına rağmen mesafeli davranıyordu.

Gösterimi izleyeceğimiz özel balkona çıkarken kalbim hızla çarpıyor. Birinin iyiliği için hiç bu kadar endişelendiğimi hatırlamıyorum. Hannah için hiç bu kadar endişelenmemiştim, menajerliğim altındaki aktrislerden herhangi birini kıskandığı zamanlarda bile, çünkü onun endişelenecek, benim de suçluluk duyacak bir şeyim olmadığını biliyordum.

Raven için durum farklı. Endişelerinin haklı olup olmadığına bakmaksızın onun iyi olmasına ihtiyacım var.

Yerimize oturuyoruz ve birleşen ellerimizi dudaklarıma götürüp elinin arkasını şefkatle öpüyorum. Bana bakıyor ve gözlerindeki o bakış beni tam göğsümden vuruyor. İncinmiş ve çok üzgün görünüyor ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim bunun sebebinin ben olmam gerektiği.

Elini sıkıca kavrıyorum ve dudaklarımı kulağının hemen altına götürmeden önce omzuna bir öpücük kondurmak için eğiliyorum. "Neler oluyor bebeğim? Bana bir an için dürüst ol. O güzel gözlerinin neden hüzünle dolu olduğunu söyle."

Yüzünü çeviriyor, burnu benimkine değiyor. Sırıtıyorum ve başımı eğip bir öpücük çalıyorum. Onun da beni öpmesini bekliyordum ama bunun yerine geri çekildi.

Kaşlarımı çatıyorum, o da başını sallıyor. "Raven," diye mırıldanıyorum, gözlerini benden ayırmaması için nazikçe çenesini tutuyorum. "Neler oluyor?"

Yanımdan geçerken gözleri büyüyor ve Hannah'nın az önce hemen yanımdaki koltuğa oturduğundan hiç şüphem yok ama umurumda değil. Tek umursadığım karımın gözlerindeki acı.

"Ares," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor. Eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Ben sadece... Onu incitmek istemiyorum. O benim kız kardeşim, Ares, ve evet, son zamanlarda pek iyi değil, ama onu seviyorum. Bu tür etkinliklerde seni onunla birlikte görmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum ve onun da aynı acıyı hissetmesini istemiyorum. Ama aynı zamanda... Sana bakıp durmasını, ikinizin çektirdiği fotoğrafları, birlikte yaptığınız röportajları kıskanıyorum. Ben... Ben sadece çok *kıskancım* ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

Gözlerim açılıyor ve yanakları kızarmış bir şekilde geri çekiliyor. Lanet olsun. Bu kadın. Hannah'ya onun olduğumu, evliliğimizin Hannah'nın umduğu gibi bir saçmalık olmadığını açıkça belirtmek isteyeceğini düşünmüştüm. Hak iddia etmek isteyeceğinden o kadar emindim ki ama işte burada, kız kardeşini incitmek istemediği için sessizce acı çekiyor.

Lanet olsun. Sanırım ben bittim. Sanırım karıma aşık oluyorum. Kendime itiraf edemeyeceğim kadar uzun zamandır ona aşık olabilirim.

Film başlıyor, ama tek odaklanabildiğim şey karım. Önüne bakıyor, omurgası dimdik ve ben büyülenmiş durumdayım. Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyor ve onu bu elbisenin içinde gördüğüm her saniyeye bayılıyorum ama yine de onu eve götürmek için sabırsızlanıyorum ki içindeki her bir güvensizliği sikebileyim.

Hannah bana doğru eğiliyor ve gülümsüyor. "Bu sahneyi hatırlıyor musun?" diye fısıldıyor, Raven'ın da duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Benimle sette buluşmak için uçmuştun ve bu sahneyi çekerken beni izlemiştin. Daha sonra, bize bir bağda evlenme fikrini veren o bağa gittik."

Raven geriliyor, ben de elini sıkıca kavrıyorum.

"Çevreyi gezerken bulduğumuz o çayırda beni nasıl yatırdığını hâlâ hatırlıyorum."

Raven dudağını ısırıp elini elimden çekince dişlerimi sıkarak Hannah'ya bakıyorum. "Yeter," diye bağırıyorum, sesim kısık.

Hannah bana kışkırtıcı bir şekilde sırıtıyor. "Hatırlamıyormuş gibi yapma. Ne kadar sabırsız olduğunu hâlâ hatırlıyorum. O üzüm bağını tekrar ziyaret etmeli ve o anılardan bazılarını yeniden canlandırmalıyız."

Ona inanamayarak bakıyorum. Benim üzerimde her türlü hakkı olan karım, kız kardeşini incitmek istemediği için sessizce yanımda oturuyor. Bu sırada Hannah bilerek Raven'ın kalbine bıçaklar saplıyor.

"Biraz saygılı ol," diye uyarıyorum onu. "Evli olduğumu hatırlatmama gerek var mı? Hem de kız kardeşinle."

Omuz silkiyor. "Bu sadece bir unvan ve bir kağıt parçası. Umurumda değil, Ares. İkimiz de biliyoruz ki sen ve ben bir odada yalnız kaldığımız anda evli olduğun gerçeğini unutacaksın. Hep böyle yapıyorsun."

Raven keskin bir şekilde nefes alıyor ve ona baktığımda gözyaşlarını kırpıştırdığını görüyorum. Önüne bakıyor, ifadesi tamamen boş, ama benden saklanamıyor. Hay sikeyim.

Ayağa kalkıyorum ve balkonumuzdaki bir avuç insan şaşkınlıkla yukarı bakıyor. "Gidin," diyorum basitçe. "Sekreterim size filmi izleyebileceğiniz koltuklar bulacak."

Herkes ayağa kalkar, yüzlerinde sorgulayan bakışlar vardır ama yine de tek bir şikâyet kelimesi bile etmeyeceklerini bilirler. Dom'un önderliğinde sessizce dışarı çıkarlar ama Hannah yerinde kalır.

"Çık dışarı," dedim

ona. "Ben mi?"

"Kendi ayaklarınız üzerinde mi gideceksiniz yoksa korumalarımın yardımına mı ihtiyacınız olacak?"

Ayağa kalkıyor, gözleri kocaman. "Sen ciddi misin? Beni dışarı atamazsın."

"İzle beni."

Korumalarımdan birine başımı sallıyorum ve Hannah bir an donup kalıyor. "Sen deli misin?" diye soruyor. "Ben bu filmin başrol oyuncusuyum."

Omuz silkiyorum. "O zaman filminizi başka b i r y e r d e n izlemenizi şiddetle tavsiye ederim, çünkü burada, karım ve benimle birlikte izlemeyeceksiniz."

Raven ayağa kalkıyor ve elini koluma koyuyor. "Ares," diyor, sesi yumuşak. "Bırak öyle kalsın."

Ona bakıyorum ve kolumu beline doluyorum. Hannah'ya dönmeden önce ona basitçe "Hayır," diyorum. "*Dışarı.*"

Hannah dişlerini sıkıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Bana bu şekilde davrandığına pişman olacaksın, Ares. Her zaman iniş çıkışlarımız oldu ve bu

farklı değil. Fazla ileri gitme, çünkü sana söz veriyorum, pişman olacaksın." Sonra dışarı çıktı, korumalarım da peşindeydi.

"Bunu yapmamalıydın," diyor Raven, gözleri endişeyle dolu. "Yapmak istediğimiz son şey bir skandal yaratmak. Sonra bir bakmışız, tüm haber kanalları üçümüz arasında bir aile anlaşmazlığı olduğunu yazıyor. Kolay olmayabilir ama burada doğru yolu seçmeliyiz."

Karıma dönüyorum ve kalbim hızla çarparken yanağını hafifçe okşuyorum. "Orada oturup gözyaşlarına boğulmanı izleyeceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın. Sen benim karımsın, Raven. O benim için kardeşinden başka bir şey değil. Onunla olan geçmişim umurumda değil ve bunu duymak da istemiyorum. Kesinlikle burada oturup seni incitmesine izin vermeyeceğim, çünkü ikimiz de biliyoruz ki yaptığı tam olarak buydu."

Çenesini sıkıp yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. "Sen benim *karımsın*. Kimsenin kırabileceği ya da incitebileceği biri değilsin. Hele ki benim gözetimimdeyken." Elimi saçlarına gömüyorum ve onu kabaca kendime çekerken sıkıca kavrıyorum. "Kalbimin sahibi olduğunu ne zaman anlayacaksın?"

Gözlerinde bir parça inançsızlık parlarken gözleri genişliyor. Evet, sanırım ona sert ve hızlı bir şekilde aşık olduğumu hiç itiraf etmedim. Saçlarından bir tutam alıp avucumun içine almadan önce parmaklarımın kafa derisinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Onu öpmek için eğilmeden önce yüzünü kendime yaklaştırıyorum, dokunuşum sert ve cezalandırıcı. Raven dudaklarıma karşı inliyor ve kollarını boynuma dolayana kadar ellerini göğsümden yukarı kaydırıyor.

Onu kollarıma almadan önce elbisesini yukarı çekiyorum, öpüşmemizi derinleştirirken bacakları belime dolanıyor. "Seni incitmeyi başarmış olması bile seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettiriyor." Onu duvara doğru itiyorum, etrafımızda Hannah'nın filminin sesleri çalıyor. Birinin kafasını kaldırıp bakması yeterliydi, bizi göreceklerdi ama umurumda bile değildi. "Söylediklerinin canı cehenneme. Geçmişi siktir et. Ben seninim, Raven. Seni asla terk etmeyeceğim. Ne olursa olsun."

Dudaklarımı boynuna indiriyorum, emmeden önce dişlerim teninde geziniyor ve onu benim olarak işaretliyorum. "Sana kafayı takmış durumdayım," diye itiraf ediyorum. "Yaptığın her küçük şey, her gülümseme, dudaklarından çıkan her iç çekiş. Hepsine."

Elim elbisesinin altına giriyor ve iç çamaşırı giymediğini fark ettiğimde sırıtıyorum. "Bu," diye inliyorum dudaklarına karşı. "Senin bu yönünü seviyorum. Beni her zaman benim seni istediğim kadar çok istiyorsun."

Parmaklarım amının üzerinde geziniyor ve iki parmağım kolaylıkla içine kaydığında sikim seğiriyor. "Benim için her zaman çok ıslaksın, bebeğim. Söyle bana aşkım, beni hep böyle mi istedin?"

Bana bakıyor, gözleri arzuyla dolu. "Her zaman."

Elleri saçlarıma gömülene kadar boynumda ilerliyor. Lanet olsun. Sadece bir dokunuş ve kalbimi hızlandırdı. Kemerimi çözüp sikimi serbest bırakı r k e n sabırsızlanıyorum ve onu hevesle amına doğru kaydırıyorum. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum," diye fısıldıyorum sikimi hizalayıp

Sadece ucunu sokuyorum. Raven inliyor, ben de elimle ağzını kapatıyorum.

"Gülümsemeni seviyorum." Yarıya kadar itiyorum ve bacakları etrafımda sıkılaşırken gözleri kapanıyor. Bana karşı itiyor, beni sonuna kadar sokmaya çalışıyor, ama kalçasını sıkıca tutuyorum, istediğini engelliyorum.

"İnlemelerine bayılıyorum." Biraz daha içeri itiyorum ve işaret parmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum. Ağzını açıyor ve iki parmağımı ağzına sokuyorum. Onları emdiğinde neredeyse kendimi kaybediyorum, sanki sikimin ağzında olmasını diliyor, gözleri benimkinde.

Sonuna kadar içine giriyorum, boşalmaya çoktan hazırım. "Kalbini seviyorum," diye fısıldıyorum iki elimi de kıçına koyup neredeyse sonuna kadar çekerken.

"Siktir, Raven. Sanırım *seni* seviyorum." Ona sertçe soktum ve çığlık attı.

"Ares, oh Tanrım," diye inliyor.

Dudaklarımı dudaklarına bastırırken kıkırdıyorum, onu öpüyorum ve onu yavaşça, derinlemesine becerirken inlemelerini yutuyorum.

Alnımı onunkine dayıyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "Evet, bebeğim. Sanırım sana aşık oldum."

"Ares," diye inliyor, gözleri benimkileri buluyor. Bakışları şehvetle karışık temkinli bir umutla dolu ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. "Tekrar söyle."

Neredeyse tamamen içinden çıkıyorum ve gözlerim onunkilerde, hareketsiz duruyorum. "Seni seviyorum, Raven. *Seni seviyorum.*"

Bu sefer yavaşça, santim santim içine itiyorum, ta ki derinlerine girene kadar, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Sağ elim parmaklarım klitorisinin etrafında daireler çizene kadar aramızda hareket ediyor. "Başparmağım klitorisinin üzerinde gezinirken dudaklarının hafifçe aralanmasını, benim için nefes nefese kalmanı, gözlerinin sessizce yalvarmasını seviyorum. Seni boşaltmak en sevdiğim hobilerimden biri bebeğim."

Dokunuşum daha sert, daha sabırsız hale geldikçe dudağını ısırıyor. Tüm bu süre boyunca onu yavaşça becermeye devam ediyorum, tüm dünya kayboluyor. Bu balkonun hemen altında film izleyen yüzlerce insan olması umurumda bile değil. Tek görebildiğim karım.

"Sanırım senin amına bağımlıyım."

"Sanırım *sana* bağımlıyım," diye fısıldıyor.

Klitorisine kabaca vurarak onu sınıra doğru itiyorum. "Seni bağımlı yapacağım, bebeğim. Bağımlılığını beslemeye devam edeceğim, böylece beni asla terk etmeyeceksin."

Nefes alışının hızlanmasını izliyorum ve hızımı artırıyorum, onu daha sert beceriyorum, parmaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum, ta ki benim için çözülene kadar.

"Ares," diye inliyor. O boşalırken elimle ağzını kapatıyorum, dudaklarında benim adım. Evet, işim bitti. Ona aşığım. Onu duvara daha sert bastırıyorum, hızlı ve sert hamlelerle sikiyorum. Her şeyimi alıyor ve ondan saniyeler sonra boşalıyorum, alnım onunkine düşüyor.

"Ares," diye fısıldıyor, sesi boğuk. "Ben de seni seviyorum."

Bölüm Kırk Sekiz

KUZGUN

Ares'in sabahtan beri bana gönderdiği mesajlara bakarken dudağımı ısırıyorum. Yaklaşan şovum için model kadrosunu tamamlıyor olmalıydım ama kocamla ilgili hayaller kurmaya devam ediyorum. Onunla birlikte olmak hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm her şey artık elimin altında.

Hannah ve Ares hakkındaki şüphelerimin doğru olup olmadığını merak ediyorum. Onun yanında hiç mutlu görünmüyordu - ailesiyle olduğu gibi değil. Bunun sadece benim hüsnükuruntum olduğunu düşünmüştüm ama belki de öyle değildir.

Beni reddettiğinde, bizim için her şeyin bittiğini düşünmüştüm. Başka bir şansım olmayacağından emindim ve onun kız kardeşimle sonsuza dek mutlu olmasını izlemek zorunda kalacaktım. Bunun hikayemizin sadece başlangıcı olacağını hiç düşünmemiştim.

Ares: *Karının bir süper model olmasının en iyi yanı ne biliyor musun?*

Raven: *...birlikte mi çalışıyorsunuz?*

Ares: *Dün geceki antrenman kesinlikle yoğundu.*

Ares: *Ama hayır, en iyi kısmı bu değil. Gizlice çekmeme bile gerek olmayan iç çamaşırlı fotoğrafların.*

Raven: *O fotoğrafları herkesin görebileceğinin farkındasın, değil mi?*

Lanet olsun, Rave. Bana sürekli seni dikizleyen o ürkütücü sapıkları hatırlatma. Onları düşünüyor olman bile beni kızdırıyor.

off. Dün gece seni yeterince sert becermemişim gibi görünüyor, ha? Yarın güneş doğana kadar benden başka kimseyi düşünemeyeceğinden emin olacağım.

Kıkırdıyorum. Elimde değil. Ares her zaman çok aklı başında görünmüştür, bu yüzden benim için aklını kaybetmesini izlemek... garip bir şekilde iç açıcı. Başka bir erkekle bir etkinliğe katıldığım için her sinirlendiğinde birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı paylaşmasına bayılıyorum. Bana kendimi suçlu hissettirmeden kariyerimi yapma özgürlüğü veriyor, ancak dünyaya mümkün olan en sevimli şekilde onun olduğumu hatırlatıyor.

Raven: *Sapıklar sapıklık yapar, aşkım. Yine de bu hesapların yarısının beni takip etmek için oluşturduğun gizli hayran hesapları olmadığına ikna olmadım.*

Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça iyi bir fikir. Birkaç tane daha yapıp hepsini boğmalıyım. Brb, yapmam gereken gerçekten önemli bir şey var.

Dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama kaçıyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum. O deli ve bir zamanlar aşık olduğum adamın aynısı. Yıllar içinde kaybettiğimi sandığım kişi.

"Raven?"

Hannah'nın sesiyle doğruldum, gülümsemem eriyip gitti. İfadesi okunamaz bir halde ofisime girdi. Onun adına Ares'le konuşmamı istediğinden beri beni aramamıştı ama prömiyerin onu bana gelmeye zorlayacağını bilmeliydim. Öyle olmasını istememiştim ama o bunu bir savaş ilanı olarak görebilirdi. Hannah için her şey bir savaş.

"Senin için ne yapabilirim, Han? Bir etkinlik için elbiseye mi ihtiyacın var?"

Karşıma otururken bana bakıyor, ifadesi tüyler ürpertici. "Neden sadece bir şeye ihtiyacım olduğunda sana geliyormuşum gibi davranıyorsun? Burada kimse yok, Raven. İyi kız, mağdur kardeş gibi davranmana gerek yok."

Sözleri karşısında hissettiğim incinmeyi bastırırken geriliyorum. "Özür dilerim, ne?"

Kollarını kavuşturuyor. "Bu yüzden mi nişanlımı becerdin? Yıllar boyunca sana nasıl davrandığımın intikamını almak istediğin için mi?"

"BEN... BEN..." Boğazımı temizliyorum ve kollarımı kendime sarıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Neden geldin ki, Raven? Neden düğün günümde ortaya çıktın? Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Anneannen Anne, annem ve babam finansmanınızı elinizden alsa bile şirketinizin başarısız olmasına asla izin vermezdi.

Kaybedecek hiçbir şeyin yoktu. Eğer uzak dursaydın, düğünü yeniden planlamaktan başka çareleri kalmazdı. Bunu bana neden yaptın?"

Ne söyleyeceğimi bilemeden başka tarafa bakıyorum. Eninde sonunda bu konuşmayı yapmak zorunda kalacağımızı biliyordum ve kafamda birçok kez üzerinden geçtim... ama şimdi onlara en çok ihtiyacım olduğu anda, ihtiyacım olan kelimeleri bulamıyorum.

"Ares'in görev ve sadakate her şeyden çok değer verdiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Birdenbire sana aşık olduğunu mu düşünüyorsun? Bu kadar çabuk mu? Benimle geçirdiği yıllardan sonra? Yoksa zor bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştığını ve bunu yaparken de seviştiğini mi düşünüyorsun? Sen artık onun karısısın, bu yüzden kendi mutluluğu için ne anlama gelirse gelsin seni mutlu etmesi gerektiğini düşünüyor. Ailesini mutlu edecekse acı sona kadar rol yapacaktır.

- Bu da onun zihninde artık sizi de kapsıyor."

Kıkırdıyor. "Neden ayrıldık biliyor musun Raven? Çünkü senin Ares'e nasıl baktığını hep gördüm. Ne tür bir kadın kız kardeşinin nişanlısına senin gibi şehvetle bakar ki? Bu beni hep iğrendirmiştir. Ares'le ona olan küçük aşkın hakkında şakalaştığımızı biliyor muydun? Bunun çocukça ama sevimli olduğunu düşünürdü. Seni bir kez bile kadın olarak görmedi. Ama dur tahmin edeyim... Onu baştan çıkararak yıprattın mı?"

Düşüncelerim, onun beni fark etmesini sağlamak için evin içinde giydiğim çeşitli kıyafetlere, söylediğim ve yaptığım şeylere dönüyor.

"Hannah," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak. "Ne istiyorsun? Tüm bunların ne önemi var? Ben artık Ares'le evliyim."

Bana gülümsüyor ve elini göğsüne doğru kaldırarak yüzük parmağındaki yüzüğün etrafında dönüyor. Taktığı yüzüğü tanıdığımda kanım dondu. Bu onun orijinal evlilik yüzüğü. Evlendiğimiz gün Ares'in parmağıma taktığı yüzük.

"Uzun sürmeyecek," diyor bana. "Şu anda evli olduğu kişi sen olabilirsin, ama sana olan görevi sona erdiğinde, doğruca bana geri dönecek. Ben her zaman onun gerçekten istediği, o koridorda yürümeyi dilediği kişi olacağım. Ya sen, sevgili kardeşim? Sen her zaman benim yerime geçeceksin, onun razı olmak zorunda kaldığı kişi. Ne tür bir zarara yol açacağını bilerek onun peşinden gittin ama sonunda *sana vereceği zararı* hesaba katmadın. Ne yaparsan yap, asla ben olamayacaksın, Raven. Sonunda sadece Ares'i kaybetmekle kalmayacaksın... beni de kaybedeceksin. Umarım onunla evliliğin buna değer, çünkü bu sana her şeye mal olacak."

Duygularımı kontrol etmek için dudağımı ısırıyorum. "O yüzüğü nereden aldın?"

Sırıtıyor. "Dediğim gibi... Ben her zaman onun istediği kişi olacağım. *Benim olan* hiçbir şeyi almana asla izin vermeyecek. En azından uzun süre."

"Onu sana Ares mi verdi?"

Başını sallıyor. "Öyle yaptı. Ona yüzüğümü geri istediğimi söyledim, o da sana yeni bir tane alacağını söyledi. Birlikte yüzüklerimizi seçmek için o kadar çok zaman harcadık ki... Yüzüğü parmağında görmenin onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Bana bu kadar kolay vereceğini düşünmemiştim. Kızgın ve kindar olacağını düşünmüştüm ama o her zaman tanıdığım ve sevdiğim Ares. Sözde *karısından* almak zorunda kalsa bile beni hiçbir şeyden mahrum bırakmaz. Ama yine de... bunu zaten biliyorsun, değil mi? Beni tüm varlığıyla sevdiğini herkesten iyi biliyorsun. Böyle bir aşktan sonra, geriye ne kadar kalabilir ki? Başka biri onun yerini nasıl tutabilir ki?"

Ayağa kalktı ve bana sert bir bakış fırlattı. "Yaptığın şey için seni asla affetmeyeceğim, Raven. Ares'le işlerin yolunda gittiğini ve yaptığın şeyle doğru kararı verdiğini düşünüyor olabilirsin... ama sözlerimi unutma. Bir gün onunla evlendiğine pişman olacaksın ve o da bana geri dönecek. Her zaman döner."

O ofisimden çıkarken dudağımı sertçe ısırıyorum, zehrini ruhumun derinliklerine bırakıyor ve tutunduğum her umut kırıntısını zehirliyor.

Bölüm Kırk Dokuz

KUZGUN

İçeri girmek için cesaretimi toplamaya çalışırken eve bakıyorum. Hannah'nın sözlerinin beni sarsmasına izin vermemeliydim ama verdim. Beni etkiledi, çünkü haklıydı.

Onun yerini almayı seçtiğimde ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Uzak dursaydım, Büyükanne Anne şüphesiz Hannah'ya bir şans daha verecekti.

Bencillik ettim ve risk aldım. Yanlış bir seçim mi yaptım?

Derin bir nefes alıyorum ve eve girerken kendimi çelikleştiriyorum. Ares'le yüzleşmekten korkuyorum, onunla yüzleşirsem sözlerinde doğruluk payı bulma ihtimalim olduğunu biliyorum. Sanki iskambilden bir ev inşa etmişim ve her an her şey başıma yıkılacakmış gibi hissediyorum.

"Raven?" Ares gözlerinde açık bir endişeyle bana bakıyor.

"Bugün eve geç geldin. Seni arayıp duruyorum. Nerelerdeydin?"

Gülümsemeye zorluyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece geç saatlere kadar çalışıyordum, hepsi bu." Tereddüt ediyorum. "Başım ağrıyor, Ares. Yatmaya gidiyorum."

Bana doğru yürüyor ve omuzlarımdan tutuyor, bakışları yüzümde gezinirken beni yerimde tutuyor. Saçlarımı yüzümden nazikçe çektiğinde kalbim ağrımaya başlıyor. Bunların herhangi biri gerçek mi? Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğü için mi rol yapıyor? Ben onun için sadece bir zorunluluk muyum?

Dudağımı sertçe ısırıyorum ama gözyaşlarımı tutamıyorum. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken gözlerimi kaçırıyorum. Ares'in paniklemesini ya da

Acı çekmem için bir açıklama istedi ama beni kollarına aldı ve elini saçlarımın arasına soktu. Ciddi bir şekilde gözyaşlarına boğuluyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum.

Hıçkırıklar boğazımı yırtıyor ve sanki ben kendim yapamadığımda o beni bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi beni daha sıkı kavrıyor.

"Kalbimi kırıyorsun, Cupcake. Seninki hariç herkesin gözyaşlarına karşı bağışıklığım var. Beni dizlerimin üzerine çökmeye ve her şeyi daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi söylemen için yalvarmaya hazır hale getirdin."

Başımı sallıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Denesem bile kelimelerin ağzımdan çıkacağından şüpheliyim. Binlerce korkunun beni tükettiğini nasıl açıklayabilirim? Daha önce hiç hissetmediğim bir suçluluk duygusunun ruhumu kemirdiğini ve buna rağmen onunla bunu yaşamak için her şeyi tekrar yapabileceğimi nasıl açıklayabilirim?

Ares eğilip beni kollarına alıyor, beni yatak odamıza taşırken adımları koridorda yankılanıyor. Yatağın kenarına oturuyor ve elini yatıştırıcı bir şekilde sırtımda gezdirirken beni kucağında tutuyor. Tüm bunlar kalbimin daha da kırılmasına neden oluyor.

"Raven," diye fısıldar, sesi acı çekmiş gibidir.

Kucağına oturuyorum ve gözyaşlarımı elimden geldiğince siliyorum. Saklanmaya devam edemem. Acımın içinde boğulmaya devam edemem - eğer bu Hannah'nın eseri değilse.

"Hannah bugün ofisime geldi."

Kasılıyor ve çenesini kilitliyor, ifadesi okunamıyor.

"Ares... sen... sen ona evlilik yüzüğümü verdin mi?"

Gözleri açılıyor ve şefkatle yanaklarımı okşuyor. "Bebeğim," diye fısıldıyor. "Sana yemin ederim ki düşündüğün gibi bir şey değil. Bunu o istedi ve ben de verdim çünkü sana sürekli onu hatırlatmasını istemedim. Dürüst olmak gerekirse Rave, ben de böyle bir şeye tutunmak istemedim. Ona benimkini de gönderdim. İkisine de ihtiyacım yok."

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor, bakışları yalvarıyor, sanki ona inanmamı istiyor.

"Bu beni öldürüyor," diye fısıldıyorum. Ona uzanıyorum ve parmağımı şakağında gezdiriyorum, cevaplamam gereken soruları sormaktan çok korkuyorum. "Suçluluk duygusu, acı. Hepsi çok fazla, Ares. Yanlış bir karar mı verdim? Uzak durmak yerine o koridorda yürüdüğüm için küçük bir parçan beni hor görüyor mu? Hannah ile senin aranda durduğum için bana kızıyor musun?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama işaret parmağımı dudaklarına götürerek onu susturuyorum. "Yapma," diye fısıldıyorum. "Onu dinleyecek

cesaretim yok.

cevapların, Ares. Hannah'nın imalarını doğruladığını duymaktansa korkularımın beni canlı canlı yemesine izin vermeyi tercih ederim. Küçük bir parçanın hâlâ onu sevdiğini söylemene dayanabileceğimi sanmıyorum. Bana acıyacağından ve tek kelimesini bile anlamadan duymak istediğim her şeyi söyleyeceğinden korkuyorum. Aramızdaki her şeyin senin için gerçekten sadece bir görev olmasından korkuyorum. Onun için beni bir kenara atmana dayanamam."

Parmağımın düşmesine izin veriyorum, bunu yaparken yanaklarımdan taze gözyaşları süzülüyor. Ares iç geçiriyor ve bileklerimi kavrıyor, onları arkamdan iterken sıkı sıkı tutuyor. "Konuşman bitti mi aşkım? Umarım öyledir, çünkü sıra bende."

Gözlerim açılıyor ve gözlerindeki kalp acısının izlerine rağmen gülümsüyor.

"Sen, Raven Windsor, başıma gelen en beklenmedik ama en iyi şeysin. Senden önce gerçekten yaşamıyordum. Beni en iyi şekilde delirtiyorsun. Beni her gün güldürüyorsun ve sen, benim güzel karım, bana daha önce *hiç* hissetmediğim şeyleri hissettiriyorsun. Aşkın ne olduğunu bildiğimi sanırdım. Uzlaşma, özveri ve sabır demek olduğunu sanırdım. Şimdi daha iyi biliyorum. Gerçek aşk çıldırtıcıdır, her şeyi tüketir ve bencildir, Rave. Sabırsızlıktır ve eve dönene kadar dakikaları saymaktır. DM'lerine giren tüm erkekleri önemsememektir ve yepyeni kanepemizde seni çığ çığ becermektir çünkü sana fiziksel olanın ötesine geçen bir yoğunlukla ihtiyacım var. Evimizi birlikte dekore etmek ve ayrıntılara gerçekten önem vermek, çünkü evimizin *bizim* olmasını istiyorum. Normalde her şeyi oluruna bırakmam gerekirken seninle tartışıyorum, çünkü söz konusu sen olduğunda her bir küçük şeyi gerçekten önemsiyorum. İşte Bayan Windsor, aşk budur. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum, çünkü hissettiklerimi başka nasıl tanımlayabilirsiniz ki? İhtiyacım olduğunu fark etmediğim her şey sizsiniz ve artık size sahip olduğuma göre, sizden önceki hayatıma geri dönemem. Asla dönemem. Ne olursa olsun."

Suskun bir şekilde ona bakıyorum ve o sırıtıyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Ben de böyle olacağını tahmin etmemiştim ama işte buradayız bebeğim. Sen ve ben. Bu evlilikte sadece sen ve ben varız, Raven. Başkasına yer yok, o yüzden onu içeri almayı bırak. Acıttığını ve onu sevdiğini biliyorum. Onu her gördüğümüzde, ikimizin de var olmamasını dilediğimiz bir geçmişle yüzleşirken, onu hayatımızda nasıl tutacağımızı bulmak kolay değil. Hissettiğin suçluluğu ben de hissediyorum ama bu bizim suçumuz değil. Sen ve ben yanlış bir şey yapmadık, beni duyuyor musun?"

Başımı sallıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Bu sözleri ne kadar uzun zamandır duymak istediğimi ya da benim için ne kadar anlamlı olduklarını bilmiyor.

Yanağımdan bir gözyaşı daha süzülüyor ve Ares başparmağıyla onu yakalıyor. Yüzümü kavrıyor ve eğiliyor, dudakları nazikçe, yumuşakça dudaklarımın üzerinde geziniyor, öpücüğü az önce söylediği her kelimeyi aktarıyor.

Bölüm Elli

ARES

The Herald'ın manşetine bakarken kendi kendime gülümsüyorum. Normalde bu lanet dedikodu gazetesinin sadece adı bile beni sinirlendirir. Manşetleri her zaman aşırı sansasyonel ve rahatsız edici olur ama bugün harika bir iş çıkarmışlar.

Raven ve Ares Windsor'un evlilik yüzüklerinin MİLYONLARA mal olduğu bildirildi

---

Görünüşe göre en tepedeki %1 için hiçbir şey imkansız değil. Ares ve Raven'ın yüzüklerinin zor bulunan usta kuyumcu Richard Laurier tarafından el işçiliğiyle yapıldığı bildirildi. Kaynaklarımız bize çiftin yüzüklerinin ünlü modelin çizimlerinden esinlenildiğini söylüyor. Laurier'in tasarımları çok beğenilir ve nadir bulunur, çoğunlukla kraliyet ailesine ayrılmıştır. Birçok ünlünün kuyumcu tarafından dışlandığını biliyoruz, ancak Windsor'lar için bir istisna yapılmış gibi görünüyor.

Raven'ın yüzüğünün son fotoğrafları en az on beş karat olduğunu ortaya koyuyor. Tahminlerimize göre yüzüğü 25 milyon değerinde. Bu arada, onun

Medya patronu kocanın üzerinde kuş tüyü deseni olan bir yüzük taktığı görülüyor - hiç şüphesiz karısının adına bir övgü. İlişkileri hakkında bu kadar ketum olan bir çift için cesur bir hareket, ancak Windsor'lardan beklediğimizle mükemmel bir uyum içinde.

Önümüzdeki günlerde, kameralarımızdan şaşırtıcı bir kolaylıkla kaçmaya devam eden çift hakkında size daha fazla haber vermeyi umuyoruz. Bizi izlemeye devam edin ve unutmayın, ilk burada okudunuz!

Ofis binasından çıkarken kolumu omzuna doladığım Raven'la çektirdiğimiz sevimli fotoğrafa bakıp sırıtıyorum. Hannah, Raven'a verdiği zararın yanına kâr kalacağını sanıyorsa çıldırmış demektir. Kısmen geçmişimize ve Raven'la olan ilişkisine duyduğum saygıdan, kısmen de Raven kalbimi her hızlandırdığında hissettiğim suçluluk duygusundan dolayı sabırlı ve sessiz davrandım. Ama burada bitiyor. Görmezden gelebileceğim çok şey var ama karımın gözlerindeki yaşlar bunlardan biri değil.

Hannah her zaman yüzüklerinin Laurier tarafından tasarlanmasını umutsuzca istemişti, ama ben her zaman kararlılıkla reddettim. Nedeninden bile emin değilim. Belki de büyükannem onunla yalnızca aile yadigârı karmaşık parçalar için iletişime geçilmesi gerektiği konusunda ısrar ettiği içindir. Hiçbir fikrim yok ama Raven yüzüğünü beğenmediğini ima ettiğinde iki kere bile düşünmedim. Bunun Hannah'yı inciteceğini biliyorum ama ona hizmet etmekten bıktım. Barışı korumaktan bıktım.

Raven bilmiyor ama etrafımızdaki basını sıkı bir şekilde kontrol ettim. Hannah ve benim hakkımda çıkan her söylenti daha gün ışığına çıkmadan bastırıldı ama daha dikkatli olmam gerekecek. İnternetteki bilgileri kontrol etmek daha zor. Gazete ve dergilerde bunu gayet iyi yapabiliyorum ama internet, hikayeleri tamamen gömmek için çok hızlı hareket ediyor.

Hannah istediğini elde edememeye alışık değil ve sanırım sonunda onunla ilişkimizin gerçekten bittiğini anlamaya başladı. Raven ve benim birlikte mutlu olmamızı iyi karşılamayacaktır. Ne de olsa bu onun planlarının bir parçası değildi. Kariyerini mahvetmek ve onu hayatımızdan çıkarmak çok kolay olurdu ama Raven'ın buna asla izin vermeyeceğini biliyorum. Hannah'yı her zaman Hannah'nın asla hak etmediği bir şekilde sevdi. Raven'ın suçluluk duygusunu körükleme riskini göze alamam.

Neyse ki sözlerim Raven'a ilişkimizde ihtiyaç duyduğu güvenceyi verdi, ancak üzüntüsünün Hannah ile aralarında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilmesinden kaynaklandığından şüpheleniyorum. Onu tanıdığımdan beri Raven kız kardeşi için bahaneler üretti. Sanırım sonunda bu kez kız kardeşini mutlu etmenin tek yolunun kendi mutluluğundan fedakârlık etmek olduğunu anlamaya başladı.

Eve girerken en masum gülümsememi takınıyorum ve Raven'ın bilmediğim bir pop şarkısını yorumlayan tatlı sesiyle karşılaşıyorum. Hannah'yla tartıştığından beri kendinde değildi ama bugün daha iyi görünüyor. The Herald'ın makalesini gördüğünden hiç şüphem yok, çünkü her yerde trend olduğundan emin oldum.

Mutfağın kapısında duruyorum ve onu içeri alıyorum. Bugün krem rengi uzun bir gecelik giymiş ve lanet olsun, içinde çok baştan çıkarıcı görünüyor.

Garip, çünkü onu podyumda iç çamaşırından başka bir şey giymeden yürürken gördüm, ama bu çok daha seksi. İş dışında her zaman o kadar profesyonel giyinmiştir ki, onun bu yönünü görmek garip bir şekilde baştan çıkarıcı geliyor... sadece *bana* ait olan bu yönünü. Benden başka kimse karımı böyle göremez, saçları topuz, güzel yüzünde makyaj yok ve vücudu benim için sergileniyor.

"Selam bebeğim," diye mırıldanıyorum ona doğru yürürken. Bana gülümsüyor ve hızlı bir öpücük için yüzünü kaldırıyor. "Ne yapıyorsun?" Omzunun üzerinden bakarak soruyorum.

Dönüyor ve vücudu benimkine değiyor. Bir adım geri çekilmeliyim ama onun bu kadar yakınımda olması hoşuma gidiyor. Gözlerinin hafifçe açılmasını, bakışlarını kaçırmadan önce bir saniyeliğine dudaklarıma dikmesini seviyorum.

"Biraz ekmek pişiriyorum. İkimize de yetecek kadar yapıyorum."

Ona sırıtıyorum ve elimi beline dolayarak onu şaşırtıyorum. "Beni diyete mi sokuyorsun, karıcığım? Karın kaslarımdan memnun değil misin?"

Bana gülümsüyor, gözleri bir süre vücudumda geziniyor. "Emin değilim. Şu tişörtü çıkarıp bana göstermeye ne dersin?"

Ellerim gömleğime giderken gülümsüyorum. "Yapacağımı düşünmüyor musun?"

"Cesaretin var mı? Etrafım sürekli seksi erkek modellerle çevrili. Onlarla rekabet edebilir misin?"

Dudaklarım aralanıyor ve gömleğimin düğmelerini açarken gözlerimi karıma dikiyorum. "Sen söyle, Rave." Gömleğim açıldı ve gözleri

göğsüme yapışmış olması bana garip bir tatmin duygusu veriyor. "Yarışabilir miyim?"

Bir elini göğsüme doğru kaldırıyor ve parmaklarının vücudumda gezinmesine izin vererek karın kaslarımın her kıvrımını içine alıyor. Onun dokunuşuyla keskin bir arzu patlaması doğrudan sikime hücum ediyor ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. O geceliğin içinde nasıl göründüğü... inanılmaz.

"Evet," diyor, sesi nefes nefese. "İşe yarayacaksın."

Onu mutfak tezgahının üzerine kaldırıp bacaklarını ayırırken sırıtıyorum, böylece aralarında durabiliyorum. "Ben yaparım, ha? Bu pek inandırıcı gelmedi. Sana vücudumun geri kalanını da göstermeme ne dersin?"

"Bence bu kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Bu sayede vücudunu gerçekten değerlendirebileceğim, anlıyor musun?"

Parmaklarını takım elbise ceketimin yakalarına doladığında dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. Ceketi omzumdan iterken gözlerimin içine bakıyor.

"Ares," diye fısıldıyor. "Ciddi miydin? Bana beni sevdiğini söylediğinde... ciddi miydin?"

Kalbimin sızısına rağmen ona gülümsüyorum. Keşke kalbimin içine ulaşabilsem ve ona kalbimin ondan başka hiçbir şeyle dolu olmadığını gösterebilsem. "Her bir kelime, Raven. Belki de çok erken, çok hızlı. Ya da belki... belki de yıllardır birlikteydik ama ikimiz de bunu kendimize itiraf edecek cesareti bulamadık. Kelimeleri söylemeye cesaret edemiyorum ama bu doğru. Sana aşığım, Raven Windsor. Kendime karşı gerçekten dürüst olursam, sen "*evet*" demeden çok önce sana aşık olmuştum."

Geniş gözlerle bana bakıyor, tatlı bir kızarıklık yanaklarını yavaşça pembeye boyuyor. "Ares," diye mırıldanıyor. "Seni seviyorum."

Sikeyim. Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu seli beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Bunu söylediğini duymaya asla doyamayacağım. Elimi kabaca saçlarının arasından geçirip onu daha yakına çekiyorum, dudaklarım yeni bir aciliyetle onunkini buluyor. Birine sahip olmayı, onu benim olarak işaretlemeyi hiç bu kadar çok istememiştim. "Sana kafayı takmış durumdayım," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Her bir parçana." İnliyor ve bacaklarını kalçalarımın etrafına sarıyor, vücudu benimkiyle aynı hizada. "Ve ben, bebeğim, olduğun her şeyi seviyorum, güzel ruhuna kadar. Seni seviyorum, Raven."

Bana bakmak için geri çekildi. Gözlerindeki bakış bana inanmadığını söylüyor ama sorun değil. Hayatımızın geri kalanını bunu ona kanıtlayarak geçireceğim.

Bölüm Elli Bir

KUZGUN

Birlikte ana eve doğru yürürken Sierra, "Büyükannem hepimizi böyle acilen çağırmayalı uzun zaman olmuştu," diyor. "Bunu en son senin yaklaşan düğününü duyurmak için yapmıştı."

"Ne hakkında olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Sierra başını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Kardeşlerime de sordum, onların da hiçbir fikri yok."

Arayanın kimliğine bakarken telefonum çalmaya ve inlemeye başlıyor. Annemin Hannah'yla ilgili bir şey için aradığından hiç şüphem yok ve ben bunu duymak istemiyorum.

"Kim o?" Sierra telefonuma bakarak soruyor. Annemin adını görünce gözlerini deviriyor ve beni aramayı reddediyor ama annem beni hemen geri arıyor. O kadar acımasız ki. Eğer telefonu açmazsam, beni yıpratana kadar aramaya devam ediyor.

"Anne?"

"Raven, tatlım. Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

Normalde bahaneler üretirdim ama bugün içimden gelmiyor. "Ne oldu anne?" Evlendiğimden beri yaptığımız her konuşma düşmancayken bana canım demesi hiç hoşuma gitmiyor.

Bir an tereddüt ediyor. "Hannah'yla tartıştığınızı duydum. İnanılmaz derecede üzgündü ve bana senin ve Ares'in

birlikte?"

Bir an dişlerimi sıkıyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Öyle mi? Ondan uzaklaşmayı seçtiği gerçeğini kabul etmesini söylediğini varsayıyorum. Ona Ares'le *evli* olduğumu hatırlattın mı? Kendi kocamla birlikte olmamın nesi bu kadar şaşırtıcı? Eminim ahlaksızca bir şey düşünmüyordur. Onu bundan daha iyi yetiştirdin, değil mi?"

Sierra'nın dudakları aralanıyor ve sonra hınzırca sırıtarak kendi kendine başını sallıyor. Ona gözlerimi deviriyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Annem boğazını temizlemeden önce bir an sessiz kalıyor. "Ares ve sen babanızın 60th doğum günü için eve geliyorsunuz, değil mi? Hafta sonunu bizimle mi geçireceksiniz?"

Tereddüt ediyorum. Ares ve ben babamın doğum gününe birlikte gitmeyi kabul ettiğimizde daha yeni evlenmiştik. İşler henüz bu kadar karmaşık, bu kadar dağınık değildi. İkimizin de bütün bir hafta sonu boyunca Hannah'nın yanında olması gerektiğinden emin değilim. Babamın doğum gününe gölge düşürmek istemiyorum ve bir tartışmaya girmemiz kaçınılmaz. "Evet," diyorum ona, boyun eğerek. Ailemden kaçmaya devam edemem. Bir noktada, birlikte yaşamayı öğrenmemiz gerekecek.

"Lütfen iyi davranın. Kız kardeşini kızdırmamaya çalış, tamam mı? Son zamanlarda zor zamanlar geçiriyor ve bu da sağlığına zarar veriyor. Endişeleniyorum."

Öfke içimde kök salıyor ve telefonumu daha sıkı kavrıyorum. "Elbette," diye söz veriyorum. "Umarım sen de ona aynı şeyi söylemişsindir anne. Onu kışkırtmayacağım, ama onun zehirli davranışlarına bir saniye bile tahammül etmemi bekleme, çünkü etmeyeceğim."

"*Zehirli* mi?" Annem öfkeli bir şekilde tekrarlıyor.

"İnkâr etme zahmetine bile girme," diye uyarıyorum onu. "Onun için uyduracağın bahanelerle uğraşacak ne zamanım ne de sabrım var. Bu hafta sonu orada olacağım ve kocamı da getireceğim."

"Raven!"

"Gitmem gerek anne. Seninle sonra konuşuruz."

Sierra'nın neşeli bakışlarını görmezden gelerek aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu kaldırıyorum. "Vay be kızım," diyor sırıtarak. "Tam zamanında."

Omuz silkiyorum. "Tatlı olmaya çalıştım Sierra. Nazik ve sabırlı oldum, kendim hariç herkesin duygularını dikkate aldım. Artık yeter."

Elimi tutuyor ve yüzünde gururlu bir gülümsemeyle parmaklarımızı birbirine doluyor. "Çelikten yapılmışsın ama ailenin yanında her zaman çok yumuşak başlı oldun. Huzuru korumak için boyun eğmene çok alıştılar ama

Kendini ilk sıraya koymanın zamanı geldi. Artık yalnız değilsin, Rave. Hiç yalnız değildin ama artık resmen bir Windsor'sın. Artık senin ailen biziz."

Ona gülümsüyorum. "Seni duyuyorum, bebeğim."

Sırıtıyor. "İstediğini biliyorum ama sen bunu iyice anlayana kadar tekrar edeceğim."

Köşeyi dönüp geri kalanların bizi beklediği büyükannemin oturma odasına girerken teşekkür etmek için elini sıkıyorum.

Ares'in bakışları birleşmiş ellerimize düşüyor ve gözlerini kısıyor. "Karımı bırak," diye uyarıyor, ses tonu inatçı.

Sierra ona dik dik bakıyor. "O senin olmadan önce benimdi. Benimle dövüşmek mi istiyorsun, kardeşim? Kimi destekleyeceğini sanıyorsun?"

Elimi onunkinden çekip başımı sallıyorum ve Ares'in yanına gidiyorum, o da hemen iki elimi tutuyor ve kız kardeşine sırıtarak bakıyor.

"İkiniz de çok çocuksusunuz," diye mırıldanıyorum odada etrafıma bakarken. Hâlâ Luca'yı ve tabii ki Londra'da olan Dion'u özlüyoruz.

Ares elini belime doluyor ve eğiliyor. "Bunun senin hatan olduğunu biliyorsun, değil mi? Beni çocuksu, önemsiz bir aptala dönüştürdün."

Gözlerinin içine bakıyorum ve sırıtıyorum. "Ve bu benim en büyük başarım." Lex inleyerek, "Siz ikiniz birlikte iğrenç derecede tatlısınız," diyor.

Luca, sekreteri Valentina ile içeri girdiğinde Zane sırıtıyor ve yemek odasına doğru ilerlerken onlara el sallıyor. Val bana gülümsüyor ve bana doğru koşuyor. "Rave!"

Ona sıkıca sarılıyorum ve sonra kıyafetini değerlendirmek için geri çekiliyorum. "Bu elbiseye bayıldım."

Bana sırıtıyor. "Ben sadece en iyinin en iyisini giyerim ve bu tasarımcı? O hepsinden üstün."

Onun için tasarladığım elbisenin içinde dönerken kıkırdıyorum, göğsüme derin bir gurur duygusu yerleşiyor.

"Çocuklar," diye sesleniyor büyükanne, gözleri hepimizin üzerinde geziniyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bir duyuru yapmam gerekiyor."

Hepimiz gerginiz, her ne ise hepimizi etkileyeceğini biliyoruz. Büyükanne gülümsüyor, bakışları bir an için Valentina ve Luca'nın üzerinde duruyor.

"Luca," diyor. Adamın omurgası dikleşiyor ve başını sallıyor. "Nişanlanmanıza karar verildi."

Hem Valentina hem de Luca geriliyor ve ben de merakla onları izliyorum. Aralarındaki ilişki her zaman ilgimi çekmiştir. Büyükannem onu Luca'ya verdi,

ve bu yüzden ondan hep nefret etti, yine de güvendiği tek kişi o. Yıllarca aralarında bir aşk filizleneceğinden emindim ama hiç olmadı.

"Kim o?" diye sorar, teslim olmuş bir halde.

"Natalia Ivanov, Nikolai Ivanov'un kızı ve bir petrol imparatorluğunun varisi. Petrol henüz girmediğimiz bir endüstri ve bu bizim girişimiz olacak."

"Natalia Ivanov mu?" diye tekrarlar. "Sosyetik olan mı? O şımarık, materyalist bir ukala."

Büyükanne gözlerini ona dikiyor. "O senin müstakbel nişanlın.
O tatlı bir kız, Luca. Göreceksin."

Dişlerini sıkar ve başka bir şey söylemeden arkasını döner, kapıyı arkasından çarparak uzaklaşırken adımları mermer zeminde gürültülüdür. Valentina onun geri çekilişine bakıyor, peşinden gitmeden önce bir an tereddüt ediyor. Büyükanne onları izliyor ve kendi kendine gülümsüyor. Bu gülümsemede içime sinmeyen bir şeyler var. O... o bir çeşit oyun mu oynuyor? Kesinlikle oynamıyor.

"Şey," diyor iç çekerek. "Bu umduğum kadar iyi gitti."

"Ivanov?" Zane soruyor. "Gerçekten mi büyükanne? O haklı, biliyorsun. Bu kız toplum içinde sürekli öfke nöbeti geçiriyor, gereksiz dramalara neden oluyor. Windsor olmaya hiç uygun değil."

Lexington başını sallar. "Luca'ya hiç uymuyor," diye katılıyor. "Onun bu tür davranışları için sabrı yok."

"Evet, büyükanne," diyor Sierra. "Bu... bu iyi bir fikir değil."

Büyükanne sadece gülümsüyor ve elini kaldırıyor. "Akşam yemeğini servis ettirme cüretini gösterdim," diyor bize. "Bu konuyu daha fazla konuşmayalım. Onun yerine yemek yiyelim."

Hepimiz bakışıyoruz, hiçbirimiz ne yapacağımızdan ya da ne söyleyeceğimizden emin değiliz. "Endişelenmiyor musun?" Ares'e soruyorum. Bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hayır," diye mırıldanıyor. "Büyükannem gerçekten en iyisini bilir."

Bana bakışı midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor ve ben de ona gülümserken kızarmaktan kendimi alamıyorum.

Evet, ikimiz hakkında kesinlikle haklıydı. Umalım da Luca da o kadar şanslı olsun.

Elli İkinci Bölüm

KUZGUN

Annemlerin evinin önüne geldiğimizde Ares, "Gergin görünüyorsun," diyor. Başımı sallıyorum ve ona doğru dönüyorum. "Dürüstlük anı," diye fısıldıyorum. "Hannah'yla yüzleşmekten korkuyorum ve bütün bir hafta sonu boyunca ailemle birlikte olma düşüncesi beni endişelendiriyor. Buraya her geldiğimde kendimi eksik hissediyorum. Ayrıca... bu ev... senin ve onun anılarıyla dolu."

Ares eğilip yanağımı okşuyor, başparmağı dudaklarımı şefkatle okşuyor. "Onların üzerine yazacağım," diye söz veriyor. "Ancak, Cupcake, eğer gitmek istemiyorsan, gitmek zorunda değiliz, biliyorsun değil mi?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Aile senin için her şey demek."

Gözlerimin içine bakıyor, yüz ifadesinde gülümsemenin ardına gizlemeye çalıştığı bir hüzün var. "Çünkü ben ailem için her şeyim."

Acı beni bir an için suskunlaştırıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Seni tüm kalbimle seviyorum Raven ve seni hafife almalarına dayanamıyorum. Onlar senin ailen ve onlar söz konusu olduğunda isteklerine her zaman saygı duyacağım ve onurlandıracağım, ancak sana davranmalarına izin verme şeklini kabul etmediğimi bil."

İşaret parmağımı çenesine koyuyorum ve gücünün bir kısmını ödünç vererek bir öpücük için eğiliyorum. "İyi olacağım," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Çünkü sen yanımda olacaksın."

Başımı salladım. "Her
zaman." "Ares mi?"

Kafasını soru sorar gibi eğiyor.

"Bana bir söz vermeni isteyebilir miyim? Bu hafta sonu... lütfen babamı ilk sıraya koyabilir misin? Elimden geldiğince huzuru korumak istiyorum. Doğum gününün tadını çıkarabilmeli, anlıyor musun?"

Bir an tereddüt ediyor ama sonunda başını sallıyor. "Söz veriyorum," diyor, ses tonu isteksizliğini ortaya koyuyor. "Senin yolundan gideceğim, Rave. Bu senin ailen. Senin seçimin."

Başımı sallıyorum ve eğilip yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Bana gülümsüyor ama saklamaya çalıştığı endişeyi görüyorum. "Hazır mısın?" diye soruyor, sesi yumuşak ve sabırlı, sanki ben istersem bütün gece burada benimle oturacakmış gibi.

"Hazır," diye başımı salladım.

Ares arabadan inip etrafından dolaşıyor ve ön kapıya doğru yürürken bana elini uzatıyor. Sinirlerim gerçekten geriliyor ve dudağımı ısırıyorum. Ailemi görmek için eve gitmek dört gözle beklediğim bir şey olmalı, ancak bu kapıdan içeri girmekten her zaman korkuyorum.

"Ares!" Babam yüzünde bir gülümsemeyle söylüyor. Bakışları birleşmiş ellerimize düşüyor ve Ares'in omzunu sıvazlarken garip bir şekilde gözlerini kaçırıyor. "İkimiz için harika bir şişe viski aldım, oğlum."

Babam eğilip alnıma bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma fısıldıyor. "Ve o sevdiğin keklerden birazını odana sakladım, tatlım."

Kıkırdıyorum, kalbim ısınıyor. İşte bu yüzden eve gelmeye devam ediyorum, çünkü iyi şeyler hala kötü şeylerden daha ağır basıyor. "Teşekkür ederim, baba."

"Ares, Hannah." Başımı kaldırıp anneme bakıyorum, elini dudaklarına götürmeden önce bir an donup kalıyor. "Özür dilerim Raven. İsimlerini birlikte söylemeye çok alıştım." Başını sallıyor ve bize doğru yürüyor. "Burada olmanıza sevindim," diyor ama sesi öyle gelmiyor. Ares'e döndüğünde gülümsemesi çok daha samimi. "Misafir odasını senin için hazırladım, Ares."

Elini belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "İhtiyacım olmayacak," diye onu temin ediyor. "Karımla aynı odayı paylaşacağım."

Annemin gözleri onun eline kayıyor ve sonra gözlerini kaçırıyor, belli ki rahatsız olmuş. "Sence de bu biraz... duyarsızca değil mi?"

Ares ona dik dik bakar. "Duyarsız mı? Ne duyarsızlığı? Beni mihrapta terk eden kadınla aynı evde bir hafta sonu geçirmek mi? Hayır, hiç de değil." Sonra bana döndü. "Bu senin için sorun değil, değil mi? Yoksa burada olmazdık."

Onu kasıtlı olarak yanlış anlamasına karşı bir gülümsemeyi ısırıyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. Onu bunun için seviyorum, ama benimle savaşmasına ihtiyacım yok, ne de geçmişlerinin bana zaten olacağından daha fazla hatırlatılmasına.

"Hadi," dedim ona. "Gidip eşyalarımızı yukarı koyalım."

Merdivenlerden yukarı çıkarken annem bizi izliyor ve ben kendimi huzursuz hissetmekten alıkoyamıyorum. Burada kendimi evimde hissetmeyeli yıllar oldu ama hiç bu kadar yersiz yurtsuz hissetmemiştim.

Ares odamın kapısında duraksıyor ve gülümsüyor. "Hey, sana şu küçük kek şeklindeki yastığı aldım." İçeri giriyor ve ben yatağıma oturup odamı yeni gözlerle görürken merakla etrafıma bakıyor.

"Yıllardır odama girmediğini unutmuşum, hatta hiç girmediysen bile."

Ares duraksıyor, gözlerinde bir parça pişmanlık parlıyor. Bana doğru yürüyor ve önümde diz çöküyor, gözleri gözlerimde. "Söyle bana, Cupcake. Bu hafta sonunu senin için daha katlanılabilir kılmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve iç çekiyorum. "Bu soruyu benim sormam gerekmez mi? Burada, Hannah'nın yanında olmak. Senin için de zor değil mi?"

"Öyle olmalı, değil mi?" diye soruyor. "Ama öyle değil. Beni hiç etkilemiyor." Bana doğru uzanıyor ve bir elini saçlarıma gömdükten sonra beni kendine çekiyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Sana sahipken nasıl etkileyebilir ki?" Sonra beni öpüyor, dokunuşu sert ve talepkâr. İşte böyle, endişelerimi eritiyor.

"Raven!" Annem aşağıdan bağırıyor.

Ares geri çekilip alnını benimkine dayadığında inliyorum. "Hadi," diyorum ona. "Aşağı insek iyi olur."

Ayağa kalkmadan önce dudaklarıma hızlı bir öpücük daha konduruyor ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Belki de bu hafta sonu her şeye rağmen idare edilebilir olacak.

Ares beni takip ediyor ve merdivenlerin dibine vardığımızda ön kapı açılıyor. Hannah içeri giriyor ve Ares'i görünce duraksıyor. Gözleri bir an için acıyla parlıyor ve bu beni tam göğsümden vuruyor. Eskiden benim için de aynen böyle olurdu. Eskiden eve gelmekten nefret ederdim, çünkü onu onunla görmeye dayanamazdım. Ona yapmak istediğim son şey, acımı hissettirmek. Kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalı.

"Raven!" Annem tekrar sesleniyor.

Mutfağa doğru ilerlerken derin bir nefes alıyorum, aklım Hannah ve Ares'te. Onun dikkatini çekmeye çalışacağından hiç şüphem yok ve bu beni rahatsız ediyor. Hayatımızın geri kalanı böyle mi olacak? Kız kardeşimle sonsuza dek anlaşmazlık içinde mi olacağım? Ares ve ben şu anda iyi olabiliriz ama tüm bu durum hepimiz için yorucu.

Annem bana gülümsüyor ve lavaboyu işaret ediyor. "Bulaşık makinesini doldurmama yardım edebilir misin?"

Başımı sallıyorum ve sessizce çalışmaya başlıyorum. Bana söyleyecek bir şeyi olmasa beni buraya çağırmayacağını bildiğimden sabırla bekliyorum.

"Rave," diyor sonunda. "Ares ve Hannah'nın sorunlarını konuşmalarının iyi olacağını düşünmüyor musun? Ayrılıkları çok kötü oldu ve hepimizi etkiledi. Evimizde uyumun olduğu zamanlara geri dönmeyi gerçekten çok isterim."

Uyum. Sanırım benim dışımda herkes burada bunu yaşadı. Benim için bu ev her zaman özlemle doluydu. Ait olmak, sevilmek istedim. Önce ailem tarafından, sonra da Ares tarafından. Burası beni her zaman yetersiz hissettiren, kendimi kaybedinceye kadar götüren evdi.

Annem bana bakarken sessiz kalıyorum. Gerçek şu ki ona verecek bir cevabım yok. Evet, uyum içinde olmak güzel olurdu ama kimin için? Kendimizi içinde bulduğumuz bu senaryoda, birilerinin zarar görmesi kaçınılmaz ve bir kez olsun bunun ben olmama izin vermeyeceğim.

"Oh," diyor annem. "Güzel. Konuşuyorlar."

Geriliyorum ve bakışlarını takip ediyorum. Mutfak penceresi verandaya bakıyor; Hannah ve Ares orada durmuş, sohbete dalmışlar. Adamın ona bakışı midemi bulandırıyor. O yarım gülümsemeyi biliyorum. Ona her zaman böyle bakıyor, sanki yaptığı her şeyi sevimli buluyormuş gibi. Güçlü olmak için çok çabalıyorum, ama ikisini buradan izliyorum, onları göremeyeceğimizi düşündükleri bir yerde, beni güvensizlikle dolduruyor. O gün tiyatroda çok iddialıydı ve aralarına net bir sınır çizdi, ama bu sadece ben orada olduğum için miydi? Sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi mi yapıyordu?

Dudağımı sertçe ısırıyorum, ondan şüphe ettiğim için kendime kızıyorum. Bu evin bana yaptığı şey bu. Beni güvensizlik ve kalp acısıyla dolduruyor. Bir insan olarak ne kadar geliştiğimin bir önemi yok. Eve her gittiğimde, sanki on adım geri atmışım gibi hissediyorum.

Dişlerimi sıkıp ellerimi yıkıyorum ve mutfaktan çıkarken bulaşıkların yarısını lavaboda bırakıyorum.

"Raven!" Annem bağırıyor, sesi kızgın. Onu duymazdan gelip verandaya çıkıyorum ve Ares ile Hannah'yı köşedeki salıncağın yanında buluyorum.

İkisi de bana bakıyor ve Hannah geriliyor. "Raven," diyor gülümsemeye zorlayarak. İlişkimizin bu hale gelmiş olması içimi acıtıyor. Ona baktığımda artık kız kardeşimi görmüyorum.

Gözlerimin onun üzerinde yavaşça dolaşmasına izin veriyorum, bir an için elinde duraklıyorum. "Alyansını takmamışsın," diyorum, ses tonum umursamaz. "Hani şu Ares'in sana verdiğini söylediğin yüzük?"

Gözleri irileşiyor ve bana dönmeden önce ona kaçamak bir bakış fırlatıyor. "Hayır, güvenli bir yerde sakladım. Kimsenin bu konuda soru sorması riskini almak istemedim."

Ares elimi tutup dudaklarına götürüyor, elimin arkasını öpüyor ve alyansım ışıkta tam olarak parlayacak şekilde yerleştiriyor. "İstersen sadece tak," diyor ona. "Oldukça basit bir mücevher parçası. Geçmişten gelen bir kalıntıdan başka bir şey değil."

Hannah boğazını temizleyip bir süre yüzüğüme baktıktan sonra yere bakıyor ve beni ikilemde bırakıyor. Onu bilerek incitmek istemiyorum ama Ares'in dokunuşunun bana verdiği güvenceyi de istiyorum.

"Biliyorsun," diyor. "Bu gece yıllardır üçümüzün de geceyi burada geçireceği ilk gece. Biraz masa oyunu falan oynamalıyız."

Ares kolunu bana doluyor ve başını sallıyor. Bana dönmeden önce ona "Belki başka bir gece," diyor. "Oldukça yorgunum." Bana sırıtışından hiç de yorgun olmadığını anlıyorum ve Hannah'nın da bunu bildiğinden şüpheleniyorum. "Yatağa gitmeye ne dersin?"

Elli Üçüncü Bölüm

ARES

"Bütün akşam sessizdin," diye mırıldanıyorum Raven'ın banyosundan çıkarken. Duvara yaslanıp karımı izliyorum. Üzerinde havludan başka bir şey yok, boş bir ifadeyle makyaj masasının önünde oturuyor. Nadiren birkaç dakikadan fazla süren saç tarama işini birkaç dakikadır yapıyor. Aklından neler geçtiğini az çok tahmin edebiliyorum.

Aynadan bana bakıyor ve saç fırçasını yere bırakırken gülümsemeye zorluyor, ama yanıma gelmek için hiçbir hareket yapmıyor. Bunun yerine bakışları yüzüne geri dönüyor ve yansımasına bakışı kalbimi kırıyor.

O ve ben evliliğimizi tamamen destekleyen bir ortamda var olduk. Etrafımızdaki herkes Hannah ile olan geçmişim yokmuş gibi davrandı ve çok az insanın Hannah ve benim hakkımda bir şeyler biliyor olması, bu dış görünüşümüzle yaşamamızı çok daha kolay hale getirdi.

Bu yolculuğun zor geçmesini bekliyordum, ancak bu beklentilerimi en kötü şekilde aştı. Onu daha iyi hissettirmek için daha fazlasını yapmalıydım ama ona verdiğim sözü bozmadan yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Benden barışı korumamı ve babasını ön planda tutmamı istedi ve ben de bunun için elimden geleni yaptım... ama yapmamalıydım.

"Raven."

Ona doğru yürüyorum ve elini tutarak hızlı bir hareketle onu ayağa kaldırıyorum. Bana çarparken nefesi kesiliyor ve yüzümde bir gülümsemeyle kollarımı ona doluyorum.

"Ares," diyor, sesi yumuşak ve ıstırap dolu. Kucağımda kaskatı kesiliyor ve bu bana acı veriyor. Burada kendinde değil ve keşke onu evine götürebilseydim.

"Cupcake," diye fısıldıyorum eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken. Kasılıyor ve içimi bir kayıp duygusu kaplıyor. Normalde parmak uçlarına yükselip beni delirttiğini bildiği o şekilde öperken gülümserdi. Ama burada, şimdi, dokunuşumdan kaçınıyor.

Parmaklarımın omurgasında ilerlemesine izin veriyorum, ta ki saçlarına gömülene kadar, sıkıca kavrıyorum. Karımı yüzüme bakmaya zorluyorum ama o yine de bana meydan okuyarak bakışlarını kaçırıyor. "Bebeğim, bana bak."

Uzun kirpikleri bir an için titrerken titrek bir şekilde nefes alıyor, sonra bana bakıyor, gözleri yaşlarla dolu. Hay sikeyim.

"Ares," diye fısıldıyor, ismim dudaklarında bir yalvarış. "Lütfen yapma. Bu gece bunu yapamam. Bu gece rol yapmaya devam edemem."

"Rol yapmayı uzun zaman önce bıraktık Raven ve sen de bunu biliyorsun."

Gözlerimin içine bakıyor ve benim güzel, güçlü karım... kırılmış görünüyor. "Öyle mi yaptık?" diye soruyor. "Yoksa sadece kendimizi mi kandırıyoruz? Annem bile ikinizi tekrar bir araya getirmeye çalışıyor ve bu çok yorucu, Ares."

Bakışlarını kaçırıyor ve göğsümü itiyor ama onu bırakmamın imkanı yok. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz.

"Az önce Hannah yıllar sonra ilk kez üçümüzün geceyi aynı evde geçireceğinden bahsetti, değil mi? Bunun nedenini biliyor musun, Ares?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve içimi derin bir korku kaplıyor. Onu kollarımın arasına almış olmama rağmen, sanki onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Yanağından bir damla yaş süzülürken gözlerimin içine bakıyor, ben de başparmağımla yakalıyorum. "Çünkü ikinizi duyabiliyordum," diye fısıldıyor. "Yatağımın dayandığı şu duvar var ya? Hannah'nın yatağı o duvarın diğer tarafında. Her kalışınızda ikinizi duyabiliyordum. Senin adını inlediğini duyabiliyordum. Onu ne kadar çok istediğini, ona karşı ne kadar sevgi dolu olduğunu duyabiliyordum."

Siktir. *Siktir*.

"Bunu aştığımı sanıyordum, biliyor musun? Ama anılar hala beni rahatsız ediyor. Hâlâ acıyor, Ares. Acıyla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm ama bugün seni onunla görmek? I..."

Tekrar göğsümü itiyor ve ben de saçlarını sıkıca kavrayıp yüzünü kendime doğru eğerek dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde Raven titreyerek nefes alıyor ve ben onu şefkatle, yavaşça öpüyorum, ona zaman ayırıyorum, nasıl yapacağımı bildiğim tek şekilde ona güven veriyorum.

Kolları boynuma dolanıyor ve öpüşmemizi derinleştirirken onu kendime doğru çekiyorum, dilim daha fazlasını istemek için dudaklarına sürtünüyor. Bana açılıyor ve ben de karımla zaman geçirerek ona istediğim tek kişinin o olduğunu kanıtlıyorum.

Uzaktan gelen kapı kapanma sesi onu geri çekiyor, benden bir adım uzaklaşıp bakışları yatağının yanındaki duvarda gezinirken içinde yaktığım tutku sönüyor. Sanırım Hannah az önce yatak odasına girdi ama bunun beni caydırmasına izin vermeyeceğim. Karımı rahatlatmak için gösterdiğim şiddet beni bile ürkütüyor. Hannah için uzaktan yakından endişelenmiyorum bile - tek düşünebildiğim Raven.

"Hayır," diyorum onu kendime doğru çekerken, alnım alnına düşüyor. "Gitmene izin vermeyeceğim. Üzgünüm bebeğim. Hem de çok üzgünüm. O anıları silemem ama sana yemin ederim ki şimdiki zaman kadar önemli değiller ve eğer izin verirsen onların üzerine yazmaya çalışacağım, tamam mı? Sana arabada söz verdiğim şey bu değil miydi? Geçmişi siktir et, Cupcake. Tek umursadığım sen ve ben, şimdi ve burada."

Gözlerimin içine bakmak için biraz uzaklaşıyor, bakışları araştırıyor. Bana öyle güçlü şüphelerle bakıyor ki, tek yapmak istediğim onları uzaklaştırmak.

Havlusunu çekip yere düşürdükten sonra ona doğru bir adım atarken gülümsüyorum. Raven bacaklarının arkası yatağa değene kadar geriye doğru yürürken kocaman gözlerle beni izliyor. Omzunu iterken sırıtıyorum ve o da yatağa düşüyor, gözleri bende.

"Ares," diye fısıldar, sesi uyarıcıdır.

Kendi havlumu yere bırakıp sikimi tutarak yukarı aşağı pompalarken sırıtıyorum. "Sadece sana bakmak bile beni sertleştiriyor, bebeğim. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Dizimi kalçalarının arasına yerleştiriyorum ve bacağını dudaklarıma doğru kaldırırken eğilip tenine yumuşak bir öpücük konduruyorum. Raven'ın nefesi kesiliyor ve sesi çok tatlı geliyor.

Kalçasının iç kısmında bir öpücük izi bırakıyorum ve amına ulaştığımda derin bir nefes alıyorum. "Siktiğimin kekleri gibi kokuyorsun."

Kıkırdıyor ve bu bütün gece duyduğum ilk gerçek kahkaha. "Kullandığım sabun yüzünden."

Ona bakıyorum ve tam amının üstüne bir öpücük konduruyorum, dudağını ısırmasına bayılıyorum. "Benim için çoktan ıslandın, değil mi bebeğim?"

Bacaklarını aralıyorum ve dilimi klitorisine bastırana kadar yukarı doğru sürüklüyorum. Raven bir eliyle ağzını kapatıyor ve diğer elini saçlarıma gömüyor.

"Ares," diye inliyor. "Bu gece sana daha yakın olmalıyım."

Önce karnını, sonra kalça kemiğini öperken gülümsüyorum, göğüslerine ulaşana kadar yavaşça yukarı çıkıyorum. "Öyle mi? Bana ne istediğini söyle, Raven."

"Beni becermeni istiyorum, Ares. Beni sert ve kaba bir şekilde almanı istiyorum.
Başka bir şey düşünmemi imkânsız hale getir."

Meme ucunu ağzıma alıp emerken gülümsüyorum. Sözleri kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Daha yukarı çıkıyorum ve sikimi ona doğru bastırıyorum. Raven içeri kaymamı sağlamak için kalçalarını kaldırıyor ve ben kıkırdıyorum. "Sikimi o kadar çok mu istiyorsun bebeğim?"

Başını sallıyor, elleri saçlarımın arasından geçiyor. Yavaşça içeri itiyorum, dudaklarının aralanışının, bakışlarının kendinden geçişinin tadını çıkarıyorum. "Ares," diye inliyor, bir elini dudaklarına götürmeden önce.

"Hayır," diye fısıldadım. "Bunların hiçbirini istemiyorum. Bu gece sana adımı haykıracağım, bebeğim."

Başını sallıyor, ben de kıkırdıyorum. Şu anda bile başkalarının duygularını dikkate alıyor. Hayır. Siktir et.

Neredeyse sonuna kadar çekiyorum ve onun sevdiği şekilde sertçe içine girerken ona sırıtıyorum. Yatağı duvara çarparken eline karşı inliyor ve ben doyamıyorum. Her şeyi tekrar yaparken onu yakından izliyorum, zevkini kontrol altında tutmaya çalışmasına ve başarısız olmasına bayılıyorum.

"Biliyor musun?" Mırıldanarak içinden çıkıyorum. İnliyor ve ben onu ters çevirirken gülüyorum. "Benim için ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, Cupcake."

İstediğimi yapıyor ve ben de eğilerek amının bana sergilenme şeklinin tadını çıkarıyorum. "Seni hep böyle istemiştim," diye inliyorum, ellerimi kıçına koyup yumuşakça yoğurmadan hemen önce. Dudaklarımı indiriyorum ve tadına bakıyorum, dilim onu yalıyor, klitorisiyle alay ediyor.

İnleme şekli büyüleyici. Ona işkence etmeye devam ederken iki parmağımı içine sokarken sırıtıyorum

G-noktasını bulduğumda inlemelerinin daha da yükselmesinden zevk alıyorum. Sahip olduğu her kötü anıyı silmeyi kendime görev ediniyorum. Bu odaya girdiğinde, ona adımı nasıl söylettiğimi hatırlamasını istiyorum, başka bir şey değil.

Raven'ın inlemeleri daha hızlı, daha yüksek sesle geliyor ve hızımı artırıyorum, onu sınıra getirdiğimde klitorisini emiyorum. Bu onun için her şeyi yapıyor ve dilimin her tarafına boşalıyor, dudaklarında adım.

Onu kollarımın arasına almadan önce çekip ayağa kalkıyorum. Onu duvara doğru itiyorum ve bacaklarını etrafıma sarıyor. "Sana ihtiyacım var, Raven," diyorum ona, sikimi amına sokarken.

Ona sertçe sokuluyorum, çıkardığımız sesler sessiz odasındaki sessizliği bozuyor. "Tanrım, Ares," diye inlerken bacaklarını belime doluyor.

Onu sert ve hızlı bir şekilde sikerken kalçalarını sıkıca tutuyorum ve her şeyimi almasını sağlıyorum.

"Çok derin," diye pantolonunu indiriyor.

"Hayır," diyorum ona. "Alabilirsin bebeğim. Bak sikimi ne kadar iyi alıyorsun."

"Tanrım," diye fısıldıyor, başı geriye düşüyor.

Sırıtıyorum ve eğilip açıkta kalan boynunu öperek ondan bir inilti daha kazanıyorum. Boynunu emiyorum ve küçük bir iz bırakıyorum.

"Böyle inlediğinde kendimi tutamıyorum bebeğim. Beni delirtiyorsun."

Ona bakmak için biraz uzaklaşıyorum. Gözlerindeki arzu, dudaklarının hafifçe ayrılması, göz bebeklerinin büyümesi. "Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin ve sana asla doyamayacağım."

"Ares," diye inliyor ve onu daha sert beceriyorum, onu kabaca, acımadan, çıkardığımız gürültüye aldırmadan alıyorum. Onu aldığım açı g-noktasına sürtünmemi sağlıyor ve benim için inleme şekli bana onu yaklaştırdığımı söylüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Seni tüm varlığımla seviyorum, Raven."

Gözlerimin içine o kadar büyük bir sevgiyle bakıyor ki, dayanmakta güçlük çekiyorum. "Seni daha çok seviyorum, Ares."

"Siktir," diye inliyorum, bir an bile daha fazla dayanamıyorum. İçine derin bir şekilde boşalıyorum, alnım ona doğru düşüyor. "Seninle işim bitmedi," diye uyarıyorum onu. "Bu gece uyumana izin vermem mümkün değil."

Kıkırdıyor ve bu, buraya geldiğimizden beri ağzından çıkan ilk gerçekten mutlu ses. Bunu tekrarlamak için her şeyi yaparım.

Elli Dördüncü Bölüm

ARES

Raven'ın kuzenlerinden biri, yaratmam gerektiğini düşündüğü bir TV programı için sahip olduğu sözde parlak fikri anlatırken ona gülümsüyorum. Ona dizileri ne yazdığımı ne de yönettiğimi söyleyecek yüreğim yok. Ben sadece bu işin arkasındaki yatırımcıyım.

"Ve sonra uzay gemisi patlıyor" diyor, kalabalık bahçedeki sesleri yüksek sesle taklit ederek.

Zar zor dikkatimi vererek başımı sallıyorum. "Sanırım böyle bir şey zaten var, Nick." Bana anlattığı şeyin Star Wars'un bazı küçük değişikliklerle oluşturulmuş konusu olduğundan oldukça eminim.

"Evet, ama bu daha iyi."

Hannah yanıma geliyor ve ona gözlerini deviriyor. "Ares'i taciz etmeyi bırak," diyor bana bir bira uzatırken. Gözlerinin altındaki halkalar dün gece bizi duyup duymadığını merak etmeme neden oluyor. Duymuş olsaydı bana bu şekilde gülümseyeceğinden şüpheliyim ama yine de kimse Hannah gibi rol yapamaz.

"Sadece ona bazı iyi fikirler veriyorum. Raven ve Ares çok zengin olduklarında bana teşekkür edeceksin."

Hannah yüzünü buruşturuyor, ben de biramdan bir yudum alıyorum. "Karım ve ben zaten zenginiz dostum. Yine de fikirlerini dikkate alacağım. Teşekkür ederim."

Başını sallayıp uzaklaşıyor, şüphesiz sıkıcı hikâyelerine konu edecek başka bir kurban arıyor. "Ona aldırma," diyor Hannah, kolu benimkine değerken.

Ondan bir adım uzaklaşıyorum ve başımı sallıyorum, gözlerim Raven'da. "Aramızdaki her şey gerçekten bitti, değil mi?" diye soruyor bakışlarımı takip ederek.

Başımı salladım. "Öyle."

İç geçiriyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Uzun zamandır, üç yıl içinde benimle birlikte olmak isteyeceğinden emindim. Tüm bu süre boyunca Raven'dan uzak duracağını, ikinizin arasında hiçbir şey olmayacağını düşünmek için deli olmalıydım. İkinize de çok fazla güvenmiştim. Onun gizliden gizliye sana karşı bir şeyler hissettiğini hep biliyordum ama sen... Bu hislere karşılık vereceğini hiç düşünmemiştim. Onu küçük kız kardeşimden başka bir şey olarak göreceğini düşünmemiştim."

Ona bakıyorum. "O benim karım," diye hatırlatıyorum. "Çekip giden sen olduğun halde o ve ben sana ihanet etmişiz gibi davranıyorsun. Bizi bir araya getiren sen olduğun halde mutluluğumuzu bize çok göremezsin."

"Onu hep istedin, değil mi?" Şaşkınlıkla

ona baktım. "Ne?"

Ofluyor ve başka tarafa bakıyor. "İnkâr etme zahmetine bile girme. Uykunda onun adını kaç kez inlediğini duyduğumu biliyor musun? Gerçekten onu rüyanda gördüğünü fark etmediğimi mi sandın?" Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunu yapamamamın nedenlerinden biri de buydu. Her zaman seni ondan çalmışım gibi hissettim, çünkü o her zaman senin nişanlın olacaktı. Bunu görebiliyorum, biliyor musun? Büyükannenin neden beni değil de onu seçtiğini anlayabiliyorum. İkiniz arasında beni her zaman kıskandıran bir bağ vardı. Hâlâ da öyle."

Raven'ın gözleri bahçenin öbür ucundan benimkilerle buluşuyor ama hemen başka tarafa bakıyor.

"Aramızdaki ilişki yürümediği için üzgünüm," diyorum ona. "Ama hayatıma devam ettiğim ve birlikte asla sahip olamayacağımız mutluluğu bulduğum için üzgün değilim. Umarım sen de kendi mutluluğunu bulursun, Hannah."

"Yapmayacağım," diyor bana. "Kimse beni senin kadar mutlu edemez, Ares. Olan her şeye rağmen, kız kardeşimle evli olmana rağmen, seni hâlâ istiyorum."

Raven'ın omuzları çökmüş bir halde eve girişini izliyorum. Ne oldu? Neden bu kadar üzgün görünüyor? Benim yaptığım bir şey mi? Lanet olsun.

Hannah'yla hiç konuşmamalıydım.

Biramı yere bırakıp onu takip etmeye başladım. "Affedersiniz," diyorum Hannah'ya.

"Ares!" diye sesleniyor, şaşırmış bir halde, ama onu duymazdan geliyorum. Cupcake'ime ulaşmalı ve sorunun ne olduğunu bulmalıyım.

Köşede kayboluyor ve ben de peşinden koşuyorum, tam misafir banyosunun kapısını kapatacakken yetişiyorum. Şaşkınlıkla yukarı baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Ares?"

Onunla birlikte banyoya girip kapıyı arkasından kapatırken sırıtıyorum. Biz.

"Sen ne-" Onu yakaladım ve bizi ters çevirdim, böylece onu sıkıştırdım kapıya karşı. Onu kabaca kavradım ve yüzünü kendime doğru eğdim, dudaklarım onunkilere indi. Onu öptüğümde inliyor ve hızla sertleşen sikimi hissetmesine izin vererek onu sertçe itiyorum.

"Bu güzel beyaz elbisenin içinde gözlerimi senden alamıyorum," diye inliyorum dudaklarına karşı. Başını eğip dudaklarımı boynuna, tam kulağının altındaki noktaya yerleştirirken sol elim elbisesinin altından geçiyor.

"Külot giyiyorsun, ha?"

Elleri vücudumda gezinmeye başladığında kıkırdıyor. Beni her zaman bu kadar çok istemesine bayılıyorum. "Uygun görünüyordu," diyor bana, "ailemin evinde olmak falan."

Onu ters çeviriyorum ve arkasına geçerken lavabonun üzerindeki aynaya bakmasını sağlıyorum. "Bebeğim," diye kulağına fısıldıyorum. "Sana yapacağım şeyin uygun bir tarafı yok."

Elbisesini yukarı kaldırıyorum ve elimi külotunun içine sokarak pürüzsüz teninin tadını çıkarıyorum. Benim için çoktan ıslandığını fark ettiğimde dudaklarımdan karanlık bir kıkırdama kaçıyor.

"Sen benim için çok iyi bir sürtüksün, Raven. Her zaman çok ıslak, çok muhtaçsın."

Boştaki elimi saçlarına gömüyorum ve boynunu eğiyorum, parmaklarım amını okşarken hassas olduğunu bildiğim her noktasını öpüyorum.

Başparmağım klitorisine dayanırken iki parmağımı içine sokuyorum. Kalçalarını bana karşı hareket ettirmeye başlıyor ve elimi sürerken kıkırdıyorum. "Şu haline bak," diye fısıldıyorum. "Ailenin misafir banyosunda, etrafımız insanlarla dolu bir evde sikimi arzuluyorsun. Ama umurunda değil, değil mi? Yine de benim için geleceksin."

Kıkırdıyorum ve parmaklarımı çekiyorum. "Ares," diye inliyor, gözleri sabırsızlıkla parlıyor.

Kemerimi çözüyorum ve sabırsızlıkla kot pantolonumu çıkarıyorum. Sikim o kadar sertleşmişti ki onu zapt etmek canımı acıtıyordu. "Amına ihtiyacım var," diyorum ona. "Elbiseni kaldır."

Ona söylediğimi yapıyor ve hızlı bir hareketle içine girmeden önce külotunu tamamen yana itiyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyor yüksek sesle. Kulaklarıma müzik gibi geliyor. İnleme şekli, aynadan bana bakışı. Bu gerçek dışı.

Kolumu onun etrafında dolaştırırken gülümsüyorum ve parmaklarımı tekrar amına yerleştiriyorum, onu arkadan becerirken klitorisiyle alay ediyorum. "Ne kadar seksi göründüğün hakkında bir fikrin var mı bebeğim? Sikim amına o kadar güzel girip çıkıyor ki. Sikimi çok iyi bir kız gibi alıyorsun, aşkım."

Klitorisinin üzerindeki yoğunluğu artırıyorum ve inlemeleri daha hızlı, daha yüksek sesle geliyor.

Ona doyamıyorum. "Ares," diye yalvarıyor.

"Lanet olsun, Raven. Adımı böyle inletmene dayanamıyorum."

Onu daha sert beceriyorum, onu sınıra doğru itiyorum. "Evet," diye inliyor.

"Tanrım, *evet.*"

Benim için boşalırken aynada onu izliyorum, saf mutluluk yüzünü ele geçirirken gözleri kapanıyor. Amcığı o kadar sert kasılıyor ki yardım edemiyorum ama onunla birlikte boşalıyorum. "Siktir, Raven," diye inliyorum. Başını geriye çekip onu öpüyorum, henüz ondan ayrılmak istemiyorum.

Raven geri çekiliyor, yanakları kızarmış ve yüzünde yeni sikilmiş seksi bir ifade var. Lanet olsun. Onu daha yeni becerdim ve şimdiden daha fazlasını istiyorum.

Ellerimle külotunu sarıyorum ve yere düşene kadar kalçalarından aşağı itiyorum. Pantolonumu tekrar yukarı çekerken onlara uzanıyorum ve onları yüzüme doğru kaldırırken beni izliyor, takım elbise ceketimin iç cebine koymadan önce derin bir nefes alıyor. "Onlar olmadan etrafta dolaşacaksın," diyorum ona. "Ve döllerimin kalçalarından aşağı damladığını her hissettiğinde, seni ne kadar çok istediğimi hatırlamanı istiyorum. Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim, Raven. Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim. Sen benim için osun. Ne olursa olsun."

Banyodan çıkmadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum ve nefes alması için ona bir an veriyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

O kadar uçmuş durumdayım ki Hannah'nın hemen köşede duruyor olması bile keyfimi kaçıramıyor. Yürürken ona gülümsüyorum.

Gözlerinde gördüğüm eziyetten hiç etkilenmeden yanından geçip gidiyorum.

Bölüm Elli Beş

KUZGUN

Aynada kendime bakıyor, bulaşmış rujumu, dağınık saçlarımı ve kıyafetlerimi inceliyorum. Hannah'nın bahçede onu takip etmesini izlerken çok sinirlenmiştim ve o bir anda ruh halimi değiştirdi. Ben tek kelime bile etmeden tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Görünüşümü düzeltmek için elimden geleni yapıyorum ama ne yaparsam yapayım, kocamla ayaküstü sevişmiş gibi görünüyorum. Sanırım bu bastıramadığım gülümsemem.

Banyodan çıkarken garip bir şekilde başım dönüyor ama Hannah'yı duvara yaslanmış halde bulunca keyfim anında kaçıyor. Gözlerinde öyle bir nefretle bana bakıyor ki kendimi olduğum yerde donmuş buluyorum.

"Onu benden çalman yetmedi, değil mi? İkinizi duyabildiğimi bile bile bütün gece onu becermek zorundaydın." Elini bana doğru salladı. "Şimdi de bu mu? Sonunda medeni bir konuşma yapıyorken onun dikkatini dağıtmak zorunda kaldın. Ne yapmaya çalışıyorsun? Seni ne kadar istediğini mi göstermek istiyorsun? Onu kaybettiğimi mi yüzüme vurmak istiyorsun?"

Kapalı banyo kapısına yaslanıp başımı sallıyorum. "Hayır, Hannah. Bunu sana bilerek asla yapmam. Dün gece sessiz olmaya çalıştım ve az önce... şey, bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu. İçeri girdim ve Ares beni takip etti. İsteseydin onu durdurabilirdin."

Mizahsızca gülüyor. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Seni lanet sürtük. Neden herkes senin çok tatlı ve masum olduğunu düşünüyor anlamıyorum, oysa sen acımasız bir sürtüksün."

Ona gülümsüyorum, öfkemi zar zor dizginleyebiliyorum. "Hmm, bu konuda haklı olabilirsin. Ne de olsa Ares bana küçük sürtüğü diyor." Bunu söylediğime inanamıyormuş gibi gözleri açılıyor ve ben sadece omuz silkiyorum. "Seni şımartmaktan bıktım. Yıllarca bana cehennemi yaşattın ve ben hep boyun eğdim, çünkü aramızdaki ilişki hep böyleydi. Artık değil, Hannah. Ares'*ten* uzaklaşmak benim için yapabileceğin en iyi şeydi ama aynı zamanda bana yapabileceğin en kötü şeydi. Mutluluğumu ve gelecek planlarımı göz göre göre hiçe sayman iğrenç. Bir gün, bir zamanlar örnek aldığım abla olmaya geri döneceğini ummaktan bıktım."

Bir an için incinmiş görünüyor ama acısı yerini hızla öfkeye bırakıyor. "Bana bu saçmalıkları anlatma," diyor. "Konuyu değiştirmeye ve suçu başkasına atmaya çalışma."

Kollarımı kavuşturup ona dik dik bakıyorum. "Buna cüret edemem. Ne de olsa bu *senin* uzmanlık alanın."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Bana dürüstçe söyle, Raven. Neden düğün günümde benim yerimi aldın? Sen olmasaydın Büyükanne Anne'in düğünü ertelememize izin vereceğini ikimiz de biliyoruz. Tehditlerine rağmen seni asla zorlamazdı. Seni bunu yapamayacak kadar çok seviyor."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Gözleri büyür. "O zaman neden?"

"Çünkü ona yıllardır aşığım. Onunla nişanlanmamız ilk konuşulmaya başlandığından beri. Duygularım hiç değişmedi. Sen onunla tanışmadan önce bile onu seviyordum. Hayattaki en büyük pişmanlığım ikinizi tanıştırmaktı, bu yüzden bunu düzeltmek için bir şans verildiğinde bunu kullandım. O koridorda yürüyerek hayallerimin peşinden gittiğim için beni gerçekten suçlayabilir misin?

"Beni iğrendiriyorsun," diyor bana, gözleri gerçek bir acıyla parlıyor. "Bunca yıl nişanlımı arzuladın, onunla vakit geçirdin, arkadaşıymış gibi davrandın, oysa başından beri onu istiyordun. Hiç bundan daha fazlası oldu mu? İkiniz hiç çizgiyi aştınız mı?"

Kucağına nasıl oturduğumu, onu nasıl baştan çıkarmaya çalıştığımı düşünüyorum. "Hayır," diyorum ona. "Ares benimle asla sınırı aşmadı. Bir kez bile."

Ama ben yaptım. *Onunla sınırı* aştım. Beni suçladığı şeyden ben de suçluyum, ancak bunu şimdi itiraf etmek ilişkimizden geriye kalanları daha da kötüleştirecektir.

"Hannah, onu mihrapta terk eden sen olduğun halde neden onun peşinden koşuyorsun? *Evli* olmamıza rağmen neden sürekli aramıza girmeye çalışıyorsun? Senin için gerçekten hiçbir şey ifade etmiyor muyum? Benim mutluluğum senin için gerçekten önemli değil mi?"

Gözlerindeki zehrin bir kısmı akıp gidiyor ve başka tarafa bakıyor. "Mutlu olmanı istiyorum, Raven. Ama sevdiğim adamla değil. Birlikte bir gelecek planladığım ve bir geçmişi paylaştığım adamla değil."

Kız kardeşime bakıyorum, kalbim parçalanıyor. "Ama ben mutluyum, Hannah. Onunla mutluyum ve sanırım o da benimle mutlu. Bunu göremiyor musun?" Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp titreyerek içime çekiyorum. "Son birkaç aydır, sen ve ben aramızdaki yorucu ilişkiyi yok ettik ve ne için? Onu terk etmeyeceğim, Hannah. Denesem bile bana izin vermez. Benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyor. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Aşk," diye tekrarlıyor ve ardından içi boş bir kahkaha atıyor. "Ciddi ciddi burada durmuş bana sana aşık olduğunu mu söylüyorsun, ne kadar sonra? Dört, beş aylık evlilikten sonra mı? Saçmalama. Bu bir ribaunt ve ona izin vereceğim, ama asla bundan fazlası olmayacak."

Titreyerek nefes alıyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Belki de haklısın," diye itiraf ediyorum. "Ama öyle bile olsa, ben onun karısıyım. En azından önümüzdeki iki buçuk yıl boyunca onun karısı olacağım, ama ikimiz de bunun çok daha uzun süreceğini biliyoruz. Haklı olsan ve bana karşı hissettikleri gerçek aşk olmasa bile... o zaman benim için sorun yok, Hannah. Onu, o da beni gerçekten sevene kadar bekleyecek kadar seviyorum."

Şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Özür dilerim," diyorum ona.

"Hayır," diyor. "Üzgün değilsin."

"Hannah," diyorum, sesim kırılarak. "Beni hayatında istiyor musun? Çünkü ikimizin yürüdüğü bu yol... Eğer bunu başarırsak, geri dönüşü yok. Seni seviyorum, Han. Sevdiğimi biliyorsun. Ama senin için daha fazla fedakarlık yapmayacağım."

Gözlerini deviriyor. "Sanki benim için bir şeyleri feda etmek zorunda kalmışsın gibi konuşuyorsun."

Ona gülümsüyorum, yüreğim burkuluyor. "Senin için hiçbir şeyi feda etmemiş olsaydım, bugün burada duruyor olmazdın. Aynı şekilde ben de sensiz var olamazdım. İkimiz de biliyoruz ki annem ve babam bana sahipti

çünkü onlar

Hayatını kurtarmak için kemik iliğime ihtiyacın vardı. Tüm hayatımı senin gölgende yaşayarak geçirdim Hannah, istediğin her şeye boyun eğdim, kendimi küçük ve görünmez kılmak anlamına gelse bile aklıma gelen her şekilde seni destekledim. Benden bu kadar. Hafife alınmaktan bıktım. İtilip kakılmaktan bıktım. Seni seviyorum ama bana getirdiğin tek şey keder olacaksa seni hayatımda tutamam."

Hannah bana bakıyor ve titreyerek nefes alıyor. "Haklısın," diyor. "Ares'in peşinden o şekilde gittiğin için seni asla affetmeyeceğim Raven. Ondan vazgeçmeyeceğim de. Eğer bu seninle olan ilişkimi feda etmem gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun. Gerçekçi olalım. İkimiz de birbirimizden nefret ediyoruz zaten. Birbirimize tahammül etmemizin tek nedeni buna mecbur olmamız."

Kalbim acıyla sıkışıyor ve keskin bir nefes alıyorum. Benden nefret ettiğinden hep şüphelenmiştim ama kendimi bunun sadece b e n i m kafamda olduğuna, öz kardeşimin benim hakkımda böyle hissedemeyeceğine ikna etmek için çok uğraştım.

"Seni sevdim," diyorum ona, sesim titreyerek. "İlk nefesimi aldığım andan itibaren seni sevdiğime eminim ve son nefesimi verene kadar da seveceğim. Senin aynı şekilde hissetmemen beni öldürüyor ama en azından artık biliyorum." Bir adım uzaklaşıp kız kardeşime son bir kez bakıyorum. "Sen zehirlisin, Hannah. Sadece benim için değil, kendin için de. Bugün kaybettiğin sadece ben değilim, biliyor musun? Her geçen gün kendinden de bir şeyler kaybediyorsun. Ama ne var biliyor musun? Seni kurtarmak benim işim değil. Artık değil."

Kız kardeşimden uzaklaşmak için kendimi zorluyorum, içten içe bunu uzun zaman önce yapmam gerektiğini biliyorum.

Bölüm Elli Altı

ARES

Yeni kanepemize yaslanıyorum, yıllar sonra ilk kez kendi evimde kendimi evimde hissediyorum. Birkaç ayımızı aldı ama burayı en ince ayrıntısına kadar evimiz haline getirdik. Hafta sonlarımı dekorasyon için alışveriş yaparak geçirmek, tahmin ettiğimden çok daha eğlenceli oldu. Fikirlerime gerçekten değer veren ve her zaman kendi istediği olsun istemeyen biriyle birlikte olmak delicesine ferahlatıcı oldu.

Oturma odasındaki saate bakarken iç geçiriyorum. Bu gece eksik olan tek şey Raven. Bu hafta her gece geç saatlere kadar çalışıyor. Eğer bir kampanya çekimi yapmıyorsa, moda tasarımları üzerinde çalışıyor ya da büyükannem ve Sierra'ya sayısız hayır işlerinde eşlik ediyor. O tanıdığım en çalışkan kadın ve onunla gurur duyuyorum... ama onu ben de özlüyorum.

Sırf onu bir kez daha görebilmek için telefonumu elime alıp Instagram fotoğraflarına göz atıyorum ve erkeklerin fotoğraflarının altına bıraktığı yorumlara sinirlenmem sadece üç saniye sürüyor. Lanet olası pislikler. Onun evli olduğunu bilmiyorlar mı?

Dişlerimi sıkıyorum ve kendi hesabıma gidiyorum. Kendim yönetmiyorum ve ekibim çoğunlukla finanse ettiğimiz film prodüksiyonları hakkında paylaşımlar yapıyor, araya da daha insani bir dokunuş katmak için Windsor ailesinin tek tük etkinlikleri giriyor. Bu konuya hiç ilgi duymadım. Medyada çalışıyor olsam da

Endüstri, sosyal medyayı her zaman zehirli bulmuşumdur. Ancak son zamanlarda... Raven'la evlendiğimden beri sosyal medya hesaplarımla daha fazla ilgilenmeye başladım ve bu yüzden basın benimle bayram ediyor. Ne zaman bir fotoğrafımızı paylaşsam, viral oluyor.

Sırıtıyorum ve karımın en sevdiğim fotoğrafını açıyorum. Onu ilk çektiğim fotoğraflardan biri, uyurken çekilmiş, omuzları açıkta. Bariz bir seks sonrası fotoğrafı ama umurumda değil. Niyetim ona sahip çıkmak.

Fotoğrafı yüklerken *sırıtıyorum* ve altına iki kelime yazıyorum: *karım.*

Ön kapının açıldığını duyduğumda hâlâ kıkırdıyordum. Raven beni görür görmez gülümsüyor ve ben de onu yarı yolda karşılayıp muhtemelen yapmam gerekenden çok daha sert bir şekilde öpüyorum. Nerede olursak olalım ya da kim izliyor olursa olsun, kollarını anında bana dolamasını seviyorum. Bana verdiği tepkiler asla etrafımızdaki insanlar tarafından belirlenmiyor.

"Hey... neden böyle gülümsüyorsun?"

"Instagram'ını kontrol et. Seni bir gönderide etiketlemişim." Gözleri yüzümde geziniyor ve başını şüpheyle eğiyor.

Raven çantasına uzanırken kaşlarını çatıyor ve bir an için yaptığım şeyi paylaşarak haddimi aşıp aşmadığımı merak ediyorum. Ama sonra gülümsüyor ve kıpkırmızı kızarıyor.

"Ares," diyor, sesi boğuk. Hay sikeyim. O kadar seksi ki. Adımı söyleyiş şekli bile mükemmel. "Sen delisin, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Belki biraz."

Hannah'yı her düşündüğünde olduğu gibi gülümsemesi soluyor. Rave benden çok daha fazla suçluluk duygusu taşıyor ve Hannah'yla son tartışması kalbini kırdı. Hannah'yla aramıza bir çizgi çekmek benim için Raven için olduğundan daha kolaydı.

"Son zamanlarda çok fazla çalışıyorsun ve bunu ben söylediğimde ciddi olduğunu biliyorsun."

Başını sallıyor ve omzunu ovuşturuyor. "Biliyorum," diye mırıldanıyor.

Yanağına hafifçe dokunup iç çekiyorum. Hannah'nın neden olduğu acıyı unutmak için kendini aşırı yoruyor. Eskiden ben de hep böyle yapardım, o yüzden anlıyorum ama bu sağlıklı değil. "Senin için bir şeyim var," diyorum ona. "Benimle mutfağa gel."

Başını sallıyor. "Vücudumdaki tüm bu sahne makyajını yıkamam gerekiyor," diyor bana. "Bana bir dakika ver, seninle mutfakta buluşuruz, tamam mı?"

Alnına bir öpücük konduruyorum ve o uzaklaşıyor, tüm duruşu ona ağırlık veren üzüntüye ihanet ediyor. Aralarının açılmasında oynadığım rol için kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum. Onun endişelerini, acısını nasıl ortadan kaldırabilirim? Hannah'yı hayatımızda tutmak için daha çok mu çabalamalıydım? Hannah'ya ayrılığımızı atlatması için biraz daha zaman tanımak için evliliğimizin sadece bir kolaylık olmadığı gerçeğini gizlemeli miydik? Bu daha mı iyi olurdu?

Telefonuma bakıyorum ve gelen kutumu açıyorum, gözlerim Hannah'dan gelen düzinelerce açılmamış mesajda duruyor. Onunla arkadaş kalmak için daha fazla mı çabalamalıydım? Raven'ın kız kardeşini kaybetmesine sebep olmak istemiyorum. Hem Hannah hem de benim için çok şeyden vazgeçti ve Hannah'nın bunu nasıl göremediğini anlamıyorum. Hannah'nın yaptığı seçime rağmen Raven'ın bir parça mutluluk bulmuş olması onun fedakârlığını geçersiz kılmaz.

Paris'ten uçakla getirdiğim keki alıp yüzümde bir gülümsemeyle tezgâhın üzerine koyuyorum. Birkaç dakika sonra Raven içeri giriyor, saçları ıslak ve ipek bornozu gevşekçe üzerine bağlanmış. Acaba beni büyülemekten vazgeçecek mi? Tüm vücudum tepki vermeden onun bir odaya girişini izleyebilecek miyim?

"Buraya gel." Elimi uzattım ve o da elimi tuttu, parmakları benimkinin etrafında kıvrıldı.

"Bugün yemek yemedin, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Bugün ne kadar çalıştın?" "Toplamda

yaklaşık üç saat."

Kollarımı beline doluyorum ve onu mutfak tezgahının üzerine kaldırıyorum. "Bebeğim," diye fısıldıyorum. "Bunu yapmaya devam edemezsin. Bu sağlıklı değil ve seni bu şekilde görmeye dayanamıyorum. Açlıktan ölüyorsun ve kendini aşırı yoruyorsun. Ne için?"

Başını sallıyor ve yanağımı okşuyor, gözleri benimkilerde. "Biliyorum," diye mırıldanıyor. "Vazgeçmek istemediğim sözleşmelerim var, Ares, çünkü bu şirketlerin hepsi aynı zamanda kendi moda çizgimi yürütme konusunda benim akranlarım."

Alnımı göğsüne koyup iç çekiyorum. Ona durması için yalvarsam durur mu? Ondan böyle bir şey istemeye hakkım var mı?

Kollarını boynuma doluyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor. "Yakında mankenliği bırakacağım," diyor ve ben sertçe başımı kaldırıyorum.

Bana gülümsüyor ve bir elini saçlarıma gömüyor. "Sahip olduğum tek şey bu olduğu için bu kadar çok çalıştım. Bunu bir kaçış olarak kullandım, Ares, ama artık buna ihtiyacım yok. Hayatım artık boş değil ve artık kariyerimin bana verdiği onayı arzulamıyorum. Odak noktamı değiştireceğim ve moda çizgimle her şeyi yapacağım. Sanırım Windsor Media ile de ilgilenmek isteyebilirim, eğer sorun olmazsa?"

Ona sırıtıyorum. "Daha fazla bir şey istemiyorum. Sen ve ben birlikte harika şeyler yapabiliriz, Rave. Senin moda çizgini de Windsor şemsiyesi altına alabiliriz, böylece ona daha fazla fon sağlayabiliriz."

Başını sallıyor, yüzünde tatlı, dingin bir gülümseme var. Raven elini kaldırıyor ve bir parmağını yavaşça alnımda, burnumda ve dudaklarımda gezdiriyor. "Sorun ne?" diye soruyor. "Mutlu görünmüyorsun. Windsor Media'da sana katılmak zorunda değilim, biliyor musun? Kendi işimi yapmaktan mutluyum."

Belini sıkıca kavrıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, öyle değil. Hiç de değil. Seninle ortak olmaktan daha çok istediğim bir şey yok Rave." Bir an tereddüt ediyorum. "Sadece... sarhoş olduğun ve seni bardan aldığım o geceyi hatırlıyor musun? O gece aklımdan çıkaramadığım bir şey söylemiştin. O gece sana yeni tabletini de verdiğimde, kaçış olarak çalışmaktan bahsetmiştin. Belli ki birini sisteminden çıkarmaya çalışıyordun ve bilmem gerekiyor... şimdi onu aştın mı?"

Gözleri açılıyor ve sonra başka tarafa bakıyor. "Hayır," diyor, gülümsemesi acı tatlı. Gözleri benimkileri buluyor ve eğilip elinin tersiyle yanağımı okşuyor. "Seni asla unutabileceğimi sanmıyorum, Ares."

"Ne?"

Kıkırdıyor ve başını eğiyor, yüzünde savunmasız bir ifade var. "Her zaman sendin. Belki yanlış ve berbat bir şey ama sen benim olmadan çok önce de seni istiyordum. Seni *seviyorum* demeden çok önce sevdim."

Çenesinden tutup eğildim, onu öperken dokunuşum çaresizdi. Aşkımı hissetmesi için hiç kimseye bu kadar ihtiyacım olmamıştı. "Ares," diye inliyor, bacakları belime dolanıyor.

Geri çekiliyorum ve sırıtarak ona aldığım keki alıyorum. Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çökerken ona "Bunu ye," diyorum. "Sen pastanı ye," diye mırıldanıyorum bornozunu ayırırken, "ben de benimkini yiyeceğim."

Kalçasının iç kısmını öpüyorum, bornozunun altında bir şey giymediğini görmekten memnun oluyorum. Raven amını öptüğümde inliyor ve ben de ona bakıp gözlerinde ateşle bana baktığını görünce sırıtıyorum.

"Son lokmasına kadar bitir, ben de seni boşaltayım. Ne kadar uzun sürede yersen, sana o kadar uzun süre işkence ederim."

Bir elini saçlarıma gömüp diğer elini yüzüne götürürken kıkırdıyorum, tam dilim kıvrımlarını ayırıp doğrudan klitorisine giderken kekinden bir ısırık alıyor. Ona kafayı takmış durumdayım ve her gün, yol boyunca kaybettiğimiz her şeyin buna değdiğinden emin olacağım.

Elli Yedinci Bölüm

ARES

Zane'in evine doğru yürürken isteksizdim. Çocuklar gelmediğim takdirde beni poker kulübünden atacakları konusunda uyarmamış olsalardı, evde karımla kalırdım.

Genelde ayda bir poker oynamak ve hasret gidermek için buluşuruz ama Raven'la evlendiğimden beri bunu atlıyorum. Onu bir geceliğine bile terk etmenin bu kadar zor olması çok garip. Her gün her saniye onun yanında olmak istiyorum ve o zaman bile bu yeterli olmuyor.

Dudağımı ısırıyorum, acaba bu geceyi kaybedip bir an önce evime, karımın yanına dönsem mi diye düşünüyorum. İçimi göreceklerinden ve bunun sonunu asla duyamayacağımdan şüpheleniyorum.

Zane'in ön kapısına doğru giderken yarı yolda duruyorum ve ağaçların arasından fırlayan figüre kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun Xavier?"

Bana doğru koşmadan önce etrafına bakınırken onu izliyorum. "Çok dikkatli olamam," diyor gülümseyerek. "Kız kardeşin beni burada yakalarsa ölürüm. Son zamanlarda çok tuhaf davranıyor. En iyisi onu kışkırtmamak."

Zane'in kapısına doğru yürürken başımı sallıyorum. Parmağını tarayıcıya bastırıyor ve kapı açılıyor. Sierra, Xavier'in biyometrik verilerinin sistemimizde yer almasını sağlayacak kadar bize yakın olduğunu bilse çıldırırdı. "Bir noktada kız kardeşim tüm kardeşlerinin seninle arkadaş olduğunu öğrenecek ve hepimiz için cehennem azabı olacak."

Xavier bunu düşününce dehşete kapılmış görünüyor ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Xavier lanet Kingston. Milyarder. Emlak kralı. *Amcık.*"

Bana bir bakış attı. "Kız kardeşin psikopatın teki, dostum. Beni burada yakalasa bağırsaklarımı deşmeye çalışacağından hiç şüphem yok. Geçen hafta bana lanet bir balık bombası gönderdiğini söylemiş miydim?"

Zane'in oturma odasına giriyoruz, diğer çocuklar da orada hazır. Eksik olan tek kişi Luca. "Balık bombası da ne?"

"Bana ölü balık gibi kokan duman bombaları gönderdi. Tüm ofisim bir hafta boyunca leş gibi koktu."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ona ne yaptın?"

Elini saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor. "Biliyorsam ne olayım. Düzenlediğim hayır galasından kısa bir süre sonra geldi."

Sonra gülümsedim. "Biriyle çıktığın mı? O saçmalıkla benim için bir halkla ilişkiler kâbusu yarattın. Madem dedikodu gazetelerinde yer almasını istemiyordun, neden o kızı getirdin? Sen asla biriyle çıkmazsın Xav, bu yüzden ilk kez çıktığında dikkat çekeceğini bilmen gerekirdi."

Tereddüt ediyor ve merakımı uyandırarak başka tarafa bakıyor. "O senin için özel, ha?" Düşüncesi bile gülümsememi azaltıyor. Kardeşlerim ve ben her zaman Xavier ve Sierra arasındaki nefretin aslında üstü örtülü bir aşk olduğundan emindik. Görünüşe göre yanılmışız. Boğazımı temizleyip başka tarafa bakıyorum.

Lexington yanımıza geliyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Sierra bu kızdan haberdar mı?" diye soruyor.

Xavier kaşlarını çatıyor. "Galada beni Valeria'yla gördü ama bunun ne önemi var anlamıyorum."

"Valeria," diye mırıldanıyorum. Onun adını öyle saygıyla söylüyor ki. Sierra'nın ona bir koku bombası göndermesine şaşmamalı.

Zane bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. Onun kim olduğunu ben de bilmiyorum. İki hafta önce Xavier'in kolunda ortaya çıktı ve hiçbirimiz onu daha önce duymamıştık.

"Peki kim o?" Zane soruyor. "Onu gördüğümü hatırlıyorum. Çok güzel olduğu kesin."

Xavier dönüp Zane'in yüzüne bakar, yüzünde ürpertici bir gülümseme vardır. "Ondan uzak dur," diye uyarıyor. "Benimle taşak geçme, Zane. Hiçbirinizi onun yakınında istemiyorum."

"Hmm," diyor Zane. "Onu koruyorsun, ha?"

Lexington ve ben birbirimize baktık ve karşılıklı olarak bu işin peşini bırakmaya karar verdik. Sonuçta Sierra'nın maçına büyükannem karar verecek. Belki de en iyisi budur.

Masaya doğru yürüyorum ve Zane'in kâğıt destesini alıp dalgınca karıştırıyorum. Bunu karıma anlatmam gerekecek. Bu konuda ne düşüneceğini merak ediyorum. Onun da Xavier ve Sierra arasında bir şeyler olduğunu düşündüğünü biliyorum.

Luca elinde bir şişe viskiyle tökezleyerek içeri girdi. Luca'yı en son ne zaman sarhoş gördüğümü hatırlamıyorum. Kontrolünü kaybetmeyi sevmez ve aşırı içki içmek yapmaktan nefret ettiği şeylerden biridir.

"Luca," diye sesleniyor Zane. "İyi misin?"

Luca şişesini poker masasına çarpıp oturuyor ve dudaklarından mizahsız bir kahkaha kaçıyor. "Tabii ki iyiyim," diye tersliyor. "Neden iyi olmayayım ki? Onsuz da yapabilirim. Ona ihtiyacım yok."

Lexington soru dolu bakışlarla beni süzüyor ama benim de neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Genelde kardeşlerimin saçmalıklarını takip edip skandalları önleyen kişi ben olurum ama karımla meşguldüm. "Bu nişanlınla mı ilgili?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Bana bakıyor. "O kızın adını bile hatırlayamıyorum," diye tersliyor.

"Valentina," diyor Xavier, gözlerinde bilmiş bir bakışla. "Bu Valentina hakkında."

Luca başını kaldırır, bakışları azap doludur. "Beni terk etti."

Lex kaşlarını çatar. "Seni *terk etti* de ne demek? Siz... siz ikiniz görüşüyor falan mıydınız?"

Luca sinirli bir şekilde elini sallar. "Hayır, tabii ki değil. O *Valentina*. Ben... ben asla riske atmam. Hele onunla evlenip evlenemeyeceğimi bilmezken. O... o işini bıraktı, dostum."

Luca'nın yanına oturuyorum ve şok olmuş bir halde arkama yaslanıyorum. "Ne kadardır seninle birlikte? Sekiz yıldır mı?"

Başını salladı. "Evet. İkimiz de üniversiteden yeni mezun olduk. Sadece düşündüm ki... Bilmiyorum dostum. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Xavier masayı toplamaya, poker fişlerini kaldırmaya başlarken Zane her birimize birer bardak veriyor ve Luca'nın viskisini bardağa dolduruyor. "Buza ihtiyacımız olacak," diyor kesin bir ifadeyle.

"Bundan çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak,"

diye ekliyor Lex. "Neden istifa ettiğini söyledi

mi?" Xavier sorar.

Luca karanlık bir şekilde kıkırdar. "Yeni bir başlangıç ve kendine ait bir hayat istediğini söyledi. Bana çok şey verdiğini düşünüyor ve hayatının en güzel yıllarını onu takdir etmeyen biri için fazla çalışarak geçirmek istemiyor." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Buna inanabiliyor musun? Ona kendine ait bir ev ve bir şirket arabası verdim. Şoförü ve korumaları bile var. Şirketteki en yüksek maaşlı çalışanlardan biri o, dostum. Ona vermediğim hiçbir şey yok. Ne cüretle onu takdir etmediğimi iddia eder?" Bir an tavana baktı. "Anlamıyorum. Ondan nişanlıma çiçek göndermesini istedim, o da hemen oracıkta vazgeçti. Yıllardır Raven ve Sierra'ya doğum günlerinde ve özel günlerde çiçek gönderiyordu, ama şimdi birdenbire bunu yapamaz mı oldu?"

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Sen lanet olası bir aptalsın, değil mi?" Bana öyle çaresizce bakıyor ki, bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyorum.

Zane'e bir bakış. O da bana sırıtıyor.

"Sanırım bu onun için iyi bir şey," diyor Zane. "Birkaç randevuya çıkmalı, yuva kuracak birini bulmalı. O haklı, biliyor musun? Val kendini aşırı yoruyor. Onu 7/24 nöbette tutuyorsun ve kendi sosyal hayatı bile yok. Bizimle aile yemeğine kendi ailesinden daha sık katılıyor, çünkü onsuz yapamıyorsun. Umarım evlenmek için harika bir adam bulur. Belki bir ya da iki bebeği olur."

Luca'nın yüzündeki lanet dehşet, yüz ifadesini korumayı zorlaştırıyor, ama bir şekilde hepimiz bunu başarıyoruz. Luca telaşla ayağa kalkıyor, sandalyesi gürültüyle yere çarpıyor. "Bana bir şoför bul," diyor. "Bir yere gitmem lazım."

Zane başını sallar ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle telefonunu alır. Bu sırada Xavier kafası karışmış bir şekilde bakmaktadır.

Luca aceleyle kapıdan çıkıyor ve Xavier bize dönüyor. "Tüm nişanlarınızın büyükanneniz tarafından kararlaştırıldığını sanıyordum. Onu bu yola göndermek nasıl iyi bir fikir olabilir ki?"

Kollarımı kavuşturuyorum ve başımı sallıyorum. "Büyükannem Luca konusunda yanılıyor," diyorum ona. "Raven ve benim için doğru anlamış olabilir ama neredeyse gerçekten yanlış anlıyordu. Luca ve Valentina'nın birbirlerine ait olmamalarının imkânı yok. Bunu onlar dışında herkes görebilir."

Endişeli görünüyor ve dürüst olmak gerekirse ben de onun endişelerini paylaşıyorum. Konu onlar olunca, bu almaya değer bir risk. Eğer şimdi harekete geçmezse,

onu kaybetme ihtimali var. Ama ya kaybederse? İstediği her şeye sahip olabilir.

Bilmem gerekirdi.

Ben de Raven için aynı şeyleri hissediyorum.

Bölüm Elli Sekiz

KUZGUN

Başımı Ares'in omzuna koyuyorum ve kanepeye daha da sokuluyorum. O dizüstü bilgisayarında belgeleri incelerken ben tabletimde çizim yapıyorum ama bu gece içim büyük bir mutlulukla dolu. Onunla en çok sevdiğim şey basit şeyler.

"Bay ve Bayan Windsor?"

Korumalarımızdan biri içeri girdiğinde ikimiz de şaşkınlıkla doğrulduk. Personelimiz genellikle o kadar görünmezdir ki orada olduklarını unutmak kolaydır. Biz evdeyken asla eve girmezler.

"Ne oldu Ben?" Ares sorar.

Ben bir an tereddüt eder. "Hannah Du Pont kapıda. Girişine izin vermedik ama ruh hali pek iyi görünmüyor. Olay çıkarıp medyanın ilgisini çekmeden önce onu içeri almamızı tavsiye ederim."

Ares bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. Eğer söyledikleri doğruysa, bir şeyler gerçekten yanlış demektir. Hannah aksi takdirde olay çıkarma riskini asla almazdı. İtibarını ikimizden de daha çok önemsiyor.

"Onu içeri al," dedim.

Telefonumu alıp kameraları açıyorum. Malikânenin önündeki kapılar sallanarak açılıyor ve içeri giriyor. Evimize varması sadece birkaç dakika sürecek ve yaklaştıkça içimi daha fazla endişe kaplıyor. Bu konuda içimde kötü bir his var.

Beni hayatında isteyip istemediğini sorduğumdan beri onunla tek kelime konuşmadım ve bir daha da konuşacağımı sanmıyordum. Tam olarak değil. Onu sosyal etkinliklerde görmeyi bekliyordum, ama bu? Bir daha evimize gelmesini beklemiyordum.

Hannah, Ben yanında olduğu halde içeri girerken perişan görünüyor. Durup etrafına bakıyor, yüzü yaşadığı şoku ele veriyor. "Görüyorum ki burayı yenilemişsin," diyor, sesi yumuşak ve gerçekçi. Beklediğim zehir orada değil ve bu beni huzursuz ediyor. Aramızın nasıl bozulduğunu göz önünde bulundurursak, şu anda karşımda bir art niyeti olmadan durmasının imkânı yok.

Yanımıza geliyor ve bizim oturduğumuz kanepenin yanındaki kanepeye oturuyor, bakışları Ares ve benim aramda gidip geliyor. Ellerini gergin bir şekilde kavuşturduğunda omurgamdan aşağı korku akıyor.

Normalde gözlerini Ares'ten alamaz. Bu sefer, Ares'e bakıyor. Bakışlarında pişmanlığa benzeyen bir şey vardı.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," diyor başını öne eğerek. Gözleri yaşlarla doluyor ve titreyerek nefes alıyor. Kollarını kendine sarma şekli onu çok savunmasız gösteriyor ama ben bunun bir rol olduğuna ikna oldum. Bu kadar kolay gitmeme izin vermeyeceğini bilmeliydim - hem Ares hem de ailelerimiz varken.

"Ben... bunu söylemenin kolay bir yolu yok." Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Ben... Ben hamileyim."

O... *ne*? Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve mide bulantısı zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Kız kardeşime bakarken daha önce hiç bilmediğim bir korku beni esir alıyor. Çok özür dilemiş gibi görünüyor ama gözlerindeki o parıltıyı tanıyorum. Annemin onu bana tercih etmesinden dolayı üzgünmüş gibi davrandığında bana hep böyle bakardı.

Kollarımı kendime sarıp sakinleştirici bir nefes alıyorum. Böyle bir şey olamaz.

Bakışları Ares'e kayıyor. "Beş aylık hamileyim. Bebek tabii ki senin."

Ares yanımda geriliyor ve elime uzanıp parmaklarımızı birbirine doluyor, sonra da birleştirdiği ellerimizi kucağına koyuyor. Onun da en az benim kadar şaşkınlık içinde olduğu belli.

"Uzun zamandır fark etmemiştim. Adetlerimin ne kadar düzensiz olduğunu biliyorsun, Ares. Açıklanamaz bir şekilde kilo almaya başlayana kadar hamilelik testi yapmak aklıma gelmedi. Hiçbir belirti yaşamadım. Hayır.

Sabah bulantısı, hiçbir belirti yok. İki hafta öncesine kadar belirti bile göstermiyordum. Ben... bu yüksek riskli bir hamilelik, Ares ve ben sadece... sana ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam ve korkuyorum."

Ares'in boştaki kolu omzuma dolanıyor ve sıkıca sarılıyor, ellerimiz hala kucağında birbirine dolanmış durumda. Ona bakmaya bile korkuyorum çünkü yüzünün her yerinde mutluluğun yazılı olduğunu göreceğimden korkuyorum. Beş ay... Demek ki biz evlenmeden günler önce onunla yatmış. Ya da kısa bir süre *sonra*. Nefesimi kontrol etmek için elimden geleni yaparken dudağımı sertçe ısırıyorum. Göğsümden yükselen paniğin beni boğmakla tehdit ettiğini hissedebiliyorum. Beni aldattı mı?

Ares elimi bırakıyor ve telefonunu alıyor. Bir arama yapmadan önce yazmaya başladı. "Bir doktora ihtiyacım var," diye tersledi. "Önümüzdeki on dakika içinde evime bir doktor gönderin."

Hannah'nın gözleri açılır. "Bana inanmıyor musun?" diye sorar, şok olmuş bir halde.

Ares sıkıca gülümser. "Sadece tedbirimi alıyorum," diye açıklıyor. "Eğer çocuğumu taşıyorsanız, sağlığınızı kontrol etmemiz önemli, değil mi? Özellikle de gerçekten yüksek riskli bir hamilelikse."

Parmakları omzumda daireler çiziyor, şüphesiz beni rahatlatmak için ama çarpan kalbimi hiçbir şey sakinleştiremiyor. Nasıl hamile olabilir? Bu bizim için ne anlama geliyor? Düşüncelerim dönüyor ve hissettiğim sersemlikle savaşmak için elimden geleni yapıyorum. Şu anda panik yapmayı göze alamam. Hannah pençeleriyle hayatımıza geri dönüp beni boğarken Ares'le istediğim hayatın elimden kayıp gittiğini görebiliyorum.

Doktor geldi ve ben ayağa kalktım, bu işin özüne inmek için sabırsızlanıyordum. Hamile olmamasını ummak beni korkunç bir insan mı yapıyor? Ares ve ben sonunda birlikte gerçek mutluluğu bulduk ve bu... bu bizi parçalayacak. Son birkaç aydır evliliğime odaklanmak ve kendi mutluluğumun peşinden koşmak neredeyse imkânsızdı. İşin içine bir çocuk girince bunu bizim için daha ne kadar zorlaştıracak?

"Raven," diyor Ares, bana doğru uzanarak. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve sıkıca kavrıyor. "Ne olursa olsun ben seninim. Seninle üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok ve bu da farklı değil."

"Bu nasıl farklı olmaz, Ares?" Perişan bir halde soruyorum. "O bir çocuk. Bir
masum bir hayat."

Yanağımı okşuyor ve başını sallıyor. "Evet, öyle. Ama her seferinde bir adım atalım, tamam mı?"

Yalan söylediğini düşünüyor ama ben öyle olmadığını biliyorum. Hannah böyle bir şey yapmayacak kadar akıllı. Doktor elinde bir ilaçla içeri

girdiğinde yenilgiyle oturuyorum.

acımasız bir ifade. Ares'e bakar ve başını sallar.

"Kadın beş aylık hamile. Bebek sağlıklı ama anne çok fazla baskı altında. Anksiyete ve uykusuzlukla mücadele ediyor. Kan basıncı da olmasını istediğimden çok daha yüksek. Ona iyi bakmanız gerekecek."

Boyun eğmiş bir şekilde alyansıma bakıyorum. Sonunda ona geri döneceğini söylemişti ve haklıydı. Çocuğunun annesi olarak, ondan kaçış yok.

Bu bizim için ne anlama geliyor? Bu çocuk benim yeğenim ya *da* üvey çocuğum mu olacak? Ortak ebeveynlik yapacak mıyız? Ya da... çocuklarının iyiliği için ilişkilerine bir şans daha vermek ister mi? Ailenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Oğlunun ya da kızının dağılmış bir yuvada büyümesini istemez. Çocuğunu sadece hafta sonları görebilmeyi kabul etmeyecektir.

"Raven?"

Kafamı kaldırdığımda doktorun odadan çıktığını görüyorum. Ne kadar zamandır kanepede oturuyor, düşüncelerime hapsolmuş durumdayım?

"Hannah nerede?"

"Misafir odasında yatıyor." Ares kanepenin önünde diz çöküyor ve ellerimi sıkıca tutuyor. "Sen iyi misin?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Tebrikler," diyorum sesim titreyerek. "Baba olacaksın." Üzüntümü yutuyorum ve titreyerek nefes alıyorum. Bir gün aynı sözleri ona söylemeyi hayal etmiştim ama hamile olan ben olacaktım. Ares'le bir aile kurmak daha yeni hayalini kurmaya başladığım bir şeydi ve o benim hayallerimden birini daha çalmış gibi hissediyorum.

Elimi onunkinden çekip kollarımı kavuşturuyorum ve arkasındaki pencereden dışarı bakıyorum, kalbim kanıyor. "Beni aldattın mı, Ares?"

Yanağımı avuçluyor ve yüzümü tekrar kendisine çeviriyor. "Hayır," diyor gözlerimin içine bakarak. O da benim hissettiğim kadar acı çekmiş görünüyor. "Asla. Ben de asla yapmayacağım. Sen istemediğin sürece bu bizim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Ona bakıyorum, keskin çenesini ve o güzel yeşil gözlerini alıyorum. Çocuğu onun gözlerine sahip olacak mı? Gülümsemesi?

"Bana bir dakika dürüst ol, Ares. Bunun aramızdaki şeyleri değiştirmesini mi *istiyorsun*? Büyüklük yapıp çekip gitmemi istediğin için mi bu şekilde ifade ediyorsun? Benden senin yapmayacağın bir şeyi yapmamı mı istiyorsun?

Çocuğunuzu ve annesini bana tercih ettiğiniz için kendinizi suçlu hissetmenize gerek yok mu?"

Gözleri açılıyor ve iki elimi birden tutuyor. "Dürüstlük anı," diye yanıtlıyor. "Bana bunun bizi etkilemeyeceğini söylemen ve bunu birlikte atlatmanın bir yolunu bulmamız için sessizce dua ediyorum. Ayakta durup Hannah'yı hayatımızdan çıkardığın için seninle gurur duyuyordum ama şimdi onu ikimizin de hayal bile edemeyeceği bir şekilde hayatımıza kabul etmek zorunda kalıyoruz. Seni incitmekten, çok şey istemekten korkuyorum. Yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bana söylemene ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Keşke bilseydim," diye fısıldıyorum. "Keşke şu anda senin için doğru kelimeleri bulabilseydim, ama bulamıyorum. Bildiğim tek şey, acı çekenin çocuk olamayacağı. Hangi kapasiteye ihtiyacın olursa olsun yanında olacağım Ares. Eğer istediğin buysa, bu çocuğu seninle birlikte büyüteceğim. Seni sevdiğimden hiç şüphem yok ve zor olsa da kızını ya da oğlunu da aynı şekilde seveceğimi biliyorum. Bilmediğim şey ise Hannah'nın hayatımızda olmasına dayanabilir miyim?"

Başını salladı ve kollarını belime dolayarak başını kucağıma koydu. Sonunda kendi *sonsuza dek mutlu* hayatıma kavuştuğumu düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. Mutluluk benim için her zaman ulaşılmaz olmuştur. *Ares* her zaman ulaşılmazdı.

Bölüm Elli Dokuz

ARES

Hannah mutfağımıza girdiğinde başımı kaldırıyorum, gözlerinin altında koyu halkalar var. İnançsızlıkla ona bakıyorum. Gerçekten benim çocuğumu mu taşıyor? En azından birkaç yıl daha çocuk sahibi olmayacağımız konusunda o kadar kararlıydı ki, bu nasıl olabilirdi? *Ne zaman* oldu bu? Düğünümüzden önceki haftalarda tek yaptığımız tartışmaktı. Onunla en son ne zaman yattığımı bile hatırlamıyorum. Sadece Raven'ı kucağıma aldıktan kısa bir süre sonra sarhoş olduğum bir sefer olabilir. Yatağımda Hannah ile uyandım, oysa istediğim Raven'dı.

Hannah kahvaltı barına oturuyor ve yüzündeki gülümseme beni rahatsız ediyor. Kendini çok beğenmiş bir hali var, sanki bir tür oyun kazanmış gibi hissediyor. Onun için de tam olarak böyle hissediyorsa bu beni şaşırtmaz. Tek yaptığı insanların hayatlarıyla oynamak.

"Raven nerede?"

Dişlerimi sıkıyorum. Karımın adını onun ağzından duymaktan hoşlanmıyorum. İçimdeki tüm koruma içgüdülerini harekete geçiriyor ve kendimi çaresiz hissetmeme neden oluyor. Elimde olsa onu yok ederdim ama şimdi benim için daha da dokunulmaz hale geldi. O sadece karımın kız kardeşi değil, aynı zamanda çocuğumun da annesi - sözde.

"O işte. Zar zor uyudu ve sabah erkenden aceleyle çıktı."

Hannah başını sallıyor. "Birlikte bir bebek sahibi olacağımızı bilmek onun için zor olmalı. Şimdi seninle evlendiği için daha da pişman olduğunu tahmin edebiliyorum."

Korku içimi kemirirken kalbim acıyla sıkışıyor. Onunla konuştuğumda aynı fikirdeymişiz gibi görünüyordu ama ne kadar süre için? Hannah'yla bağlarını koparması her şeyini aldı ve şimdi de bu mu? Hannah'nın yanında olmak bile Raven'ın kalbini kırıyor. Bu hamilelik ona ne yapacak? Hiç bu kadar nefret ve çaresizlik hissetmemiştim. Hiçbir güç ya da para bizi yüzleşmek üzere olduğumuz acıdan kurtaramaz. Hannah onu her incittiğinde karımın ağlayarak uyuduğunu görmeye dayanabilir miyim? Ya sonunda çocuğumuzu da Raven'a düşman ederse? Bu onun kalbini *yıllarca* tekrar tekrar kırar.

"Öyle miyiz?" Ben soruyorum. "Birlikte bir bebeğimiz olacak mı? Çocuk benim mi?"

Gözlerinde acı parlıyor ve iç çekiyorum. Neyin gerçek olduğunu anlayamıyorum. Rol mü yapıyor hiçbir fikrim yok ama bunu ona hiç yakıştıramadım.

Gözleri yaşlarla dolar ve bir elini karnına koyar. "Elbette, Ares. Ne... nasıl yapabildin..." gözlerini kaçırıyor, yüzünden bir damla yaş akıyor. "Raven benden gerçekten nefret etmeni sağladı, değil mi? Bunu nasıl yaptı? Yıllar süren bir aşkı birkaç ay içinde nasıl çözdü?"

Ona bağırma isteğimi bastırmak için yumruğumu sıkıyorum. "Sevmiyor," diyorum, sesim sakin. "Hiç kimse bir başkasını sevmekten vazgeçirecek güce sahip değildir, Hannah. Beni senden çalmadı. Sen çekip gitmeyi seçmeden çok önce seninle ilişkimiz bitmişti. Aramızdaki şey... zorunluluktan doğdu."

"Ve onunla yaşadığın şey değil mi?"

Başka tarafa bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Onunla durum farklı. Onunla ilişkimi yürütmek gibi bir niyetim yoktu. Aksine, ona isteyebileceği kadar özgürlük vermek istedim. Raven söz konusu olduğunda hiçbir beklentim yoktu ama zamanla kendimi ondan daha fazlasını isterken buldum." Gözlerinin içine bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sanırım sen de en az benim kadar biliyorsun ki onunla yaşadığım şey yıllar öncesine dayanıyor. Sadece bunun farkında değildim."

Gözlerinde gerçek bir acı beliriyor ve irkiliyor. "Gerçekten böyle mi olacak, Ares? Çocuğumuz, karşılıklı kızgınlıkla sırılsıklam olmayan tek bir konuşma bile yapamayan ebeveynlerle mi büyüyecek?"

Gözlerimi kaçırıyorum, dördümüz için bir gelecek hayal bile edemiyorum. Derin bir nefes alıyorum ve bir yığın kâğıdı ona doğru itiyorum.

"Eğer ikimiz birlikte bir çocuk sahibi olacaksak, onu nasıl yetiştireceğimiz konusunda bir anlaşmaya varmamız gerekecek."

Belgeleri eline alıyor, gözleri açılıyor. "Bebeği *evlat edinmek mi* istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Gerçekçi olalım, Hannah. Sen bir çocuk yetiştiremezsin ama ben yetiştirebilirim. Raven ve ben yapabiliriz. Ben tam velayet istiyorum, sen de tam ziyaret hakkına sahip olacaksın. Film çekmeye ve çalışmaya devam edebileceksin. Hayatın hiç etkilenmeyecek ve çocuğumuz sevgi dolu bir evde büyüyecek. Hiçbir şeyden yoksun kalmayacak."

Hannah kâğıtları tezgâhtan aşırıyor ve k â ğ ı t l a r yere düşmeden uçup gidiyor. "Çocuğumdan *asla* vazgeçmeyeceğim," diyor sesi kırılarak. "Benden nasıl böyle bir şey isteyebilirsin?"

"Senden bebekten vazgeçmeni istemiyorum, Hannah. Çocuğumuzu istediğin zaman görebileceksin. Eminim bu senin de yararına olacaktır. Kariyerini her zaman her şeyin üstünde tuttun. Bu, anneliğin sana getireceği yükümlülükler olmadan çocuğunu görmeni sağlayacak."

Başını sallar. "Beni aptal mı sanıyorsun, Ares? Gerçekten çocuğumu almana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Haklarımı devrediyorum ve bir bakıyorum ki hayatlarınızdan çıkarılmışım. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Söylesene, bu Raven'ın fikri miydi? Yuva yıkıcı olması yeterli değil mi? Bu çocuğu parçalanmış bir evde büyümeye zorlaması yeterli değil mi?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye çıkıştım. "Kelimeleri onun ağzına tıkmandan ve yapmadığı şeyler için onu suçlamandan bıktım. Sen çekip gittin, Hannah. Hikâyenin sonu. Raven benim karım ve Tanrı yardımcım olsun, ona saygı duyacaksın. Bu saçmalığı benimle deneme. O bu saçmalığı yanına bırakabilir ama ben bırakmayacağım. Eğer hayatımızın bir parçası olacaksan, yerini öğrensen iyi edersin."

Ellerini kaldırıyor ve gözyaşları yüzünden akarken bile yavaşça alkışlıyor. "Aferin," diyor bana. "Çok iyi kırbaçlanmış küçük bir köpek yavrusu oldun. Sana ne yaptı böyle, ha? Gerçekten bunların senin sözlerin olmadığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Yıllardır seninleyim Ares ve bunca zaman boyunca, tartışmalarımız ne kadar kötü olursa olsun benimle bir kez bile bu şekilde konuşmadın. Ama şimdi, Raven etraftayken, aniden farklı davranmaya başladın ve bunun onun yüzünden olmadığına inanmam mı gerekiyor? Çocuğumuz böyle mi büyüyecek, Ares? Sürtük üvey anneleri istedi diye annelerine saygısızlık eden bir babayla mı? Sırf o istedi diye çocuğumuza ve bana başka ne yapacaksın?"

Ona mizahsızca gülümsüyorum. "Beni hiç tanımıyorsun, Hannah. Ona neden bu kadar çabuk aşık olduğumu merak ediyor musun? Çünkü en başından beri seni hiç sevmedim. Sen bir zorunluluktun, tahammül ettiğim ve yatıştırdığım biriydin çünkü başka seçeneğim yoktu. Sana karşı sabrımı hiç kaybetmedim çünkü seni hiçbir zaman gerçekten umursamadım."

Koltuğundan atlayıp bana yaklaşıyor. "Geceleri uyumana yardımcı olan şey bu mu?" diye soruyor, parmağını göğsüme sokarak. "Gerçekten burada durup paylaştığımız her şeyi sadece bir *zorunluluğa mı* indirgeyeceksin? Çocuğumuz senin için de böyle bir şey mi?" Bir elini karnına koyuyor ve burnunu çekiyor. "Bir parçan bu bebeği benimle birlikte büyütmek istemiyor mu? Çocuğumuz için en iyisini istemiyor musun? Gerçekten de Raven beni ne kadar incittiğini göremeyecek kadar kör mü etti seni? Yaptıklarının sonunda bebeğimize ne kadar zarar vereceğini? Çocuğumuzu asla benim sevdiğim gibi sevemeyecek. Kendisinin olmayan, ona benimle olan geçmişini hatırlatan bir çocuğu nasıl kabul edebilir ve sevebilir?"

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu konuşmanın böyle devam edeceğini düşünmemiştim. Ona karşı sabrımı kaybetmemeliydim. Ona karşı her zamanki gibi davransaydım, imzalamasını sağlayabilirdim.

"Ares," diyor gözlerini hızla kırpıştırarak. "Ben... Ben kendimi iyi hissetmiyorum."

Kaşlarını çatıyor ve sonra vücudu sallanıyor. Ona uzanıyorum ve tam bayılacakken onu kendime çekiyorum, vücudu kucağımda gevşiyor.

"Lanet olsun! Bana bir doktor çağırın!"

Altmışıncı Bölüm

KUZGUN

Arabamı park edip ön kapıya bakıyorum ve içeri girmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Bütün gün tek düşündüğüm Hannah'nın hamileliği ve bunun hepimiz için ne anlama geldiğiydi. Şimdi, her zamankinden daha fazla, suçluluk duygusuyla doluyum. Beni tüketiyor, verdiğim her kararı tekrar tekrar sorgulayıncaya kadar zehrini yayıyor. Hiç bu kadar bencil, bu kadar korkunç hissetmemiştim.

Ares'le evlendiğimde, pişman olacağım bir gün gelip gelmeyeceğini merak ettim. O zamanlar kendimi en çok pişman olacağım şeyin yapmadığım şeyler olacağına ikna etmiştim. Daha fazla yanılmış olamazdım.

Hoşuma gitse de gitmese de Ares ve Hannah bir aile olacaklar. Aralarında kopmaz bir bağ olacak ve ben her zaman üçüncü bir taraf olacağım. Verdiğim karar yüzünden, masum bir çocuğun anne ve babasıyla bir arada büyüme şansını elinden alıyorum. Ares'le evlenmemiş olsaydım, düğünlerini yeniden planladıkları sırada hamileliği birlikte öğreneceklerdi. Bu onları bir araya getirecek, Hannah'nın kariyerinin yıllar içinde yarattığı mesafeyi kapatacaktı. Belki hâlâ öyle olur.

Titreyerek nefes alıyorum ve arabamın kapısını açıyorum. Eve gelmekten hiç bu geceki kadar korkmamıştım. Ne olursa olsun, her zaman Ares'i görmek için can atmışımdır. Yine de bu gece onunla yüzleşemem.

Ne yaptığımı bilerek sevdiğim adamın yüzüne nasıl bakarım? Eğer evlenmeseydim büyükannemin Hannah'yı affedeceğini ve eninde sonunda aileye kabul edeceğini bilerek onunla evlenmeyi seçtim. Bencil olduğum için aralarına girdim ve şimdi bedelini ödüyorum.

Çok sevdiğim eve, Ares'le birlikte inşa ettiğimiz eve giriyorum ve her şey o kadar geçici geliyor ki. Tam da kendimi mutluluğu seçmeye, kendimi ilk sıraya koymaya ikna etmişken... hayat bana bunu hak etmediğimi gösterdi.

Büyükannemin sesini duyduğumda geriliyorum, kalbim hızla çarpıyor. Bunu öğrenmesinin uzun sürmeyeceğini bilmeliydim. İlk torununa hoş geldin diyeceği için heyecanlanacağına şüphe yok ve Hannah için telaşlanmasını izlemek beni öldürecek. Sanki hayattan istediğim her şey Hannah'nın ilk çocuğu olmazsa benim de olamazmış gibi.

Büyükannemin sesini misafir odasına kadar takip ediyorum ve kapının girişinde duruyorum. Hannah yatakta yatıyor ve Ares yatağın kenarına oturmuş, bir koluyla ona destek olurken diğer koluyla da dudaklarına bir bardak tutuyor. Onu böyle endişeyle izlemesi içimi parçalıyor. Ona karşı sabrı, gösterdiği özen. Sanki geçmişe, hep dışarıdan baktığım günlere bir yolculuk yaptım.

Büyükanne kollarını kavuşturmuş, Hannah'nın yatağının yanında duruyor. "İlk torunumu taşıyorsun," diyor, sesi yumuşak ve tatlı. "Kendine iyi bakmalısın, Hannah." Sonra Ares'e dönüyor. "Aynı şey senin için de geçerli. O senin çocuğunu taşıyor, Ares. Durumun ideal olmadığını biliyorum ama bir *aile* olarak elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Hannah gözlerinde yaşlarla ona bakıyor. "Buraya geldim çünkü aynı fikirdeyim büyükanne. Kız kardeşim ve Ares'in beni en çok destekleyecek iki kişi olacağını düşünmüştüm. Hayatlarımızın artık nasıl değişeceğini anlamaya çalışırken burada basından güvende olacağımı düşünmüştüm ama beni burada istemiyorlar. Ares gitmemi istedi ve ben... sanırım gitmeliyim. En başta buraya hiç gelmemeliydim."

Büyükanne bir an duraklar. "Doktor sana yatak istirahati verdi, Hannah. Kendini daha iyi hissedene kadar burada kalmanı istiyorum. Ares, Raven ve senin birlikte olmanız iyi olur. Ne de olsa bu hamilelik üçünüzün de kaderini birbirine bağlıyor. Birbirinizden ne kadar kaçarsanız, sonunda birbirinizle yüzleşmek zorunda kaldığınızda o kadar büyük patlamalar olur. Torunumun iyiliği için farklılıklarınızı bir kenara bırakmayı öğrenmelisiniz."

"Hayır," diyor Ares, kolu kayarak uzaklaşıyor. Elindeki bardağı yere bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "O burada kalamaz. Seni anlıyorum.

Niyetler, Büyükanne ve ben bir arada yaşamayı öğrenmemiz gerektiği konusunda hemfikiriz, ancak şimdi bunun zamanı değil."

Büyükanne elini kaldırır. "Şu andan daha iyi bir zaman yok, Ares. Sadece dört ay içinde baba olacaksın. Bu kaçabileceğin bir şey değil. Bu tür şeylerle doğrudan yüzleşmek daha iyidir. Üçünüzün birlikte nasıl ebeveynlik yapacağınızı öğrenmeniz gerekiyor çünkü çocuğunuzun size ihtiyacı olacak ve onun düşmanca bir ortamda yetişmesine izin veremezsiniz." Bana döndü ve ben gerildim. Burada durduğumu fark ettiğini bile fark etmemiştim. "Sen de aynı fikirde değil misin, Raven?"

Ona başımı sallıyorum ve hissettiğim yersiz ihaneti bastırıyorum. Elbette haklı, ama bir şekilde haklı olduğunu kabul edemiyorum. Hannah'yı evimde istemiyorum. İçeri girdiğim gibi daha fazla an görmeye dayanamayacağım. İlişkilerinin kaçınılmaz olarak yeniden canlanmasına tanıklık etmek istemiyorum.

Ares arkasını dönüyor, gözleri kocaman. "Bebeğim," diyor bana doğru yürürken.

Bir adım geri atıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Bu odayı alabilirsin," diyorum Hannah'ya. Başını sallamadan önce bir süre bana bakıyor, dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Bana bakışında içime sinmeyen bir şeyler var. Sanırım alaycı bakışları, sanki yanında büyükannesi varken benim onayıma ya da iznime ihtiyacı olmadığını biliyor.

Uzaklaşıyorum ve kalbim karmakarışık bir halde yatak odama doğru ilerliyorum. En kötü kâbuslarımın hepsi gerçek olmuştu. Ares ve ben sadece arkadaşken onları birlikte görmek katlanılabilir bir şeydi çünkü arkadaşlığımızın arkasına saklanabilirdim. Ya şimdi? Şimdi kocamın onu kopardığım kadına tekrar aşık olmasını izlemek zorunda kalacağım.

"Raven!"

Büyükannemin sesiyle donup kalıyorum ve dudaklarımda kibar bir gülümsemeyle arkamı dönüyorum. Bakışları yüzümde geziniyor, ifadesi endişeli. "İyi misin hayatım?"

Başımı salladım. "Tabii ki."

Büyükanne başka tarafa bakar. "Bunların hepsi benim hatam. Acı çektiğini görebiliyorum, Raven. Ben olmasaydım bu durumda olmazdın. Ares'le evlenmeni isteyen bendim ama ikiniz için de artık çok geç olduğunu bilmeliydim. Yıllar boyunca kader Hannah ve Ares'i tekrar tekrar bir araya getirdi. Aralarındaki bağı çözebileceğimi düşünmekle aptallık ettim.

kaderlerini. Bunu yapma çabalarım size zarar verdi ve bunun için sonsuza dek özür dilerim."

Başımı salladım. "Hayır, büyükanne. Sorun yok, söz veriyorum. Ares ve ben iyi olacağız. Bizim hakkımızda haklıydın ve içine düştüğümüz durum için seni bir kez bile suçlamadım. Aksine, bunun için sana büyük bir borcum var. Son birkaç ay hayatımın en mutlu dönemiydi."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları araştırıyor. "Ama bu mutluluk uzun sürmez, Raven. Sürmeyecek. Tatlı kızım, Hannah ve Ares'in yanındayken o güzel gözlerindeki acıyı fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Başka tarafa bakıyorum ve kollarımı koruyucu bir şekilde kendime sarıyorum. Bu kadar şeffaf mıydım? Zihnim istemsizce Hannah'nın bana Ares'le ona aşık olduğum konusunda şakalaştıklarını söylediği ana geri dönüyor. Herkes biliyor muydu?

"Önümüzdeki birkaç ay ya da yıl boyunca ruhunu kaybetmeni izlemek istemiyorum Raven. Şu anda kızgın ve şok olmuş olabilir ama ikimiz de biliyoruz ki koruyucu içgüdüleri çok yakında devreye girecek. Onun gerçekten bebeğini taşıdığını anlaması uzun sürmeyecektir. Çocuğu için her şeyi yapar, sence de öyle değil mi? Onun için endişelenmesini izlemeye dayanabilecek misiniz? Bebeğin tekmelerini hissetmek için elini karnına koyduğunda kalbiniz sağlam kalacak mı? Paylaşacakları ve sizin parçası olamayacağınız tüm o anlar sizi incitecek."

Titrek bir nefes alıyorum ve yüzümü kaldırıyorum. "O zaman ne yapmamı isterdin büyükanne?"

"Tatlı kızım, yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama kendi mutluluğunu düşünmeni istiyorum. Senin için istediğim bu değildi. Yıllarca Ares'e olan aşkın yüzünden yok oluşunu izledim. Bunu tekrar yaşamanı istemiyorum. O kadar büyük bir aşkın olmalı ki diğer her şey yanında sönük kalsın. Kimseden sonra gelmemelisin ve bir erkeğin ilgisi için savaşmak zorunda kalmamalısın. Ama Ares'le seni bekleyen kader bu. Hannah onun pençelerinden ayrılmasına izin vermeyecek ve aralarındaki yeni bağlar koparılamayacak."

Bir an için gözlerini kaçırıyor, bakışları kederle dolu. "Seni en az Sierra'yı sevdiğim kadar seviyorum. Seni her zaman kendimden biri olarak gördüm, Raven. Ares'le evlenmeden çok önce, seni bir Windsor olarak görüyordum."

Büyükannem bana doğru uzanıyor ve yanağımı okşuyor, başparmağı düştüğünü fark etmediğim bir damla gözyaşını siliyor. "Tatlı kızım, eğer özgür olmak istiyorsan, gitmene izin vereceğim. Windsor Media'nın yarısını ve tüm desteğimi sana vereceğim. Ben asla

en başta Ares'le evlenmeni istemeliydim. İzin ver hatalarımı düzelteyim Raven."

Şok olmuş bir şekilde ondan uzaklaştım. "Benden Ares'ten boşanmamı mı istiyorsun?"

Büyükanne başını sallar. "Hayır, Raven. Senden bunu asla istemem. Seni hayatımızda tutmaktan başka bir şey istemem. Senden istediğim şey kendini seçmen. Mutluluğu seç. Kendine öncelik ver. Başka hiç kimse bunu senin için yapmayacak, çocuğum. Umuyorum ki her şeyi enine boyuna düşünecek ve ne olursa olsun Ares'i seçeceksin, ancak aksi yönde karar verirsen benim desteğime sahip olduğunu bilmeni istiyorum."

Bana gülümsüyor ve parmak uçlarına kalkıp alnımdan öperek uzaklaşıyor, beni burada düşüncelerimde dönüp duran binlerce şüpheyle bırakıyor.

Bölüm Altmış Bir

KUZGUN

Kendi evimde misafir gibi hissediyorum. Ares ve ben burayı yeniden tasarlamak için çok çaba sarf ettik ve bir süreliğine bu bizim için işe yaradı. Yeni bir başlangıç yapmışız gibi hissetmemizi sağladı. Ama şimdi nereye baksam Hannah'yı görüyorum.

Sadece birkaç gün içinde, onu hayatımdan çıkarmaya çalıştığım hayatın her alanını işgal etti. Lavaboda duran en sevdiği kupada, kanepemizdeki yeni battaniyede ve evin her yerine yayılmış sayısız bebek dergisinde. Sanki kocamdan bir çocuğu olduğunu bana hatırlatmak için bulabildiği her fırsatı değerlendirmek istiyor.

Buraya taşındığından beri onunla neredeyse tek kelime konuşmadım ve beni şaşırtacak şekilde o da beni kışkırtmaya çalışmadı. Çoğunlukla yolumdan çekildi ve yollarımız her kesiştiğinde bana tatlı gülümsemeler attı.

Bu beni çok daha kötü hissettiriyor. Keşke bana saldırsa da hissettiğim nefreti haklı çıkarabilsem. Bugünlerde sergilediği davranışlar bana geçmişi hatırlatıyor, beni uçurumun kenarına getirdiğini fark etmeyecek kadar onun zehrine kör olduğum zamanları.

"Rave?"

Sesini duyunca gerildim. Mutfakta bana katılıyor, eli karnında. "Tanrım, sürekli acıkıyorum," diye homurdanıyor.

Doğruca buzdolabına gidip karıştırmasını izliyorum. Hiçbir sebep yokken beni rahatsız ediyor. Yanlış bir şey yapmıyor ama yine de evimde olması beni öldürüyor.

Bir kutu çilek alıyor ve tezgâha yaslanıyor. "Nasılsın? Çok sessizsin."

Kahve fincanımı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum, tek yapmak istediğim odamda saklanmakken kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. "Ben iyiyim."

Hannah bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Anlıyorum," diyor. "Ares ve benim ebeveyn olacağımızı düşünmek çok garip. Durumun karmaşık olduğu kesin. Ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız, değil mi? Her zaman öyle yaparız."

Garip bir şekilde çelişkiye düşmüş hissederek başımı sallıyorum. Son birkaç aydır o kadar düşmanca davranıyor ki, bu haldeyken onunla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

"Ares ve ben yakında cinsiyetini öğrenip öğrenemeyeceğimizi kontrol etmek için ultrasona gireceğiz. Gelmek ister misin?" Bir an tereddüt ediyor. "Sen de çocuğumuzun hayatının bir parçası olacaksın. Senin de dahil olduğunu hissetmeni istiyorum. Ne de olsa dördümüz bir aile olacağız."

Ona bakıyorum, kalbim kanıyor. "Kulağa harika geliyor," demek için kendimi zorluyorum.

"Garip, değil mi? Tüm parçaların yerine oturması. Sanki kader araya giriyor ve Ares'le benim birlikte olmamız gerektiğini gösteriyor. Yapbozun yerinde olmayan tek parçası *sensin.*" Gözleri irileşiyor ve sonra gülümsüyor. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Yanlış anlaşıldı."

Başka tarafa bakıyor ve ağzına bir çilek atıp yavaşça çiğniyor. "Çocuğumuz anne ve babasının neden birlikte yaşayamadığını sormaya başladığında nasıl hissedeceğini merak ediyorum. Aklımdan o kadar çok soru geçiyor ki, biliyor musun? Veli-öğretmen toplantılarına katılmamız gerektiğinde nasıl olacak? Üçümüz de gidecek miyiz? Peki ya yakın gelecek? Doğuma girdiğimde ikiniz de orada olacak mısınız? Gecenin bir yarısı kalkıp gece beslemelerine yardım edecek misiniz?"

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Son zamanlarda kendimde olmadığımı biliyorum ama bu hamilelik her şeyi yeni gözlerle görmemi sağlıyor. Hiçbir şey çocuğumun iyiliğinden daha önemli değil, Raven." Duraksıyor. "Sen anlayamazsın." Özür dileyerek başını kaldırıyor. "Sanırım asla anlamayacaksın. Ares her zaman sadece bir çocuk istediğini söylerdi."

Ona bakıyorum, yorgun, hırpalanmış ruhuma kadar. "Hannah," diyorum, sesim yumuşak. "Sana verecek cevabım yok ama zaten benden istediğin cevaplar değil, değil mi? Neden oyun oynamayı bırakmıyoruz? Seni duyuyorum, Han. Ares'le evlenmeseydim sahip olacağın mutlu aileyi engellediğimi düşünüyorsun ve belki de engelliyorum. Ama şimdi çekip gitsem bile, eskiden sahip olduğun şeye geri dönemezsin. Onun beni sevdiğini göremiyor musun?"

Gülümsüyor ve rolünü bırakıyor, gözlerine hırçınlık giriyor. "Aşık olduğunu görebiliyorum. Geçecektir. Sana karşı hissettiğini sandığı sevgi, çocuğuna yönelteceği sevginin önüne geçemeyecek. Ares onurlu bir adamdır ve çocuğuna hak ettiği hayatı vermek için ne gerekiyorsa yapacaktır. Bunun senin için ne anlama geleceğini düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Bu nasıl işe yarayacak ki? Kız kardeşinin kocasıyla yattığını tüm dünyaya itiraf edecek misin? İtibarını riske atmaya gerçekten istekli misin?"

Bana sırıtıyor. "Neden yapmayayım ki? Ne de olsa, çıktığı kişinin ben olduğumu kanıtlayan yılların birikimi var elimde. Windsor ailesinin kuralları yüzünden nasıl acımasızca birbirimizden koparıldığımızı anlatırsam, medya iki yıldız aşığın resmini çizecektir."

Düşüncesi bile kalbimi çarptırmaya başladı. "Bu büyük bir skandala dönüşecek, Hannah. Bunun bize nasıl bir faydası olacak?"

Omuz silkiyor. "Biliyorum ama çocuğumun kirli bir sır olarak büyümesine izin vermeyeceğim. Ne de olsa o bir Windsor olacak. Ares'in bebeğimizi saklamasına izin vermeyeceğim. Sen olmasaydın, oğlumuzu ya da kızımızı birlikte büyütebilirdik." Gözlerini kaçırıyor. "Eğer sessizce ayrılır ve ilişkimizi yeniden canlandırmak için bize bir şans verirsen, ben de sessizliğimi koruyacağım. Emekli olacağım ve çok geçmeden kimse babasının kim olduğunu bir kenara bırakın, bir çocuğum olduğunu bile umursamayacak. Bebeğim her iki ebeveynle birlikte sevgi dolu bir evde büyüyebilecek. Ares'in kariyerinin etkilenmeyeceğinden emin olmak için yeterli bağlantıları var. Dedikoduları minimumda tutacağız."

Büyükannemin sözleri hâlâ zihnimde yankılanıyor. *Hannah onun pençelerinden ayrılmasına izin vermeyecek ve aralarındaki yeni bağlar kopmayacak.*

"Hayır," diyorum ona. "Hiçbir yere gitmiyorum ve bunu ne kadar çabuk kabul edersen, hamileliğinle ilgili halkla ilişkiler konusunu nasıl halledeceğimizi o kadar çabuk çözebiliriz. Hannah, ne yaparsan yap Ares'i etkileyemezsin. Emin olmadığım çok şey var ama aramızdaki aşk bunlardan biri değil. Hoşuna gitse de gitmese de her zaman onun yanında olacağım.

her adımda. Bu da demek oluyor ki çocuğunuzun hayatında daimi bir demirbaş olacağım. Onunla yaşayacağınızı düşündüğünüz anlar var ya? Onlar olmayacak, çünkü ben de orada olacağım. Ona ulaşmak için çocuğunuzu kullanamayacaksınız. Oğlunuz ya da kızınız için gerçekten en iyi olan şeye odaklanmanızı öneririm, çünkü sizi temin ederim, beni yabancılaştırmak bunlardan biri değil. Ne de olsa bebeğin yetiştirilmesinde kilit bir rol oynayacağım."

Bir an için yanımdan geçip gitti ve sonra nefesi kesildi, vücudu sallanmadan önce parmakları bir an için şakağında gezindi. Ben ona doğru tek bir adım bile atamadan ayağını kaybediyor ve yere yığılıyor.

"Hannah!" Ares arkamdan bağırıyor.

Beni geçip yere diz çöküyor ve onu dikkatle kollarının arasına alıyor. "Ne oldu?" diye sordu bana. "Onu bir şekilde üzdün mü? Kan basıncı zaten çok yüksek."

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan onu kollarına alıyor. Yanımdan geçip giderken omzunun üzerinden bana baktığını görüyorum, yüzünde bir gülümseme.

Ona Ares'le böyle anlar yaşamayacağını çünkü benim de orada olacağımı söylemiştim ama şimdi fark ediyorum ki... benim orada olmama güveniyor. Hayatımın geri kalanında bununla uğraşmak zorunda kalacağım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Altmış İkinci Bölüm

KUZGUN

"Hamile olduğuna inanamıyorum," diyor Sierra, yüzü endişeyle gölgelenmiş bir halde. "Böyle bir şey olamaz, değil mi?"

Başımı salladım ve koltuğuna yaslandım. Son birkaç gündür kendimi evden giderek daha sık uzak kalırken buluyorum. Ares beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyor ama sürekli Hannah'nın etrafında dolanırken sözleri havada kalıyor.

Büyükannem haklıydı. Onun iyiliği için endişelenmeye başlaması sadece birkaç gününü aldı ve bunu ona yakıştıramıyorum - bunun onunla değil, çocuklarıyla ilgili olduğunu bildiğim halde. Bu yine de izlemeyi kolaylaştırmıyor.

"Evet," diyorum, P harfini patlatarak. "Yakında teyze olacaksın. Tebrikler."

Sierra kaşlarını çatıyor ve başını öne eğiyor. "Evet, sen de mi?"

Gözlerim bir an için açılıyor ve sonra irkiliyorum. Sierra gözlerini kaçırıyor, bir kez olsun nutku tutuluyor. Ayrıntılı planlar yok, şakalar yok. Bu sefer yok. Bu hafife alabileceğimiz bir durum değil.

"Büyükannem istersem gitmeme izin vereceğini söyledi. Boşanmamıza izin verecek. Sanırım Sonsuza Dek Mutlu Yaşama Operasyonu başarısız oldu, ha?"

Sierra şok içinde doğruluyor. "Sen ciddi misin?"

Başımı sallıyorum ve tırnaklarıma bakıyorum. "Bana sadece mutlu olmamı istediğini söyledi ama bunun doğru şeyi yapmamı ve ondan boşanmamı istemenin bir yolu olup olmadığını anlayamıyorum."

Sierra başını sallıyor. "Buna Ares ve senden başka kimse karar veremez."

Başımı salladım. "Katılıyorum ama bana söylediklerinde doğruluk payı var. Tüm hayatımı kardeşini severek geçirdim, peki ne için? Sonunda, o hâlâ aramızda duruyor."

Sierra doğrulup kaşlarını çattı, telefonu elindeydi. "Birisi güvenlik sistemimi devre dışı bırakmış."

Birkaç dakika sonra Ares içeri giriyor, kendinden emin adımlarla yürüyor ve bana yaklaşırken yüzünde boyun eğmeyen bir ifade var.

"Ares!" Sierra uyarıyor ama Ares onu görmezden geliyor ve ona sert bir uyarı bakışı fırlatıyor.

Bana doğru uzanıyor ve beni kollarının arasına alıyor, bir eli sırtımda, diğeri dizimin altında. İçgüdüsel olarak başımı omzuna koyuyorum ve onu içime çekiyorum, kalbim anında rahatlıyor. Ne yaşıyor olursak olalım, o benim için her zaman *evim*.

"Yeter," dedi bana dışarı çıkarken, eli sıkıydı. "Olanları sindirmen için sana birkaç gün verdim, ama bu kadarını vereceğim. Artık kaçmayacaksın, güzelim. Artık benden kaçmak yok. Sorunlarımızla bu şekilde başa çıkamayız, unuttun mu?"

Beni evimize geri taşırken ona bakıyorum. Yaşlandıkça daha da yakışıklı oldu ve her geçen yıl ona daha çok aşık oldum. Ama sevgim yeterli mi? Karşılaşmak üzere olduğumuz zorlukları atlatmamıza yetecek mi? Medyanın ilgisi, alaylar, ortak ebeveynlik. Yıllarca Hannah'nın sürekli darbelerine dayanabilir miyim emin değilim.

Evimize girerken Hannah'nın bizi görebileceğinden endişelenerek geriliyorum. Ben onun karısıyım ama yine de kendi evimizde onun kollarında olmakla yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum. Hep böyle mi hissedeceğim?

Ares beni odamızın ortasına bırakıyor ve ben kendimi çelişkili hissederek ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Raven," diye fısıldıyor. "Konuşabilir miyiz lütfen? Tek yaptığın çalışmak ya da Sierra'ya kaçmak. Bir zamanlar benden dürüst ve açık bir iletişim istemiştin, şimdi ben de senden aynısını istiyorum."

Ona bakıyorum ve tereddütle başımı sallıyorum. "Ares, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Hepsi bu kadar."

Elimi saçlarımda gezdirip banyoya doğru yürüyorum, bırakmasını bekliyorum ama o da beni takip ediyor.

"Senden bana güzel ve hesaplı sözler söylemeni istemiyorum, Raven. Senden hiçbir zaman bunu istemedim. Ham, filtrelenmemiş gerçeğini istiyorum. Bana korkularını tek tek anlat ki hepsini yok edebileyim."

Elbisemi çıkarıyorum, yere çarpan kumaşın sesi aramıza giren sessizliği bozuyor. Beni rahatsız eden düşünceleri ifade etmek için elimden geleni yaparken duşu açıyorum.

"Gerçeği mi istiyorsun, Ares?"

Duşun altına giriyorum ve ılık su tenime çarptığında titreyerek nefes alıyorum. Keşke beni takip etmeseydi de yalnız başıma dağılsaydım. Acıma tanık olmasını istemiyorum.

"Hannah ve senin yanında olduğum kişiden nefret ediyorum. Düşündüklerimden, hissettiklerimden nefret ediyorum. Ben kötü bir insan değilim Ares, yine de bir kereden fazla Hannah'nın beklediği çocuğun var olmamasını diledim."

Ares'in elleri belime dolanıyor ve duşta bana katıldığında nefesim kesiliyor. Beni duvara doğru itiyor ve içine hapsediyor. "Ben de öyle," diye itiraf ediyor, alnı benimkine değiyor. "Çocuğun masum olduğunu biliyorum, Rave. Elbette biliyorum ama hamile olmamasını da diledim. Bulduğumuz mutluluk çok zor elde edildi ve yapmak istediğim son şey bir şeyin bunu tehdit etmesine izin vermek. Senin mutluluğunun benim için doğmamış çocuğumdan daha önemli olması yanlış mı? Belki öyle, ama bu *benim* gerçeğim. Ben de korkunç bir insan değilim Raven ve bu çocuk dünyaya geldiğinde ikimizin de onu çok seveceğinden hiç şüphem yok... ama biz sadece insanız bebeğim."

Kollarımı boynuna doluyorum ve o da bana yaklaşıyor, ta ki vücutlarımız birbirine yapışana, su üzerimize yağana kadar.

"Ona yeniden aşık olmanı izlemek zorunda kalmaktan korkuyorum. Onunla ilgilenmeni ve hamileliğin her dönüm noktasını birlikte kutlamanızı izlemek istemiyorum. Taramalar, karyolalar ve hamilelik *vitaminleri* hakkında bir şeyler duymak istemiyorum. Seninle istediğim her şeye sahip olmasını istemiyorum."

Alnıma bir öpücük konduruyor ve titreyerek nefes alıyor, acısı belli oluyor. "Bu tür şeyleri en aza indirmek için elimden geleni yapacağım. Büyükannem onu evimize kabul etmemiz için bizi zorluyor, bu istediğimden daha karmaşık, ama bunu başaracağız, Cupcake."

Onu sıkıca kavrıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin, Ares. Bu çok güzel bir deneyim ve eğer ben olmasaydım

her saniyesinden keyif alıyorum."

Bir elini saçlarıma gömüyor ve kavrayışını sıkılaştırıyor. "*Keşkeleri düşünmenin bir* anlamı yok, aşkım. Sen benim *karımsın,* her şeyimsin. Her zaman da öyle olacaksın. Ne olursa olsun."

"Bunun doğru olmamasından korkuyorum. Seni ona tekrar kaptırmaktan korkuyorum. İkinizin paylaştığı geçmişle nasıl rekabet edebilirim? Paylaşacağınız çocukla? Aranızdaki bağlar sonsuz ve hangi açıdan bakarsam bakayım, birbirini her zaman sevmiş iki insan arasında duran şey benim. Ben her zaman onun vekiliydim, Ares, ve sonunda senin yanında yerini almaya hazır. Bu senin her zaman istediğin şey." Derin bir nefes alıyorum ve az önce söylediğim sözleri geri alabilmeyi dileyerek başka tarafa bakıyorum. Güvensizliğimin beni yönetmesinden nefret ediyorum. Ben böyle biri *değilim.* Hannah ve Ares'le karşılaştığımda kendimi zar zor tanıyorum. Kendimi buna maruz bırakmaya devam edersem kendimi kaybedecek miyim?

"Hayır, Raven," diyor saçlarımı sıkıca kavrayarak. "*Sen* benim her zaman istediğim şeysin. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım bebeğim. Sen beni tamamlıyorsun, Cupcake. Eksik olduğunu hiç fark etmediğim parçamsın. Sen benim kalbimsin, ruhumsun. Hannah'yla kaç yıl geçirdiğimin bir önemi yok, çünkü seninle geçirdiğim birkaç ay bana onunla geçirdiğim yıllardan daha fazla mutluluk verdi. Eğer onun ve benim birlikte olmamız gerekseydi, bunu başarırdık, Rave. Onu gerçekten sevseydim, sana asla aşık olmazdım, hele ki bu kadar çabuk. Onu senin düşündüğün gibi sevseydim, gitmesine asla izin vermezdim. Seni anlıyorum, bebeğim. *Seni duyuyorum* ve korkularını anlıyorum, ama inan bana onun yapabileceği hiçbir şey beni tereddüt ettiremez. Seveceğim tek kişi sensin, Raven. Hiçbir erkek sana sahip olup senden uzaklaşamaz. Ben yapamam, biliyorum."

"Ama yaptın," diye çıkışıyorum, gözlerim akmayan yaşlarla yanıyor. "*Yaptın* ve bunu tekrar yapacağından korkuyorum. İlk seferinde zar zor kurtuldum ama bu sefer beni mahvedecek, Ares. Bunu tekrar yapamam."

İki eliyle yüzümü kavrıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sierra'nın 21st doğum günü," diye fısıldadım. "Ben... Ben gece odana geldim. İkimiz de çok içmiştik ama önemli değildi. İçkiler tam da cesaretimi toplamam için gereken şeydi. O noktada, gayri resmi olarak nişanlanmıştık. Büyükannen ve benim ailem bu konuda hemfikirdi, ama sen ve ben bunu tartışmamıştık. İkimiz de dans ediyorduk.

ve sen bana Sierra'ya davrandığın gibi davranıyordun, bana her zaman davrandığın gibi, şakacı bir nezaketle, daha fazlası değil. Ben... Ben o gece odana benim ve nişanımız hakkında ne düşündüğünü sormak için geldim."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Ne?"

Titrek bir nefes alıyorum ve kendimi onunla yüzleşmeye zorluyorum. "Seni öpmeye çalıştım ve sen bana ne istediğimi bilmediğimi söyledin..."

"-ve sen de düşündüğüm kadar masum olmadığını söyledin." Başımı sallıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Sen... hatırlıyor musun?"

Başını sallar. "Hayır, ama bu geceyi rüyamda gördüm. Yıllardır seni hayal ediyorum, Raven." Saçlarımı sıkıca kavrıyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. "Arzulamam gereken en son kadınken bile rüyalarımı esir aldın."

Keder kırık kalbimi doldururken gözlerim kapanıyor. "O gece sana bekaretimi verdim, Ares. Bana o noktadan sonra geri dönüş olmayacağını söyledin ve ben de sana inandım. Bana evlenme teklif ettin ve hemen ertesi gün *kız kardeşimle* çıktığını açıkladın."

Alnını benimkine dayıyor ve derin bir nefes alıyor. "Raven," diye yalvarıyor. "Ertesi sabah, ben... Hannah yatağımdayken uyandım."

Göğsünü itiyorum, karnım sıkışıyor. "*Ne*?"

Beni bırakmayı reddediyor ve başını sallıyor, gözleri hissettiğim azabı yansıtıyor. "Yüzümde bir gülümsemeyle uyandığımı, senden daha fazlasını istediğimi hatırlıyorum. Arkamı döndüğümde Hannah yatağımdaydı, çıplaktı. Bana gülümsedi ve önceki gecenin her saniyesinden zevk aldığını söyledi. O gece yattığım kadının kendisi olduğuna beni ikna etti. Bana gerçeği söyle, Raven. Gerçekten sen miydin?"

Gözlerimden yaşlar süzülürken burnumu çekiyorum. "*Evet*." Sesim kırıldı. "Bendim, Ares. Şafak vakti gizlice odandan çıkıp Sierra'nın odasına gittim ve kahvaltı için aşağı indiğimde sen orada oturmuş, kolunu ona dolamış, herkese çıktığınızı söylüyordun. Bu beni *yıktı.*"

Elleri vücudumda dolaşıyor ve beni duvara doğru kaldırıyor. Kendimi yukarıda tutmak için bacaklarımı ona doluyorum, daha önce hiç olmadığım kadar savunmasız hissediyorum.

"Onunla birlikte uyandığımda, seninle olan şansımı kaybettiğimi biliyordum, Raven. Kız kardeşinle yattıktan sonra sana asla sahip olamayacağımı biliyordum. En az onun kadar

Sen öyleydin, Cupcake. İstediğim kişi asla o olmadı. Her zaman sendin. Sadece sen."

Gözyaşlarına boğuluyorum ve o da her birini öpmek için zaman ayırıyor. "Ares, birkaç gün sonra seninle bu konu hakkında konuşmaya çalıştım. Hatırlıyor musun? Büyükannemin oturma odasındaydın ve sana Hannah'yla ne zaman birlikte olduğunu ve bunun nişanlılığımız için ne anlama geldiğini sordum. Bana karşı bir şey hissedip hissetmediğini ve senin için bir şey ifade edip etmediğimi sormuştum." Burnumu çekiyorum, gözyaşlarım kontrolsüzce akıyor. "Sesimin nasıl titrediğini, o soruları dile getirirken hissettiğim korkuyu hala hatırlıyorum. Bana çok acıyarak baktın ve beni geri çevirdin. Beni *ailenden biri* olarak gördüğünü ve büyükannemden nişanımızı bozmasını isteyeceğini, çünkü beni asla Hannah'nın kız kardeşinden başka bir şey olarak görmeyeceğini söylemiştin." Ares beni daha sıkı kavrıyor ama yüzüne bakamıyorum. "Kalbimi kırdın ve bir daha asla toparlanamadım. Yıllar boyunca ikiniz de kalbime bıçak darbeleri indirmeye devam ettiniz ve ben daha fazla dayanamıyorum. Bunu yapamam, Ares. Sana yalvarıyorum, lütfen benden geriye kalanları yok etmeyi bırak."

Yanağımı avuçluyor ve beni kendisine dönmeye zorluyor, gözleri hissettiğim aynı ıstırapla dolu. "Seni seviyorum," diyor bana. "Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum. Kendime karşı gerçekten dürüst olursam, hiç durmadım."

Eğiliyor, beni öperken dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, dokunuşu çaresizlikle dolu. "Seninle şansımı kaybettiğimi düşündüm, Raven. Seni hayatımızda tutabilmek için elimden geleni yaptım."

Alnını benimkine dayıyor ve titreyerek nefes alıyor. "Yıllar boyunca, bana verdiğin kadarını aldım, seninle biraz zaman geçirmek için her bahaneyi buldum. Sırf seni bir an olsun görebilmek için defilelere katıldım. Çoğu zaman kendimi bile kandırabiliyordum, kendime sadece seni kolladığımı söylüyordum, oysa durum bundan çok daha fazlasıydı. Bu yanlıştı ve içten içe bunu biliyordum ama uzak duramıyordum. Kendime çizgiyi aşmadığım sürece sorun olmayacağını söyledim, ama lanet olsun, senin etrafında olmak ve sana sahip olmamak... evet, bu beni öldürdü. Sana yemin ederim, hayatımızın geri kalanını kaybettiğimiz zamanı telafi ederek geçireceğim. Hannah bundan kurtulamayacak. Yemin ederim. Raven, seni bir daha asla incitmeyeceğim."

Beni öpüyor, dokunuşu bu sefer farklı. Çok daha duygusal, çok daha çaresiz hissettiriyor. "Bebeğim," diye inliyor, elleri kıçıma gidiyor. "Seni seviyorum, Raven."

Ellerimi saçlarının arasından geçirip sıkıca kavrıyorum. "Ben de seni seviyorum, Ares. Her zaman sevdim."

"Seni bir daha asla bırakmayacağım," diye söz veriyor bana, dudakları boynuma yapışmış.

Aramıza uzanıyorum ve elimi sikinin etrafına sararak tam istediğim yere yerleştiriyorum. İçime doğru iterken gözlerimin içine bakıyor, acele etmiyor.

"Asla bırakıp gitmeyeceğim. Benim için o sensin, bebeğim. Ne olursa olsun," diye yemin eder.

İçime sonuna kadar giriyor ve ben çığlık atıyorum. Ares beni duşta duvara yaslayarak beceriyor, gözleri gözlerimde ve birkaç dakika boyunca sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Sadece ben ve o kalana kadar tüm dünya eriyip gidiyor. Kendimi her şeyin üstesinden gelebileceğimize, hiçbir şeyin bizi ayıramayacağına inandırıyorum.

Daha iyi bilmeliydim.

Bölüm Altmış Üç

KUZGUN

Mutfağa girdiğimde Hannah'yı kahvaltı barının yanında otururken buluyorum, güzel yüzünü koyu halkalar gölgeliyor. Bana bakıyor, gözleri yenilgiyle dolu. O biliyor. Ares'in beş yıl önce yaptıklarıyla ilgili olarak onunla yüzleştiğine hiç şüphem yok.

Ofluyor ve elleri titreyerek çay fincanını alırken başka tarafa bakıyor. Keşke böyle davranmaya devam edecek enerjim olsaydı ama yok. Ares'in dün gece bana söylediklerinden sonra ona bakmaya bile zor dayanıyorum. Benden ne kadar çok şey aldığını bile bile onun hayatıma girmesine nasıl izin verebilirim? "Bunu neden yaptın?" Soruyu içimde tutamayarak soruyorum.

Bana bakıyor ve dişlerini sıkıyor. "Ne yapacağım?"

"O gece... neden Ares'in odasına gizlice girdin? Neden yattığı kişi senmişsin gibi davrandın?"

Bakışlarını benden kaçırıyor ve başını sallıyor. Onu daha önce ne söyleyeceğini bilemez halde görmemiştim ama bugün öyle. Belli ki aldatmacasının yanına kâr kalacağını düşünmüş. Ne zamandır beni manipüle ediyor?

"Hayatında bir *kez olsun* bana karşı dürüst ol. Bunu bana neden yaptın? Ares'e?"

Başını kaldırıp iç geçiriyor, yüzünde boyun eğmişlik okunuyor. "Çünkü onu istedim," diyor basitçe, gözlerinde biraz öfke var. "Bana her zaman *sana* baktığı gibi bakmasını istedim. Ben istedim ki

Windsor olmanın prestiji." Kollarını kavuşturuyor. "Bunu ne zaman anladın?"

Bu konuda o kadar umursamaz ki öfkemi bir kenara itmekte zorlanıyorum. Eğer hamile olmasaydı, korumalarımızdan onu dışarı atmalarını istemeden önce çayını başından aşağı dökerdim.

"Dün geceye kadar değil," diye itiraf ediyorum.

Başını sallıyor, çenesi kilitlenmiş. "Bu, Ares'in bu sabah benden neden gitmemi istediğini açıklıyor. *Senin* yüzünden bana bakmaya bile zor dayanıyordu. Eğer büyükannesi araya girmeseydi, beni zorla dışarı atacaktı." Sonra bana gülümsüyor. "Neredeyse istediğini elde ediyordun. *Neredeyse*."

Ares'in bu işin peşini bırakmayacağını bilmeliydim. Ben de istemiyorum ama ne yapabilirim? Bebeğe zarar verme riskini göze alamam, Ares de almamalı.

Kız kardeşime bakıyorum, aramızdaki mesafe hiç bu kadar büyük olmamıştı. Bana bir yabancı gibi geliyor. Onu gerçekten hiç tanıdım mı? "Bana yıllarca eziyet ve kalp kırıklığı yaşattın, yine de burada zerre kadar pişmanlık duymadan oturuyorsun. Ben senin *kardeşinim,* Hannah. Bunu bana nasıl yapabildin?"

Gülüyor, sesi boş çıkıyor. "Ben olmasaydım sen var olmazdın bile. Annem ve babam sana sadece kök hücre nakli için ihtiyacımız olduğu için sahipti. Kelimenin tam anlamıyla sadece benim hayatıma yardım etmek için varsın. Ailemiz bile seni istemedi, Raven. Anlamıyor musun?" Sanki söyledikleri çok mantıklıymış gibi kaşlarını çatıyor. "Ben onların en çok sevdiği kızlarıyım, Ares için en uygun eşim, Windsor olmaya en uygun kişiyim. Bu sadece mantıklıydı. Kişisel değildi."

Sözlerinin bende yarattığı mide bulantısını bastırmak için bir an dudağımı ısırıyorum. "Sen tanıdığım en kendini beğenmiş narsistsin ve akraba olmamız bana acı veriyor. Bunu yapamam, Hannah. Sana tahammülüm kalmadı. Seni hayatımda istemiyorum. Çocuğun olduğu an, işimiz biter. Çocuğunu kendi çocuğum gibi seveceğime söz veriyorum ama sen benim için ölüsün. Keşke seni hayatımdan daha önce çıkaracak cesaretim olsaydı. Keşke bencilliğinin narsist bir davranış olduğunu fark edebilseydim. Yıllarca senin için bahaneler uydurdum, kendime ve çevremdeki herkese senin sadece hayatını dolu dolu yaşamak istediğin için böyle davrandığını söyledim. Benden bu kadar. Seninle işim bitti, Hannah."

Bana gülümsüyor. "Umursamam gereken kısım bu mu? Gözyaşlarına boğulup beni affetmen için yalvarmalı mıyım? Çünkü affetmeyeceğim, Raven. Yaptığım tek bir şeyden bile pişman değilim. Pişman olduğum *tek* şey evlenmemek.

Ares ve seni küçümsemek. Onun peşinden gerçekten gidecek cesaretin olduğunu düşünmemiştim ama sorun değil. Durum hala kurtarılabilir. Devam et, benim tatlı küçük kardeşim. Kendi iradenle yolumdan çekil."

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kaçırıyorum, hissettiğim öfkeye rağmen kalbim ağrıyor. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım ama sözleri hâlâ canımı yakıyor. "Sen" Dışarıdan gelen uğultu dikkatimi çekiyor ve pencereden dışarı baktığımda üzerinde The Herald'ın amblemi olan bir helikopterin arazimizin üzerinde gezindiğini görüyorum.

Evin etrafında alarmlar çalmaya başlar ve iki muhafızımız odaya koşarken perdeler otomatik olarak kapanmaya başlar. "Bayan Windsor, bir güvenlik ihlali oldu. Bay Windsor eve doğru geliyor."

Gardiyanlarımızdan biri, Ben, bana bir tablet uzatıyor. Başlığa eşlik eden fotoğrafı gördüğümde kalbim sıkışıyor. Ares ve Hannah'nın gençken çekilmiş bir fotoğrafı. Ares onun arkasında duruyor, kollarını ona dolamış ve dudaklarını boynuna bastırmış.

Başlıkta, modası geçmiş *aile gelenekleri ve cadaloz bir kız kardeş tarafından parçalandıkları yazıyor.* Makale, yıllar boyunca çekilen fotoğraflarla desteklenen ilişkilerini anlatırken kalbim sıkışıyor. Özellikle bir fotoğraf var ki midemi bulandırıyor. Üçümüzü yakın zamanda katıldığımız galada çekmişler. Ares kolunu belime dolamış ama Hannah'ya bakıyor. Fotoğrafın açısı sanki onun peşinden koşuyormuş gibi gösteriyor ve fotoğrafa bakmak bile canımı acıtıyor.

"Sana durumun hâlâ kurtarılabilir olduğunu söylemiştim." Şok içinde tabletten başımı kaldırdım. "Bunu sen mi yaptın?"

Sırıtıyor. "Bana başka seçenek bırakmadın. Sana hâlâ bir şans vermişken çekip gitmeni söyledim. Şimdi tüm dünya senin benim için ucuz bir yedekten başka bir şey olmadığını öğrenecek. Gittiğin her yerde insanlar onun benimle birlikte olamamasının ne kadar üzücü olduğunu fısıldayacak. Çocuğumuz doğduğunda, halkın düşünceleri sana daha da karşı olacak. Böyle bir inceleme altında ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsun? Tüm dünya sana yuva yıkan biri olduğunu söyleyecek. Kız kardeşinin nişanlısını çaldığın için iğrenç bir fahişe olduğunu söyleyecekler. Yorumları kontrol ettin mi?"

Sözlerinin doğru olduğunu görmek için aşağı kaydırdım. Makale, Hannah'nın kariyeriyle ilgili endişeleri olduğu açıkken Ares'i baştan çıkardığımı ima ediyor. Telefonumu elime alırken titriyorum, ancak tüm gönderilerimin yorum bölümlerinin tacizle dolu olduğunu görüyorum.

Tableti bıraktım ve sakin bir nefes aldım. En çılgın rüyalarımda bile bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Ares'in peşine düşmesi neyse de, mankenlik sözleşmelerimin kaçının kamuoyundaki imajıma bağlı olduğunu bildiği halde aktif olarak itibarımı zedelemeye çalışması?

"Bunun sonu nereye varacak, Hannah? Bunun kariyerime ne kadar zarar vereceği hakkında bir fikrin var mı? İşime?"

Bana gülümsüyor. "Benden aldığın her şeyi geri verene kadar bitmeyecek. Ares ve ben bu işi yürütemesek bile, bana ait olan hiçbir şeyi almana izin vermeyeceğim."

Ellerimi saçlarıma gömüyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "O en başından beri hep benim oldu. Öyle olmasaydı bile, sevdiği *bendim.* O zaman da şimdi de."

Başını iki yana sallar. "Bunu düzeltebilirim. Daha önce bir kez yapmıştım, değil mi?"

Yere çöküyorum, endişe beni pençeliyor. Evet, bunu daha önce de yapmıştı. Aldatma, yalanlar. Beni bekleyen tek şey bu mu? Sahip *olduğum, olduğum her şeyi parçalamaya* devam edecek.

Nefes almak için elimden geleni yapıyorum ama ciğerlerim yanıyor. Panik yavaş yavaş beni ele geçirmeye başlıyor ve ben de ona teslim oluyorum.

"Cupcake!" Ares bağırıyor. Yanımda diz çöküyor ve ilk hıçkırık boğazımdan kaçarken kollarıyla beni sarıyor.

Kollarımı boynuna doladım ve kendimi kaybettim. "Ben... Ben bunu yapamam, Ares. Bu şekilde yaşayamam. Yapamam... Bunu yapmaya devam edemem."

Başımın arkasını kavrıyor ve sırtımı okşuyor. "Buna gerek kalmayacak. Bunu düzelteceğim, yemin ederim. Düzelteceğim, bebeğim."

"*Yapamazsın*." Sesim kesiliyor. Aralarında bir çocuk varken, ondan asla kaçamayacağım. İstediğini elde edene kadar durmayacak ve ben daha fazla dayanamayacağım.

Bölüm Altmış Dört

KUZGUN

Yüzümden yaşlar süzülürken ve Ares peşimdeyken yatak odamıza doğru yürürken doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Bebeğim," diye yalvarır Ares. "Lütfen. Lütfen bunu düzelteceğime güven."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Nasıl?" Bağırıyorum. "Bunu nasıl düzelteceksin, Ares? Hakkımızdaki makaleler internetin her yerinde. Bu tek bir dergiye dava açmak kadar basit değil ve açsak bile artık çok geç!"

Gardırobumuza giriyorum ve kıyafetlerimi askılardan çekiyorum, hareketlerim düzensiz.

"Raven," diyor Ares, sesi kırılarak. "Ne yapıyorsun, Cupcake? Yapamazsın... bunu yapma. Sana yalvarıyorum, bunu yapma, Raven."

Başımı sallıyorum ve bavulumu alıyorum. "Onunla aynı evde bir dakika daha geçirmeyeceğim. Denedim, Ares. Yıllarca denedim, bu süreçte onu mutlu etmek için ruhumu feda ettim. Daha fazla dayanamayacağım."

Omuzlarımı tutuyor ve bana sıkıca sarılıyor, gözlerinde panik parlıyor. "Gitmene izin vereceğimi sanıyorsan delirmişsin."

Başımı sallıyorum. "Sana başka seçenek bırakmıyorum, Ares. Bunu yapamam. Hayatımın geri kalanını öz *kardeşim* tarafından eziyet edilerek geçiremem. Sürekli küçümseyici sözlerle, suçluluk duygusuyla, manipülasyonla, *yalanlarla* başa çıkamam."

"O zaman gitmesini sağlayacağım, Raven. Senin mutluluğun için yapmayacağım şey yok."

Kollarımı boynuna doluyorum ve gözlerinin içine bakıyorum, kalbim parçalanıyor. "Büyükannenin gitmesine izin vermeyeceğini biliyorsun. Hannah'nın Windsor yerleşkesinde güvende ve sağlam olmasını istiyor. İkinizin nasıl birlikte ebeveynlik yapacağınızı bulmanızı istiyor ve ikiniz sorunlarınızı çözene kadar büyükannen pes etmeyecek. Hannah bir Windsor bebeği taşıyor, Ares. *Senin* çocuğuna hamile. Yapamam... Bunu yapamam."

"Bu ne anlama geliyor, aşkım?"

Bir adım uzaklaşıyorum. "Henüz bilmiyorum, Ares. Sadece... tek istediğim düşünmek için biraz zaman, başka bir şey değil. Şu anda onun etrafında olamam. Arkama yaslanıp hayatımı mahvetmeye çalışmasını izleyemem. Bir daha olmaz. Kalırsam pişman olacağım bir şey yapacağımdan ya da söyleyeceğimden korkuyorum. Şu anda dilimi tutamıyorum ve yapmak istediğim son şey onun sağlığına zarar vermek. Şu anda onu üzersem ve tekrar bayılırsa ne olur? Riske girecek olan senin çocuğun, Ares. Bunu vicdanıma yükleyemem."

Hiç düşünmeden bavulumu doldurmaya, içine bir şeyler atmaya başlıyorum. Şu anda Hannah'nın etrafında olma fikri bile tüylerimi diken diken ediyor. "Ayrıca, istediğimin gerçekten bu olup olmadığını düşünmem gerek. Seni sevdiğimden hiç şüphem yok, Ares." Duraksıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Ama sana bir an için dürüst olmama izin ver. Aşkımızın ondan kurtulabileceğinden emin değilim. Bizi bir kez parçaladı ve ikimiz de bunu tekrar yapana kadar durmayacağını biliyoruz. Bu nasıl bir hayat böyle? Karınız ve çocuğunuzun annesi her fırsatta kavga mı ediyor? Bu oğlunuz ya da kızınız için nasıl bir ortam yaratır? Peki ya ben? Kız kardeşimle sürekli kavga etmek bana ne gibi zararlar verecek? Evliliğimi sabote etmesi?"

Ares önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerimi tutuyor. "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum bebeğim. Şimdiye kadar yaşadığın ve daha yaşayacağın her şeyi düşününce senden bunu istememem gerektiğini biliyorum ama yalvarmaktan da geri durmuyorum. Sensiz bir hayat düşünemiyorum, Raven. Sana yalvarıyorum. Lütfen, bunu birlikte atlatmanın bir yolunu bulalım."

Başımı sallıyorum ve elimi onunkinden çekiyorum. "Biraz boşluğa ihtiyacım var, Ares. Tek istediğim ne istediğimi düşünmek için biraz zaman. Hayatım boyunca sevdiğim herkese hizmet ettim, ama bir kez bile kimse bana hayattan ne istediğimi sormadı. Seninle evlenmek bile bana yapmam söylenen bir şeydi. Hayatımı başkalarının kurallarına göre yaşamaktan bıktım. Bunu yapmaya devam edemem. Hayatım boyunca

manipüle edildim, kutulara sığana kadar uyum sağlamaya zorlandım.

başkaları benim için inşa etti. Ve bunu yüzümde bir gülümsemeyle yaptım. Ne için yaptın? Bunu ne için yaptım, Ares? Bu evlilik bana akıl sağlığıma ve kariyerime mal oldu ve karşılığında sana sahip olsaydım buna değerdi, ama olmadı. Şimdi bile, ödemek zorunda kaldığım bedelden sonra, bu evlilikte üçümüz varız. Her zaman da öyle olacak. Çocuğunun annesi olarak, o her zaman hayatımızın bir parçası olacak. Ve ben... bununla yaşayabilir miyim bilmiyorum."

Ares yere bakıyor, hâlâ önümde dizlerinin üzerinde duruyor. "Bir hafta," diyor, sesi yumuşak. "Ben Hannah'nın sebep olduğu karmaşayı düzeltirken sana da düşünmen için bir hafta veriyorum." Başını kaldırıp bana bakıyor. "Ama bilmelisin ki neye karar verirsen ver, onunla asla birlikte olmayacağım. Ona asla bir şans daha vermeyeceğim. Hayatımın geri kalanında seveceğim tek kadın sensin. Seni incittiğimi biliyorum, Raven. Sana unuttuğum sözler verdiğimi biliyorum ama bu bir daha asla olmayacak. Sen benim tüm dünyamsın ve seni hak ettiğimden, geri dönmeye değer olduğumdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ona gülümsüyorum, acı tatlı bir his. "Sen her zaman buna değdin," diye fısıldıyorum. "Ve seni her *zaman seveceğim.* Sadece yaşamayı seçtiğim hayatın *kendimi* de sevmeme izin veren bir hayat olmasını sağlamam gerekiyor. Hannah'nın etrafında olmak kim olduğumu unutmama neden oluyor, Ares. Görmüyor musun?"

Elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor, elimi öyle bir şefkatle öpüyor ki gözlerim yaşarıyor. Gözlerindeki yalvarışları, sessiz vaatleri görüyorum.

"Bunu düzelteceğim," dedi bana. "Bir hafta içinde eve gel, tamam mı?"

Bölüm Altmış Beş

KUZGUN

Beni alan şoför büyük bir asansöre park ederken kalbim ağırlaşıyor. Araba arkadaşlarımın oturma odasının köşesine park edene kadar yükselmeye başlıyor. Yolcu kapısı açılıyor ve arkadaşım Alanna bana elini uzatıyor. Kolları anında beni sarıp sarmalıyor ve bu küçük insani jest beni kendimden geçirmeye yetiyor. Beni kanepeye götürürken gözyaşlarına boğuluyorum, yüksek sesle, yürek burkan hıçkırıklar boğazımdan kaçıyor. "Ben... Başka nereye gideceğimi bilemedim," diyorum ona.

Alanna ve ben, bir gelinlik aramak için butiğime girdiğinden beri arkadaşız. Kimse arkadaşlığımızı anlayamadı ama bu, sahip olduğum en samimi ve en yakın arkadaşlıklardan biri. Alanna türünün tek örneği ve şu anda bana ihtiyacım olan teselliyi yargılamadan verebilecek tek kişi.

"Onu öldüreceğim," diye fısıldıyor.

"Sakin ol, Küçük Sapık," diyor kocası Silas.

Silas bana üzerinde küçük bir Ψ işlenmiş bir mendil uzatıyor, yüzünde nazik bir gülümseme var. "Acil durum hattımızı aradığın anda Alanna bunu senin için hazırladı. Ütüledi bile."

Titreyen ellerimle ondan alıyorum ve Alanna'ya daha da sokuluyorum, o sırtımı okşarken başımı göğsüne koyuyorum. "Bana ne olduğunu anlat Rave," diyor yumuşak sesiyle.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama hıçkırıklarım daha da şiddetleniyor. Alanna beni daha sıkı kavrıyor, parmakları saçlarımı hafifçe tarıyor ve beni elinden geldiğince sakinleştiriyor.

"Getirin onu," diyor Alanna kocasına, sesi bana gösterdiği nezaketle tam bir tezat oluşturuyor. "Git benim için Ares Windsor'u getir. Eğer Raven bana ne olduğunu anlatmazsa, onu konuşturururum."

Silas kıkırdar. "O kadar basit değil Ray. O bir Windsor. Sonuçlarına katlanmadan onu öylece yakalayamam."

"O... o değildi," diye boğuk bir ses çıkardım.

Alanna benden uzaklaşıyor ve bana verdiği mendille gözyaşlarımı siliyor. "O zaman kim?"

Burnumu çekiyorum, hiçbir ayrıntıyı atlamadan ona olanları anlatmak için cesaretimi toplarken gözlerim kapanıyor. Sierra'nın 21st doğum gününü, düğünü, hamileliği anlatıyorum. Sonunda bitkin ve kalbi kırık bir haldeydim. "Bunun bir sonunu göremiyorum," diye fısıldıyorum. "Artık hayatım bu mu olacak? Onunla evlenmek benim sonsuza dek mutlu yaşamım olacaktı, ama bir şekilde sonun başlangıcı gibi geliyor. Bu sefer sonsuza kadar. Eğer kalırsam, bir zamanlar olduğum kişinin bir kabuğuna dönüşene kadar ruhumu parçalamaya devam edecek."

Alanna omuzlarımı okşuyor, bakışları hissettiğim üzüntüyü yansıtıyor. "Silas ve ben sana işgüzar kardeşler ve aile hakkında bir iki şey söyleyebiliriz," diyor ve gözleri kocasınınkileri buluyor. Alanna'nın eskiden Silas'ın küçük erkek kardeşiyle çıktığını hatırlayarak bir an donup kalıyorum. "Sonunda aşkın gerçekten kazanacağını söylediğimde bana güven. Şu anda zor hissettiğini biliyorum ve geri adım atarak doğru bir seçim yaptın. O ortamda sıkışıp kalmak, her şeye rağmen neden en başta onunla evlenmeyi seçtiğini hatırlamanı zorlaştırıyor. Bence biraz uzak kalmanın sana netlik kazandıracağını göreceksin, Raven."

Silas'a bakıyor. "Onu kötüleyen makaleleri kaldırtabilir miyiz?"

"Bunu talep edecektim ama birileri çoktan icabına baktı. Dünyanın dört bir yanında tüm sunucular çökertildi. Haberlere göre en az iki büyük sosyal medya kanalı şu anda tamamen çökmüş durumda. Bunun arkasında Windsor'ın olduğundan şüpheleniyorum. Bunu nasıl yaptığından emin değilim ama karısı için her şeyi göze alacağı çok açık."

Alanna bana gülümsüyor ve cesaretlendirici bir bakış fırlatıyor. "Gördün mü? Şu anda zor olduğunu biliyorum ama o adam seni her şeyden çok seviyor. Bunu söyleyemem.

Hannah'yla uğraşmaya değip değmeyeceğini bilemezsin. O sürtükten hep nefret ettim. Paçayı kurtaracağımı bilsem onun bağırsaklarını deşerdim."

Gözyaşlarıma rağmen gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Sen gerçekten delisin, değil mi?"

"Psikotik," diye mırıldanıyor Silas nefesinin altında.

Kapı çaldı ve ben gerildim. Buraya geldim çünkü bir süreliğine kaçmak istiyordum, sadece medyadan değil, ailemden de. Kimsenin beni aramaya gelmeyeceği tek yer burası olmalıydı. Silas ve Alanna'nın evi bir kale.

Silas ön kapıya doğru yürürken kaşlarını çatıyor. Sıkıntıyla inlediğini duyuyorum, ardından Sierra'nın sesi geliyor. Sierra aceleyle oturma odasına giriyor ve Alanna kanepede kayarak yer açarken bilerek gülümsüyor.

"Burada olacağını tahmin etmiştim. İyi misin?" Sierra soruyor. "Haberleri gördüm ve sonra Ares bana gittiğini söyledi. O bir *enkaz.*"

Silas telefonundaki arayan kimliğini göstererek, "Şeytandan bahset," diyor.

Ares Windsor

yazıyor.

"Windsor?"

Telefonu hoparlöre aldı ve bize doğru uzattı. "Karım nerede? Yanına verdiğim korumalar izini kaybettiklerini söylediler. Elinizdekilerin en iyisi olmaları gerekiyordu, peki o nerede? Tüm dünya onun peşinde ve adamlarınız onu kaybetti. Onun saçının bir teline bile zarar veren olursa sizi gebertirim."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Korumalar mı? Ares'in güvenliğim konusunda risk almayacağını bilmeliydim ama korumalarını hiç fark etmediğime inanamıyorum.

Silas kıkırdar. "O güvende."

Ares sessizliğe gömülür. "O

seninle mi?" "Hayır."

"Nerede o?"

Silas ona cevap vermeyi reddederek aramayı sonlandırıyor. Ona minnettarlıkla gülümsemekten kendimi alamıyorum. Düşünmek için biraz boşluğa ihtiyacım var ve bunu Ares etrafımdayken yapamam.

"Evet," diyor Silas bana. "Sana kesinlikle aşık. Hangi durumda olursa olsun soğukkanlılığını kaybettiğini *hiç* görmedim. Bir keresinde Sierra'yı kaçırma girişimini yüzünde en ufak bir panik belirtisi olmadan engellediğini görmüştüm, ama sen on dakikalığına kayboluyorsun ve onun dünyası yıkılıyor?"

Kollarımı kendime doluyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Tek istediğim onun sevgisiydi, yani bu yeterli olmamalı mı? Bencillik mi ediyorum?"

"*Hayır,*" diyor Sierra. "Keşke daha basit olsaydı Rave, ama artık düşünmen gereken tek şey Ares değil. Hoşumuza gitse de gitmese de Hannah artık her zaman hayatının, evliliğinin bir parçası olacak. Bunu kabul edip edemeyeceğinizi düşünmek için biraz zaman ayırmanız yapabileceğiniz en adil şey. Bu, ileride Ares'in kalbini kırmaktan daha iyi değil mi? Özellikle de işin içine bir çocuk girdiğinde. Ya size bağlanırlarsa ve siz de onların yanında olmaya dayanamayacağınıza karar verirseniz?"

Başımı salladım ve arkama yaslandım, düşüncelerim allak bullak olmuştu. En azından önümüzdeki birkaç ay boyunca sektörde bitmek bilmeyen dedikodulara ve küçümseyici sözlere katlanmak zorunda kalacağım ve bu sadece başlangıç. Ares'te kalmayı seçersem daha ne kadarına katlanmak zorunda kalacağım? Ares ve Hannah'nın çocuğu için nasıl bir ortam yaratıyoruz? Nereden bakarsam bakayım, kalmam hepimizin mutsuz olmasıyla sonuçlanacak. Eninde sonunda Ares'le aramızdaki aşkı da karartacak.

Bölüm Altmış Altı

KUZGUN

Alanna'nın benim için hazırladığı kahvaltıdan bir ısırık alırken dalgınım. Yapmamaya çalıştım ama bütün gece sosyal medya akışlarımda gezindim ve bana yöneltilmiş nefretten başka bir şey bulamadım. Ares'in tüm çabalarına rağmen, silinen içeriğin ekran görüntüleri tüm kanallarda dolaşıyor. Her bir dedikodu dergisine girdik ve hepsi Ares ve Hannah'nın ilişkisinin zaman çizelgelerini oluşturmak için çabalıyor.

The Herald'ın Hannah'nın hamileliğini haber yapması beni hiç şaşırtmadı ve bu beni daha da kötüleştirdi. Artık sadece iki çocukluk aşkı arasında duran kadın değil, aynı zamanda kötü üvey anne adayıyım.

Ares'e olan aşkımın herkesin şahit olacağı bir gösteriye dönüşmesini izlemek şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri. Hannah ve Ares hala çıkarken birbirimize nasıl baktığımızı gösteren, çektiğimi hatırlamadığım fotoğraflar internette yayınlanıyor. Medya herkesi yıllardır onu baştan çıkardığıma, Hannah ile onu ayırmaya çalıştığıma inandırdı. Bu olaydaki her şey onun kokusunu taşıyor. Bunu bana hep yaptı. Bana yaptığı her şey için beni suçladı, kötü adam ben olana kadar hikâyemizi çarpıttı. Hayatımızın geri kalanında bana yapacağı şey bu.

Bebek doğduktan sonra nasıl olacak? Bir şekilde kendi çocuğunu da bana karşı kullanmayı başarabilecek mi? Ares'in bana sırtını dönmesi ne kadar sürer bilmiyorum ama eninde sonunda döneceğinden şüpheleniyorum.

Kahvemden bir yudum alıyorum, insanların tasarımlarımı tahrip ettiği videoları aklımdan çıkarmaya çalışıyorum, bazıları benim tarafımdan ekilmiş, hepsi de iki yüzlü bir yuva yıkıcıyı desteklemeyeceklerini belirtiyor. Bir de Hannah'nın hayranlarından gelen ölüm tehditleri ve kendi hayran kitlemi kaybetmem var. Kimse benden bir açıklama bile istemeden sayısız modellik sözleşmem iptal edildi. Beni adım adım yok ediyor ve istediğini elde edene kadar da durmayacak.

Silas kıkırdıyor ve bana bakıyor. "Windsor, The Herald ve diğer birkaç dedikodu dergisini satın aldı. Senin hakkında haber yapmalarını yasakladı."

Ares'i düşününce kalbim küt küt atıyor. Gerçekten birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimizi düşünmüştüm ama eninde sonunda o da bu savaştan yorulacak. Benim düşüşümü gerçekleştiren kendi kız kardeşimken beni kurtaramaz.

Kapı zili çaldığında Silas inliyor ve gözleri Alanna'nınkileri buluyor. "Kapımızın önünde daha fazla Windsor bulacağımıza dair ne kadarına bahse girmek istersin?"

Ona sırıtıyor ve omuz silkiyor. "Gelmezlerse hayal kırıklığına uğrarım Si. Raven onu kendi ailesinin sevmediği kadar sevecek bir ailenin parçası olmayı hak ediyor. Bakalım Windsor'lar onu hak ediyor mu, etmiyor mu?"

Silas iç çeker ve ona hoşgörüyle gülümser. "On kâğıt turna kuşu," der ona. "Beni daha fazla Windsor'a ev sahipliği yapmaya zorlarsan bana borçlu olacağın şey bu."

Alanna kolunu bana doluyor ve başını sallıyor. "Sana on beş veririm."

Sierra başını omzuma yaslıyor, yüz ifadesi en az benimki kadar kederli. Bir kez olsun bana umut vermeye çalışmadı ya da kendi yarattığı masalların içinde kaybolmadı. O da benim kadar sessizdi, ikimiz de geleceğin neler getirebileceğinden emin değildik. Onun da benimle ilgili tüm haberleri okuduğunu biliyorum ve bu benim canımı yaktığı kadar onun da canını yakıyor.

Silas Lex, Luca ve Zane'i oturma odasına götürürken suratı asıktır, Valentina da birkaç adım arkalarından onları takip etmektedir. Silas karısına bir bakış atar ve o da ona güven verici bir şekilde sırıtır.

Alanna saçlarımı okşuyor ve bana gülümsüyor. "Senin için gerçekten endişelendiler. Her biri teker teker beni aradı. Windsor ailesinin güvenliğinden biz sorumlu olduğumuz için onları karanlıkta bırakmak

doğru gelmedi. Ares'e nerede olduğunu söylemedim ama bunu ondan da saklayamazdım.

Onlar. Valentina *gözyaşları* içinde beni aradı ve onu daha önce hiç ağlarken gördüğümü sanmıyorum."

Lex kolunu bana doluyor ve sıkıca sarılıyor, sonra Luca da aynısını yapıyor. Zane saçlarımı karıştırıyor, gözleri endişeyle dolu. "Sen iyi misin?" Hepsi yemek masasına otururken Luca soruyor.

Valentina elimi iki elinin arasına alıyor, gözleri kıpkırmızı. Onu burada görmeyi beklemiyordum ama Luca'yla yüzleşmek pahasına da olsa yanımda olacağını bilmeliydim. "Makaleleri gördüm. Oh, Rave, ne yapacağız? Bir açıklama yapmalı mıyız? Büyükanne Anne sessiz kalmamızı söyledi çünkü bebek ve Hannah'nın sağlığı için endişeleniyor. Ama ben... Bilmiyorum. Bu bana doğru gelmiyor."

Başımı salladım. "Bu yüzden ayrıldım Val. Onunla tartışmadan orada kalamayacağımı biliyordum ve bunun onun ve bebeğin sağlığını tehdit edeceğini biliyordum. Aklım başıma gelene kadar eve dönemem. Sadece... geri döndüğümde, bana tekrar ulaşması ne kadar zaman alacak? Ulaşmasa bile medyanın tacizlerine ne kadar dayanabilirim?"

Elimi saçlarımda gezdirdim, perişan haldeydim. İstediğim her şeye sahip olmaya çok yaklaşmıştım ama bunu bilmem gerekirdi. Ne zaman mutluluğun bir benzerini bulsam, ellerimden çekilip alınıyor.

Lexington elini kaldırır. "Şşşt," diye mırıldanır. "Ares çağırıyor."

Telefonu eline alır ve gülümser. "Evet, ondan haber aldım ve bana iyi olduğunu söyledi. Güvendeymiş. Hayır. Nerede olduğunu bilmiyorum. Güvenlik ekibine onu bulmaları için talimat vermedin mi?" Kendi kendine başını sallıyor. "Onu hâlâ nasıl bulamamış olabilirler?" diye sorar, endişesi açıkça sahtedir. "Tamam, gözümü dört açacağım."

Lex aramayı sonlandırır ve iç çekerek telefonunu bırakır. "Sana bir hafta söz verdiğini biliyorum ama o kadar dayanabileceğini sanmıyorum. Ne yapacaksın?"

Hiç sahip olmadığım ailem haline gelen insanlara bakıyorum. "Bilmiyorum," diyorum onlara dürüstçe. "Kaçtığım için, teslim olduğum için kendimi korkak gibi hissediyorum."

"Hayır," diyor Luca elini kaldırarak. "Zehirli durumlardan uzaklaşmayı normalleştirelim. Ruh sağlığınız bozulduğunda, sırf herkes sizden bunu bekliyor diye buna katlanmak zorunda değilsiniz. Bir durumu yeniden değerlendirmek ve sizin için hala kabul edilebilir olup olmadığına karar vermek sorun değil. Ares söz konusu olduğunda sana hiç seçenek sunulmadı, ama sen

Birini hak ediyorsun. Acele etme, Raven. Hepimiz senin için buradayız ve seçimin ne olursa olsun bizi asla kaybetmeyeceksin. Sen her zaman bizim küçük kız kardeşimiz olacaksın, tıpkı Sierra gibi."

Lex başını sallıyor ve ben gözyaşlarıma karşı koyarken kolunu bana doluyor. "Neye karar verirsen ver, biz senin yanında olacağız."

Sierra ve Valentina başlarıyla onaylıyorlar. "Seni seviyoruz, Rave," diyor Sierra. "Sadece senin için en iyisini istiyoruz, bu Ares olmasa bile. Kardeşimi sevdiğini biliyorum ama ben olsaydım, sırf onunla birlikte olabilmek için katlanmak zorunda kalacağın saçmalıklara katlanabilir miydim emin değilim."

Valentina başını sallar. "Bazen aşk yeterli değildir. Özellikle de dünya sizi parçalamaya çalışırken sizi bir arada tutan tek şey bu olduğunda."

"Windsor'lar," diyor Silas. "Bunu görmek isteyeceksiniz."

Onu oturma odasına kadar takip ederken kaşlarımı çatıyorum, ekranda Ares'i gördüğümde gözlerim açılıyor.

"Windsor'ların sahip olduğu tüm kanallarda yayın yapıyor, ki bu hemen hemen her şey demek."

Ekrandan gülümsemesini izlerken elimi kalbime götürüyorum, gözleri benimkiler kadar perili olmalı.

"Medya tarafından eşim hakkında yanlış bilgiler yayıldığı dikkatimi çekti, bu nedenle bu söylentilere değinmeme izin verin. Özel hayatımızı sizin bilmeniz gerektiğine inanmasam da, hikayenin tamamını öğrenene kadar yarattığınız cadı avını durdurmayacağınızın farkındayım.

- ve bunun bitmesini istiyorum. Karımı taciz etmeyi ve incitmeyi bırakmanı istiyorum.

Öncelikle, Hannah Du Pont ile bir süre çıktığımızın doğru olduğunu bilmenizi isterim. Ancak bilmediğiniz şey, sadece ailevi zorunluluklar nedeniyle birlikte olduğumuzdur. Du Pont'lar ve Windsor'lar yıllardır Windsor Media ve Dreamessence'ı birleştirmek ve şirketi bir bütün olarak bu evlilikten doğan çocuklara miras bırakmak amacıyla bir evlilik anlaşması yapıyorlardı.

Hannah ve ben yaşça birbirimize en yakın olduğumuz için birbirimize en uygun çift gibi göründük ve bu ilişkiyi yürütmek için elimizden gelen her şeyi yaptık. Onu sevmek için elimden geleni yaptım ama karıma olan hislerimden asla kaçamadım. Bu süre zarfında Raven'la olan ilişkimde asla sınırı aşmadım. Medyada çıkan haberlerin aksine, hiçbir ilişkimiz olmadı, yakınından bile geçmedik. Yıllar boyunca Raven ve ben arkadaştan başka bir şey değildik. Ta ki Hannah ailelerimizin kararlaştırdığı nişanı bozmayı seçene kadar."

Duraklıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Raven hayatımın aşkı ve ilişkimizden ayrılmak Hannah'nın benim için yapabileceği en iyi şeydi. Hannah haksızlığa uğramadı - o gitti. Karım yuva yıkan biri *değil, pek çok kişinin* iddia ettiği gibi baştan çıkarıcı da *değil.* O sadece ailesini hak ettiklerinden daha çok seven bir kadın. *Beni* hak ettiğimden daha fazla seviyor ve yaşadığım sürece ben de onu seveceğim. İşte ben, karısını her şeyden çok seven bir adam olarak sizden bu cadı avını durdurmanızı istiyorum. Size yalvarıyorum, onu taciz etmeyi bırakın, uykusuz geceler geçirdiği tasarımlarına zarar vermeyi bırakın, dedikodu yaymayı bırakın. Yaptığı tek hata onu hak etmeyen bir adamı sevmekti ve benim iyiliğim için umarım bunu asla düzeltmek istemez."

Ares bir an için gözlerini kaçırır. "Artık gerçeği bildiğinize göre, karım hakkında yayılan her türlü yalan iftira olarak kabul edilecektir. Uyarımı dikkate almayanlar yasal işlemle karşı karşıya kalacak. Şu andan itibaren yirmi dört saat içinde yayıldığını tespit ettiğimiz her türlü iftira rapor edilecek ve bununla ilgilenmesi için hukuk ekibimizi bırakacağız. Sizden yaydığınız sözler hakkında dikkatlice düşünmenizi rica ediyorum. Eşim gibi ünlüler de insan. Özellikle eşim tanıdığım en yufka yürekli insandır. Sözlerinizin her birini kalbine götürür. Büyük bir mutlulukla paylaştığınız dedikodular doğru olmadığında, ağlayarak uyuyan bir kadının sorumlusu olmak ister misiniz? Lütfen, sizden doğru olanı yapmanızı rica ediyorum." Sonra gülümsüyor. "Peki ya Raven? Seni seviyorum, Cupcake. Ne olursa olsun."

Televizyon birkaç dakikalığına kararıyor ve sonra mesajı tekrar oynamaya başlıyor, ama gözyaşlarımdan ekranı zar zor görebiliyorum.

Altmış Yedinci Bölüm

KUZGUN

Alanna'nın Sierra ve Valentina ile şakalaşmasını izliyorum, kalbim dolu dolu. Luca, Zane, Lex, Sierra ve Valentina, Alanna'nın memnuniyeti ve Silas'ın kızgınlığına rağmen burada benimle kalıyorlar.

Valentina ve Sierra sırayla yanımda uyuyarak sosyal medyanın neden olduğu çöküş sarmalına yakalanmamamı sağlıyorlar. Gerçeği söylemek gerekirse, artık pek bir şey paylaşılmıyor. Ares'in ricası işe yaradı ve insanlar paylaşımlarını büyük ölçüde kaldırdı. Siber zorbalık ve ünlülerin ruh sağlığı hakkında tartışmalara yol açtı, ancak bu konu insanların zihnindeyken, biz de öyleyiz.

"Raven," diye sesleniyor Alanna.

Ona doğru yürüyorum ve televizyonda güvenlik görüntülerini açarken kaşlarını çatıyor. Ares'in binaya girdiğini gösteriyor ve gözlerim açılıyor.

Silas homurdanır ve dişlerini gıcırdatır. "Vay, vay, vay. Bu benim en sevmediğim Windsor değil mi?"

Polisi arayıp Ares'in götürülmesini isterken Alanna ve ben gözlerimizi kocaman açmış ona bakıyoruz. Sonra bana döndü, çenesi sıkılmıştı. "Sen istemediğin sürece bu evden çıkmayacaksın. Sana baskı yapmasına izin vermeyeceğim. Kararını vermek için istediğin kadar zamanın var."

Luca yanıma geliyor ve kolunu bana doluyor. "Anlaştık," diyor. Ona yaslanıyorum, kalbim taşıyor. En çok korktuğum şeylerden biri

Ares'le evlendiğimde kazandığım ailemi kaybediyorum ama ne olursa olsun yanımda olacaklarını açıkça belirttiler.

"Polisi aramanın gerekli olduğundan emin değilim," diyorum dikkatlice.

Lex gözlerini bana dikiyor. "Elbette öyleydi. Aksi takdirde Ares'in gitmesi ve senin de pes etmen mümkün değil."

Hepimiz polisin ondan gitmesini istemesini izliyoruz. Ares dışarı çıkıyor ve ben de onu takip etmek için geriliyorum. Gitmeli miyim yoksa kalmalı mıyım diye düşünmek için elimden geleni yaptım ama kafam her zamanki gibi karışık. Medyayı başımdan savmayı başarmış olabiliriz ama bu sadece bir sorunu çözer. Hannah ve birlikte doğuracakları çocuk hâlâ var.

Zane ekranı göstererek, "Lanet olsun," diyor.

Bir de bakıyorum ki Ares, yanında Belediye Başkanı ve kollarında açılır çadıra çok benzeyen bir şeyle içeri giriyor. Silas'ın lobisinin ortasına bir çadır kurmasına yardım eden Belediye Başkanı ile mutlu bir şekilde sohbet ediyor gibi görünüyor.

"Şu anda ciddi mi?" Silas soruyor.

Alanna bir kahkaha patlatıyor. "Hadi ama Si," diyor. "Bu tam da senin yapacağın türden bir şey. Bence çok şirin."

Kalbim titreyerek adım atmaya başlıyorum. Her şeyden çok ona gitmek ve kendimi kollarına atmak istiyorum ama bunu yaparsam, beraberinde gelen her şeyle başa çıkacak cesarete de sahip olmam gerekiyor.

"Um, Rave?" Lex pencereden dışarıyı işaret ederek söylüyor.

Balkona çıkıyorum ve bize doğru yaklaşan helikoptere bakıyorum, üzerinde bir pankart asılı. *7 gün* yazıyor. *168 saat. Bana hala benim olduğunu söyle.*

Valentina gülümser. "Yani, sen bir hafta istedin ve o da sana verdi. Zamanınız dolduğu anda ortaya çıktığı için adamı suçlayamazsınız."

Luca balkonda bana katılıyor ve kolunu omzuma atıyor. "Nasıl hissediyorsun, Rave?"

Ona gülümsedim. "Biliyor musun? Sanırım eve, kocamın yanına dönmeye hazırım. Her şeyin ortasında olmak görmemi zorlaştırdı ama iyi şeyler hala kötü şeylerden daha ağır basıyor. Her zaman da öyle olacak. İlk birkaç yıl zor olabilir ama hayatımın geri kalanını hayallerimin erkeğiyle geçirmek anlamına geliyorsa buna katlanabileceğimi düşünüyorum. Korkuyorum ve kolay olmayacağının farkındayım ama buna değer. O buna değer."

Rahat bir nefes alıyor ve başını benimkine yaslıyor. "Tanrı'ya şükür," diyor. "Seni kaybettikten sonra hayatta kalabileceğini sanmıyorum."

Helikopter bize doğru geri uçuyor, ta ki balkonun üzerinde durana kadar. Dışarı bir merdiven atılıyor ve Ares merdivenden indiğinde gözlerim açılıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor Silas. "Bizi balkona çekmek için pankartı kullandı. Burada olup olmadığınızı öğrenmek istedi. Zeki pislik."

Helikoptere gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Beni asla bırakmayacağına söz vermişti ama bırakmadı. Bir parçam, çekip gidersem rahatlayacağını ve Hannah'yla yeniden bir araya gelme şansını kullanabileceğini düşündü. Daha fazla yanılmış olamazdım.

Silas bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "Kararını verdin demek?"

Başımı sallıyorum. "Evet, öyle."

"Sana karşı dürüst olacağım, Raven. Keşke tekrar düşünsen. Kardeşimle şimdi iyi anlaşıyoruz ama bir süre onu hayatımızdan çıkarmak zorunda kaldım. Eğer bunu yapmasaydım, asla dersini alamayacaktı. Kız kardeşin de öğrenmeyecek."

"Biliyorum," diyorum ona. "Ama ona katlanmayı *seçtiğimde durum değişiyor.* Belki delice ama sanırım iyi olacağım çünkü kendi seçimimle deliliğe geri dönüyorum."

Ares merdivenden atlayıp balkona çıkıyor ve yanımda duran dört kardeşini görünce bir an duraksıyor.

Luca ve Lex aynı anda, "*Kahretsin,*" diyor ama Sierra ve Zane, her ikisi de benim iki yanımda durmuş onu süzüyor.

Ares bana doğru yürürken kardeşlerine "Sizinle sonra ilgileneceğim," diyor. Onu içime çekiyorum, gözlerim gözlerinin altındaki koyu halkalarda, bakışlarındaki özlemde geziniyor. Onunla birlikte olmak için cehennemden geçmem gerekecek ama bunu yüzümde bir gülümsemeyle yapmak üzereyim.

"Raven," diye mırıldanıyor, sanki karşısında durduğuma inanamıyormuş gibi. "Sensiz geçen tek bir hafta, sen yanımda olmadan bir ömür geçiremeyeceğimi anlamam için yeterli oldu. Sen yoksan hayatım yaşamaya değmez. Her şeyi berbat ettim, bebeğim. Bunu şimdi görebiliyorum. Hannah'nın sana erişmesine asla izin vermemeliydim ve büyükannemin emirlerine uymak yerine seni evden uzaklaştırmalıydım. Yemin ederim, Hannah'yla tüm bağlarımı kopardım. Ne hakkında olursa olsun, tüm iletişimin Büyükanne'den geçmesini sağladım. Ona yardımcı olacak bir ekip kurdum ve ona tam zamanlı bir doktor atadım, böylece kardeşinin sağlığı konusunda endişelenmene gerek kalmadı. Ona bunun bir kabul et ya da etme anlaşması olduğunu ve çocuğun hayatında olup olmayacağımın tamamen ona bağlı olduğunu söyledim. Her şey

Bebek ve onunla ilgili her şey özel ekibimiz tarafından yürütülecektir. Tüm bunları kendi şartlarımızla halledeceğiz ve onu sadece *siz* istediğinizde göreceğiz. Bu yeterli değil, biliyorum değil ama bu bir başlangıç. Geri kalan her şeyi çözebileceğimizi biliyorum." Tereddüt ediyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bencil olduğumu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Seni kendimi bildim bileli seviyorum Raven ve her zaman da seveceğim. Keşke sana vermek istediğim kaygısız hayatı vaat edebilseydim ama benimle olmak kolay olmayacak. Sana söz *verebileceğim* şey, seni her zaman ilk sıraya koyacağım ve beni seçtiğin için asla pişman olmayacağından emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. O yüzden beni seç, Raven. Lütfen eve, bana gel."

Ona gülümsüyorum ve parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum, yaydığı saf yorgunluğu içime çekiyorum. "Ares, tüm bunları yapmamış olsaydın bile seninle eve gelirdim. Seni seviyorum. *Ne olursa olsun.* Bunu gözden kaçırdığım için özür dilerim. Kendimden şüphe etmeme ve güvensizliğimin beni bütünüyle yutmasına izin verdim ve karanlığın içinden görebilmek için mücadele ettim. Bu bir daha olmayacak. Seni seçiyorum, Ares. Yapması kolay bir seçim olmasa bile her zaman seni seçeceğim. Sensiz geçirdiğim birkaç gün bana sensiz bir hayat yaşamaktansa seninle birlikte acı çekmeyi tercih edeceğimi gösterdi."

Yüzümü kavrıyor ve alnını benimkine değdiriyor. "Acı çekmene izin vermeyeceğim," diyor bana. "Benimle olmanın bir bedeli olmayacak, söz veriyorum. Şu anda inanması zor olabilir ama sana her şeyin yoluna gireceğini söylediğimde bana güven."

Başımı salladım. "Güveniyorum,"
diyorum ona. "Sana güveniyorum." "O
zaman seni eve bırakayım."

Başımı sallıyorum ve o da gözlerinde öyle bir rahatlamayla bana sırıtıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Her zaman kendi peri masalımda sonsuza dek mutlu olmak istemişimdir, ama belki de böyle bir şey yoktur. Belki de gerçek aşk, iki kusurlu insanın birlikte karşılaşacakları engellere rağmen birbirlerini seçmeleri ve buna değeceğine karar vermeleridir.

Çünkü öyle.

Altmış Sekizinci Bölüm

ARES

Hannah için ayarladığım eve girerken kalbim ağırlaşıyor. Keşke işler bu noktaya gelmeseydi çünkü aralarındaki anlaşmazlığa rağmen Raven'ın Hannah'yı hâlâ sevdiğini biliyorum. Keşke aralarındaki anlaşmazlığın merkezinde ben olmasaydım. Tek istediğim karıma mutluluk getirmek, eziyet değil. Raven'ı tanıyorum. Hâlâ Hannah'nın değişmesini umduğunu biliyorum ama değişmeyecek.

"Ares," diyor gülümseyerek. O samimi ve kendini beğenmiş gülümsemesi beni rahatsız ediyor. Ortalıkta dolaşan söylentilerin çoğunu bertaraf edebilmiş olabilirim ama onlardan tamamen kurtulamadım.

"Tebrikler," dedim ona. "Doktor bana temiz olduğunu ve bebeğin durumunun iyi olduğunu söyledi. Görünüşe göre manzara değişikliği tam da ihtiyacın olan şeymiş."

Başını sallıyor. "Evet. Burayı seviyorum. Senin evinden çok daha iyi. Orayı yenilememiz gerekecek. Çocuk dostu değil ve iç kısmından da nefret ediyorum."

Kanepeye, onun karşısına otururken başımı sallıyorum. "Evet, bunu yapmayacağız. Raven evimize büyük bir sevgi kattı ve evimiz olduğu gibi kalacak."

Kaşlarını kaldırıyor. "Eğer onu götüreceğin ortam onun için güvenli değilse kızımızı görmene izin vermeyeceğim. Onu Raven'ın yanında bırakma konusunda zaten çekincelerim var. Ya bir kaza geçirir ve bebeğimize zarar verirse?"

Karnına bakıyorum. Artık göstermeye başlamıştı ama neredeyse altı aylık olmasına rağmen zar zor fark ediliyordu.

"O mu? Benim mi? Bunu sana daha önce de sordum ama gerçeği öğrenmem gerek Hannah."

Parlak bir gülümseme takınmadan önce bir an tereddüt ediyor. "Tabii ki öyle. Yine mi bu Raven? Yakın zamanda onunla konuştun mu?"

Arkama yaslanıyorum ve ona bakıyorum. "Karımın adını o pis ağzından uzak tut," diyorum gülümseyerek. "Ve bunu bana açıkla."

Ona bir dosya veriyorum ve dosyayı incelerken onu dikkatle izliyorum. "Bu bir doğum öncesi babalık testi. Doktorun yaptığı kan testlerinden bazıları mı? Evet, hepsi normal testler değildi. Fetal hücre analizi yaptık, kan dolaşımınızdaki fetal hücrelerin genetik profilini benimkilerle karşılaştırdık. Uyuşmadı. Babası ben değilim." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Ama zaten bunu biliyordun, değil mi?"

Uzaklara bakıyorum, kalbim Raven için kırılıyor. Ona çok şey yaşattım ve ne için? Hannah'nın kusurlarını her zaman görmezden geldiğini biliyorum ama ben görmedim. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Raven'dan içtenlikle özür dile ve eğer benden isterse ona yaşattığın her şeyi yanına bırakacağım - ve *bırakacak,* çünkü her şeye rağmen seni seviyor."

Hannah gülüyor. "Bunu neden yapayım ki? Ben ona hiçbir şey yapmadım. Medyanın baskısına dayanamadığı için kaçmaya karar veren oydu. Ben bunu sana asla yapmazdım. Seninle her türlü fırtınayı atlatırdım."

Ona başımı sallıyorum. "Kendisinin olmayan bir çocuğu büyütmeme yardım etmek istiyordu, Hannah. Ayrılmasının benimle hiçbir ilgisi yoktu - her şey *seninle ilgiliydi*. Karımdan asla hak ettiğinden daha azına razı olmasını istemem ama bu onun benimle fırtınalara göğüs germek istememesiyle ilgili değildi. Bu, hayatının geri kalanında kendi kız kardeşi tarafından yıkılmayı reddetmesiyle ilgiliydi. Bu, onun üzerinde sahip olduğunu düşündüğün gücü elinden alması ve sınırlarının ne olduğunu düşünmek için biraz zaman ayırmasıydı. Ben kendi adıma, çoğumuzun yapamayacağı bir şeyi yapabildiği için ona büyük saygı duyuyorum. Yapmam gerekenden çok daha uzun süre sırf doğru olanın bu olduğunu düşündüğüm için yanında kaldığımı biliyorum, ya sen?"

Başka tarafa bakar ve başını sallar. "Seni gerçekten seviyorum, Ares."

Gülüyorum. Elimde değil. "Hannah, sen kendinden başka kimseyi sevmiyorsun.

Peki ya ben? Ben de seni gerçekten sevdiğimi hiç sanmıyorum."

Bir an durup ona bakıyorum, sadece Raven'ın iyiliği için bile olsa her şeyin farklı olmasını diliyorum. "Eğer Raven'dan özür dilemeyeceksen, sonuçları için beni suçlama."

Kollarını kavuşturuyor ve bana sırıtıyor. "Yapmayacağım," diyor, tek kaşını kaldırarak. Gerçekten de üstünlük sağladığını düşünüyor, değil mi? Sanırım yıllar içinde benim kim olduğumu unuttu. Buna izin verdim, çünkü ona gösterdiğim versiyonum hiçbir zaman gerçek ben olmadı.

Telefonumu elime alıp ekibime hazırladığımız materyalleri yayınlamaları için onay verirken ona "Peki," diyorum. Telefonu çalmaya başladığında sırıtıyorum. Saniyeler içinde tüm büyük medya kuruluşları onun kariyerindeki yükselişi ve zirveye giden yolda yattığı her bir kişiyi haber yapmaya başladı. Tüm bunları hazırlamak birkaç günümü aldı ama buna değdi.

"İlişkilerini bilmediğime gerçekten inandın mı? Sette aldattığın adamları?" Kıkırdıyorum. "Biliyordum. Sadece umurumda değildi."

Başımı telefonuna doğru eğiyorum. "Umarım kız kardeşine yaşattığın deneyimden keyif alırsın. Belki şimdi, bir kez olsun, ona neler yaşattığını anlayabilirsin."

Uzaklaşmak için dönüyorum. "Oh, ve Hannah? Bir daha asla eğlence sektöründe çalışmayacaksın. Seni işe almaya kalkışan herkes bunun bedelini ödeyecek. Karımın gözünün önünden kaybolmanı istiyorum - ne bir reklam, ne bir video, hiçbir şey görmesini istemiyorum. Senin için finanse ettiğim tüm filmleri yayınlandığı tüm kanallardan kaldırıyorum. Ona yaşattığın her şeyi hatırlatan tek bir şeyle bile karşılaşmasını istemiyorum. Sessizce ortadan kaybolabilirsin ya da bunu zorla yaptırabilirim. Taşıdığın çocuğun iyiliği için, harekete geçmeden önce düşünmeni öneririm."

"Ares!" diye bağırıyor ama yalvarışlarını duymazdan gelip son kez ondan uzaklaşıyorum.

Altmış Dokuzuncu Bölüm

KUZGUN

Ares ve benim inşa ettiğimiz eve doğru yürüyorum, kalbim ağırlaşıyor. Hannah'dan geriye hiçbir iz kalmadı - temizlikçilerimiz bunu sağladı. Yine de onu hâlâ burada hissedebiliyorum. Acaba bıraktığı yaralar hiç kapanacak mı?

Kanepeye oturduğumda titriyorum, hala onun hakkında çıkan haberlerin etkisindeyim. Sayısız ilişki ve taşıdığı çocuğun Ares'ten olmadığına dair reddedilemez kanıt. Bu şekilde zirveye tırmanması... Bunu asla beklemezdim. Aklım almıyor. Sanki onu hiç tanımamışım gibi ve onun için bu kadar fedakârlık yaptığım için kendimi daha da kötü hissediyorum.

Kendimi aptal gibi hissediyorum ve itaatkârlığımdan utanıyorum. Hayatımız boyunca ona hizmet ettim, hiçbir şeyden yoksun olmadığı apaçık ortadayken, her zaman istediği gibi bir çocukluk geçirdiği için kendimi suçlu hissettim.

Bana kendimi hep aşağılık hissettirdi ve eğer Ares olmasaydı, kendimi onun ağından asla kurtaramazdım. Nişanı atmasaydı ne olurdu diye düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Ares ve ben hala mutsuz olurduk, gizlice birbirimizin özlemini çekerdik. Onu istediğim için kendimi çok suçlu hissediyordum, oysa ikimizi de manipüle ettiği için pişmanlık duyması gereken oydu.

"Bayan Windsor."

Kapıda duran gardiyana bakıyorum ve başımı soru sorarcasına eğiyorum.

"Anneniz sizi görmek için burada. Bay Windsor, sizin açık izniniz olmadan aile üyelerinizden hiçbirini içeri almamamız için talimat verdi. Ne yapmamı istersiniz?"

Başımı sallamadan önce bir an tereddüt ettim. "Onu içeri gönderin."

Annemi beklerken arkama yaslanıyorum, kalbimden yayılan donuk bir sızı. Silas ve Alanna ile geçirdiğim hafta boyunca onu çok düşündüm. Bahaneler uydurduğum tek kişi Hannah değildi.

"Raven," diyor annem, sesinde biraz panik var. Onu içeri alırken kaşlarımı çatıyorum. Kıyafetleri kırışmış ve saçları dağınık görünüyor. Annemi hiç bu kadar mükemmel gördüğümü hatırlamıyorum. Yaşına rağmen hâlâ eskiden olduğu gibi popüler bir aktris gibi davranıyor.

"Senin için ne yapabilirim anne?"

Gözlerinde alev alev yanan bir öfkeyle bana yaklaşıyor. "Kız kardeşin hakkında sayısız söylenti dolaşırken burada nasıl bu kadar sessiz oturabiliyorsun? Bir halkla ilişkiler kriziyle bile başa çıkamazken Dreamessence'ı sana bırakamam."

Kollarımı kavuşturuyorum ve ona gülümsüyorum. "Peki daha iki hafta önce yaşadığım halkla ilişkiler kriziyle başa çıkmak için tam olarak ne yaptınız? İyi olup olmadığımı kontrol etmek için beni aramadın bile. Babamın bana ulaşamayınca beni bulması ve koruması için Silas Sinclair'i tutmaya çalıştığını biliyor muydun? *Sen* ne yaptın?"

Annem duraksıyor, gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. "Pek de kriz sayılmazdı. Ares'in sana yardım edeceğini biliyordum."

Gülüyorum, ses boş çıkıyor. "Ölüm tehditleri alıyordum. İnsanlar sokaklarda tasarımlarımı yakıyor, bana yuva yıkıcı diyor, benim gibi bir kadını asla destekleyemeyeceklerini ilan ediyorlardı. Tüm bunlar oldu ve sen beni kontrol etmeyi bile düşünmedin mi?"

Annem yavaşça başını sallıyor. "Bunu gayet iyi atlattın, değil mi? Dramayı ortadan kaldırabildiğine göre, aynı şeyi kız kardeşin için de yapabilmelisin."

Ona gülümsüyorum. "Bu skandalı yaratan benim kocamken neden ben olayım ki?"

"*Ne*?"

"Eğer sadece Hannah için buradaysanız, gitmenizi istemek zorundayım. Ona yardım etmeyeceğim." Bir an duraksadım. "Ve eğer hayatımda kalmak istiyorsan, buna saygı duyman gerekecek. Bazı anların oluyor anne, ama çoğu zaman

Part, bana hiçbir zaman gerçekten annelik yapmadın. Tek endişen her zaman Hannah oldu ve ben bundan bıktım. Bana öncelik vermene ihtiyacım yok anne. Ama onun için beni aşağılamayı bırakmanı istiyorum. Sürekli kıyaslamandan, küçümseyici sözlerinden bıktım. Eğer herhangi bir ilişkimiz olacaksa, bu benim şartlarımla olacak."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Sana ne oldu böyle, Raven? Kız kardeşini her zaman kıskandığını biliyorum ama mantıksız davranıyorsun."

Öfkelendim ve başımı salladım. "Konuştuğumu duyduğun çok açık ama yine de dinlemiyorsun. Belki bir gün dinlersin ama ben oturup bir dakika daha beklemeyeceğim."

Ayağa kalkıyorum ve odanın köşesinde duran Ben'e başımla selam veriyorum. "Lütfen annemi dışarı çıkar. Bundan sonra evime girmesine izin vermeyin."

"Raven!" diye tersliyor. "Aklını mı kaçırdın sen? Eğer bu şekilde davranmaya devam edeceksen, Dreamessence'ta sahip olduğum hisseleri sana vermeyeceğim."

Gülümsüyorum ve kanepeye yaslanıyorum. "Onlara ihtiyacım yok. Senin arkadaşlığınla hiç ilgilenmedim anne. Ve gerçekçi olalım. Şirketin bana miras kalmasını zaten hiç istemedin. Bu sadece Hannah'ya şirketi vermek için başka bir bahane. Başımızın üstünde yeri var." Ona dik dik bakıyorum. "Sanırım bu Ares'in birleşmeden çekileceği anlamına geliyor, ama öyle olsun. Değerli kızınız için her şeyi yaparsınız, değil mi? İkinize de iyi şanslar."

Ben'e başımı sallıyorum ve o da anneme yaklaşıyor. Annemin gözlerinde tedirginlik titreşiyor ama artık umursayacak gücüm kalmadı. Verecek hiçbir şeyim kalmadı.

Onun uzaklaşmasını izlerken kalbim kırılıyor. Bir yanım beni nasıl uzaklaştırdığını eninde sonunda fark edeceğini umuyor ama daha büyük bir yanım fark etmeyeceğini biliyor.

"Seninle gurur duyuyorum, Cupcake."

Gözlerim açılıyor ve arkama baktığımda Ares'in duvara yaslanmış olduğunu görüyorum. Duvarı itiyor ve yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bana yaklaşıyor. Önümde diz çöküp ellerini ellerime uzatırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bugün seni götürmek istediğim bir yer var. Götürecek misin? izin verir misin?"

Ona sırıtıyorum. "Eminim şimdiye kadar seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğimi biliyorsundur?"

O da bana gülümsüyor ve çenemi tutup eğiliyor. "Buna güveniyorum," diye fısıldıyor, dudakları dudaklarıma değiyor.

Yetmişinci Bölüm

ARES

Raven'ı bizi bekleyen helikoptere götürürken kalbim deli gibi çarpıyor. Sayamayacağım kadar çok milyon dolarlık anlaşma yaptım ve daha önce hiç bugün hissettiğim gibi bir korku hissetmemiştim.

Kemerini bağlarken "İyi misin?" diye sordu. "Çok sessizsin."

Başımı sallıyorum, yanına otururken sinirlerimi bastıramıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Raven kulaklıkların arasından soruyor.

Ona gülümsüyorum. "Göreceksin."

Hikâyemizin başladığı kulübeye doğru uçarken elini sıkıca tutuyorum. Keşkeler üzerine düşünmenin bir anlamı olmadığını biliyorum ama son zamanlarda keşke her şey daha farklı gelişseydi demekten kendimi alamıyorum. Ya biraz daha az içseydim ve Raven'la geçirdiğim geceyi gerçekten hatırlasaydım? Yıllar önce mutlu bir evliliğimiz olur muydu? Birlikte çok daha fazla anı biriktirmiş olurduk ve ikimiz de birbirimizi çok fazla acıdan kurtarmış olurduk.

"Vay canına!" Raven pencereden dışarıyı işaret ediyor, çimenlerin üzerine yayılmış yüzlerce çiçeği görünce yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. O kadar gülünç derecede güzel ki. Sonunda benim olduğuna hâlâ inanamıyorum.

İndiğimizde ona elimi uzatarak, "Hadi gel," diyorum. Bana bakışı... evet, buna asla doyamayacağım.

Onu inşa ettiğim platforma götürürken kalbim hızla çarpıyor, etrafımızı yüzlerce çiçek aranjmanı sarıyor. Sahneyi güzelleştirmek için elimden geleni yaptım.

Mümkün olduğunca romantik görünmeye çalışıyorum ama yeterli olmamasından korkuyorum.

Ona doğru döndüğümde Raven kıkırdıyor. "Bu da ne, Ares?"

Cesaretimi toplamak için bir an dudağımı ısırdım. Lanet olsun. Avuçlarım nemli, işte bu kadar gerginim. Bu benim için kesinlikle bir ilk. Ama yine de, soğukkanlılığımı kaybettiğim tek kişi o olduğu için bu çok uygun.

"Raven," dedim ona. "Seni her şeyin başladığı yere geri götürmek istedim çünkü sana sormam gereken bir şey var."

İtiraf etmek istediğimden çok daha uzun süredir sahip olduğum yüzük kutusunu cebimden çıkarıp açıyorum. Raven'ın gözleri açılıyor ve ben tek dizimin üzerine çöküyorum.

"Raven Windsor, sen benim hayatımın aşkısın. Sana ne zaman aşık olduğumu sorsaydın, cevap verebileceğimden emin değilim... çünkü gerçek şu ki, seni sevmediğim bir zamanı hatırlayamıyorum. Tek söyleyebileceğim, her geçen gün seni *daha çok sevdiğim*. Sen başıma gelen en güzel şeysin, hayatımın ışığısın, her günümün en sevdiğim parçasısın. Sen hayallerimin kadınısın, kaçıp gittiğini sandığım kadın. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve yaşadığımız yanlışları düzeltebilsem ama yapamam bebeğim. Tek yapabileceğim sana kaybettiğimiz zamanı, birlikte geçirdiğimiz her günü telafi edeceğime söz vermek. Eğer izin verirsen, gülümsemeni korumak ve sana mutluluk getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, Raven."

Titreyerek nefes alıyorum, ellerim hafifçe titriyor.

"Sen ve ben evlendiğimizde, kaçırdığımız çok şey oldu. Senin deneyimleyemediğin çok şey var, o yüzden baştan başlayalım aşkım. Hak ettiğin her şeye sahip olmanı istiyorum, sahip olabileceğimiz her şeye. Bu yüzden burada, ilk öpücüğümüzü paylaştığımız yerde, sana tekrar sormak istiyorum... Raven, beni yaşayan en mutlu adam yapıp benimle evlenir misin?"

Ona bakıyorum, garip bir korku duygusu beni esir alıyor.

Raven gülümser, gözleri yaşlarla doludur ve sonra başını sallar. "Evet, Ares. Seninle evleneceğim. Eğer her şeyi baştan yapabilseydim, yine seni seçerdim. Her zaman seni seçeceğim."

İçim rahatlarken sırıtıyorum ve ona aldığım nişan yüzüğünü parmağına, alyansının tam karşısına itiyorum. Mükemmel bir uyum.

Ayağa kalktım ve kollarımı karıma doladım. "Seni seviyorum, Raven. Hadi her şeyi baştan yapalım. En başından başlayalım. Seni kendi seçtiğin bir gelinlik içinde, ikimizin de sevdiği bir mekânda, etrafın

gerçekten önemsediğimiz insanlar tarafından. Yükümlülüklerimiz ya da ailelerimizle ilgili değil, tamamen bizimle ilgili bir düğün istiyorum. Ben *seni* istiyorum."

Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor ve başını sallıyor. "Sen benim tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin, bunu biliyor musun?"

Tekrar bana bakmadan önce yüzüğüne şaşkınlıkla bakıyor. "Nereden bildin?" diye soruyor. "Bu tam da istediğim şeydi."

Tereddüt ediyorum ve saçlarını yüzünden çekiyorum. "Benimle alışverişe gelmeni istediğim ve seni bir kuyumcuya götürdüğüm günü hatırlıyor musun? Bir iki dakika yüzüklere bakmıştın, gözlerin buna benzer bir yüzükte takılı kalmıştı." Başını sallıyor, şüphesiz o gün hediye alacağımız kişinin Hannah olduğunu hatırlıyor. "Bir gün sonra Laurier'i aradım ve bu yüzüğü yapmasını rica ettim. O mağazada sevdiğin yüzüğü anımsatan bir şey istiyordum ama bu dünyada kimsenin sahip olamayacağı bir şey istiyordum. Aptalcaydı, çünkü o zamanlar bunu sana vermemin hiçbir yolu yoktu, ama buna sahip olmalıydım. Bilmiyorum... belki de küçük bir parçam bir gün birlikte olacağımızı biliyordu."

"O gün," diye fısıldıyor. "O yüzüğü gördüğümde, senden başka biriyle evlenmeyi hayal bile edemeyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum."

Alnımı onunkine koyuyorum, kalbim sızlıyor. "Çok zaman kaybettik," diye mırıldanıyorum. Zamanda geriye gidip ikinci bir şansa sahip olmak için her şeyi yapardım. Eğer her şeyi baştan yapabilseydim, hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermezdim.

"Belki de öyleydik," diyor, "ama belki de böylesi daha iyi oldu. İkimizin de büyümek, gençken olabileceğimizden daha iyi versiyonlarımız olmak için zamanımız oldu. Hayatlarımız bizi şekillendirdi Ares ve seninle o anları yaşamak için her şeyi yapardım, seninle ilgili bazı anılarımı silmek için... Bir yanım da bugün burada birlikte olduğumuz için minnettar. Hayatımızın aldığı her ders, her dönemeç için minnettarım, çünkü sonunda hepsi beni sana geri getirdi."

Yanağını hafifçe okşuyorum ve başımı sallıyorum. "Öyle oldu," diye fısıldıyorum, eğilip dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Ve bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim."

Sonsöz

ARES

Karımın soyunma odasına girip duvara yaslanıyorum ve bir süre sadece onu izliyorum. Makyözü ona son rötuşları yapıyor ve muhteşem görünüyor. Bu gece, uzun saçları gevşek ve dağınık, tüm vücuduna yayılmış, giydiği krem rengi elbiseyi vurguluyor.

Hannah'nın doğum gününde çizerken izlediğim elbisenin aynısı. Bu gece onu üzerinde görmek gerçeküstü. Yaratıcılığının sınırı yok ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Beni gördüğünde gözleri parlıyor ve duvarı itiyorum. Odasındaki herkesi kovduğunda sırıtıyorum, şüphesiz gözlerimdeki bakışı okuyor.

"Ares," diyor gülümseyerek. Adımı söyleme şeklinden asla bıkmayacağım.

Dudaklarında, aynı anda hem bir dua hem de bir günah.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum. "Bunun içinde çok güzel görünüyorsun. Bunu kaldıramam. Sapıklarının bu şovun fotoğrafları hakkında neler söyleyeceklerini şimdiden hayal edebiliyorum."

Kıkırdıyor. "Bu sonuncusu aşkım," diye söz veriyor. "Bu profesyonel bir model olarak yürüdüğüm son şov olacak. Bundan sonra sadece kendi markam için canım ne zaman isterse modellik yapacağım."

"Yürüdüğünüz son defilenin aynı zamanda kendi ilk defileniz olması çok uygun. Bir kapı kapanıyor ama sizin için başka bir kapı açılıyor."

Başını sallıyor. "Bunun güzel bir sembolizm olacağını düşündüm, sence de öyle değil mi?" Kravatımı tutuyor ve parmaklarının etrafında döndürüyor. "Yine de... *Iwanttolickravensknee'nin* fotoğraflarıma yaptığı yorumları özleyeceğim. Bu son gösteri hakkında ne diyecek merak ediyorum."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Sana kafayı taktığını ve sana sapıkça mesajlar atmaya devam edeceğini iyi biliyorum."

"Öyle mi?" Gülüyor. "Belki de ona özel şovlar yapmaya başlamalıyım."

Başımı salladım. "Bundan gerçekten hoşlanacağını düşünüyorum." Elimi beline dolayıp onu kendime doğru çekiyorum. "Dürüst olmak gerekirse... Sahnede herkesin sana bakışından hep nefret etmişimdir." Dudaklarımı dudaklarına götürüp rujuna bir öpücük konduruyorum. "Asla müdahale etmedim çünkü sana büyük saygı duyuyorum aşkım, ama her zaman herkesin benim olduğunu bilmesini istedim."

Elini yüzüme doğru kaldırıyor ve yanağımı avuçluyor. "Alyansımın arka sıralarda oturanlar tarafından bile görülebileceğinden oldukça eminim."

Elbisesini kalçalarına dolayıncaya kadar yukarı çekerken sırıtıyorum. "Bu yeterli değil, Cupcake." Onu tuvalet masasının üzerine kaldırıyorum ve bacaklarını açıyorum. "Her erkek sana bakarken, düşüncelerinin sadece *benim üzerimde olduğundan* emin olmak istiyorum."

Parmağımı kalçasında gezdirdiğimde bana sırıtıyor. "Yine külot yok," diye homurdanıyorum.

Raven kıkırdıyor ve bir elini saçlarımın arasına gömüyor. "Ares," diyor, sesi boğuk. "Sen odadayken diğer erkekler kaybolup gidiyor. Sen benim için her zaman tek oldun."

Benim için hızla ıslandığını fark ettiğimde sırıtıyorum. Tek bir dokunuşla sikim için yanıp tutuşuyor. İki parmağımı içine sokuyorum, benim için inlemesine bayılıyorum. Kemerimi çözerken, "Seni çok seviyorum," diye inliyorum.

Sikimi serbest bırakıyorum ve nefesi kesiliyor. "Ares," diye uyarıyor. "Yirmi dakika içinde sahnede olmam gerekiyor."

"Biliyorum," diyorum ona sikimi hizalarken. "Seni o kadar sert becereceğim ki o podyumda yürürken hâlâ sikimi hissediyor olacaksın. Tüm dünya seni isteyecek ama her adımında kime ait olduğunu hatırlayacaksın."

İçine doğru itiyorum ve gözleri zevkle kapanıyor. "Şu haline bak, bebeğim. Sen tam bir sürtüksün, aşkım. Alırken çok mutlu bir şekilde gülümsüyorsun

soyunma odanda. Her an herkes içeri girebilir ama senin umurunda değil, değil mi?"

Başını sallıyor, ben içine derinlemesine girerken gözleri parlıyor. "Durma," diye yalvarıyor.

G noktasına vurduğumdan emin olmak için kalçalarını hafifçe yukarı kaldırırken kıkırdıyorum, onu sevdiği şekilde beceriyorum. "Ares," diye inliyor. "Siktir, *Ares*."

Ona asla doyamayacağım. Bütün gün adımı inlemesini dinleyebilirim ve yakında dinleyeceğim. Bu lanet gösteriden sonra onu eve götüreceğim ve bir hafta boyunca yatağımızdan on dakikadan fazla çıkmasına izin vermeyeceğim.

"Oh Tanrım," diye inliyor. "*Daha fazla.*"

Onu daha sert becerirken sırıtıyorum, ona ihtiyacı olduğu şekilde veriyorum. "Daha sonra amının ağrımasıyla ilgili tek bir şikâyet bile duymak istemiyorum. Unutma, bunu sen istedin."

Bana bakıyor, dudakları ayrılmış, gözleri şehvetle dolu. "Ver onu bana" dedi, ben de verdim.

Karımı tüm gücümle beceriyorum, onu alırken sayısız şişe ve fırçayı tuvalet masasından uçuruyorum. Pantolonu daha hızlı iniyor, ta ki ona adımı bir dua gibi söyletene kadar.

"Yapamam..." diye inliyor ve sonra kasları sikimin etrafında kasılarak beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına götürüyor. İçine derinlemesine boşalıyorum, güzel amcığını dağıtıyorum ve bunu yaparken gülümsüyorum.

"Sikeyim evet," diye inledim, bir göz atmak için çekildim. Dölümü amına geri iterken sırıtıyorum. "O lanet podyumda döllerim kalçalarından aşağı damlarken yürüyeceksin," diyorum ona. "Böylece kime ait olduğunu bir saniye bile unutmayacaksın."

Bana başını sallıyor, gözleri eşit oranda aşk ve şehvetle dolu. Bu güzel kadını karım yaptığıma inanamıyorum. Bana kendimi kral gibi hissettiriyor ve onu öperken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

"Hazırlanman için seni yalnız bırakayım, Cupcake," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ben ön sırada oturup sana tezahürat yapıyor olacağım."

Ondan bir adım uzaklaşıyorum ama elimi tutup beni geri çekiyor. Göğsüme bastırıp beni göndermeden önce beni bir kez daha öperken kıkırdıyorum. Evet, bu lanet olası bir saplantı. Ondan birkaç dakikalığına ayrılmak bile acı veriyor.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Sierra, bizim için ayrılmış koltuklarda ona katıldığımda soruyor. Kız kardeşime sırıtıyorum ve o da öğürüyormuş gibi yapıyor. "Siz ikiniz

iğrenç."

Ona dirsek atarak susmasını işaret ediyorum, o sırada büyükannem yanımıza geliyor, yanında Raven'ın babası var. Ona gülümsüyorum ve o da elimi sıkıyor. Raven artık ne annesiyle ne de kız kardeşiyle konuşuyor ama babası ona elinden geldiğince destek olmaya devam ediyor. "Burada olduğun için minnettarım," diyorum ona, her kelimeyi kastederek. Bana başını sallıyor, yüz ifadesinde bir pişmanlık belirtisi var. Hiç şüphesiz yalnız gelmemiş olmayı dilerdi ama ben bunu tercih ederim. Hannah ve annesi aynı kumaştan yapılmışlar ve Raven onlarsız daha iyi.

Onlara ihtiyacı yok. Son gösterisi için gelen herkese bakıyorum. Büyükannem, Zane, Lex, Sierra, hatta Silas ve Alanna bile burada. Dion gösterisi için geri döndü ve her an burada olabilir. O çok seviliyor ve bizden başka kimseye ihtiyacı yok. Artık onun ailesi biziz.

Luca bize doğru yürüyor ve arkasında elleri birbirine dolanmış Valentina'yı fark ettiğimizde hepimiz donup kalıyoruz. Val bakışlarını kaçırırken o bize gülümsüyor.

"Büyükanne," diyor Valentina'nın yanına otururken. Valentina'yı da yanına, Dion için ayırdığımız koltuğa oturtuyor. Sonra büyükanneye dönüyor ve sırıtıyor. "Valentina ve ben evlendik," diyor basitçe. "Nişanımı iptal etmeni istiyorum."

Büyükannenin gözleri ikisinin üzerinde geziniyor, inançsızlığı belli oluyor. "Bunu göreceğiz," diyor ve onlardan uzaklaşıp sahneye bakıyor.

Ne? Büyükannemin Valentina'yı hemen kabul edeceğinden o kadar emindim ki, neler oluyor? Luca bana çaresiz bir bakış fırlatıyor, ben de ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı sallıyorum. Onu kışkırttığımızda, gidip Val'le evlenmesini beklemiyorduk, ama yine de nihai hedef buydu ve Luca'nın verimli olmadığı söylenemez.

Işıklar sönüyor, gösteri başlıyor ve karım sahneye çıktığında her şey unutulup gidiyor. Her zamanki gibi çok güzeldi ve benim olduğuna inanamıyorum.

Ona layık değilim ama yaşadığım sürece bunu asla fark etmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Onu o kadar mutlu edeceğim ki önümüzde uzanan gelecek, peşimizi bırakmayan geçmişi her zaman gölgede bırakacak. Hayatımızın geri kalanında ona birinin gerçekten önceliği olmanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğim, çünkü o benim için öyle. O benim her şeyim.

Raven ve Ares'ten daha fazlasını mı istiyorsunuz? İkinci düğün törenlerini içeren silinmiş bir bölümü web sitemden indirin!

Alanna ve Silas'ın hikayesini okuyun: Acı Tatlı Anılar

Valentina ve Luca'nın hikayesini okuyun: Başlık duyurusu çok yakında!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.